

Cuộc Đối Đầu Đỉnh Cao Của Tra Công Và Tra Công

Contents

Cuộc Đối Đầu Đỉnh Cao Của Tra Công Và Tra Công	3
1. Quyển 1 - Chương 1: Quyển 1: Bắc Bình Mộng Hoa - Căn Nguyên	4
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	7
4. Quyển 1 - Chương 4	9
5. Quyển 1 - Chương 5	11
6. Quyển 1 - Chương 6	13
7. Quyển 1 - Chương 7	14
8. Quyển 1 - Chương 8	16
9. Quyển 1 - Chương 9	18
10. Quyển 1 - Chương 10	19
11. Quyển 1 - Chương 11	21
12. Quyển 1 - Chương 12	23
13. Quyển 1 - Chương 13	24
14. Quyển 1 - Chương 14	25
15. Quyển 1 - Chương 15	27
16. Quyển 1 - Chương 16	28
17. Quyển 1 - Chương 17	30
18. Quyển 1 - Chương 18	31
19. Quyển 1 - Chương 19	32
20. Quyển 1 - Chương 20	34
21. Quyển 1 - Chương 21	36
22. Quyển 1 - Chương 22	37
23. Quyển 1 - Chương 23	38
24. Quyển 1 - Chương 24	39
25. Quyển 1 - Chương 25	40
26. Quyển 1 - Chương 26	41
27. Quyển 1 - Chương 27	42
28. Quyển 1 - Chương 28	43
29. Quyển 1 - Chương 29	45
30. Quyển 1 - Chương 30	47
31. Quyển 1 - Chương 31	48
32. Quyển 1 - Chương 32	49
33. Quyển 1 - Chương 33	51
34. Quyển 1 - Chương 34	53
35. Quyển 1 - Chương 35	55
36. Quyển 1 - Chương 36	56
37. Quyển 1 - Chương 37	57
38. Quyển 1 - Chương 38	59
39. Quyển 1 - Chương 39	60
40. Quyển 1 - Chương 40	61
41. Quyển 1 - Chương 41	62

42. Quyển 1 - Chương 42	64
43. Quyển 1 - Chương 43	65
44. Quyển 1 - Chương 44	67
45. Quyển 1 - Chương 45	69
46. Quyển 1 - Chương 46	71
47. Quyển 1 - Chương 47	74
48. Quyển 1 - Chương 48	76
49. Quyển 1 - Chương 49	77
50. Quyển 1 - Chương 50	78
51. Quyển 1 - Chương 51	80
52. Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2 : Chaha'er Phong Vân - Bình Tụ	82
53. Quyển 2 - Chương 2	84
54. Quyển 2 - Chương 3	85
55. Quyển 2 - Chương 4	87
56. Quyển 2 - Chương 5	88
57. Quyển 2 - Chương 6	90
58. Quyển 2 - Chương 7	91
59. Quyển 2 - Chương 8	93
60. Quyển 2 - Chương 9	94
61. Quyển 2 - Chương 10	96
62. Quyển 2 - Chương 11	98
63. Quyển 2 - Chương 12	99
64. Quyển 2 - Chương 13	100
65. Quyển 2 - Chương 14	102
66. Quyển 2 - Chương 15	103
67. Quyển 2 - Chương 16	105
68. Quyển 2 - Chương 17	107
69. Quyển 2 - Chương 18	108
70. Quyển 2 - Chương 19	110
71. Quyển 2 - Chương 20	111
72. Quyển 2 - Chương 21	113
73. Quyển 2 - Chương 22	115
74. Quyển 2 - Chương 23	116
75. Quyển 2 - Chương 24	117
76. Quyển 2 - Chương 25	118
77. Quyển 2 - Chương 26	119
78. Quyển 2 - Chương 27	120
79. Quyển 2 - Chương 28	121
80. Quyển 2 - Chương 29	122
81. Quyển 2 - Chương 30	124
82. Quyển 2 - Chương 31	125
83. Quyển 2 - Chương 32	126
84. Quyển 2 - Chương 33	127
85. Quyển 2 - Chương 34	128
86. Quyển 2 - Chương 35	129
87. Quyển 3 - Chương 1	130
88. Quyển 3 - Chương 2	131
89. Quyển 3 - Chương 3	132
90. Quyển 3 - Chương 4	134
91. Quyển 3 - Chương 5	135
92. Quyển 3 - Chương 6	137
93. Quyển 3 - Chương 7	138
94. Quyển 3 - Chương 8	139
95. Quyển 3 - Chương 9	139

96. Quyển 3 - Chương 10	143
97. Quyển 3 - Chương 11	144
98. Quyển 3 - Chương 12	146
99. Quyển 3 - Chương 13	147
100. Quyển 3 - Chương 14	149
101. Quyển 3 - Chương 15	151
102. Quyển 3 - Chương 16	152
103. Quyển 3 - Chương 17	154
104. Quyển 3 - Chương 18	155
105. Quyển 3 - Chương 19	156
106. Quyển 3 - Chương 20	159
107. Quyển 3 - Chương 21	161
108. Quyển 3 - Chương 22	162
109. Quyển 3 - Chương 23	163
110. Quyển 3 - Chương 24	166
111. Quyển 3 - Chương 25	167
112. Quyển 3 - Chương 26	169
113. Quyển 3 - Chương 27	170
114. Quyển 3 - Chương 28	172
115. Quyển 3 - Chương 29	173
116. Quyển 3 - Chương 30	175
117. Quyển 3 - Chương 31	178
118. Quyển 3 - Chương 32	179
119. Quyển 3 - Chương 33	180
120. Quyển 3 - Chương 34	182
121. Quyển 3 - Chương 35	183
122. Quyển 3 - Chương 36	185
123. Quyển 3 - Chương 37	187
124. Quyển 3 - Chương 38	189
125. Quyển 3 - Chương 39	190
126. Quyển 3 - Chương 40	192
127. Quyển 3 - Chương 41	193
128. Quyển 3 - Chương 42	195
129. Quyển 4 - Chương 1: Chuyện Nhà Tạ Chủ Tịch	206
130. Quyển 4 - Chương 2	207
131. Quyển 4 - Chương 3	208
132. Quyển 4 - Chương 4-1	210
133. Quyển 4 - Chương 4-2	211
134. Quyển 4 - Chương 5	212
135. Quyển 4 - Chương 6-1	214
136. Quyển 4 - Chương 6-2	215
137. Quyển 4 - Chương 6-3	217
138. Quyển 4 - Chương 7-1	218
139. Quyển 4 - Chương 7-2	219
140. Quyển 4 - Chương 7-3	221
141. Quyển 4 - Chương 8: Năm 1949	224
142. Quyển 4 - Chương 9	225
143. Quyển 4 - Chương 10	226

Cuộc Đồi Đầu Đỉnh Cao Của Tra Công Và Tra Công

Giới thiệu

Tên gốc : Tra công dữ tra công đích diên phong đối quyết Thể loại : Dân quốc, cường cường, mỹ cườn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-doi-dau-dinh-cao-cua-tra-cong-va-tra-cong>

1. Quyển 1 - Chương 1: Quyển 1: Bắc Bình Mộng Hoa - Căn Nguyên

Ai ai cũng nói Lý Hổ là một kẻ khốn nạn! Khốn nạn đỉnh đầu sinh sang, cước để lưu nùng!

từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Uổng cho bản mặt mày rậm mắt to, cái mặt chính khí!

Lời này dân chúng chỉ dám ở sau lưng lên nghị luận, mà Lý Hổ thì cứ tự cảm thấy mình rất tốt, hẩn ở trong gương mặc quân phục, thấy thế nào xem làm sao cũng là dáng vẻ của một đại anh hùng chân hán tử.

Hẩn quả thật có tự mãn của tư bản. Từ thăng ăn mày đầu đường, lăn lộn cho tới quân phiệt hôm nay cát cứ một phương, cũng có thể nói là công thành danh toại, một đoạn truyền kỳ.

Ngày xưa nếm qua bao khổ đắng cũng không đếm xuể, cho nên, giờ đây hẩn không khỏi tự kiêu ngạo một chút, hưởng thụ mọi thứ tốt nhất: rượu nguyên chất, thức ăn ngon, phụ nhân giáo đồng, sống trong phú quý tươi đẹp.

Phụ nhân: phụ nữ đã có chồng. Giáo cơ: thiếu niên đẹp.

Trong dinh thự hẩn đã có chín bà vợ bé, lại còn bố trí thêm ở bên ngoài, bao dưỡng diễn viên chính nổi tiếng của gánh hát Xuân Hòa – Phượng Linh. Mà trước đó vài ngày đi Bắc Bình, lại coi trọng đại danh đỉnh đỉnh tiểu sinh Hà Ngọc Tiên, người ta không theo, hẩn liền dám bắt cóc trở về Thẩm Dương.

bồ nhí.

vai nam trẻ.

Cũng có trợ tá từng khuyên hẩn, Hà Ngọc Tiên là tình nhân của Tạ Tam thiếu gia, không động được. Hẩn lại chỉ xem như gió thoảng bên tai.

Hà Ngọc Tiên sau khi bị bắt cóc trở về thà chết không theo, làm hẩn không thể không cưỡng gian Hà Ngọc Tiên.

Vì thế, Lý Hổ rất là bi phẫn.

– Thăng ranh con, mày dù sao cũng chỉ là con thỏ cho đàn ông ngủ! Bản đốc quân tuần tú lịch sự, thanh niên tài tuấn thế này, để ý mày là phước đức của mày!

Từ trên người Hà Ngọc Tiên đã hôn mê tê liệt trên giường đứng lên, Lý Hổ tức giận mặc quần, soi gương sửa sang lại bối đầu bóng mượt, quyết định vô trong thành đánh đánh đã thực tìm thú vui.

(slicked back hair) kiểu tóc vuốt ngược ra sau.

chán cơm thèm phở, tìm thể nghiệm mới mẻ.

Hắn bảo tài xế giấu xe vào hẻm nhỏ, ngồi trong xe ngắm nghía bên ngoài, đến mãi gần hai giờ, rốt cục vừa ý cô nữ sinh trắng trắng sạch sẽ đẹp đẹp xinh xinh.

Vệ sĩ từ trong xe lao ra, bịt miệng cô nữ sinh liền kéo cô lên xe.

Nữ sinh này tên là Tú Linh, vốn đi học ở Bắc Bình, bởi vì cha bị bệnh mới trở về nhà ở Thẩm Dương.

Lúc ở Bắc Bình, cô có bạn học kiêm bạn tốt, tên là Tạ Tử Quân, là Tạ gia thứ xuất Cửu tiểu thư con của vợ thứ.

Tạ Cửu tiểu thư rất thích Tú Linh, luôn muốn cô làm chị dâu của mình.

Nàng có mười hai anh em, trong đó năm người là anh trai.

Nàng cảm thấy Tú Linh cực thích hợp làm Ngũ tẩu của mình, bởi vì Ngũ ca cũng là thứ xuất, luôn luôn thân thiết với nàng, vẫn còn chưa đón dâu.

Nàng không nghĩ tạo điều kiện cho Tú Linh với Tam ca mình biết nhau, bởi vì Tam ca nàng là con vợ cả, quyền cao chức trọng, đại danh鼎鼎, mà lại sớm cưới thê thất.

Lại không biết, Tú Linh chỉ là ở nhà nàng thấy Tam ca nàng hai lần, đã là người của Tam ca.

Cho dù làm ngoại trạch của Tạ Tam thiếu gia, vậy cũng tốt hơn làm bà lớn của Tạ Ngũ thiếu gia. tình nhân bí mật.

Khi tin tức Hà Ngọc Tiên truyền đến lỗ tai Tạ Tam thiếu gia, hắn đang cùng thiên kim Công sứ Pháp nghe hội nhạc. Nghe được tin tức này, ý cười trên mặt ôn hoà như ngọc một tí cũng không biến dạng.

Khi tin tức Tú Linh truyền đến, Tạ Tam thiếu gia đang một mình ở trong thư phòng của mình.

Sau khi người báo tin rời khỏi, hắn rút cuộc nhú mày.

-Mịa!

Hắn xắn tay áo lên, giận dữ mắng một câu thô tục.

2. Quyển 1 - Chương 2

Tam thiếu gia ù ù cạc cạc hai lần làm ngoa huynh đệ với Lý Hổ, trong lòng rất không vui. Bên ngoài cũng có người tin tức linh thông biết chuyện, phần khởi chờ xem trò hay.

Lý Hổ trong tối ngoài sáng cừu nhân không ít, còn có không ít người âm thầm chờ Tam thiếu gia ra tay dạy dỗ một chút thứ không biết trời cao đất rộng này là gì, thật nôn nóng bỏ đá xuống giếng.

Không nghĩ đợi đến đợi đi, lại là hết thấy trời yên biển lặng.

Tam thiếu gia bỗng dưng mất hai cái đồ chơi, diễm nhiên như không lại tìm vài cái khác.

Mà Lý Hổ chơi chán Hà Ngọc Tiên và Tú Linh, cũng liền ném bọn họ sang một bên, chẳng để ý tới nữa.

Hai người một tại Bắc Bình, một ở Phụng Thiên, đúng là nước giếng không phạm nước sông.

Chỉ chớp mắt một năm trôi qua, Lý Hổ cùng quân phiệt Quê hệ Vương Chí Sơn khai chiến. Mới đầu, hắn chiếm hết ưu thế, lại không nghĩ có thân tín lâm trận phản chiến, ngay lúc đó tổn thất thảm trọng.

Bất đắc dĩ, Lý Hổ rời chiến trường đi Bắc Bình, tranh thủ viện trợ đại lão Trục hệ.

Hai người ở trong xã hội thượng lưu Bắc Bình, khó tránh khỏi đụng đầu.

Tạ Tam thiếu gia thì trước sau xử sự đúng mực, lòng rộng lượng, có phong thái nhân hậu của quân tử, giờ phút này thấy cừu nhân đoạt tình, cũng là không mất phong độ bất chuyện.

Dáng vẻ của hắn luôn luôn có thể nói là bản mẫu tiêu chuẩn của quý công tử.

Đường cong cằm hoàn mỹ hơi hơi nâng lên, lại nhẹ nhàng hạ xuống dưới một chút, chỉ một động tác như vậy liền đem vẻ mặt tươi cười, lớn giọng sang chấp tay Lý Hổ phụ trợ thành một tên người rừng.

Lý Hổ ngưng ngừng buông tay, lại vẫn là cả mặt tươi cười.

Có thể từ tên ăn mày hai bàn tay trắng tăng chót nhất leo tới vị trí hôm nay, hắn kỳ thật so với ai đều càng hiểu được đạo lý đại trượng phu có được dân được.

Khi nên nhẫn, hắn so với ai khác đều có thể nhẫn!

Lý Hổ tự biết từng đắc tội Tạ Tam thiếu gia, cũng không tính toán mở miệng cầu hắn hỗ trợ. Nhưng Trực hệ liên can đại lão, đều có thiên ti vạn lữ quan hệ với hắn, không biết nói thế nào, chỉ có thể mọi cách lấy lòng, nghĩ đem ăn chơi trước kia có lệ trôi qua.

Cũng may Tạ Tam thiếu gia xác thực phẩm chất khoan dung quý trọng như trong truyền thuyết, thấy hắn tới lấy lòng, cũng chưa từng cho hắn ăn liên lụy, ngược lại thực hồ hững nói, chuyện quá khứ đều là chút chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, nếu như để ở trong lòng, lúc ấy sẽ chẳng không quan tâm.

Lý Hổ nghĩ cũng đúng, lấy thân phận địa vị của Tạ Tam thiếu gia, dạng mỹ nhân gì mà chả có, ngẫm lại phản ứng của hắn lúc đó, cũng quả thật là bộ dáng hoàn toàn không để ý.

Vì thế, Lý Hổ liền khoan hồng độ lượng đem chút tiểu biệt nữ quăng hết sau đầu.

Nhưng cái này cũng không cho thấy hắn liền có hảo cảm với Tạ Tam thiếu gia.

Một bên lấy lòng, một bên ở trong lòng vụng trộm hãm mộ ghen ghét đổ kỵ.

Loại thiên chi kiêu tử vừa sinh ra liền có được hết thảy như vậy, đứng ở đây, quả thật nhất định là làm bật lên xuất thân thấp kém, cử chỉ thô tục của mình.

Đáy lòng hắn khó chịu tựa như bánh quai chèo, rất muốn đem cái mặt hoàn mỹ kiêu ngạo dẫm dưới chân, dùng để giày chà đạp giày xéo.

Lý Hổ ở Bắc Bình mấy ngày, rốt cục cấu kết một vị quân phiệt Trực hệ tên là Thôi Liên Chính, hai người thỏa đàm xong điều khoản xuất binh và cướp sạch chia của, liền cùng đi đánh Vương Chí Sơn.

Có Thôi Liên Chính giúp, Lý Hổ vui vẻ sẵn khoái đánh Vương Chí Sơn tới bởi tan tác.

Đợi đến khi giành lại đất đai bị mất, hơn nữa thừa dịp thắng lợi truy kích, đuổi luôn Vương Chí Sơn ra ranh giới Hà Bắc, đang muốn cùng hưởng thụ thành quả thắng lợi, Lý Hổ lại đột nhiên xuất binh, tiêu diệt đại doanh của Thôi Liên Chính!

Thôi Liên Chính thảm hại trốn về Bắc Bình, khi kinh hồn bạt vía tới gặp Tạ Tam thiếu gia, Tam thiếu gia đang ở đại học Yến Kinh đọc diễn văn.

Hắn diễn thuyết đề mục là “Dân chủ, văn minh và xã hội tiến bộ”.

Người xem hưởng ứng rất tốt, các học sinh liên tiếp vỗ tay, cũng có rất nhiều mối tình đầu nữ sinh đỏ mặt lặng lẽ quan sát hắn.

Đợi đến khi từ trong trường học đi ra, bên ngoài đã có một đoàn xe chờ sẵn.

Lên xe, liền thấy khuôn mặt nhếch nhác ủ rũ của Thôi Liên Chính.

Gã vào thành, liền trực tiếp đến tìm Tam thiếu gia, không dám có nửa điểm chậm trễ.

Tam thiếu gia mặt không chút thay đổi nghe xong gã báo cáo tin tức xấu, tao nhã nói lỏng nơ, cởi một nút áo sơ mi.

Tiếp theo, hắn tát một cái thật mạnh liền làm Thôi Liên Chính chảy ra máu mũi!

– Đồ ăn hại! Ta đã dặn đi dặn lại ngươi phải tiên hạ thủ vi cường!

Thôi Liên Chính thành thành thật thật cúi đầu, không dám lên tiếng. Máu tươi tí tách từ mũi gã chảy ra đọng ở trên xe, gã cũng không dám vươn tay lau đi, một bộ dáng tội nghiệp.

Gã biết mình nhất thời ham hưởng lạc, cùng một cô tiểu thư nhà giàu xinh đẹp mới cướp vui vẻ mấy ngày, liền chậm trễ thời cơ, ngược lại bị Lý Hổ trên cơ, là phạm vào tội lớn.

Nghĩ đến thủ đoạn của Tam thiếu gia, Thôi Liên Chính liền cảm thấy trong lòng thấu lạnh, gã hiện giờ chỉ cầu Tam thiếu gia có thể giơ cao đánh khẽ, tha tính mạng cả nhà gã.

Tạ Tam thiếu gia lười lại nhìn gã, chỉ dựa vào trên ghế, chỉnh chỉnh cổ tay áo sơ-mi.

Sơ mi hần trắng như tuyết, trên lớp áo trong một đôi ghim cổ tay áo phỉ thúy, nếu đặt ở thời cổ, đó là hoàn bội như nguyệt khâm như thủy chân chính.

Chú thích:

Ngoa huynh đệ: nhiều đàn ông cùng giữ quan hệ với một phụ nữ.

Bắc Bình: tên gọi cũ của Bắc Kinh.

Phụng Thiên: tên cũ của tỉnh Liêu Ninh (Đông Bắc TQ, thủ đô là Thẩm Dương).

Hoàn bội như nguyệt khâm như thủy: ngọc bội như trăng, vạt áo như nước. Hình như là đảo của câu thủy như hoàn bội, nguyệt như thủy.

Quế hệ: sau Cách mạng Tân Hợi năm 1911, lấy Quảng Tây làm căn cứ, chủ yếu lấy nhân vật thống trị tập đoàn quân phiệt tịch quân chính (quân chính thuộc nhà nước, tổ chức nào đó) Quảng Tây làm đại biểu. Dựa theo nhân vật đại biểu phân chia. Quế hệ (cũ) do Lục Vinh Đình và những người khác lãnh đạo, kiểm soát các tỉnh Hồ Nam và Quảng Đông nhưng đầu năm 1920 bị thất bại và được thay thế bằng Lý Tông Nhân và Bạch Sùng Hi. Có thể lấy Lục Vinh Đình đại diện “Cựu Quế hệ”, Lý Tông Nhân và Bạch Sùng Hi làm đại diện “Tân Quế hệ”.

Đại lão: đại ca, lão đại (đại lão là cách gọi ở Thẩm Dương nên mình không sửa).

Trực hệ: một trong những phe phái của quân phiệt Bắc Dương (lực lượng quân sự do nhà Thanh thành lập vào cuối TK XIX, do Viên Thế Khải chỉ huy, sau khi Viên Thế Khải chết (1916) đã chia làm ba hệ chính là: Trực hệ, An Huy hệ, Phụng hệ và nhiều phân hệ nhỏ khác).

Thiên ti vạn lữ: đủ loại quan hệ chặt chẽ mà phức tạp.

Ăn liên lụy: bị thiệt.

Biệt nữ: không được tự nhiên.

3. Quyển 1 - Chương 3

Tam thiếu gia cuối cùng vẫn là cho Thôi Liên Chính một cơ hội, sai gã chạy về nhìn Lý Hổ!

Thôi Liên Chính không dám nói không. Dù sao đều là chết, giờ không đáp ứng liền chết, còn có thể liên lụy người nhà, nói vâng ít nhất còn có một đường sinh cơ.

Cũng là gã vận khí tốt, Lý Hổ cư nhiên thu nhận gã đầu hàng.

Kỳ thật có phụ tá khuyên hần nhỏ cõ tận gốc, nhưng khi Lý Hổ và Thôi Liên Chính cùng nhau ăn uống chơi gái đánh bạc, cướp bóc vợ vét tài sản thì hơi có chút tâm tâm tương tích, vì thế lại thu dung gã.

Bây giờ hần “đường làm quan rộng mở”, nắm quyền, tự phong là Quân trưởng Quân Độc lập Phụng Thiên. Lại khéo là lúc chiếm đóng Phụng Thiên mấy bà vợ bé đều thất tán hết cả, trong nhà trống tuếch, vừa lúc dọn chỗ chứa người mới.

.o.

Lý Hổ mặc quân phục tướng quân mới tinh, ở trên đầu bôi một lớp dầu thật dày, ngâm khúc ca nhỏ vuốt ngược tóc bóng mượt ra sau, đứng ở trước gương soi soi, thấy mình quả thực anh tuấn không ai sánh kịp.

Hắn đối diện với gương nhếch miệng cười, một hàm răng trắng như tuyết.

Đáng tiếc.

Nếu không phải sợ đau, đổi thành vàng càng khí phái hơn!

Mặc dù là lớn lên từ trong khổ đắng, nhưng kỳ thật Lý Hổ từ nhỏ yếu ớt sợ đau, quá khứ là không có biện pháp, hiện tại có điều kiện, liền tận khả năng nuông chiều bản thân, nói không chừng đành phải để lại ít khuyết điểm như vậy.

Sửa sang thoả đáng, lại ở trên người phun lên nước hoa phương Tây, trong hương thơm phảng phất người mình cũng nhiễm hơi thở thời thượng, lúc này mới chí đắc ý mãn đi ra cửa.

Tốp vệ sĩ vội vàng đuổi theo, tiền hô hậu ủng vây quanh Quân trưởng lên xe.

Hôm nay hắn phải đi dự tiệc, Đỗ Sở trưởng Sở Văn hoá Giáo dục chính phủ Quốc dân vào Phụng Thiên, quan chức bản địa lo liệu tiệc tiếp đón.

Vốn trường hợp này chẳng liên quan lớn tới hắn, chủ tiệc cũng là dựa trên tâm tính cung kính thận trọng gửi thiệp mời, vốn không trông cậy vào Quân trưởng sẽ đại giá quang lâm.

Nhưng Lý Hổ tuy rằng chưa từng một ngày đến trường, chỉ nhận biết được vài ít chữ không nhiều, lại tự nhận là một người văn minh, rất vui lòng tham gia loại tụ họp văn minh này.

Hắn đi vui vẻ phấn khởi, nào biết ở trên tiệc rượu lại dẫn đến một bụng khí.

Bởi vì Đỗ Sở trưởng giá lâm, tiệc rượu mời không ít nhân sĩ giới giáo dục, trong đó có Đoàn Hiệu trưởng một khu đại học bản địa.

Đoàn Hiệu trưởng là một cổ giả, công việc dạy học giáo dục người làm một đời, thấy quân tọa, cũng không biết nịnh hót lấy lòng, ngược lại mặt mày khó chịu giáo huấn hắn nói quân phiệt giao chiến, hại nước hại dân.

Lý Hổ dưới giận dữ bất chấp mình là người văn minh, ngay tại chỗ lấy ra bản sắc binh lính, giam lại Đoàn Hiệu trưởng.

cả câu ý là không tranh cãi, chỉ hành động.

Một viên đá làm gợn lên ngàn con sóng.

Tin tức Hiệu trưởng bị giam giữ truyền trở lại đại học, các học sinh trên đường phố.

Lý Hổ phái ra bộ hạ đắc lực của hắn Thi Lữ trưởng đi xử lý chuyện này.

Thi Lữ trưởng quả nhiên vô cùng giỏi giang, tự mình mang theo một đội nhân mã xông lên đầu phố, nổ súng xua tan học sinh gây rối, giữa hỗn loạn đánh chết vài người, còn bắt một đám.

Vì thế học sinh đào thoát suốt đêm xuống Nam lên Bắc, chạy tới các nơi tìm kiếm ủng hộ.

Bắc Bình hơn mười khu đại học đồng thời hưởng ứng, tập thể bãi khóa bày tỏ lên tiếng ủng hộ.

Dần dần phong trào học sinh sinh viên bắt đầu!!

Các học sinh sôi nổi đi trên phố, lên án mạnh mẽ quân phiệt tàn bạo, hại nước hại dân, ngăn cản xã hội tiến bộ, dân tộc phục hưng!

Các văn nhân mạnh mẽ nâng cán bút, mỗi ngày ở trên báo chí lên án kịch liệt Lý Hổ mặt người dạ thú, hoang *** tàn bạo!

Lại có các giới liên danh hướng chính phủ Quốc dân yêu sách, yêu cầu chính phủ cách chức Quân trưởng Quân Độ lập Phụng Thiên giả của Lý Hổ.

Ở trong tiếng chỉ trích ào ào dội tới, Lý Hổ lấy ra da mặt dày tường đồng vách sắt, nhất: phát huy bản mặt không biết xấu hổ, nhị: tinh thần lưu manh không muốn sống, thật sự là sừng sững không ngã.

Yến Linh là một cô gái vừa du học trở về, tư tưởng hiện đại tiến bộ, thân là thiên kim của Phó Tổng lý chính phủ Quốc dân, kiên quyết đứng về phía học sinh.

Cô đang ngồi ở dưới ô che nắng, buông chén trà sứ trong tay, cầm một tờ báo chí, thở dài nói với Tam thiếu gia.

– David, đáng tiếc là ba không cho phép, nếu không em thật muốn tự mình đi đến Phụng Thiên tham dự phong trào của các học sinh.

Tam thiếu gia luôn luôn tán thưởng ý thức độc lập của Yến Linh, nghe vậy liền giới thiệu cô cho Hội Liên hợp Học sinh Bắc Bình.

Vài ngày sau, Yến Linh cùng một đám đại biểu học sinh Bắc Bình, lên Bắc Phụng Thiên ủng hộ học sinh địa phương.

Lại trôi qua hai ngày, không đợi Phó Tổng lý nổi trận lôi đình phái người đem cô con gái phản nghịch trở về, liền truyền đến tin tức cô tử vong.

Mũi nhọn nhất tề chỉ hướng Lý Hổ!

Chú thích:

Tâm tâm tương tích: hiểu tình cảm lẫn nhau, không cần nói ra nhiều.

Tiền hô hậu ủng: phía trước có người hét to mở đường, đằng sau có người bảo vệ.

Quân tọa: quân quan lớn.

Liên danh: cùng ký tên kiện lên trên.

Tổng lý: 1. Người đứng đầu của một số đảng. 2. Thủ tướng (Quốc vụ viện).

4. Quyển 1 - Chương 4

Dưới kiến nghị của cán bộ tham mưu cao cấp, hần không thể không từ bỏ chức Quân trưởng quân Độc lập, tuyên bố về vườn, quyền Tướng quân tạm thời giao phó cho tâm phúc, chạy đến Tiểu Thang sơn tạm lánh nạn gió.

Lý Hổ ngậm oan mang khuất trốn vào biệt thự Tiểu Thang sơn nửa mua nửa cướp về. Cảm thấy là Nhạc Võ Mục lên Phong Ba đình, Viên Sùng Hoán vào thành Bắc Kinh.

Xú nha đầu kia chết kỳ quái, mình muốn súng có súng, muốn người có người, lại trượt té trên tay lũ học trò nghèo, lại càng kỳ quái!

Bản năng hần cảm thấy có người đang chính mình ở sau lưng, nhưng lí không ra manh mối.

Vùng núi Tiểu Thang hẻo lánh, người ở rất thưa thớt, không có hoạt động giải trí gì.

Lý Hổ mỗi ngày nằm dí ở nhà đọc báo, xem tình thế.

Dần dần, người đều có chút mùi nấm mốc.

Lúc này hàng xóm có một nhà phú hào họ Mạnh cũng đi vào biệt thự Tiểu Thang sơn tránh rét, liền thịnh tình mời hần đến bài bạc.

Lý Hổ cầu còn không được, lập tức nhiệt liệt hưởng ứng, từ đó, cứ như là mỗi ngày sống ở Mạnh gia.

Rồi một ngày, hấn đang lúc hoàng hôn từ trên giường đứng lên, qua quýt rửa mặt chải đầu xong, ăn vài miếng bữa sáng lính cần vụ bưng tới, liền vội vội vàng vàng tới Mạnh gia báo danh.

Mạnh thị đánh bài thường có đại nhân vật xuất hiện. Nhưng ngày hôm nay, lại có một người khách hết sức bất đồng.

Mạnh lão gia tử tự mình ra ngoài cửa nghênh đón, ba người vợ bé của lão thống nhất cách ăn mặc trang điểm xinh đẹp, bưng trà rót nước cười thành ba đóa kiêu hoa.

Bình tĩnh mà xem xét, Tạ Tam thiếu gia đối hấn coi như là lễ độ, không chỉ chủ động chào hỏi hấn câu lâu quá, còn bộ tịch mười phần trấn an hấn vài câu.

Nhưng Lý Hổ vừa nhìn thấy Tạ Tam thiếu gia, liền khó tránh khỏi trong lòng chua. Khi trước đường làm quan rộng mở, nhìn thấy người này đều cảm thấy trong lòng khó chịu, giờ số con rệp, liền càng không muốn thấy cái điệu bộ công tử ca của hấn.

Hôm nay hấn không mặc quân trang, chỉ tùy tùy tiện tiện mặc một bộ trường sam có hơi nhẵn nhúm. Bởi vì gần đây không chú ý, lính cần vụ liền cũng ăn bơ làm biếng, vẫn chưa giúp hấn ủi thỏa đáng.

Tạ Tam thiếu gia cũng là một thân thường phục, sắc trang màu nâu, dưới chân giày boots, sơ mi ca rô thả ra một cúc áo, nhìn qua liền có dáng điệu của ngôi sao điện ảnh Hollywood.

Bởi vì bề ngoài của hấn thật sự quá mức mỹ lệ, Lý Hổ thậm chí nghi ngờ người nọ là cố ý làm diện, tới để làm mình khó xử.

Ngay cả bà tám Mạnh gia mất đi mấy ngày nay, hôm nay cũng hoàn toàn không quan tâm mình, liền đem móng xoay như quạt gió, ông ẹo xum xoe với Tạ Tam!

Hấn trong lòng phát cáu, lại cứ bị Tạ Tam ừ mấy bài, liền kiềm chế không ngừng miệng bĩ ỉn nói.

– Tam gia vận thiệt đỏ! Người khác đều nói tình trường thất ý sòng bạc đắc ý, Tam gia nón xanh đội chắc nhiều lắm, quả thực tay đỏ! Lần sau có vừa ý ai, tiểu đệ lại giúp ngài gánh vác một phần nhé!

Sau đó, tự cho là hài hước thoải mái để một câu.

– Ha ha ha, chỉ đùa một chút, Tam gia đừng để ý.

Tạ Tam thiếu gia dù là giỏi kiềm chế, giờ phút này cũng tức giận. Nhưng cũng không thay đổi sắc mặt, liền nhếch hàng lông mày, cười lạnh nói.

– Hổ huynh khách khí. Lần sau ta chỉ tìm người, tiền *** hậu sát, thế đã nghiệm không?!

Nói xong, hấn hướng lưng ghé dựa nghiêng nghiêng tựa vào.

– Chỉ đùa một chút, Hổ huynh đừng để ý.

Lý Hổ nghe xong lời này, trong chốc lát mơ hồ, ngược lại là bà tám bên cạnh mặt ửng đào hoa, phát ra một tiếng thở gấp vừa kinh lại giận.

Đội Lý Hổ phản ứng lại, trong lòng biết cãi nhau không phải sở trường của mình, lúc này liền quyết định dương trường tị đoán, quơ lấy ấm trà trên bàn liền hướng trên đầu Tam thiếu gia quăng đi.

Ai cũng không hề nghĩ hấn sẽ ngay tại chỗ nổi giận dả thương người, Tạ Tam thiếu gia phản ứng không kịp, lại bị hấn thật thật nện đập vào đầu!

Ở trong tiếng kinh hô của mọi người, hấn chỉ cảm thấy bên tai ông một tiếng, phút chốc, liền có chất lỏng ướt sũng dọc theo cái trán chảy xuống.

Giơ tay chùi một cái, chỉ thấy đầu ngón tay một đồng đỏ tươi!

Giờ khắc này, một cỗ tức giận thật sự tràn ngập ở trong ngực!

Mắt thấy tên bụi đời đối diện vẫn còn nóng lòng muốn thử, rất có dục vọng đánh nhau một trận, Tam thiếu gia ngược lại bình tĩnh lại, nâng tay ngăn người hầu hùng hổ vẩy lên, lấy tay khăn dè lại cái trán, lộ ra một cái mỉm cười hoà nhã đến có chút đáng sợ.

– Nói đùa quá trớn rồi, là ta không tốt. Tại hạ thu hồi câu cuối cùng vừa mới nói.

Nói xong, hần nho nhả lễ độ nhẹ gật đầu, liền cũng không quay đầu lại đứng dậy rồi đi.

.o.

Vừa rồi Lý Hổ một trận man kinh đi lên, vốn là chuẩn bị làm một trận. Không nghĩ tới đối phương lại lâm trận lùi bước, cảm khái nhận sai, khiến hần một quyền đánh vào hông, ngược lại có chút ngưng ngừng.

Bà tám bâng quan hết thấy, giờ phút này ở ngay trong lòng lặng lẽ tính toán ‘câu cuối cùng Tam thiếu vừa mới nói, hình như là — ‘Chỉ đùa một chút, Hồ huynh đừng để ý ’ mà? ‘

Lý Hổ không phải là người thô kệch chỉ biết một mực làm ẩu. Hần ở trong nhà tỉnh táo lại, cũng hiểu được bản thân hôm nay là rất hành động theo cảm tính.

Lấy quyền thế địa vị của Tạ Tam thiếu gia, không phải có thể tùy tiện đắc tội như vậy.

Hần quyết định tặng phần lễ vật an ủi một chút, nghĩ tới nghĩ lui, phái người chung quanh tìm kiếm một hoàng hoa khuê nữ mười tám tuổi xinh đẹp, cộng thêm một cây nhân sâm ngàn năm Trường Bạch sơn, chuẩn bị cùng nhau đưa tới quý phủ Tạ Tam thiếu gia.

Không đợi lễ vật đưa đi, đại biến cố đã xảy ra!

Tàn quân của Thôi Liên Chính và Lưu đội trưởng cùng nhau tạo phản, bất ngờ tập kích giết chết phó quân trưởng tâm phúc hần ủy nhiệm, cướp lấy quân quyền!

Chú thích:

Nhạc Vô Mục lên Phong Ba đình, Viên Sùng Hoán vào thành Bắc Kinh:

Nhạc Phi (Nhạc Vũ Mục) là vị tướng tài, nhiều lần đánh bại quân Kim đẩy lùi quân địch trong khi vua Cao Tông và Tể tướng Tần Cối theo phái chủ hòa và đầu hàng thì lại nhiều lần triệu Nhạc Phi hồi kinh để xin hòa với quân Kim. Tần Cối lên liên kết với quân Kim bắt Cao Tông giết Nhạc Phi làm điều kiện hòa nghị. Tổng Cao Tông tức bực binh quyền Nhạc Phi, cuối cùng Nhạc Phi và con mình bị Tần Cối hạ độc chết ở Phong Ba đình.

Viên Sùng Hoán cố thủ biên quan, lập nhiều chiến tích, chuyện Viên Sùng Hoán vào thành Bắc Kinh là trong lúc ông đang chặn đánh địch thì bất ngờ quân địch vòng qua đi vào kinh đô Bắc Kinh làm ông gấp rút gửi quân chi viện cứu kinh. Tuy lập nhiều chiến công, nhưng cuối cùng ông bị gian thần hãm hại chịu tiếng oan, lăng trì từng xẻo, vợ con bị đầy. Mãi 100 năm sau mới được vua Càn Long – cháu 5 đời của kẻ địch ông minh oan.

Mình nghĩ ý tiểu Hồ là bất ngờ và cảm thấy mình bị kẻ gian hãm hại.

Dương trường tị đoán: phát huy ưu điểm, lánh tránh khuyết điểm.

5. Quyển 1 - Chương 5

Tạ Tam thiếu gia lười nhác ngồi trên ghế xoay, hai chân dài bắt chéo gác lên cái bàn phía trước.

Thôi Liên Chính lần này cũng có chỗ ngồi, vẫn vẻ mặt khúm na khúm núm như trước, lại mang theo vài phần tự mãn không kiềm chế được.

– Vệ sĩ bên cạnh hần, đã thu tiền của ta, thừa cơ hỗn loạn tạo phản, bắt lấy hần. Nhớ kỹ dặn dò của thiếu gia, phải sống!

...

Đội hần báo cáo xong, Tam thiếu gia tự mình đứng dậy, khen ngợi vỗ vỗ vai gã.

– Làm tốt lắm! Người đã mang đến sao?

– Vâng, giữ ngay ở bên ngoài ạ.

Tam thiếu gia cười có chút khoai trá, thậm chí khó được có một phần ngả ngớn.

Hắn cầm tay vào túi, huyết sáo.

– Đi thôi, chọn một ngày lành giờ tốt, chúng ta khai bao cho hắn.

Đội Tạ Tam thiếu gia chính mắt nhìn thấy hình dạng thảm hại không hay ho của Lý Hổ, tâm tình lại càng vui vẻ hơn.

Lão hổ này giờ đã thành một con hổ chết, hai tay bị dây thừng cột ra sau, tóc bù xù, quần phục mặc ở trên người lộn xộn, ở trên còn có một ít vết máu. Hai tên lính cao lớn thô kệch, một trái một phải, đè lại vai của hắn, ầm ầm quỳ xuống đất.

Lý Hổ đã biết Tam thiếu gia chính là cặp tay đen phía sau màn, giờ phút này liền dữ tợn trừng hắn, ánh mắt sáng ngời giống như lão hổ đói bụng nửa tháng nhìn thấy linh dương, hận không thể ngay tại chỗ ăn sống nuốt tươi hắn!

Nhưng kỳ quái là hắn lại chẳng nói câu nào, cũng không đau đớn cuồng loạn nguyên rửa mắng chửi, mà là như cố gắng nhẫn nại, dùng răng cắn chặt môi, thậm chí có một tơ máu lặn lẽ in ở bên môi.

Đại nhân vật rơi vào tay Tạ Tam thiếu gia không ít, nhưng đối với ai hắn cũng không từng dậy lên tâm gian sát. Bắn chết, chôn sống, diệt môn đều là lẽ thường, trước khi chết còn phải chọc ghẹo một phen. Điều là đám lão gia da dày thịt béo, hắn không có tâm tư bốn cọt, khẩu vị nặng như vậy!

Nhưng lúc này tên lưu manh tự mình tìm chơi, dĩ nhiên là nhận lời hắn, dù sao cũng không thể khiến hắn thất vọng được!

Tam thiếu gia hôm nay mặc bộ jacket Flannel, phần khuỷu tay có hai mảnh vá, sơ mi ca rô, không đeo caravat, cổ áo tùy ý mở ra, đây là điệu bộ công tử ca lưu hành đương thời.

Tay hắn cầm trong túi quần, cúi đầu quan sát bị trói trên mặt đất Lý Hổ, bỗng dưng, liền có phân hoa hoa ác thiếu đối với hoàng hoa khuê nữ cường ép cướp về. Cúi đầu nhìn không rõ ràng, vì thế hắn ngồi xổm xuống trước người Lý Hổ, vươn hai ngón tay, nắm cầm hắn buộc hắn ngẩng đầu.

Ngón tay Tam thiếu gia trắng nõn nhỏ dài, vừa thấy đó là sống trong nhung lụa, phía trên còn đeo ban chỉ phỉ thúy trơn bóng sáng loáng.

Động tác này của hắn này khiến Lý Hổ trong lòng một trận sợ hãi, không khỏi tận lực nghiêng đầu, muốn tránh khỏi hai ngón tay kia.

Tình hình này lại thật giống như là quốc cữu gia đang đùa bỡn thiếu nữ đàn hoàng trên sân khấu kịch! Nghĩ tới đây, ngay cả chính Tạ Tam thiếu gia cũng vui vẻ.

Mang theo hai phần ngả ngớn, hắn tinh tế lại quan sát Lý Hổ một hồi. Lưu manh này mày rậm mắt to sống mũi cao, thật đúng là diện mạo anh tuấn đoan chính.

Lý Hổ luôn luôn là đầu vuốt đầu bóng loáng, mang cái tư thế ngông cuồng tự cao tự đại. Nay tóc rũ tán, rối bời trên trán, ngược lại thêm hai phân tính trẻ con. Mấy ngày nay đều trôi qua không tốt, hai má lõm xuống, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng lộ ra một tơ máu, thật có chút thanh nhã sạch sẽ.

Tam thiếu gia cười, tâm nói lưu manh xúi quẩy này so với lúc trước nhìn thuận mắt hơn.

Hắn buông ra cầm Lý Hổ, vỗ vỗ mặt trái hắn.

– Ban đầu không phát hiện, Hổ huynh lại còn có hai phân quyền rũ! Vậy tốt rồi, sẽ không ủy khuất các huynh đệ.

Lý Hổ nghe xong câu này, thoáng chốc không kịp phản ứng lại, đợi hắn chậm rãi lĩnh ngộ ý nghĩa bên trong, ý tứ hàm xúc ác độc trong câu đó khiến hắn giật nảy rùng mình một cái.

Hắn không thể tin trọn lớn con mắt, giọng đã khàn khàn.

– Người... người?!! Họ Tạ, người thật độc ác!!

Tam thiếu gia bộ tịch mười phần gât đầu một cái.

– Tạ Tam từng hỏi Hồ huynh, tiền *** hậu sát, đã nghiệm không? Hồ huynh còn chưa có trả lời tại hạ. Ta đã xem hoàng lịch, hôm nay là ngày hoàng đạo, trước khi hồi hận sắm khoai một hồi, liền thăng tiên đi.

Lý Hồ tự biết lần này gặp hạn rồi, hơn phân nửa tính mạng khó bảo toàn. Hắn xuất thân là tiểu ăn mày, mùa đông khắc nghiệt chân trần trộm thức ăn heo mà sống, không dễ dàng chịu đựng đến tiền tài quyền thế địa vị giờ này ngày này, một vạn duyên tiếc đi tìm chết. Vốn vẫn còn đang đau khổ suy nghĩ làm sao mới có thể giữ lại một mạng, giờ bên tai một tiếng sét: Tạ Tam không chỉ muốn hắn chết, còn là kiểu chết mất thể diện như vậy!! Lột da rút gân cũng không có ác độc như thế này!!

Dựa vào cái gì?!! Rất không có giang hồ đạo nghĩa!!

Hắn vừa nôn vừa tức vừa giận, thế nhưng... Thế nhưng bị dọa ra nước mắt!!

– Người?!! Lão tử thành quỷ cũng không tha cho người!!

6. Quyển 1 - Chương 6

Những lời này Tam thiếu gia thường nghe, không có cảm giác gì. Nhưng có thể thấy quân phiệt luôn luôn kiêu ngạo lại như một cô nương bị dọa khóc, ngược lại không khỏi nổi lên tâm bốn cột, nhìn không được nghĩ bỏ đá xuống giếng khi dễ hắn thêm.

– Người mặt sau vẫn là tơ đi? Đợi khai bao, liền thực tủy biết vị. Nếu hoá quỷ mà còn bỏ không nổi tư vị này, cứ việc tới tìm Tam gia người, Tam gia nhất định lại cho người thích một phen!

Khi Lý Hồ hắn ở trong năm tháng quang huy, sở trường luôn là dốc hết đục khoét. Hắn cần cần đục đục đem phần lớn thu vào đổi hết thành đồng bạc trắng, chôn giấu ở một chỗ bí mật.

Số tiền đó là hắn giữ làm đường lui cho mình, vạn nhất có cái gì bất trắc, là có thể hi vọng Đông Sơn tái khởi, cũng có thể là bảo đảm nửa đời sau.

Bây giờ, vì bảo mệnh, nói không chừng chỉ đành phải nhẫn tâm bỏ đi!

Hai mươi vạn đồng bạc trắng, xác thật là một khoản tiền lớn, hắn cuối cùng trông cậy vào đó là khoản tiền lớn này có thể đỡ động Tạ Tam.

Bởi vậy lời vừa nói ra, hắn liền thấp thỏm quan sát biểu tình trên mặt Tam thiếu gia.

Ma quỷ kia vẫn là vẻ mặt lãnh đạm, qua nửa ngày, mới nhẹ nhàng băng quơ nói.

– Tại hạ từng hứa hẹn muốn đem Hồ huynh tiền *** hậu sát. Tạ mỗ lời nói tuy không phải một chữ ngàn vàng, nhưng muốn mua trở về, hai mươi vạn đồng bạc cũng không đủ.

Lý Hồ nhất thời một ngụm máu tươi xông lên cổ họng.

Hắn chậm rì rì nói tiếp.

– Nhiều nhất đủ mua nửa câu nói.

Lý Hồ mở lớn con mắt.

Tam thiếu gia vẻ mặt hòa ái, ngữ điệu dịu dàng, nhưng hàm nghĩa trong đó lại giống như băng sương ngàn năm rét lạnh thấu xương!

– Hồ huynh có thể tự mình chọn, muốn mông hay là muốn mệnh. Nếu nói muốn mông... Để người một súng bắn chết người. Còn nếu muốn mạng... thì ngoan ngoãn rửa mông để các huynh đệ chơi đến nở hoa, sau khi

xong thì phé bỏ con mắt, chuyện này liền coi như hết ... Yên tâm, tại hạ sẽ để lại cho Hổ huynh một ít chi phí dưỡng lão.

Nói xong, hắn không có gì đáng kể cười cười.

– Hai mươi vạn đồng bạc, đã đủ mua nhiều như vậy. Có làm cuộc trao đổi này hay không, Hổ huynh tự mình quyết định, tại hạ tuyệt không nài ép.

Nói xong, hắn đối Lý Hổ trên mặt đất giầy dựa dòn sức đứng lên lắc lắc ngón tay.

– Không được trả giá. Người mở miệng một câu trả – giá, giao dịch liền xoá bỏ.

Lý Hổ cả người đều cứng lại, ngừng một chút, hắn đột nhiên nôn ra một ngụm máu tươi!

7. Quyển 1 - Chương 7

Tam thiếu gia nghiêng nghiêng ngồi trên ghế, bắt chéo hai chân đầy hứng thú nhìn chăm chú hết thấy trước mắt.

Lý Hổ đã bị lột hoàn toàn trần truồng, tại ở dưới thủy long rửa sạch sẽ.

Hắn có dáng người tuyệt hảo, vai rộng eo nhỏ mông vênh chân dài, cõng hết nhìn càng rõ ràng.

Hai tay hắn vẫn bị trói ở sau lưng, có một trảng hán đang nâng hai cái đùi hắn cao cao lên, ở trên cái mông mượt mà vô mạnh một cái.

– Thành thật chút, đừng lộn xộn!

Tạ Tam thiếu gia đời này chưa bao giờ cưỡng ép người ta hoan hảo với hắn, bởi vì hắn không cần, vậy tay một cái liền có người tiền bối hậu kế đi tới giường hắn.

Cho nên hắn càng không có kinh nghiệm cưỡng ép con gái, nhưng không biết vì sao, hắn cảm thấy Lý Hổ trước mắt, cực kỳ giống một hoàng hoa khuê nữ sắp bị làm nhục, đủ loại kinh hoàng!

Hắn sống chết cần môi, lại ức chế không được phát ra tiếng nức nở đứt quãng. Liều mạng định khép lại hai chân, nhưng bởi vì mắt cá chân đều nằm ở trong tay người khác, chỉ có thể bắt lực giầy giữa vòng eo.

Tiểu tử này quả nhiên trời sinh là đồ bị chơi!

Tam thiếu gia cảm thấy bộ dáng Lý Hổ hiện tại thực mê người, hắn thậm chí cảm giác được bộ vị nào đó của mình có phản ứng.

Vì thế, hắn tỉnh rụi đem chân bắt chéo cao một chút.

.o.

Bởi vì Lý Hổ không ngừng giầy dựa, trảng hán đi đầu đánh một quyền vào eo hắn, sau đó thừa dịp hắn co quắp, dùng sức tách ra mông hắn, đối chính giữa phun ra một miếng nước bọt, rồi đem đồ chơi kia lấy ra, nhắm chuẩn nghĩ đâm đi vào.

Nhưng mắt mông Lý Hổ hiển nhiên phi thường chặt, trong nhất thời còn vào không được.

Lúc này hắn phục hồi tinh thần lại, dưới vạn phần nhục nhã sợ hãi, rốt cục không quan tâm bắt đầu la hét.

– Buông bỏ! buông bỏ mày ra! Bỏ mặc kệ! Giết bỏ mày đi!!

Tiếp, hắn lại nói năng lộn xộn gào lên.

– Họ Tạ, người không phải nam nhân!! Chính người không mọc dng vật sao? Có bản lĩnh chính người lên!!! Đến làm ta đi!! ... Bỏ giết chết người!! Hu hu ...

Trận cường gian bởi vì Tam thiếu gia kêu ngừng, từ ngoài phòng chuyển đến trong phòng.

Tam thiếu gia làm việc, không có đam mê bị người khác nhìn.

Nghĩ đến miếng nước bọt vừa rồi phun ở trên móng Lý Hổ, Tam thiếu gia sai người đem hũ rửa tỉ mỉ một lần nữa.

Đang cuối mùa thu, dùng là nước lạnh trong thủy long, liên tục tắm như vậy, Lý Hổ đã không còn mấy phần sức lực chuyển động.

Tinh lực tại trong lúc vật lộn vừa rồi tiêu hao hầu như không còn, chỉ còn lại vài phần mờ mịt.

Hắn chết lặng mặc vệ sĩ trói chặt lại hai tay, lần này là cột vào khung giường đỉnh đầu chạm hoa.

Dưới thân là giường mềm mại, hắn buông mình ngã xuống hơi hôn mê đi.

Khi Tam thiếu gia thủ xoa thân thể hắn, hắn không giãy dụa, cũng không có phản ứng gì.

Vì thế Tam thiếu gia rất là bất mãn, cảm giác mình bị mắc lừa.

Hắn dừng lại, nhíu mày suy tư, hắn là dùng biện pháp gì đó khiến tiểu tử này kêu cha gọi mẹ.

Thế nhưng Tam thiếu gia phẩm hạnh trong khuê phòng từ trước đến nay là cực kỳ hiền lành, chưa bao giờ tra tấn ngược đãi người bên gối mình.

Vì thế qua nửa ngày, chỉ phải cảm giận nhiên vỗ vỗ hai má Lý Hổ.

– Này, bớt ở trong này giả chết với bổn thiếu gia! Ta đếm tới ba, người không lập tức đem móng xoay lên cho ta, ta lại ném người ra cho tụi binh lính kia!

Lý Hổ nửa chết nửa sống nghe được lời này, gắng gượng dậy lên tinh thần, bị phần vắn lại nói.

– Sớm hay muộn người đều muốn vứt ta ra, xoay không xoay có gì khác nhau?!

Trên tạp thư người phương Tây nói, đầu óc đàn ông là do nửa người dưới điều khiển, lời này hầu như chân lý. Cho dù là Tà Tam thiếu gia, đến lúc này cũng khó miễn ý chí dao động, thuận miệng liền trả lời.

– Tiểu kỹ nữ, người hầu hạ tốt, ta sẽ không để đám người bên ngoài kia ngủ người, thành giao không?

Lý Hổ cố dậy tinh thần, hít sâu một hơi, nói với Tam thiếu gia.

– Cho miếng rượu uống đi, nâng cao tinh thần.

Tam thiếu gia nhếch lông mày, không nói chuyện, chỉ nhìn hắn.

Lý Hổ giọng bởi vì mỗi một và khuất nhục mà trở nên khàn khàn, hắn đành chịu giải thích nói.

– Hai ngày chưa ăn gì, thật sự là không có sức lực...

Nét mặt Tam thiếu gia cũng không nghiêm túc, ngược lại là khoái trá thậm chí mang theo chút ngả ngớn, nhưng ở dưới ánh nhìn chăm chú này, mặt hắn dần dần sung đến đỏ bừng, nước mắt suýt nữa lại muốn đi ra.

Nửa ngày, Tam thiếu gia nhắc tay ấn chuông điện. Hắn nói với người hầu vừa vào.

– Mang ly sữa đến.

Chú thích:

Thủy long: vòi nước.

Tiền bọc hậu kế: tre già măng mọc.

8. Quyển 1 - Chương 8

Hai chân thon dài của Lý Hổ đặt trên vai Tam thiếu gia, kiềm chế không được phát run.

Có hung khí đang từng chút từng chút bỏ ra thân thể hần, khai tràng phá bụng hần.

Hần đau đến cứ run run, nhưng ngay cả giây dựa cũng không thể, ngược lại phải tận lực thả lỏng thân thể, để hung khí kia thâm nhập càng thêm triệt để.

Trên trán chảy ra lớp lớp mồ hôi, lỗ tai bắt đầu có tiếng ong ong... Thật vất vả, hần cảm giác hung khí kia đã hoàn toàn tiến vào trong cơ thể mình, hơn nữa dừng lại yên lặng bất động, đang muốn thở một hơi, liền cảm thấy vật kia mãnh liệt co rút lên, vì thế một hơi nghẹn tại cổ họng, sắc mặt trong giây lát trở nên đỏ bừng!

Lý Hổ quả thật có một cơ thể đẹp, căng chặt mà lại tràn đầy co dãn, Tam thiếu gia vừa lòng ở trên người hần khai cương thác thổ một hồi, lại dừng lại, nửa là trêu đùa cho hần một cái tát.

Hần vốn nhắm chặt hai mắt, sau khi bị cái này liền hoảng sợ mở mắt, vì thế đáy mắt trong suốt đều bại lộ ở trước mặt Tam thiếu gia.

Hần nghe được âm thanh hoa lệ thấp trầm kia vang lên bên tai.

– Ta nói rồi, hầu hạ cho tốt mới được. Cứ như cá chết nằm ở đây cũng không tính.

Âm thanh này vô cùng dịu dàng, thậm chí còn mang theo một tia ý cười, nhưng khiến hần không rét mà run.

Lý Hổ trong giọng đều mang theo nghẹn ngào.

– Ta... ta không biết.

Tam thiếu gia vươn tay nhéo mạnh trên ngực hần một cái, cười nói.

– Không... biết? Đây là lần đầu tiên bị làm, nhưng hần phải từng làm người khác đi? Trước đây người khác là như thế nào làm cho ngươi thoải mái thì cứ y vậy hầu hạ!

Lý Hổ ý thức mê man. ‘Thoải mái? Trước kia người khác thế nào làm mình thoải mái?’

Trong mộng hần giống như nhét một cái cọc gỗ trướng trướng, đau nhức nhối. Eo vẫn nâng cao cao, hai cái đùi đều bắt đầu có hơi co rút. Hai tay vẫn bị cột chặt trên đỉnh đầu, hai tay đã bị lấy các loại tư thế trói hai ba ngày, mới đầu còn có thể cảm giác được đau đớn, sau lại chính là vừa ngứa vừa tê, đến bây giờ rõ ràng ngay cả cảm giác ngứa tê đều biến mất.

Hần từ khi sinh ra liền sống hèn, chịu khổ chịu tội dường như đều là thiên kinh địa nghĩa. Sau đó rốt cuộc liều xuất đầu, nhưng ngày lành tựa như hoàng lương nhất mộng, liền lại rơi xuống hoàn cảnh này.

Trong mê man, hần ở trong lòng quyết tâm. ‘bố có thể đứng lên một lần, cũng có thể đứng lên lần thứ hai!’

Dựa vào luồng sức mạnh mạnh mẽ này, hần lập tức như lại có khí lực cuối cùng là như sá gì bắt đầu xoay eo lắc hông!

Dùng sức thu chặt bụng, dùng ruột đè ép đi hung khí nam nhân, liều mạng hút vào, rồi thả lỏng, bật nhảy giống như đuôi cá rời nước!

Mông giống như bắt lửa, từ mắt mông thiêu thẳng đến cổ họng, hần ở trong đau đớn như thiêu như đốt cuốn chặt lấy người đang chà đạp hần, trong lòng nghĩ. ‘Cho người thích! bố cho người thích! Đồ ranh con!! Hôm nay ngươi không thích thành mã thượng phong chính là tôn tử ta!!’

Đúng lúc này, đằng trước bị nhéo mạnh một cái, đau đớn không giống nhau khiến hần tức khắc ngừng thở, khóe mắt không tự giác chảy ra nước mắt.

Tam thiếu gia áp gần tới hần, cúi người dán vào lỗ tai hần.

– Tiểu kỹ nữ, kiềm chế chút, đừng ở trong này tỏ hung với Tam gia ngươi!

“Bốp!” Trên mặt trúng một bạt tai thật mạnh, khóe miệng ngay tức thì chảy ra máu tươi.

– Mở to mắt, nhìn Tam gia người! Tự hao tâm tư phỏng đoán! Khi Tam gia muốn người nhanh thì phải nhanh, Tam gia muốn người chậm thì phải kiềm chế một chút!

Mắt thấy Lý Hổ bộ dáng khiếp đảm cứng đờ ở đó, chân còn vòng ở bên hông mình, trong mộng còn thành thành thật thật hàm chứa bảo bối mình, môi hơi nhếch, hai mắt đầm lệ sương, Tam thiếu gia không khỏi lại vui vẻ.

– Đừng sợ. Người ngày đầu tiên khai bao, gốc một chút là đương nhiên, cái này không trách người.

Hắn dịu dàng vươn ngón cái lau đi vết máu khóe miệng Lý Hổ, ý cười dạt dào nói.

– Có điều, mộng của người lắc thật hăng hái, nhân tài tốt trời sinh làm kỹ nữ! Dụng thêm chút tâm tư, lắc ra đoá hoa, Tam gia liền không để cho người khác động nó.

Đại đa số người bên gối Tạ Tam thiếu gia là phái nữ, từ danh kỹ lâu xanh đến tiểu thư thiên kim, oán phụ khuê phòng đến nữ lang hiện đại, đủ loại như rừng, chủng loại đa dạng. Nhưng cứ một loại người khác giới tính mà nói, thì không khỏi có chút nhàm chán. Bọn họ hầu như là đều làm cùng một loại nghề, trước đây gọi là con hát, giờ xưng hô lịch sự là nghệ sĩ sân khấu.

Nhưng hắn lần đầu tiên cùng Lý Hổ nghề nghiệp ác ôn kiêm quân nhân tiến hành xâm nhập nhục thể trao đổi thể này, cảm giác lại ngoài ý muốn tuyệt vời.

Thật giống như trước đây trải qua là uống cháo tổ yến, mà hôm nay là vật phẩm thượng là thịt kho chân giò lợn, ăn mạnh mười phần!

Hơn nữa tự mình khai bao cho một tên quân phiệt cát cứ một phương, trêu chọc hắn thành kỹ nữ nước mắt rừng rừng, càng lại có một loại tâm lý thỏa mãn.

Vì thế hắn dục hỏa tăng vọt, ép buộc ước chừng ba, bốn giờ, đem Lý Hổ làm thành các loại tư thế, mặc sức đùa bỡn, còn buộc đối phương toàn lực phối hợp. Sau đó, Lý Hổ gần như là hấp hối, mà hắn cũng là tình trạng kiệt sức mới chịu từ bỏ.

Sau khi chấm dứt, rung chuông gọi người hầu, rót đầy bồn nước ấm, sung sướng ngâm trong đó, thuận tiện uống hai ly rượu đỏ mới mặc áo tắm, sáng khoái tinh thần trở lại phòng ngủ.

Lý Hổ vẫn không nhúc nhích nằm trên giường, hai cái đùi tách rộng ra, hai tay cột ở phía sau. Trên mộng rất tròn là từng vết ứ, giữa lỗ nhỏ đỏ au mở ra, từng dòng trắng đục từ chỗ đó theo cẳng chân uốn lượn xuống.

Tam thiếu gia không khỏi nở nụ cười, thâm nghĩ mộng tiểu tử này giờ thật sự là bị làm nở hoa rồi!

Hắn đi tới lật thân Lý Hổ qua, kéo lên tựa vào đầu giường, vỗ vỗ hai má hắn.

– Tỉnh tỉnh. Ăn trước thức ăn.

Trên bàn đặt cháo tổ yến hắn vừa mới bảo người đưa tới, Tam thiếu gia tự mình cầm lên, đưa đến bên môi Lý Hổ.

– Ăn cái này trước đã.

Lý Hổ mê mê ngốc ngốc nhích nhích lại gần người hắn, ngẩn ngẩn ngơ ngơ há miệng. Thứ gì đó nóng hầm hập vào trong bụng, hắn tìm về một chút thần trí. Lặng lẽ ở trên người Tạ Tam thiếu gia dụi dụi, cúi đầu cầu xin nói.

– Tam gia, cởi bỏ tay của ta, chậm một chút có được không?

Tam thiếu gia buông bát, cởi bỏ dây thừng trên cổ tay hắn, thuận tiện xoa ấn nhẹ cánh tay một chút.

– Rất đau?

Lý Hổ giọng ứng ứng, vừa thấp vừa nhẹ.

– Không đau, chẳng cảm giác nữa.

Tam thiếu gia nghe xong, nhú mồm. Hắn để lại bả vai Lý Hổ, dùng sức chuyển một chút cánh tay hắn.

– Dùng sức hoạt động để mạch máu lưu thông, nếu không thì phế đi! Tương lai ngươi đã là người mù lại phế đi cánh tay, vậy ngươi còn làm thế nào sống?!

Chú thích:

Thượng mã phong: đột tử hoặc để lại di chứng khi sinh hoạt ***. Nếu xuất hiện khi đang mập hợp thì gọi là thượng mã phong, sau khi mập hợp thì là hạ mã phong.

Hoàn lương nhất mộng (Giấc mộng hạt kê): mơ tưởng viễn vông, ước mơ không thể thực hiện được.

9. Quyển 1 - Chương 9

Lý Hổ trần mông nằm ở trên giường, hai tay không cảm giác, nửa người dưới cũng giống như không phải của mình. Hắn trở mắt nhìn một vệ sĩ cao lớn thô kệch đi vào, lưỡi đao trên tay còn sáng lên sắc bén.

Nước mắt lập tức chảy ào ào như nước sông, hắn xoay đầu vùng vẫy hơi tàn, đem mặt chôn chặt ở trong gối.

Vệ sĩ trong lòng đối thiếu gia nhà mình tràn đầy kính nể và ngưỡng mộ. Gã biết Lý Hổ, là một đại nhân vật ngày trước nổi tiếng như vậy, rơi vào trong tay thiếu gia, còn không phải ngoan ngoãn trần mông bị làm, xong rồi còn khóc như đại cô nương.

Nghênh ngang đi tới bên giường, gã một tay chế trụ cái ót Lý Hổ lật mặt hắn qua.

– Thành thật chút! Thiếu gia dạn dò, động tác nhanh nhẹn tí, không để mày chịu thêm tội.

Đến lúc này, Lý Hổ trong khôn cùng tuyệt vọng ngược lại tỉnh táo lại, hắn đột nhiên mở miệng hỏi.

– Đại ca, anh là người Thiểm Tây đi?

Vệ sĩ sửng sốt.

– Đúng vậy.

Lý Hổ đổi tiếng Thiểm Tây.

– Tui cũng thế, Tuy Đức.

Vệ sĩ nhếch miệng.

– Hai ta gần nhau, tui là Định Biên.

Nói xong, hắn làm mặt nghiêm.

– Đồng hương thì đồng hương, thiếu gia căn dặn, tuyệt không thể qua loa!

Lý Hổ cười thảm một chút.

– Tui biết. Chỉ cầu chú, xin thương xót, xem tại mặt đồng hương, mời Tam gia đến, cứ nói tui cầu hắn ta lần cuối nghe tôi nói một câu.

Tam thiếu gia bên này đã thay tây trang, đang soi gương sửa sang lại dáng vẻ. Hắn định ra ngoài ngay tham gia tiệc chiêu đãi công sứ Anh quốc. Nghe xong vệ sĩ bẩm báo, liền vội vàng nhìn thoáng qua đồng hồ bỏ túi, nghĩ mình vẫn còn năm phút, không ngại gặp Lý Hổ lần cuối cùng, coi như là có qua có lại.

Lý Hổ cả người run rẩy, cắn chặt hàm răng, từ trong kẽ răng bật ra một câu.

– Tam gia muốn phế ta, ta nhận. Cầu ngài nâng nâng tay, đừng phế mất ta, tay được không? Chặt hai tay, thân cũng bỏ đi.

Một lời của hắn thốt ra, liền liều chết nhìn thẳng Tam thiếu gia. Tam thiếu gia trên mặt không có biểu tình gì, sau một lúc lâu, hắn ta mở miệng, nói đơn giản một chữ.

– Được.

Lý Hổ tức khắc hơi hơi thở dài nhẹ nhõm, hắn lập tức hỏi tiếp một câu.

– Chặt một tay, chỉ tay phải được không?

Tam thiếu gia không nói nữa, xoay người ra ngoài.

Một lát sau, hắn trở lại trong phòng, trong tay cầm một khẩu súng.

Không nói hai lời, hắn dùng súng nhắm cạnh vai Lý Hổ, chia ra nã một phát súng.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm đột nhiên vang lên, hắn không nhanh không chậm nói.

– Gân mạch phế là được, chờ cho người chút khí lực cầm chiếc đũa.

.o.

Lý Hổ đầy người là máu, sắc mặt so giấy còn trắng hơn. Hắn cắn chặt môi, cắn đến hai cánh môi loang lổ vết máu.

Hắn hơi thở mong manh nói một câu.

– Cảm ơn Tam gia.

10. Quyển 1 - Chương 10

Tam thiếu gia quả nhiên tuân thủ hứa hẹn, đem một chỗ bất động sản gần cầu Tam Nguyên cho Lý Hổ, còn đưa cho hắn năm trăm đồng bạc trắng để ổn định cuộc sống.

Bất động sản là tòa lầu tiểu dương hai tầng, tuy không xa hoa, cũng sạch sẽ, còn thêm một lão bộc giúp xử lý một ít tạp vụ. Năm trăm đồng bạc trắng, cũng đủ gia đình bình thường lập kế hoạch vượt qua một đời.

kiến trúc nước ngoài có nhà, vườn hoa.

Chỗ cầu Tam Nguyên hoang vu, phù hợp ẩn cư. Lý Hổ nửa đời trước tạo nghiệp chướng quá nhiều, kết cừu gia vô số, giờ rốt đài, người muốn mệnh hắn có thể xếp thẳng từ Tử Cấm thành đến vòng rào lớn. Tam thiếu gia lặng yên không một tiếng động đưa hắn an trí ở chỗ này, hắn liền cả ngày trốn ở trong phòng, chân không bước ra khỏi nhà.

Trải qua một trận quá mức đau thương, cho dù ngoan cường như Lý Hổ, cũng cần trốn đi hảo hảo liếm liếm miệng vết thương.

Hai cánh tay của hắn xem như phế đi, nâng không nổi thứ nặng hơn bát cơm. Lúc ở bệnh viện hắn lên hỏi qua bác sĩ, bác sĩ nói đời này không còn thể khôi phục.

Sau khi được câu trả lời thuyết phục này, hắn nhịn không được lại trộm khóc rống một hồi, cũng từng một dạo mất hết hi vọng. Nhưng qua một ít thời gian, từ trong đông tro tàn đó lại thoát ra đốm lửa nho nhỏ, ý nghĩ không cam lòng và muốn báo thù quần quanh mãi trong đầu khiến hắn chưa đến mức không gượng dậy nổi.

Vì thế, mấy tháng sau, hắn bắt đầu núp núp ẩn ẩn đi ra, thò đầu ra ngoài muốn hỏi thăm một ít tin tức.

Nhưng có lẽ là tạo nghiệp quá nhiều, lão thiên gia thật muốn thu hắn, ngay lúc Lý Hổ vừa mới khôi phục hai phân sinh khí, đã có cừu nhân tìm tới cửa.

Hà Ngọc Tiên tiểu sinh sinh mặc một bộ trường sam tuyết trắng, cừu hận khiến sắc mặt y trở nên giống như quần áo trên người y, vài người vạm vỡ đứng ở phía sau y.

xinh đẹp, đẹp đẽ.

Y lạnh lùng thoáng nở nụ cười.

– Hồ gia cũng có ngày hôm nay! Ngọc Tiên nghe được chuyện của ngài, đặc biệt tới thăm cố nhân.

Hoá ra sau khi y đã trải qua lần trước với Lý Hồ, trăm cay nghìn đắng trở lại Bắc Bình, bên cạnh Tam thiếu gia lại đã có tân sủng, mặc dù cũng từng rút chút thời gian khuyên giải y vài câu, đưa một khoản tiền lớn an ủi, nhưng từ nay về sau đó là thất sủng.

Y liên tiếp gặp bất hạnh, cho rằng đều là lỗi của Lý Hồ, trong lòng liền hận độc hằn.

Hà Ngọc Tiên ở bên cạnh Tam thiếu gia một thời gian, quen biết khá khá mấy người tùy tùng. Vì vậy cơ duyên xảo hợp, nghe được cảnh ngộ của Lý Hồ, liền khẩn cấp chạy tới trả thù.

.o.

Hà Ngọc Tiên là một đào kép lớn. Đêm hôm đó, dưới ánh lửa đầy trời, đối với Lý Hồ trong vũng máu, y thần nhiên xướng một đoạn “Mẫu Đơn đình”, thật sự là nghi thái vạn thiên, phong hoa tuyệt đại.

Tam thiếu gia mặc áo bành tô bạc nỉ màu đen, trên cổ phối hợp một cái khăn quàng cổ đan len màu tím thoáng có chút chẳng ăn nhập gì.

Đây là thiên kim của Đoàn Bộ trưởng Bộ Tài chính mất nửa tháng tự tay đan. Vị tiểu thư này thuở nhỏ du học, điệu bộ luôn luôn vô cùng kiêu Tây, nhưng một trận trước gặp Tạ Tam thiếu gia, lại đột nhiên có hứng thú làm nữ công.

Cái gì cô đừng không biết làm, vì thế liền kiếm thứ đơn giản nhất học, mất một hồi công sức, đan chiếc khăn quàng cổ có vẽ cầu thủ này. Vốn rất có chút xấu hổ, nhưng Tam thiếu gia lại rất tán thưởng một hồi, ngay tại chỗ choàng quàng vào trên cổ. Hắn cao lớn khí vũ hiên ngang, lớn lên lại trắng nõn, bởi vậy choàng lên cũng có một phần hương vị.

Đoàn tiểu thư không tự giác đỏ mặt, cùng Tạ Tam thiếu gia nói ngủ ngon với nhau, mới dỗi theo hắn lên xe rời đi. Xe chạy ra một đoạn, Tam thiếu gia thuận tay kéo xuống khăn quàng cổ, tùy ý ném nó vào một bên.

Khi này hắn cùng cha Đoàn tiểu thư Đoàn Bộ trưởng uống hơn vài chén rượu, giờ tuy trên mặt nhìn không ra cái gì, lại thoáng có chút phiền muộn. Bởi vậy bảo tài xế chạy chậm chậm, đồng thời mở cửa kính xe, nhàn rỗi nhìn bên ngoài.

Đây là một ngã tư hoang vắng, vào ban đêm mùa đông, trên đường không có lấy một bóng người. Đột nhiên, có một bóng người từ trong tối chạy ra, nhanh như chớp chạy tới phía trước.

Ngay sau đó, một bóng người đuổi theo phía sau, vừa đuổi theo, miệng còn vừa hung dữ chửi bậy.

– Thăng ranh con, bố mày mà bắt được mày, bố lột sống da mày!

Hai người người đuổi ta trốn, trong khoảnh khắc liền chạy trốn nhìn không thấy bóng dáng.

Xe chậm rãi chạy ra phố này, tại đầu phố xoay cái vòng, liền lại thấy hai người vừa rồi. Người chạy trốn đằng trước không may đã bị đuổi theo, người rượt hắn đang hung ác tiến lên đánh nhau với hắn. Hiển nhiên hai người lực lượng cách xa, một người đánh mang theo đá, một người té trên mặt đất cuộn người, không hề có lực đánh trả.

Đây là màn vô cùng bình thường trong thành thị này, vô vị ở trước mắt Tam thiếu gia xẹt qua, một lát liền bị xe hơi để lại phía sau.

Xe lại chạy ra một đoạn thật dài, Tam thiếu gia lại đột nhiên nhớ tới có vật quan trọng để quên ở nhà Đoàn Bộ trưởng, vì thế xe hơi quay đầu, theo đường cũ trở lại.

Xe hơi lại một lần nữa chạy qua ngã tư vừa rồi, hai người kia vẫn còn ở chỗ cũ như khi này, nhưng thoáng có chút để người kinh ngạc là, ẩu đả đã ngừng lại, hoặc là nói, thay đổi tính chất, diễn biến thành một trận cường bạo. Thân hình hai người kia hiển nhiên đều là nam tử, lúc này một người đang đè một người khác ở dưới đất, trong bóng đêm đen kịt, nhìn thấy được đoạn hông trắng bóng dưới thân gã.

Cảnh này tuy không thông thường, nhưng Tam thiếu gia cũng không có hứng thú lại xem, nhưng mà hai người này lại chiếm chính giữa ngã tư đường, một con đường nhỏ hẹp, xe hơi tuyệt không thể từ bên cạnh chạy qua.

Vì thế tài xế dừng xe, hùng hổ đi xuống quát tháo.

Cái tên đang thực thi cường bạo bị quấy rầy, hung hãn lên, liền muốn đánh tài xế. Gã là tráng hán cao lớn thô kệch, vốn tự cho là nắm chắc phần thắng, nhưng sau một lát, đã nằm trên mặt đất rên rĩ.

Tài xế tùy tiện ném gã vào ven đường, vì thế giữa ngã tư, cũng chỉ còn lại kẻ bị hại xui xẻo.

Hắn đang cố gắng muốn đứng lên, nhưng hình như lực bất tòng tâm. Có lẽ là bởi vì vừa rồi bị đánh, hai cánh tay như hồng mắt, hoàn toàn không dụng được lực. Hắn dùng tay chống, thử vài lần, đều không đứng dậy được, vì thế dùng đầu gối đẩy, đẩy đẩy thử đứng lên. Đáng thương mông hắn còn lộ ở bên ngoài, theo động tác loáng lên một cái lại loáng lên một cái.

Tam thiếu gia vươn đầu ngoài cửa sổ, đối diện tài xế bảo.

– A Thành, giúp vị tiên sinh này một tay.

Kỳ quái là, người nợ nghe được lời Tam thiếu gia nói, lại tức khắc cả người chấn động, cứng đờ tại chỗ như bị ma pháp làm hóa đá!

11. Quyển 1 - Chương 11

Phản ứng của kẻ nợ khiến Tam thiếu gia cảm thấy khác thường.

Sau khi tài xế A Thành nâng hắn dậy, hắn liều mạng cúi đầu, run lấy bầy xỏ không được quần, A Thành không biết nói thế nào giúp hắn một hồi, hắn cũng không cảm ơn một câu, vừa gài xong dây lưng, lại xoay người nhanh chân bỏ chạy.

Tam thiếu gia thoáng có chút quái nhủ mày.

– Bắt lấy hắn, dẫn hắn ta lại đây.

Chỉ trong chốc lát, A Thành liền kẹp cổ người nợ đẩy hắn đến trước xe hơi.

Tam thiếu gia hạ cửa xe tới thấp nhất, ngồi ở trên xe nhìn về phía hắn.

– A?

Hắn lập tức phát ra một tiếng cảm thán mang theo chút kinh ngạc ý vị.

Lý Hổ ở trong tay A Thành đem hết toàn lực muốn đem chính mình co thành một đoàn. Tam thiếu gia từ trên xuống dưới cẩn thận quan sát một hồi bộ dáng chật vật của hắn, vốn định phát ra câu hỏi na ná như ‘Ồ kìa, Hổ huynh thế nào thành bộ dáng này?’, nhưng mắt thấy trên sắc mặt trắng bệch Lý Hổ lại hiển xanh, lại từ bên trong bốc hồng, dĩ nhiên là đau buồn xấu hổ đan xen đến sắp ngất đi, liền rất có phong độ ngậm miệng không nói.

Kỳ thật vốn cũng không cần phải mở miệng hỏi, xem tình hình Lý Hổ, hôm nay có kết cục như thế này, cũng là chuyện thuận lý thành chương. Lúc trước Lý Hổ xảy ra chuyện, từng có người nói cho hắn, hắn nghe xong tin, chỉ là lạnh nhạt “À” một tiếng, liền vứt thẳng ra sau đầu.

Mua bán đã kết thúc, tiền đã thanh toán xong, hắn không cần phải quan tâm nữa.

Có điều hôm nay chính mắt thấy bộ dáng của Lý Hổ, ngược lại là rất có một tia đồng tình, dù sao quá khứ cũng là người uy chấn một phương, thế nhưng thành như vậy!

Thông cảm của hắn giống như tiền đồng trong tay ăn mỳ, có chút hữu hạn. Nhưng có một lỗi suy nghĩ tình quái hạ lưu khác, lại dâng lên trong lòng, ‘Lúc đầu khi khai bao cho tiểu tử này liền phát hiện rồi, hắn

chính là thiếu thao, vừa lên làm liền thuận lợi. Quả nhiên là thế! Nghĩ đến thời gian này chịu khổ không ít, cả người trái lại vừa mất hơn nhiều.'

Lại nguyên lai Lý Hổ mấy ngày nay gầy vô cùng, ngược lại hiện ra ngũ quan sâu thanh tú. Hoàn toàn không có cổ khí thể ngang ngược kiêu ngạo của quá khứ, trái lại lộ ra vài phần kinh hoàng sợ hãi sở động nhân. Hắn mặc quần áo có hơi lớn, mặc trên người rộng thùng thình, tóc ngắn ngắn lộn xộn xoa xuống trán, bỗng đứng thêm vài phần trẻ con.

rung động lòng người.

Hắn nhìn chằm chằm Tạ Tam thiếu gia, một bộ dáng đã căng thẳng lại phòng bị còn sợ hãi.

Bộ dáng này, nơi nào còn giống lão hổ, thậm chí ngay cả con mèo cũng không đến, nhiều nhất, chính là một con chuột xù lông.

Tam thiếu gia nhả nhận gật đầu một cái với hắn, cười cười, mở cửa xe ra. – Lên xe.

Lý Hổ nghe xong lời này, lại chỉ đứng tại chỗ, không ngừng run run.

Vì thế, Tam thiếu gia hơi mang theo chút không kiên nhẫn bước ra cửa xe, ôm lấy Lý Hổ, quăng hắn vào chỗ ngồi sau xe.

Hắn đóng cửa lại, tựa lên ghế.

– Lái xe.

Tam thiếu gia ở trên xe mở miệng câu đầu tiên với Lý Hổ lại là.

– Ăn cơm chiều chưa?

Lý Hổ ngồi ở sau cùng hắn, từ lúc lên xe, vẫn cố gắng rụt ở trong góc, cúi gằm, một tư thế đánh chết cũng không muốn ngẩng đầu lên. Hắn nghe được câu hỏi, cũng không phản ứng, qua một hồi, mới cứ tư thế này lắc lắc đầu.

Vì thế, Tạ Tam thiếu gia bảo tài xế chạy thẳng đến tiệm Đông Hưng.

Đã là đêm khuya, nơi này vẫn ngựa xe như nước. Quen thuộc vào phòng, đã sớm có quản lý dẫn bồi bàn phục vụ quen đi lên chăm sóc. Đồ ăn đều không cần gọi, cứ theo quy củ cũ, bạo ba loại, lẩu vịt nướng, móng xào, bánh trôi mè, lại thêm một bình trà Long Tĩnh Tây Hồ, một bình Lê Hoa Bạch, nhanh chóng mang lên.

chia ra xư và mới. Xư gồm: thịt, lưng, gan heo xào với nhau. Mới: thịt, tôm lột vỏ, cá mực xào vào nhau.

Lý Hổ đã sớm lặng yên không một tiếng động nắm đôi đũa ở trong tay, nhưng mà Tạ Tam thiếu gia vẫn không động đũa, hắn cũng đành phải ngồi yên ở đấy.

Tam thiếu gia đợi một hồi, lại không thấy Lý Hổ động, đang muốn đặt câu hỏi, vừa nhìn thấy đôi đũa hắn cầm trên tay, liền bừng tỉnh đại ngộ nói.

– Ta ném rồi, nên ngồi ở đây bồi thôi, Hổ huynh tùy tiện.

Hắn ngồi ở một bên chậm rãi uống trà, mắt nhìn Lý Hổ ăn như hổ đói.

Trong tướng ăn lỗ mãng của Lý Hổ mang theo vài phần đáng thương. Hắn xuất thân thấp kém, cử chỉ hiển nhiên thô tục không lịch sự, lại bởi vì cổ tay không dùng được lực, chỉ có thể nhọc nhằn chọc chọc cơm lùa vào miệng.

Tam thiếu gia nhìn thấy hắn muốn gấp cái đùi vịt, nhưng thử vài lần, cũng không thể gấp lên, liền mỉm cười, cầm lấy đôi đũa thay hắn gấp vào trong bát.

Động tác của Lý Hổ lập tức ngừng lại, qua hồi lâu, mới nhẹ như muỗi chậm rãi nói câu.

– Cảm ơn Tam gia.

Đêm nay, đây là lần đầu tiên mở miệng nói chuyện.

Mặc dù lại nói tiếp bộ dáng của hắn thật sự đáng thương, nhưng Tam thiếu gia ở trong lòng lại thầm nghĩ Lý Hổ bây giờ có chút đáng yêu. Vì thế hắn vừa ân cần thay hắn rót trà gấp đồ ăn, vừa thầm tính toán muốn hay không mang người về chơi hai ngày.

Cuối cùng, vẫn là bỏ đi ý nghĩ này. Động tác bộ dáng thô hán kia dè ở trên người Lý Hổ còn khắc ở trong lòng. Tạ Tam thiếu gia không ngại bưng bát người khác đã dùng qua, nhưng một cái bát hạ nhân vừa mới ăn cơm xong, còn chưa rửa sạch liền đưa cho mình dùng, cái này khó tránh khỏi hơi chán ghét.

Sau đó một bữa cơm không nói chuyện, đợi khi dùng xong cơm, hai người một trước một sau bước ra cửa.

Tài xế đã đậu xe ở trước mặt, cũng mở ra cửa xe chờ ở đó. Lý Hổ thấy, thần sắc liền rất có chút bối rối. Tạ Tam thiếu gia nhìn hắn một cái, từ trong túi bánh tô lấy ra bóp da, lấy ra tờ tiền mặt xanh biếc, là 50 Đôla, nhét vào trong tay Lý Hổ, thuận tay vỗ vỗ vai hắn.

– Tự người bảo trọng, tạm biệt.

Nói xong liền lên xe rời đi.

Lý Hổ kinh ngạc đứng tại đấy, mắt thấy xe hơi dần dần đi xa, trong lòng bàn tay vẫn nắm tờ tiền mặt.

12. Quyển 1 - Chương 12

Xe hơi chạy đi nhìn không thấy bóng dáng mà Lý Hổ vẫn còn ngơ ngác thần thờ đứng yên ở đấy.

Có một khoảng thời gian như thế này, ba hồn bảy vía của hắn đều bay ra.

Đêm nay liên tiếp đả kích, nhất là cửu nhân tâm tâm niệm niệm đột nhiên xuất hiện trước mặt, lại ngay tại chỗ thấy một màn khuất nhục của bản thân như vậy, còn cao cao tại thượng cho một ít bố thí...

Hắn thật sự đàn ra, trong đầu trống rỗng, giống như cái xác không hồn chậm rãi đi một hồi, mới đột nhiên tỉnh táo lại, gập lưng bắt đầu nôn mửa dữ dội!

Tuy là đã thật lâu không được ăn một bữa cơm no, nhưng thứ vừa mới ăn xong, lại như độc dược đâm thủng ruột, khiến hắn đau muốn chết!

Hắn run rẩy mở ra tiền mặt trong tay, nhìn con số 50 sáng loáng phía trên, đột nhiên bắt đầu khóc oà.

Giờ khắc này, hắn dường như trở về lại hai mươi năm trước, một tên ăn mày đói bụng năm ngày năm đêm, thật vất vả xin được nửa bánh nướng, vẫn bị kẻ khác giật chạy ngay trước mắt, cái loại uất ức đau thấu nội tâm đó!

Lý Hổ ngồi xổm ở đấy khóc to hồi lâu, mới lão đảo đứng lên, lung tung lau hàng nước mắt, xoa chân khắp khềnh đi.

Hắn biết Vương lão Tam đêm nay bị thiệt, trở về tất nhiên tìm mình trả thù, vì thế không trở về chỗ ở, ở bên ngoài tùy tiện tìm một chỗ ngủ qua đêm.

Ngày thứ hai, đợi đến khi ngân hàng mở cửa liền đi đổi tờ tiền mà Tam thiếu gia cho.

Năm mươi Đôla, đổi thành tiền ngân hàng trung ương, liền có một chồng dày cộm.

Cất chồng tiền này vào ngực, chạy đến hào Long Tu, đây là nơi hạ cữu lưu trong thành ở, tìm được quán trà mấy bóc xếp tụ tập, vén màn đi vào...

Đợi hắn đi ra, đã đàm làm ăn xong xuôi: Một nghìn đồng ngân hàng phiếu, mua một cái mệnh của Vương lão Tam! đặt cọc trước một nửa, còn lại xong việc đưa tiếp.

Vương lão Tam, đó là một trong những tên côn đồ đi theo Hà Ngọc Tiên tới nhà hắn!

Sau đêm hôm đó, hần vẫn ở xung quanh nội thành Bắc Bình lang thang, ở quán trọ xập xệ nhất, sống bữa no bữa đói. Không nghĩ tới hai ngày trước, cứ như vậy vừa khéo lại bị Vương lão Tam đánh!

Hần ở trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi quyết tâm. “Bố cho tụi mày thích! Biến thành quỷ hảo hảo thích!!”
.o.

Hai ngày sau, hần thanh toán năm trăm nguyên ngân hàng phiếu còn lại.

Lại đếm tiền thừa trên tay, vừa đủ đi tìm chỗ hớt tóc dạo sửa tóc, lại đi nhà tắm gọi người chà xát tắm rửa, xong rồi, từ trong ra ngoài chọn mua một bộ quần áo đẹp.

Hần ngoan ngoãn, xa xa đợi ngoài cổng chính dinh thự của Tam thiếu gia, đợi mãi đến nửa đêm, rốt cục thấy được ánh đèn xe xa tới...

Lý Hổ ở trước mặt Tạ Tam thiếu gia, chính là một chú chuột nhỏ bị kinh hãi.

Loại sợ hãi này không phải nguy trang, hần là từ trong đáy lòng sợ người này. Cậu ầm nhả nhận lịch sự này, quả thực là tai tinh chú định mệnh hần!

Con mèo kia đang nhàn nhã chiếm cứ ở trên sofa, hình người dáng người uống trà, nét mặt hoà nhã ngữ khí chân thành cứ như là nhà từ thiện mở cô nhi viện. “Hổ huynh tình cảnh tại hạ cũng thực đồng tình, nhưng chỉ sợ tại hạ nơi này không có việc làm thích hợp cho Hổ huynh.”

Lý Hổ lại hít thật sâu một hơi, lúc lời nói ra khỏi miệng đã sung huyết đến đỏ bừng. “Chỉ cầu Tam gia thưởng miếng cơm ăn, cho cái che chở, bảo ta làm cái gì cũng được...” Ngay sau đó hần ở trong lòng bổ sung vào. ‘Lột da mày, rút gân mày, uống máu của mày, ăn thịt của mày bố đều không vấn đề gì!’

Tình cảnh này, Tam thiếu gia không khỏi nghĩ đến Tiểu Thu Hương trong “Thu Hương kí” — “Cầu công tử thu nhận ta, ta giặt quần áo nấu cơm, xếp chăn trải giường, cái gì cũng có thể làm...” Diễn đến chỗ này, hần là muốn nói lại thôi, che mặt thẹn thùng xướng tam điệp một hồi...

Tay phong lưu già đời trên sân khấu, dù trong lòng nghĩ ngợi lung tung, cũng nhất định sẽ không ngay trước mặt cười ra làm cho người ta bối rối.

Vì thế hần không biến sắc gật gật đầu, nghiêm túc như cha cố đang dặn dò nữ tu. “Vậy người ổn định lại trước, đợi ta nghĩ được chuyện gì có thể cho người làm lại bố trí, thế nào?”

.o.

Lý Hổ được Tạ Tam thiếu gia kim ốc tàng kiều. Chuyện này sang ngày liền có tâm phúc tới hỏi dò.

– Thiếu gia, việc này sợ là không ổn... Lý Hổ này, hần ta có thể là thật tâm muốn đi theo thiếu gia sao?

Tam thiếu gia đang viết mật tín cho chủ tịch tỉnh Sơn Đông, trên nét mặt tự nhiên liền mang theo một chút bí hiểm.

– Thật tâm của hần... người tin sao? Dù sao thì ta vẫn tin.

13. Quyển 1 - Chương 13

Kim ốc của Lý Hổ là toà lầu tiểu dương phong cách Pháp, chủ nhân tiền nhiệm là dì Thập Tam Đoàn đại soái sinh tiền yêu thương nhất. Dì Thập Tam xuất thân xướng hí thích nhất xa hoa, đem đồng nội tiểu lâu trang hoàng vàng óng ánh, phú quý bức người, ngược lại là toà kim ốc danh xứng với thực.

vợ nhỏ, vợ bé.

Tam thiếu gia cảm thấy nơi này nhất định hợp với sở thích Lý Hổ, liền an trí hần ở tại đây. Hần rất có phong độ đợi hai ngày, đoán Lý Hổ hần là ổn định tốt rồi, liền mang theo lễ vật tới cửa thăm viếng.

Lý Hổ bây giờ vô cùng gầy, mặc cái áo sơ mi trắng, tóc cụt ngắn, nhìn qua thật như học sinh. Hắn cúi đầu ngồi ở bàn ăn, thành thành thật thật ôm bát, bộ dáng nhìn Tam thiếu gia gấp đùi gà vào bát hẳn lại giống như nàng dâu sợ hãi rụt rè ở nông thôn.

Hắn biết đêm nay sắp sửa xảy ra cái gì, cho nên khi gặm cái đùi gà này liền có một cổ tình hoài khát khái chịu chết. Lý Hổ lần này tìm đến Tạ Tam thiếu gia, tất nhiên là có âm mưu của hắn. Kế hoạch phi thường minh xác, mục đích phi thường rõ ràng, đơn giản thành một câu, đó là: Tiếp cận Tạ Tam, tiêu diệt Tạ Tam!

Về phần tiến hành như thế nào, cũng có hai con đường. Lý tưởng là tìm được cơ hội, Đông Sơn tái khởi, sau đó chinh tử Tạ Tam! Lui mà theo đuổi cái tiếp theo đó là thừa dịp Tạ Tam chưa chuẩn bị, chinh tử Tạ Tam!

ví dụ: kế hoạch A không đạt được, đành tiến hành kế hoạch B.

Muốn kế hoạch cụ thể thêm một chút, cái này... hắn còn chưa nghĩ xong, tạm thời đi một bước tính một bước.

Tóm lại, cái mạng rách nát cứ liều ở trong này! Bất cứ giá nào, một không biết xấu hổ hai không muốn sống, coi chinh tử thành ranh không!!

.o.

Dùng xong cơm rồi, lại thay trà nước, hai người ngồi đối diện uống trà.

Người trước mặt anh tuần nhả nhai, ăn nói khôi hài, tìm đề tài cũng là chuyện thú vị Lý Hổ quen thuộc trong quân đội. Nhưng tán gẫu một hồi, sống lưng hắn lại ra một lớp mồ hôi lạnh. Thời gian lên pháp trường kéo càng dài, cổ sợ hãi không khá lên lại càng mạnh hơn, uống vài lần nước sau, ngay cả cẳng chân bấp chân cũng bắt đầu chuột rút, Lý Hổ rốt cục ngồi không yên, cúi đầu nói câu.

– Tam gia, đêm đã khuya, ngài có muốn hồi phủ nghỉ ngơi không?

Tam thiếu gia phong độ phiêu phiêu gật đầu một cái.

– Đúng đã rất muộn, tối nay quấy rầy rồi, Hổ huynh cũng sớm một chút nghỉ ngơi.

con trai có cử chỉ ngón tay động tác tao nhã.

Hắn đứng dậy.

– Thân thể người không tốt, ta đưa người trở về phòng trước đi.

Tiếp đó, ngay lúc Lý Hổ hoàn toàn chưa kịp phản ứng, quân tử lại đột nhiên biến thành cầm thú!

Tam thiếu gia ôm lấy Lý Hổ, hạ giọng hung ác nói.

– Tam gia ôm người vào động phòng. Tay người không tốt, cần phải ôm chặt.

14. Quyển 1 - Chương 14

Tam thiếu gia ôm Lý Hổ lên lầu, vào phòng ngủ, đoan đoan chính chính đặt hắn ở đầu giường.

Hắn nhếch miệng cười.

– Tiểu lão hổ rất nặng.

Hơi hơi cúi đầu, đối với Lý Hổ ngồi ở mép giường nói.

– Tam gia làm chuyện này, không thích miễn cưỡng. Lần này người tới tìm ta, ta coi như là người đã đồng ý. Sẽ không nhảm ý đi?

Lý Hổ sắc mặt trắng bệch, ngón tay túm ra giường, nhưng lại lắc lắc đầu.

– Không...

Tam thiếu gia cười cười với hắn. Cởi tây trang, tiện tay vắt lên ghế dựa, rồi kéo kéo ca-ra-vat, nói lỏng nó ra, sau đó ngồi xuống nhìn thẳng Lý Hổ.

– Lần trước lúc khai bao cho người tình hưởng đặc thù, làm sợ người. Đêm nay chúng ta động phòng hoa chúc, tới lại lần nữa. Người ngoan ngoãn hầu hạ, Tam gia cũng hảo hảo thương người, mọi người đều có thú, được không?

Lý Hổ ở trong lòng sống chết thở hổn hển một hơi, gào thét nói. ‘Người hảo hảo hầu hạ! bỏ gắng sức thương người! Mọi người đều có thú, được không?!!!’

Tam thiếu gia đợi một hồi, thấy Lý Hổ không có phản ứng, mày nhủ lại. – Hửm?!

Cái bộ tiểu mô tiểu dạng đó, điệu bộ thờ ơ sau lưng ngoan độc, Lý Hổ thật sự đã lĩnh giáo rồi, sợ. Bất đắc dĩ, cứng ngắc gật gật đầu.

Tam thiếu gia ở trên mặt hắn vỗ vỗ, ôn nhu cười cười.

– Ngoan. Đi tắm rửa trước, móng rửa sạch chút.

.o.

Lý Hổ trần truồng nằm sấp trên giường, bị bắt theo yêu cầu của Tam thiếu gia, nâng móng cao cao.

Hắn quả thật có một cái móng tốt, rất tròn rất vểnh, rắn chắc mà đầy co dãn. Liên với đoạn eo nhỏ nhỏ mà lại săn chắc, ở chỗ nối tiếp còn hơi hơi lõm xuống. Tam thiếu gia thưởng thức một hồi, lấy tay tách ra hai cánh móng hắn, đem ngón trở hơi hơi tiến vào cái cửa miệng, cảm giác được cơ thể dưới tay đột nhiên cứng ngắc giống như tảng đá.

Hắn dừng lại động tác.

– Đã quên hỏi người. Móng này, từng có cảm giác không?

Dừng một chút, sợ Lý Hổ không rõ, hắn lại giải thích nói.

– Chúng ta lần đó, rồi sau này lúc với người khác, móng của người từng có cảm giác không?

Câu hỏi này giống như một quả bom, lập tức ầm Lý Hổ ba hồn bảy vía đều bay ra! Qua một lúc hắn mới phản ứng lại, lúc này liên hận không thể cùng Tạ Tam đồng quy vu tận!!

Hắn thân thể cứng ngắc như sắt, trong đầu nổ ầm ầm, còn không nghĩ ra nên phản ứng như thế nào, Tam thiếu gia đã đứng dậy xuống giường. Ở trong túi tây trang mò một hồi, cầm ít đồ lại trở lại giường.

Hắn vặn mở bình nhỏ trong tay, đổ ra một viên thuốc màu vàng nhạt, tách ra cánh móng Lý Hổ, thử đem nó nhét vào.

Cảm giác được thân thể dưới tay căng thẳng và kháng cự, hắn ở phía trên vỗ vỗ, bình tĩnh trấn an nói.

– Dừng sợ, là một ít thứ cho người thoải mái, không hại thân thể. Móng này là thứ tốt, nhưng cần mở rộng một tý.

Lý Hổ vẫn đem móng kẹp đến chặt chẽ, một chút cũng không có ý phối hợp.

Tam thiếu gia dừng lại, mang theo chút ý cười, cứ như đang trách cứ một đứa trẻ không hiểu chuyện.

– Tiểu lão hồ lại không ngoan.

Câu này khiến Lý Hổ không tự chủ được sợ run cả người, hắn đành chịu thả lỏng thân thể.

Ngón tay không dung tha chui vào hậu môn không vâng lời của Lý Hổ, đem viên thuốc nhét vào tận trong.

Tam thiếu gia vừa lòng thu tay về, lại lấy ra một lọ thuốc hít đưa tới trước mũi Lý Hổ.

– Hít sâu hai cái, thả lỏng.

Giọng hắn mang theo chút dụ dỗ, ôn nhu nói.

– Ngoan, như vậy là được rồi. Lại hít thêm hai cái nữa. Thả lỏng xuống, hảo hảo dùng mũi của người cảm nhận.

.o.

Lý Hổ nằm sấp trên giường, cảm giác một vật thể vừa thô lại lớn xỏ xuyên qua toàn bộ thân thể mình.

Nhưng lại không đau đớn, ngược lại có một loại cảm giác trường trường nói không nên lời.

Tam thiếu gia kiên nhẫn nắm eo hắn, dẫn dắt hắn trước sau đừng đưa. Hắn động tác ôn nhu, thủ đoạn chu đáo, dụng tâm khiêu khích Lý Hổ.

Lý Hổ bắt đầu cảm giác có cổ cảm giác tê tê dai dai từ cột sống xẹt qua, hắn nhịn không được thở hổn hển một hơi.

Tam thiếu gia nghe được tiếng hắn, trên mặt lộ ra một phân ý cười, đột nhiên hắn nắm chặt eo Lý Hổ, bắt đầu hung mãnh rút đâm...

Từ nhẹ nhàng lập tức biến thành bão tố, Lý Hổ cảm giác mình thật giống như con thuyền lá con con trong bão táp, ở trong sóng biển thân bất do kỷ chìm chìm nổi nổi...

Không biết bị dụng phải chỗ nào, một đốm lửa nhỏ lặng yên toé ra, nhất thời nóng tới hắn kêu “A” một tiếng.

Kế tiếp, đốm lửa nhỏ liền cháy thành một ngọn lửa, ở trong cơ thể hung mãnh cháy lên, nướng đến hắn vừa khô lại vừa khát thở cực kỳ, vô ý thức vận vẹo thân thể, mở miệng muốn hít thở một hơi không khí...

Mắt thấy gần tới cái thời khắc mấu chốt, hắn thở hổn hển ưỡn thẳng lưng, chuẩn bị bạo phát. Đột nhiên, đầu trước bị một bàn tay nắm chặt, thế đi mạnh mẽ bị chặn ngừng, hắn vừa vội lại đau, trong mắt nhất thời có hơi nước.

Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai hắn, mềm nhẹ lại mang theo một tia mệnh lệnh không cho không vâng lời. “Đừng đi ra vội. Mông lại động một tý, dụng tâm cảm thụ tư vị phía dưới hiện tại.”

...

Sau khi đợt thứ nhất chấm dứt, không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, đã bị Tam thiếu gia lật qua thân thể ôm lấy, hình thành một thế ngồi, tách ra hai chân, nhắm chuẩn chậm rãi đè xuống.

Nhờ bôi trơn khi nãy, liền tương đối dễ dàng cắm xuống tận đáy.

Nguyên nhân bởi vì cả thể trọng, lần này đi vào độ sâu trước nay chưa có, Lý Hổ không khỏi phát ra một tiếng thở dốc mang theo nước bọt.

Tam thiếu gia kéo cánh tay của hắn, để hắn phủ trên vai mình, thuận thế ôm lưng hắn, cúi đầu cười nói.

– Tay người không tốt, ta ôm người. Bây giờ tự động thử...

15. Quyển 1 - Chương 15

Hai chân Lý Hổ tách ra ngồi ở trên người Tam thiếu gia, trong mông ngậm chứa căn lửa nóng hừng hực cứng rắn, hai tay ngoan ngoãn ôm cổ Tam thiếu gia, có một phân hồn phách đã bay ra!

Viên thuốc đã hoàn toàn tan vào trong cơ thể hắn, được hiệu đang ở trong cơ thể phóng thích, hơn nữa khi này vận động kịch liệt và phát tiết, hắn hiện tại giống như đang trên lửa nướng toàn thân nóng hổi, có một cổ tư vị khó có thể nói đang kêu gào trong cơ thể, cứ như có vô số con sâu đang dạo chơi xung quanh gân mạch!

Hắn nghe được lời nói của Tam thiếu gia, trong mê mang nghe theo vắn vẹo một tý mông. Lập tức, chỉ cảm thấy mấy con sâu này đều dữ dội bò lên hội tụ xuống một chỗ dưới thân, hắn giống như bị điện giật ư phát ra một tiếng rên rĩ chứa nước nỡ.

– A...!

Dục vọng như sóng triều ùn ùn kéo đến thổi quét qua hắn, hắn mở miệng, khuôn mặt trước mắt hắn lay động, lông mày đen, lông mi dài, mũi cao thẳng, môi mím chặt...

‘Cảm thú này bộ dạng thật sự là hình người đáng người!’, hắn ở trong lòng thầm cảm thán như vậy.

‘Dù sao cũng là bị thao! Vươn đầu cũng là một đao, rút đầu cũng là một đao, trước thích nói sau!’ đây là ý niệm cuối cùng trong đầu hắn, sau đó, lý trí liền triệt để hút ra khỏi thân thể. Ý thức chỉ tập trung theo bộ vị kia truyền đến từng đợt từng đợt sóng triều, hắn phóng túng chính mình theo bản năng đuổi theo khoái cảm!

Hồn phách đều bay ra, ở không trung nghe được có âm thanh truyền đến. “Thật m nó hăng hái! mông lại hút một chút!”

Hắn liền theo chỉ thị dùng sức hít hít mông, rồi vô ý thức cọ sát...

.o.

Lúc rốt cục chấm dứt, Lý Hổ tê liệt ngồi trên giường, toàn thân đã không còn một chút sức lực, chỗ nào cũng đầm nước, giống rơi vào vùng bùn trong nước!

Trong mơ mơ màng màng, hắn nghe thấy bên cạnh truyền đến động tĩnh, có người từ trên giường bò xuống. Không lâu sau, trong phòng tắm ào ào truyền đến tiếng nước. Lại qua như thật lâu, trên giường có động tĩnh, trong mũi truyền đến một mùi khói nhàn nhạt. Hắn nghiêng đầu, thấy Tam thiếu gia đang ngồi tựa vào đầu giường, hút một điếu thuốc lá. Cổ sức hé miệng, tiếng nói hơi khàn khàn.

– Tam gia, cũng cho ta một điếu hút chơi.

Tam thiếu gia nghiêng đầu, nhìn nhìn hắn. Ở dưới vầng ánh đèn vàng, Tam thiếu gia biểu tình có vẻ vô cùng dịu dàng. Hắn nhìn nhìn. Hộp thuốc lá ở trên bàn cạnh cửa rất xa, lại lười đứng lên đi lấy, liền thuận tay đem điếu thuốc mình đang hút để ở ngoài miệng Lý Hổ. Lý Hổ nhận lấy, hút mấy hơi, lại trả cho hắn. Vì thế, hai người yên lặng trao đổi nhau hút hết điếu thuốc này. Cuối cùng, Tam thiếu gia đột nhiên cúi đầu cười nói một câu.

– Người biết rõ, có hai loại thời điểm thuốc lá sướng khoái nhất...

Lý Hổ nhẹ nhàng tiếp một câu.

– Khi vừa xong việc, khi vừa giết xong người.

Tam thiếu gia nở nụ cười, có chút thân thiết ở trên đầu Lý Hổ xoa nhẹ một cái.

Lý Hổ cũng hi hi nở nụ cười. Giờ khắc này, bọn họ thật giống một đôi hồ bằng cầu hữu quen nhau khá lâu, vừa mới làm xong một chuyện xấu.

16. Quyển 1 - Chương 16

Trong phòng khách đang mở một ván bài.

Một nhà trong đó là một nam tử tuần tứ trẻ tuổi, mắt phượng hơi hơi nhíu lại, môi hồng răng trắng, tóc rẽ ngôi sáng bóng, mặc một bộ trường sam màu xanh, cổ tay áo trắng như tuyết xắn lên, trên tay đeo một cái nhẫn kim cương cực lớn, khi chuyển động tia sáng thoáng hiện, hiển nhiên là độ lửa mười phần. Hai nhà khác đều là phụ nữ mỹ mạo trẻ tuổi, uốn tóc quăn gọn sóng mốt hiện nay, hai bộ sườn xám sắc màu rực rỡ, cả người trang điểm xinh đẹp.

khuôn mặt đẹp.

Ba người này vừa đánh bài, vừa thi đua phi mị nhãn về phía chỗ ngồi tay trái.

Phía đó, cũng ngồi hai thanh niên hiện đại. Dáng người cao lớn giống nhau, đường văn áo sơ mi trắng áo ghi lê đồng hồ bỏ túi vàng y nhau, nhưng nhìn kỹ, khí chất điệu bộ của hai người lại hoàn toàn khác nhau.

Một vị trong đó ngồi bên cạnh xem cuộc chiến, trong tay kẹp theo một điếu thuốc lá, một chân đặt lên trên ghế dựa, vội vã ở đó vung tay múa chân.

– Bát điều! Ai, nhầm rồi, người đánh tam đồng làm cái gì?! Rõ ràng bát điều đã thành bộ tuyệt, cái khác chắc chắn Tiểu Đổ nắm trong tay!

Một vị đang đánh bài, vừa thấy liền nhả nhận lịch sự giáo dưỡng lương hảo, hiển nhiên đã bị kêu la ồn không chịu nổi, không thể nhịn được nữa nói một tiếng.

tốt đẹp.

– Cầm miệng, ồn nữa người tự đến đánh.

Hoá ra khu vực nơi tòa kim ốc này của Lý Hổ, là chỗ quan to quý nhân tàng kiêu ham mê, biệt thự lân cận liên tiếp. Lý Hổ ở nơi này không lâu sau, liền cùng với rất nhiều hàng xóm trong đó kết giao bằng hữu, thường xuyên cùng tụ nhau đánh bài.

Hắn có tính toán của hắn. Loại con hát, vợ bé, kỹ nữ, tuy rằng lên không được đài, nhưng tin tức lại linh thông. Kim chủ của những người này, người người đều là người có uy tín danh dự trong thành Bắc Bình, bất quá khi đánh bài, đó là con đường tốt nhất hắn hỏi thăm tin tức tin đồn bên ngoài.

Trong vòng này nữ nhiều nam ít, đàn ông cũng đều là loại mặt hàng như Tiểu Đổ so đàn bà càng yếu ớt, vì thế Lý Hổ liền rất được hoan nghênh, ván bài ngày ngày đều là tràn đầy.

Tam thiếu gia từ trước đến nay luôn luôn quân tử rộng lượng, cũng không hỏi đến hắn qua lại tư nhân.

Hôm nay, hắn đến thăm Lý Hổ, gặp giữa lúc Lý Hổ vận may không thuận, thua rồi tỉnh rồi mù, liền lôi kéo hắn thay mình đánh hai ván, đổi vận may.

Ba người khác thấy hắn, liền giống như ruồi dầu xanh bỗng nhiên thấy thịt tươi, đồng loạt tinh thần đại chấn, chỉ quần quít lấy hắn muốn đánh tiếp suốt, trên bàn bài là kiêu thanh tiểu nữ không ngừng.

tiếng dục dục, nói cười.

Một vị mặc bộ sườn xám sắc đỏ, là dì Ngũ của Vương Phó phòng Trưởng phòng cảnh sát, bà vừa yếu điệu đánh ra một bạch bản, vừa thần bí hề hề nói.

– Tôi nói cho mấy bà biết một chuyện mới lạ nè, nghe lão đầu nhà tôi nói, hôm kia, tàu vận chuyển chính phủ quốc dân chọn mua bị đánh cướp rồi!

Một vị nữ tử khác mặc sườn xám hoa li ti mềm mại nâng lên bộ ngực cao ngất của mình vỗ vỗ.

– Ấy da da, cái này nguy rồi! Ở đâu ra cuồng đồ lớn mật như vậy, ngay cả tàu quân của chính phủ quốc dân cũng dám cướp?! Tam gia... Ngài nói có phải không...

Tam thiếu gia đang bận rộn xếp bài, nghe vậy liền cười với bà, phong độ phiêu phiêu gật gật đầu. Ngược lại Lý Hổ ở bên cạnh hỏi một câu.

– Có biết là bị cướp trên Tùng Châu cảng hay là ở dưới không?

Dì Năm liếc hắn một cái.

– Hổ ca hỏi thật là kỳ lạ, bị cướp chính là bị cướp, còn phân cái gì... ở trên ở dưới chứ?

Lý Hổ ra sức hút một hơi thuốc lá.

– Nếu tàu còn chưa qua Tùng Châu cảng, vậy cướp đi chính là súng thật đạn thật. Nếu qua Tùng Châu cảng... vậy chỉ sợ tới tay cũng chỉ có đồng nát sắt vụn thôi!

Tam thiếu gia cứ tự đánh bài, nghe vậy, liền xoay đầu thoáng nhìn hần.

17. Quyển 1 - Chương 17

Lý Hổ và Tam thiếu gia vóc người đều rất cao lớn, hiện tại hai người chen trong một bồn tắm lớn, liền khó tránh khỏi có chút chật chội.

Mép bồn tắm lớn trơn trượt, tay Lý Hổ lại không có sức lực, cũng may Tam thiếu gia từ phía dưới giữ chặt eo hần, hần liền tựa lên ***g ngực của Tam thiếu gia, chỉ lo vịn vẹo mông.

Ngâm mình ở trong nước ấm làm loại chuyện này, có một phen tư vị khác. Hai người đều như là muốn chậm rãi hưởng thụ, dần dần chậm lại tiết tấu.

Tam thiếu gia dựa vào trên vách bồn tắm lớn, vừa hưởng thụ Lý Hổ vịn vẹo, vừa lấy tay thưởng thức đầu nhũ nhỏ của hần, thỉnh thoảng hỏi một câu. “Vì sao tàu qua Tùng Châu cảng, lại chỉ có đồng nát sắt vụn?”

Lý Hổ đang nhắm mắt lại hưởng thụ cổ tư vị này, nghe xong, đành trả lời nói.

– Ha... Chỗ Tùng Châu cảng có con sông ngầm, hàng lậu đều chạy qua đó, cứ đi đường thủy là có thể đến phía nam... Hừ... Ha... Trần cục trưởng vận chuyển súng đạn, hần có đi Ba ở gần đây, vừa mới mua xe hơi mới...

Tay của Tam thiếu gia từ trên đầu nhũ hần trượt xuống, dời đến giữa hai chân hần...

Không cần nói thêm nữa, hần trong lòng đã như gương sáng, đây là có người biển thủ, trước tiên đem đồ vật thay xà đối cột, chỉ sợ đang chờ có đứa ngốc tới gánh trách nhiệm thôi!

Lý Hổ toàn thân ửng hồng, thoải mái đến cứ ha hừ hừ.

Tam thiếu gia tự giễu cười cười, một bên tiếp tục khiêu khích Lý Hổ, một bên truy vấn nói.

– Vậy hàng hoá đã đi qua con sông ngầm đó, còn thể chặn lại không?

– Ừ... Ha... Giữa đường có một nơi, gọi là Lô Điền tử, ở đó có bến tàu nhỏ... nếu bỏ lỡ chỗ đó, thuyền sẽ tới thẳng Hán Khẩu... Cảnh dưới nhất định sẽ mang trọng binh tới chỗ đó chờ lấy hàng, có thể còn không chỉ một cánh dưới... vậy chẳng còn cách nào khác nữa... A...

Tam thiếu gia vui vẻ, hiểu kì truy vấn.

– Làm sao người biết rõ vậy?

– Ta... từng ở đó làm ăn hai lần.

– Thuyền đen nhiều như vậy, thời gian khẩn cấp, làm sao phân ra được là thuyền nào?

– Ta... Ta người thô kệch, cách ngốc... Họ Trần và đi Ba lão sinh... sinh một đứa con trai, trói lại, buộc... buộc lão không nói.

Tam thiếu gia ở trên mặt Lý Hổ hôn mạnh một cái.

– Tiểu lão hồ thật thông minh!

Kế tiếp, hần lập tức ôm Lý Hổ lật thân, đem Lý Hổ đặt cạnh bồn tắm lớn, mạnh mẽ làm lên!

– M! A... chậm một chút!

“Bảo bối nhi, xin lỗi chính sự nghiêm trọng. Tam gia trở về lại từ từ chơi với người.

– M!

18. Quyển 1 - Chương 18

Một số lớn súng đạn mất mà được lại, Tam thiếu gia có chút vui vẻ, chính thức mời Lý Hổ ăn cơm tỏ lòng biết ơn.

Xe đứng ở ngoài tiểu kim ốc, Lý Hổ từ bên trong đi ra, nhìn thấy Tam thiếu gia trong xe, hai người đều không khỏi “a” một tiếng.

Jacket da màu nâu chế kiểu phi công, phía dưới là quần dài màu nâu đậm mang giày boots, cách ăn mặc giống nhau như đúc.

Kỳ thật nói trắng ra thì tuyệt không kỳ lạ. Tam thiếu gia hiện giờ đã đem Lý Hổ kim ốc tàng kiều, liền tấn nghĩa vụ kim chủ đảm nhiệm ăn, mặc ở, đi lại của hắn. Hắn đem thợ may chính mình đã dùng quen giới thiệu cho Lý Hổ, để anh ta thay Lý Hổ mua sắm quần áo.

Thợ may này rất có lai lịch, tổ tiên là thợ thêu của phủ đệ kim Giang Nam, bản thân lại từng ở Pháp thiết kế quần áo. Người này hỏi vật liệu may mặc kiểu dáng Lý Hổ vừa ý, Lý Hổ một là trả lời không được, hai là theo bản năng vẫn cảm thấy Tạ Tam cầu tạp chủng mặt người dạ thú kia có rất nhiều phong cách, liền trả lời trả lời hắn cũng như Tam gia.

Người này đang thay Tam thiếu gia chuẩn bị trang trí mới quần áo một quý, nghe xong lời này cũng bớt việc, liền đem mỗi một bộ đều làm hai cái.

Đợi đến khi quần áo đưa tới, áo khoác, áo sơ-mi, ca-ra-vat, quần dài đều là phối hợp tốt, Lý Hổ mặc cũng tiện lợi.

Chỉ là này hai người dáng người vốn là tương tự, vóc dáng cao chân dài giống nhau, hơn nữa quần áo giống hệt nhau, khó tránh khỏi khiến người ngoài không biết chi tiết, tỷ như hiện nay bồi bàn tiệm ăn này, hiểu lắm bọn họ là một đôi huynh đệ.

Tiệm ăn này mở tại dưới chân Hương Sơn, cũng không lộng lẫy, nhưng cực kỳ lịch sự tao nhã. Hàng năm mùa thu khi mùa hồng diệp vàng mở, đó là lúc người ở đây người tới, làm ăn cường thịnh.

Món ăn thôn quê ở đây nổi danh nhất. Tạ Lý hai người tại phòng ngồi vào chỗ của mình, mở ra thực đơn đại tứ họa hại một lượt phi cầm tẩu thú. Bồi bàn sau khi cười tủm tỉm lập tên đồ ăn, lại thêm hơn một câu.

– Hai vị gia thật sự là thân thiết. Không biết vị nào là đại gia, vị nào là nhị gia?

chim bay cá nhảy. Trong câu này đủ mọi thức ăn từ những động vật hung dữ.

.o.

Sau chuyện xấu hổ này, lại gặp được chuyện vừa khéo.

Bọn họ bên này đang ăn cơm, phòng cách vách lại truyền đến một trận ồn ào.

Có người lớn tiếng nói.

– Lão Đoàn, ly rượu này, văn sinh nhất định phải kính ngài! Sự tích ngài không sợ cường quyền, chống đối lại quân phiệt, hiện giờ chính là truyền khắp toàn bộ giới giáo dục Trung Quốc! Học giả đức cao vọng trọng, xương sắt coong coong giống như ngài vậy, có thể nói là lương tâm của dân tộc!

Một âm thanh già nua trong căn thận mang theo một chút tự đắc.

– Đâu có đâu có, Đức Sơn huynh nói quá lời! Quân phiệt hoành hành, hại nước hại dân, lão phu chẳng qua là lấy hết chút lực nhỏ bé của mình. Mặc dù vạn nhất không thể xoay chuyển tình thế, nhưng tận mắt nhìn tên thấy Lý Hổ tai họa này rơi đài, cũng là thuở bình sinh nhất đại khoái sự! Ha ha!

Lý Hổ nghe đến đó, ngay cả lông tơ trên lỗ tai đều dựng lên! Lão này, chẳng phải chính là một trong cừu nhân của hắn – Đoàn hiệu trưởng sao!

...

Mượn cớ đi wc, hắn từ cửa nhìn qua cách vách phòng, quả nhiên nhìn thấy Đoàn hiệu trưởng mặt mày đầy toả sáng, bị một đám người đọc sách vây quanh kính rượu. Có một nam học sinh bộ dáng thanh niên đang đi ra ngoài phòng, hắn là muốn đi wc, nhìn thấy Lý Hổ ở đó thò đầu ra nhìn, liền lễ phép dò hỏi.

– Huỳnh dài tìm người?

Lý Hổ vội vàng lắc đầu.

– Ha ha, đi nhầm phòng thôi.

Chờ hắn trở lại phòng, Tam thiếu gia cười tủm tỉm hỏi hắn.

– Đi lâu như vậy, nghĩ kỹ làm sao chỉnh lão hiệu trưởng nhân gia chưa?

.o.

Ăn cơm xong, ra tới cửa, một đám trẻ mang theo giỏ trúc đứng đó rao bán một ít đồ ăn như quýt, đậu phộng luộc vân vân...

Lý Hổ vẫy vẫy tay, nói với đứa trẻ này.

– Lại đây, mấy thứ này ta đều mua.

Hắn lấy ra một tờ đồng bạc, đặt ở trong tay một đứa trẻ trong đó.

– Cái này cho tụi mày. Đồ ta không cần, tụi mày cứ đứng ở chỗ này, đợi một ông già trường sam màu lam râu bạc đi ra, liền đem mấy thứ này dùng sức ném hết lên người lão!

Tam thiếu gia đứng một bên, nghe xong lời này, liền chính nghĩa cảm mười phần trách cứ nói.

– Tệ quá, dạy hư trẻ con đánh người.

Hắn cũng lấy ra một tờ đồng bạc, đặt ở trong tay bé gái chảy nước mũi ở trong đó, dịu dàng sờ sờ đầu của bé.

– Em gái nhỏ, đợi lão gia đi ra, em liền chạy qua, ôm chân ông ta, hỏi ông ấy. ‘Ba ơi, sao ba không cần con và mẹ nữa?’ Chỉ nói một câu này, nhớ kỹ không?

19. Quyển 1 - Chương 19

Hai người ngồi ở trên xe, Lý Hổ tự đáy lòng ca ngợi Tạ Tam thiếu gia một câu.

– Tam gia, ngài thật sự là hoại chủng!

người xấu, ác.

Lời này không quá xuôi tai, nhưng trong đó ẩn chứa loại tình cảm kính ngưỡng lại phi thường chân thành, vì thế Tam thiếu gia cũng liền thần nhiên cười nhận.

Chiều ngày hôm đó, khi hai thanh niên đầy mình bụng xấu này vui vẻ trở về dinh thự nhỏ, lại thu được một tin tức kinh thiên động địa.

– Trung Sơn tiên sinh qua đời rồi!

.o.

Nếu trên thế giới này còn có một người không bị bề ngoài của Tạ Tam thiếu gia mê hoặc, cũng không e ngại bất cứ thủ đoạn của hắn, ngược lại là khiến Tam thiếu gia đối hắn không biết làm thế nào, kính nhi viễn chi, vậy chỉ có Tạ lão tiên sinh!

tôn kính mà không thể gần gũi.

Lão tiên sinh giờ phút này đang ở trong nhà lớn gào khóc rống. Tam thiếu gia đi vào cửa, vừa gọi một tiếng. “Cha.” Làm người cha nước mắt nước mũi đan xen ngẩng đầu nhìn con trai một cái, liền vung lên gậy chống đánh hấn.

– Nghiệt tử! Trung Sơn tiên sinh vừa mới qua đời, mày lại ăn mặc kiêu trương tổ trí như vậy, hơn nữa không hề có sắc bi thương! Đồ vô liêm sỉ mà...

cố tình làm ra vẻ.

Tam thiếu gia cúi đầu, gắng biểu hiện ra vẻ thành khẩn bi thống.

– Con biết tin tức bất hạnh này, liền lập tức chạy về nhà đến an ủi cha, đi đường vội vàng không kịp thay quần áo. Đợi sau khi trở về, con sẽ để tang cho tiên sinh.

Tạ lão tiên sinh nghe xong lời này mới hơi chút dịu đi sắc mặt, vẫn oán hận nói.

– Người khác không biết mày là thứ người dạng gì, tao là cha mày, mày không thể gạt được tao! ... Mày tới vừa lúc, tiên sinh đã qua đời, tao nhất định phải tự đi Quảng Châu để tang! Thuận tiện... nghĩ cách hoàn thành di chí của tiên sinh, chuẩn bị Bắc phạt, lật đổ chính phủ Bắc Dương thì hành chính trị dân chủ... A a a... Tiên sinh à...

Tam thiếu gia mắt thấy cha đầm ngực dậm chân khóc không ngừng, đành phải đi lên đỡ lấy cánh tay ông.

– Cha à, ngài lớn tuổi như vậy, đường dài bốn ba làm sao được?!

Hấn không đề cập tới thì thôi, lời vừa nói ra, Tạ lão tiên sinh lại là giận dữ.

– Nếu mày phàm là một nhân tài, đương nhiên không cần tao lớn tuổi vất vả bốn ba! Thanh niên không tiếp, con cháu không nối! Tao còn không phải chỉ dành liều mạng mình đem lão xương cốt này... vì quốc gia, vì dân tộc, vì tiên sinh... Vì giúp lão huynh đệ Đồng Minh hội... Ta Tạ Chấn Sơn dù chết già sa trường lại có sao?!

di chí của Tôn Trung Sơn.

Tam thiếu gia ở một bên im lặng không nói. Tạ lão tiên sinh hạo nhiên chính khí mười mấy năm như một, đối đãi thế thiệp con cái cũng không giả nửa điểm sắc thái, kết quả lại giáo dục ra một đứa con trai như Tam thiếu gia thế này, cũng có thể nói là thiên ý trên người.

câu này ý là nói chuyện, cư xử không ôn hòa, để nói chuyện mà luôn nghiêm khắc.

Tạ lão tiên sinh thao thao bất tuyệt phát biểu đại nghĩa ngôn luận của ông, liên tục diễn thuyết đến khi đầu choáng hoa mắt, miệng khô lưỡi khô, mới chịu ngừng lại. Tuy rằng con trai khó được trở về một chuyến, ông cũng không giữ lại ăn cơm, chỉ vung tay lên.

– Mày đi đi. Trở về tao sẽ phái Lưu bí thư giao công việc cụ thể cho mày.

Mặc kệ Tam thiếu gia trong lòng thật sự bi thống hay không, hấn về nhà sau thực sự là quần lụa đen lên ống tay áo khoác tây trang.

Lý Hổ thấy, yết hầu ngứa lại tái phát bệnh cũ.

– Ha! Hoá ra người cũng có lúc làm hiếu tử cho người ta à?!

Tam thiếu gia không chấp nhận với hấn, chỉ miễn cưỡng nói.

– Ta là hiếu tử, người chính là hiếu tức... Còn không ngoan ngoãn đeo khăn tang lên?!

con có hiếu. Hiếu tức: dâu có hiếu.

Lý Hổ nghe xong, nóng lòng muốn thử phản bác, Tam thiếu gia đã tựa tiểu phi tiểu nhìn sang.

– Hừm...?

...

Hắn vùng vẫy giữa một hồi, cuối cùng vẫn là không tình nguyện theo Tam thiếu gia cũng đeo lên vải đen.

20. Quyển 1 - Chương 20

Sau khi Tạ lão tiên sinh xuống Nam, thế lực chính qui của Tạ gia cũng chia kỳ từng nhóm xuất phát xuống Nam, lục tục tụ vào quân Cách mạng Quốc dân.

Thôi Liên Chính cũng nhận được chỉ thị phối hợp, yêu cầu gã thời khắc chuẩn bị nội ứng ngoại hợp.

Hắn lại rất không thích ý vâng theo đạo chỉ lệnh này.

Sau khi Lý Hổ rơi đài, hắn thu nạp đại bộ phận nhân mã địa bàn của Lý Hổ, thế lực khuếch trương rất nhiều. Cho nên có phần muốn đóng cửa lại sống ngày vua một cõi, đương nhiên không muốn đổ máu hao sức làm ra lại tân chính phủ đồ bỏ.

đội ngũ.

Gã ta cũng không dám trực tiếp từ chối, chỉ là vụng trộm lén tiếp xúc một chút với chính phủ Bắc Dương. Đáng tiếc là, vị quan lớn chính phủ Bắc Dương này vừa mới gặp gã xong, một bên làm cái ợ, một bên liền lấy điện thoại gọi đến nơi ở của Tạ Tam thiếu gia.

Ba ngày sau, Thôi Liên Chính ở ngay dinh thự nhỏ của gã gặp chuyện. Gã trần mông trúng liên tám viên đạn, bị mất mạng ngay tại chỗ!

Một sinh viên quân nhân phái thanh niên tài cao tốt nghiệp Trường Sĩ quan Lục quân Hoàng Bộ, tên là Lục Trọng Lâm tiếp nhận vị trí gã.

.o.

Lục Trọng Lâm quân tư phẳng phiu đứng ở trước mặt Tạ Tam thiếu gia, gót chân sát nhau, nhắc tay làm một cái quân lễ phi thường tiêu chuẩn.

Tam thiếu gia nhìn thấy bộ dáng chuẩn mực điệu bộ quân nhân chuyên nghiệp này của y, liền không khỏi có chút lo lắng, chỉ sợ y không đối phó được đám quân bĩ xuất thân lưu manh kia.

Nhưng đang là thời kì đặc biệt, giữa trung thành và năng lực, chỉ có thể lựa chọn trung thành trước.

Hắn đứng dậy đi tới trước mặt Lục Trọng Lâm, thân thiết vỗ vỗ bờ vai của y.

– Trọng Lâm huynh không cần đa lễ, mau ngồi.

...

Tam thiếu gia nói với Lục Trọng Lâm.

– Nhân mã thủ hạ của Thôi Liên Chính, có một phần vốn là theo Lý Hổ. Người này hiện tại trên tay tôi, chốc nữa tôi để hắn gặp anh, anh dễ lý giải thêm một ít tình huống hơn.

.o.

Lý Hổ nằm ngửa, hai cái đùi đặt ở trên vai Tam thiếu gia. Mười cái ngón chân lúc thì khó nhịn cuộn lên, lúc thì lại dùng lực mở ra...

– Ha... A... Người... Người sẽ không sợ ta... nói hưu nói vượn một hồi với hắn ta?

Tam thiếu gia cúi thân, hai người mặt cùng mặt dán thật gần, thậm chí ngay cả hô hấp đều giao hội với nhau.

Nghe xong lời này, hắn nghiêng đầu, vừa vắn ngâm lỗ tai Lý Hổ.

– Người cam lòng...?

– A...

.o.

Lý Hổ và Lục Trọng Lâm gặp nhau, chọn ở câu lạc bộ Thủy Thủ, do Tạ Tam thiếu gia làm chủ.

Khi ba người đang nói chuyện với nhau, có một thanh niên tướng mạo anh tuấn lại đây chào hỏi Lục Trọng Lâm.

– Biểu ca.

Lục Trọng Lâm ngẩng đầu nhìn thấy, rất là vui vẻ.

– Học Tắc, sao em ở đây?

Hoá ra người thanh niên này tên là Tống Học Tắc, là em họ của Lục Trọng Lâm. Cậu hiện học đại học công lập Bắc Kinh, chính là một thanh niên nhiệt huyết ái quốc.

Lục Tống hai nhà đều ở Thiên Tân, hai người đã thật lâu không gặp nhau. Bây giờ gặp được, đều là ngoài ý muốn kinh hỉ. Tống Học Tắc một bên nồng nhiệt thăm thiết nói chuyện với anh họ, một bên lại liếc về phía Lý Hổ.

‘Người này sao nhìn quen mắt thế nhỉ?’

Lục Trọng Lâm giới thiệu cho cậu.

– Vị này, là tư chính của Chính phủ Quốc dân, Tạ Viễn tiên sinh. Còn vị tiên sinh này tên là Lý Hổ, là... tiền Quân trưởng Quân Độc lập Phụng Thiên.

Thời Quốc dân, do Tổng thống tuyển chọn, tùy thời cổ vấn.

Tống Học Tắc lập tức trong đầu giáng xuống kinh lôi, bưng tỉnh đại ngộ!

Đây không phải là người ngày đó ở cửa phòng thò đầu ra nhìn sao?!! Thì ra hắn chính là tên quân phiệt xú danh rõ ràng, cừu nhân của Đoàn hiệu trưởng!!

Trách không được ngày đó Đoàn hiệu trưởng sẽ có tao ngộ như vậy!!

thường chỉ bất hạnh.

Cậu bất động thanh sắc hàn huyền với anh họ xong, cũng hẹn ước ngày thứ hai lại một mình gặp nhau, liền vội vội vàng xoay người rời đi.

.o.

Ba người từ câu lạc bộ Thủy Thủ đi ra, dọc đường vừa đi vừa nói chuyện. Hướng chếch đột nhiên toát ra một bóng người, đem một thùng đồ nhắm đầu Lý Hổ hất tới!

Lý Hổ tay không dùng được, chân lại nhảy bén. Hắn phản ứng nhanh nhẹn, lập tức hướng bên cạnh tránh, khó khăn lắm tránh khỏi khuôn mặt.

Mặc dù như vậy, trên tây trang, sơ mi, ngay cả trên cổ cũng bị giội đến không ít thứ gì đó! Mùi thối ngút trời, vậy mà là một thùng phân!!

Nhóm bảo tiêu ngằm đi theo nhất loạt mà lên, đang muốn bắt giữ kẻ đó. Đứng trước lại lao tới một đội ngũ, người người trường sam khăn quàng cổ, trong tay đưa lên biểu ngữ vẫy vẫy, giơ cao cánh tay.

– Đả đảo quân phiệt! Đả đảo ác ôn!! Đả đảo quân phiệt! Đả đảo ác ôn!!

21. Quyển 1 - Chương 21

Lý Hổ lúc này dĩ nhiên kịp phản ứng, hần phát ra một tiếng “Ow! ... ” tru lên, thu người liền nhào tới cái tên động thủ kia!

Kẻ này vốn là thư sinh, phản ứng nào có nhanh nhẹn như Lý Hổ, lúc này đã bị hần bổ nhào ngã xuống đất. Nhân cơ hội này, đem phân nước tiểu đầy người liều mạng chà lên người kẻ này.

Bước kế tiếp vốn nên là nhân tiện bóp chặt cổ, đánh mắt, mũi, cằm, huyết Thái Dương trước rồi giơ chân đạp! Nề hà cánh tay Lý Hổ không nghe sai bảo, tiếp đó không còn sức lực nào, một cái bổ này sau lại không đứng dậy được, ngược lại bị kẻ này nắm lấy cơ hội mạnh mẽ phản kích vài cái!

Lý Hổ huyết khí dâng lên, hai mắt đỏ bừng, lại thuận thế đâm tới trước, một ngụm cắn lên miếng thịt má người nọ liền không nhả ra!

Người nọ đau đến ở trên mặt đất kêu la, nhóm học sinh kháng nghị thấy, liền ào ào xông lên tiến tới. Bảo tiêu lập tức động thủ chặn lại, trong chốc lát tràng cảnh hỗn loạn không thể tả, mắt thấy liền muốn biến thành một cuộc ẩu đả!

Thùng phân kia vẫn nằm ở một bên, phân đầy đất toả ra từng mùi tanh hôi...

Lục Trọng Lâm sắc mặt hồi hồng hồi xanh, ở một bên kêu to.

– Tất cả dừng tay!

Tam thiếu gia nhìn như không hề phản ứng, nhưng nhìn kỹ, lại có thể phát hiện hai mắt hần sáng lên. Mắt thấy người trên đất liều mạng vật lộn, cuối cùng từ trong khớp hàm Lý Hổ gãy ra, lúc này mới tiến lên nắm gáy áo kéo lại Lý Hổ, kéo hần từ trên mặt đất dậy.

– Dừng tay!

Lý Hổ liền tư thế này, sau khi đứng lên, giơ chân liền hướng giữa hai chân tên đó giẫm mạnh lên! Tên này vốn đang muốn đứng lên phản công, bị trúng cái này, liền lại suy sụp té trên mặt đất hét thảm.

Tam thiếu gia một tay kéo Lý Hổ, một tay từ trên người một bảo tiêu rút khẩu súng, chỉ thiên bóp cò...

Tràng diện lập tức yên tĩnh xuống, mọi người nhất trí dừng lại động tác nhìn về phía nơi này. Hần buông ra Lý Hổ, khẩu súng ném cho bảo tiêu xong, sau đó lớn tiếng nói.

– Dừng tay! Mọi người đều là người văn minh, làm thành cái dạng này còn ra thể thống gì?!

Nghiêng mắt thoáng nhìn, thấy Lý Hổ vẫn trợn lên hai mắt, thở hổn hển phì phì muốn có dị động, liền chen ghì lại cổ Lý Hổ, đồng thời tùy tay chỉ về phía một học sinh.

– Vị học sinh này, rốt cuộc có chuyện gì, cậu nói!

Người này hiển nhiên đều không phải là lãnh tụ, nghe vậy do dự mà hướng bên cạnh nhìn lại, liền có một thanh niên động thân mà ra.

– Chúng tôi tới nơi này kháng nghị đầu lĩnh quân phiệt Lý Hổ, coi mạng người như cỏ rác, không chuyện ác nào không làm! Trấn áp phong trào học sinh, còn vu oan trong sạch người khác!

Lý Hổ ở một bên nghe xong, lập tức liền cho phản kích.

– Đ! Bỏ ô trong sạch m mày!

22. Quyển 1 - Chương 22

Học sinh thanh niên kia lông mi dựng lên, liền muốn chế giễu lại, lúc này Tam thiếu gia đã quay đầu đối với Lý Hổ hét lớn một tiếng.

– Câm miệng!

Nói xong, hắn lại xoay người, hướng về phía học sinh kia gật đầu một cái, lễ độ nói.

– Nghe qua, hôm nay các cậu là tới kháng nghị hai chuyện, một là hắn đàn áp phong trào học sinh sinh viên, hai là hắn vu oan trong sạch người khác, đúng không?

Bởi vì việc xảy ra đột nhiên, nhóm học sinh chưa từng đem dấu vết tội ác của Lý Hổ chải chuốt rõ ràng tổng kết đến loại “Cửu tội đại trạng”, giờ phút này liền chỉ phải miễn miễn cưỡng cưỡng gật gật đầu.

– Gần như thế.

Tam thiếu gia nhân tiện nói.

– Về điểm thứ nhất, Lý Hổ thân là lãnh đạo một quân, dung túng cấp dưới đàn áp học sinh, thật sự là một chuyện sai lớn! Trước kia Chính phủ Quốc dân đã lệnh cưỡng chế hắn từ chức đồng thời đem sự kiện giải thích rõ ràng triệt để, còn việc sau lưng rốt cuộc là hắn tự mình xúi giục, hay là thuộc hạ tự chủ trương, chúng ta nhất định sẽ tra rõ đến cùng! Nhất định sẽ lấy ra chứng cứ rõ ràng, cho các giới xã hội một công đạo!

lời giải thích.

Mắt thấy học sinh kia nóng lòng muốn thử nói xen vào, Tam thiếu gia liền nhất cổ tác khí, như nước chảy mây trôi nói tiếp, không để cho cậu kia bất cứ cơ hội nào xen mồm.

– Chúng ta nói muốn thành lập một xã hội văn minh, dân chủ, pháp chế, thì tuyệt đối không cho phép phát sinh hành vi coi rẻ kỷ cương pháp luật, coi rẻ xã hội công nghĩa thế này! Cho nên, sẽ ở trên cơ sở chứng cứ chính xác, không buông tha bất cứ một người xấu nào. Đương nhiên, cũng sẽ không không có bằng chứng oan uổng bất cứ một người tốt nào. Không chỉ riêng trên chuyện này, mà tất cả mọi chuyện khác đều phải như vậy! Làm được điểm này, đó là tiến bộ của xã hội, thành công của văn minh, cũng là chỗ căn bản thực thi pháp chế chính trị dân chủ... Như vậy, nói xong điểm thứ nhất, xin hỏi các vị, điểm thứ hai lại là chuyện gì xảy ra?

một tiếng trống làm nên tinh thần ví với đang lúc hăng hái thì làm một mạch cho xong.

Lập tức có một học sinh tức giận trả lời.

– Hắn ta vu hãm Đoàn hiệu trưởng chúng tôi có con gái riêng!

Một đoạn dài Tam thiếu gia vừa mới nói, Lý Hổ chỉ hiểu được chút xiu một điểm, nhưng lỗ tai hắn nhảy bèn bắt được một từ: “Chứng cứ”, liền ở bên cạnh lập tức nói thay.

– Chó m vu hãm! Đoàn Hiệu trưởng tui mầy có con gái riêng, liên quan gì tới tao! Cũng không phải tao cùng lão đó sinh! Nói bố mầy vu hãm, tui mầy lấy chứng cứ ra! Lấy ra xem?!

Nhóm học sinh trong một lúc hai mặt nhìn nhau, bọn họ thật đúng là không lấy ra chứng cứ được. Nhân chứng duy nhất đó là Tổng Học Tắc, nhưng cậu ta e ngại mặt mũi anh họ, không tiện công nhiên ra mặt, lúc này cũng không tại hiện trường.

Tam thiếu gia thấy bọn họ sững sốt, lập tức nói tiếp.

– Chuyện này đến tột cùng như thế nào, tại hạ cũng không rõ ràng, chỉ thỉnh song phương đều tỉnh táo lại. Vẫn là câu nói kia, có lý nói rõ lý lẽ, có chứng cứ lấy chứng cứ. Các vị đều là người đọc sách, là rường cột của xã hội, hiển nhiên phải làm gương tốt, tuân theo pháp chế, sự tình lớn mấy, chúng ta cũng đến nơi cần nói lý để phân rõ phải trái. Lý Quân trưởng cũng là như vậy. Cậu bị tập kích, nếu cảm thấy oan ức, thì có thể báo cảnh sát, đến cảnh cục nói rõ lý lẽ...

.o.

Sau khi nhóm học sinh rút đi, Lục Trọng Lân mới tiến lên, không yên gọi một tiếng.

– Tam gia.

Hắn đã mơ hồ đoán được việc đêm nay cùng em họ mình có điểm can hệ. Lý Hổ thì không ngại, dù sao chẳng qua là một đầu tử lão hổ trên tay bên ta, nhưng chỉ sợ Tam gia cảm thấy ném mất mặt mũi.

Tam thiếu gia vừa mới quần quanh Lý Hổ một hồi, trên người cũng dính vào không ít uế vật, nhưng sắc mặt như thường, thần thái trấn định ôn hòa.

– Không có gì, tiểu hài tử gây sự, Lục huynh không cần so đo với bọn họ. Anh đi về trước, Lý Quân trưởng đêm nay bị hoảng, tôi đưa hắn về.

23. Quyển 1 - Chương 23

Tam thiếu gia nhìn về phía Lý Hổ.

Hắn khi nãy còn tinh lực vô cùng, kiều ngạo vui vẻ, giờ phút này thật giống như quả bóng bị xì hơi, thoáng chốc xẹp lép.

Đầu héo rũ ỉu xiu rụt ở bên cạnh, trên người mùi thối ngút trời, ngay cả trên mặt đều có vài vết màu nâu vàng.

Vỗ vỗ bờ vai của hắn.

– Cởi quần áo ra.

Lý Hổ có chút mờ mịt ngẩng đầu, dường như không hiểu hắn đang nói cái gì, loại biểu tình như ném linh hồn nhỏ bé này Tam thiếu gia từng gặp hai lần.

Vì thế hắn trực tiếp động thủ, kéo xuống tây trang Lý Hổ, thuận tiện cũng lột sơ mi, liền ở chỗ sạch sẽ bên trong, xoa xoa mặt và cổ hắn, còn cầm lấy đôi tay tới cũng xoa xoa.

Thuận tay ném sơ mi xuống đất, cởi tây trang của mình quăng cho Lý Hổ.

– Mặc vào.

Lý Hổ mờ mịt mặc tây trang lên người, đi theo Tam thiếu gia lên xe.

Xe chạy đi một hồi, hắn phục hồi tinh thần lại, đột nhiên nói một câu.

– Trên quần áo người cũng có phân.

“M!” Tam thiếu gia trực tiếp cho một bàn tay lên đầu hắn.

.o.

Hai người trần truồng ngâm mình ở trong bồn tắm lớn, Lý Hổ đột nhiên nói với Tam thiếu gia một câu.

– Ta luôn bị người khác khinh thường.

Lúc nói những lời này, hắn chôn đầu, tóc ẩm ướt đọng ở đấy.

Tam thiếu gia vuốt vuốt tóc của hắn.

– Người để ý cái này?

Lý Hổ gật đầu. – Một chút. Dừng lại, lại bổ sung nói.

– Súng trong tay lúc đó hình như mất.

– Nhìn người bộ dáng ủy khuất thế này... Lần sau Tam gia giúp người tìm lại.

Hắn lắc lắc đầu.

– Ta tự tìm.

Tam thiếu gia đột nhiên nổi dậy lòng hiếu kỳ.

– Nếu người có cơ hội, dự định như thế nào trả thù ta?

Lý Hồ ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, càng làm đầu thấp hơn.

– Ta sẽ không trả thù Tam gia.

Lời này tính chân thật hai người trong lòng biết rõ ràng. Nhưng đúng là hôm nay buổi tối, khi bọn hắn trần truồng ôm nhau, Lý Hồ quyết định đem Tạ Tam tạm thời từ vị trí đứng đầu bảng danh sách cừu nhân của mình hạ xuống một chút, cứ như vậy hạ xuống một chút.

24. Quyển 1 - Chương 24

Lục Trọng Lân là nhân tài.

Hắn tiếp nhận vị trí Thôi Liên Chính vừa mới ba tháng, chỉ làm một việc, liên làm cho thủ hạ tạo phản.

Một việc này là: quân kỷ nghiêm túc.

Binh lính không được cà lơ phát phơ, không được hút thuốc phiện đánh bạc, phải đúng hạn luyện tập huấn luyện Trưởng quan không được quấy rầy địa phương, không được buôn lậu cướp bóc, không được thu bảo hộ phí tiền đen!

...

Lúc đội ngũ bất ngờ làm phản hùng hổ vọt vào khu quân bộ trắng trợn cướp bóc đập phá, Lục Trọng Lân có việc đang ở bên ngoài họp, đợi hắn trở về, đám người này đã chạy trốn tới Trương Gia khẩu chuẩn bị vào rừng làm cướp làm tặc. Hắn lập tức triệu tập bộ đội tinh nhuệ suốt đêm truy kích, thừa dịp đám người này đứng chưa ổn đánh bọn họ tan tác tã tơi.

Ngoại trừ chủ mưu bị bắn chết ngay tại chỗ, những người khác đều bị bắt trở về đưa lên Tòa án Quân sự. Phán quyết rất nhanh đưa xuống, tử hình cả bọn.

.o.

Tam thiếu gia hơi hơi nhúu mày, nhưng lại vẫn kiên nhẫn nói với Lục Trọng Lân.

– Lục Quân trưởng, những lời anh vừa nói, tôi đều tán thành. Nhưng quân tâm cũng nhất định phải bận tâm, đây là đại cương. Chuyện đã xảy ra, thừa dịp cơ hội này, giết người lập uy cũng tốt...

Lục Trọng Lân vẫn không chịu ngồi, chỉ chính trực đứng thẳng trước mặt Tam thiếu gia. Anh nghe đến đó, vội vã đoạt lấy câu chuyện nói.

– Trọng Lân cho rằng, quân đội đạt mục tiêu nếp sống mới là đại cương! Xây dựng quân đội, là vì thực hiện chủ nghĩa Tam Dân, là vì...

Tam thiếu gia tính tình nhẫn nại ở trong này quần nhau với y nửa ngày, nghe xong trong lỗ tai đầy đạo lý lớn. Mặc kệ hắn dẫn dắt từng bước thế nào, họ Lục dầu muối không vào, kết quả là còn chuyển tới Tạ lão tiên sinh.

– Trọng Lân nhận được Tạ Chủ tịch tự mình dạy bảo, không một ngày không lấy kế thừa di chí của Trung Sơn tiên sinh làm nhiệm vụ của mình...

có chủ kiến của mình, ai nói cũng không nghe.

Tam thiếu gia rốt cục lập tức bùng nổ.

– Tôi chơi m anh! Tạ lão đầu hiện ở Nam Kinh, ở đây tôi làm chủ! Anh ngay lập tức đi đem bãi phong xây một lần nữa! ... Đoạn nhân tài lộ, còn muốn người khác thay anh bán mạng?!! ... Nhớ kỹ, ở đây là Bắc Bình! Không phải Quảng Châu! Thủ hạ của anh đều là quân bĩ xuất thân thổ phỉ! Không phải quân của bọn Cách mạng Hoàng Bộ kia!!

bãi đất bị niêm phong.

.o.

Lục Trọng Lân lại uống một hớp rượu, buồn bã nói với Tống Học Tắc.

– Lần này thật sự là rất khiến anh thất vọng rồi. Em nói con trai của Tạ chủ tịch, sao lại... con không như cha chứ...

Tống Học Tắc vội vàng gấp cho anh một đĩa xôi thịt dê.

– Anh, đừng uống rượu nhiều như vậy, ăn thịt đi. Em cảm thấy, việc này không chuẩn chính là tên Lý Hồ đó ở sau lưng làm hư! Không phải anh nói bộ dáng Tam gia quan hệ rất tốt với hắn ta sao? Tên đó tội ác chồng chất, một bụng gian trá, có hắn ở bên người Tam gia, nhất định không phải chuyện tốt gì.

nói không chừng.

25. Quyển 1 - Chương 25

Lục Trọng Lân nói với tâm phúc:

– Nghĩ cách để Phó Tổng lý Ngô Chính phủ Bắc Dương biết, người hại chết con gái ông ta hiện đang trốn ở Bắc Bình!

.o.

Mai Cửu gia cầm trong tay một tờ cũ báo chí, trên tờ báo có một ảnh người mơ hồ. Một tấm ảnh nho nhỏ trắng đen, thật sự là nhìn không rõ ràng, miễn cưỡng có thể nhận ra là một nam tử thanh niên có chút anh tuấn. Phía dưới là tin tức về điển lễ nhận chức tân nhậm Quân trưởng Quân Độc lập Phụng Thiên Lý Hồ. Cửu gia chậm rãi khép lại tờ báo, kéo ra ngăn bàn, lấy súng lục bên trong ra vuốt phẳng ở trong tay...

Làm sát thủ lấy giá bán người cao nhất hiện nay, y vẫn chưa bao giờ thất thủ. Kiên nhẫn đợi đến trời tối, mặc vào áo gió đội mũ phớt, mượn một chiếc xe kéo đi vào địa chỉ người mua cung cấp.

Một tòa tiểu đường lâu xa hoa hai tầng. Y nấp ở chỗ tối, cẩn thận quan sát thật lâu, phát hiện bảo vệ hai nơi, ở cửa còn có một cọc ngầm.

nhân viên tình báo hay nhân viên có công việc ngầm.

Lặng lẽ vòng ra sau, dùng dao găm giải quyết cọc ngầm. Sau đó tránh né bảo vệ, gọn gàng trèo lên lầu hai. Đứng ở trên cửa sổ nhìn vào trong, vừa vặn nhìn thấy một màn đông cung sống khí thể ngất trời. Giường lớn kiểu Tây, nóc giường cột một sợi dây, một thanh niên trần trụi quỳ ở đó, hai tay bị trói lên, phía sau có nam nhân đang làm việc...

Cửu gia làm tuy là nghề nghiệp hạ cửu môn, lại cũng không phạm gian, giờ phút này liền trong lòng một tiếng hừ lạnh. ‘Đồ không liêm sỉ, rốt đài còn ở nơi này khi nam bá nữ!’

Y trấn định móc súng lục ra, vén lên bức màn, chậm rãi nhắm ngay đầu người đằng sau...

Tam thiếu gia vừa tiến lên, vừa thuận thế hôn hôn sau gáy Lý Hồ.

– Thế nào? ... Tiểu lão hồ... chán chương vậy?!!

“M! ... ” Lý Hổ trong âm thanh phần nộ mang theo một chút nức nở, hai phân tiêu hồn. Hai tay hắn bị caravat cột ở đầu giường, lập tức liền muốn nghênh đón cao trào, chỉ có thể ở dưới một đợt sóng tiếp một đợt trùng kích cường liệt khó nhin vắn vẹo cổ, vô ý thức mở to hai mắt...

Vừa lúc nhìn thấy một nòng súng tối om đằng sau bức màn!

...

.o.

Cửu gia trả lời Ngô Phó Tổng lý.

– Thăng đó mệnh lớn, người phía trước thay nó cần một đạn. Nhưng mà, lần thứ hai có lẽ tôi bắn trúng ngực nó. Chết hay không không dám cam đoan, dựa theo quy củ, trước không thu một nửa còn lại của ông.

Lục Trọng Lâm nhận được điện thoại.

-Tam gia khi đi thăm hỏi Lý Quân trưởng gặp chuyện, tính mạng hấp hối!

26. Quyển 1 - Chương 26

Lục Trọng Lâm vội vã đi vào bệnh viện.

Các thủ hạ đặc lực tâm phúc của Tam gia đều đang lục tục chạy tới, anh liếc mắt một cái ở trong đám người gặp được Trịnh Bí thư, liền mở miệng hỏi.

– Lão Trịnh, đây là có chuyện gì?! Tam gia hiện tại như thế nào?! Sao lại ở trong nhà Lý Quân trưởng xảy ra chuyện chứ?!

Anh vừa đặt câu hỏi, vừa dùng sức kéo lỗ tai mình, đó là một động tác theo thói quen. Lục Trọng Lâm hiện nay trong lòng có quỷ, trong thâm tâm không yên bất an, cho nên vội vã muốn biết tình hình cụ thể.

Trịnh Bí thư đi theo Tam gia nhiều năm, là người tâm phúc lâu chân chính. Hắn cau mày, nhưng trên mặt còn bình tĩnh.

– Lòng ngực Tam gia trúng một viên đạn. May mắn không bắn trúng tim. Vừa rồi bác sĩ đã lấy viên đạn ra, đã ngừng lại máu, giờ chỉ xem kế tiếp có qua được hay không... Haiz...

Lục Trọng Lâm trong óc “Ầm” một tiếng, anh cố tự trấn định xuống, tiếp tục nhiều lần truy vấn.

– Biết là ai làm không? Lúc ấy tình hình là thế nào? Không phải nói ở trong nhà Lý Quân trưởng bị thương sao, Lý Quân trưởng đâu?

Trịnh Bí thư vẻ mặt có chút chần chờ, chậm rãi trả lời.

– Tam gia đi bài phỏng Lý Quân trưởng, ngay tại trong nhà hắn gặp thích khách... không bắt được người... Lý Quân trưởng thay Tam gia đỡ một đạn, cánh tay cũng bị thương, hiện đang ở phòng bệnh cách vách nghỉ ngơi.

Trịnh Bí thư không đề cập đến trường hợp hỗn loạn và xấu hổ lúc ấy, lại càng sẽ không nói cho Lục Trọng Lâm, cụ thể địa điểm Tam gia gặp chuyện, là tại trên giường lớn nhà Lý Quân trưởng! ngay lúc chúng vệ sĩ đồng loạt mà vào, hai người đều còn trần truồng!

Thậm chí lúc Tam gia bị đưa đến bệnh viện cấp cứu đều còn trần truồng, chỉ kịp đắp lên một cái thảm ở nửa người dưới!

Hồi tưởng lại cảnh tượng khi đó, trong lòng hắn lại một lần nữa âm thầm lắc đầu thở dài một tiếng. Kỳ thật tình cảnh hiện trường so với Trịnh Bí thư sau này biết được càng xấu hổ.

Lý Hồ mông sau nhét đồ vật, khi đang tại đây lắc đầu vẹo thắt lưng, liếc mắt một cái thấy nòng súng tối om kia!

Mai Cửu gia thấy bị phát hiện, ôn hòa cười với hắn, dùng miệng làm khẩu hình. – Đừng sợ, ta giết Lý Hồ. Nói, liền ngấm họng súng, bóp cò...

Lý Hồ kinh hãi, bản năng vẹo eo liều mạng né tránh!

Tay hắn bị trói, mông còn cùng người phía sau tương liên, vì thế trong bối rối liều mạng ngồi xuống về phía sau, lại đem Tam gia đặt mông ngã xuống giường!

Vì thế, Mai Cửu gia viên đạn đầu tiên liền bắn trúng cánh tay Lý Hồ. Y một kích không trúng, lập tức từ trên cửa sổ nhảy vào đến bờ viên thứ hai.

Cửu gia thân thủ quá nhanh nhẹn, lúc này hai người trên giường còn chưa kịp tách ra, Tam thiếu gia ngực đã trúng viên thứ hai. Nhưng mà cũng chỉ có cơ hội hai viên đạn này. Vệ sĩ cửa đã một loạt mà vào, Cửu gia liền đem súng giấu vào trong ngực, trở lại cửa sổ nhảy xuống...

27. Quyển 1 - Chương 27

Buổi tối ngày thứ hai, Tam thiếu gia rốt cục từ trong hôn mê tỉnh lại, mở mắt.

Màu nhân mắt hắn rất sâu, tối đen như mực. Như vậy vừa mở mắt, liền ở trong sâu thẳm mang theo hai phân sát khí.

.o.

Hai vệ sĩ một trái một phải đẩy ra cửa phòng bệnh, nghiêng người để Lý Hồ đi vào.

Đây là phòng bệnh hạng nhất tốt nhất trong bệnh viện Giáo hội, phòng rất lớn, có một cửa sổ sát trần treo bức màn màu trắng mỏng. Tam thiếu gia đang nằm trên chiếc giường bệnh rộng lớn chính giữa căn phòng, đầu giường còn cắm một bó hoa tươi.

Hắn nghe thấy cửa phòng mở ra, liền có chút nhọc nhằn quay đầu lại. Thấy Lý Hồ, liền cười cười với hắn.

Lý Hồ nhìn thấy bộ dáng nửa chết nửa sống lúc này của hắn, trong lòng cảm thấy sung sướng khi người gặp họa, cố gắng ở trên mặt sắp xếp một bộ dáng chân thành an ủi, chậm rãi đi đến trước mặt.

– Người thế nào?

Tam thiếu gia nhếch nhếch khóe miệng. – Khát nước.

– Ta bảo bọn họ mang nước vào.

Hắn hơi hơi lắc đầu.

– Muốn ăn cam.

Lý Hồ chớp mắt thấy bên cạnh giường bệnh có một mâm trái cây, bên trong hoa quả đủ màu, vì thế liền từ trong đó cầm lấy một quả cam, ân cần lột hết đưa tới bên miệng Tam thiếu gia, trong lòng lại phởn phàn nghĩ. ‘Ha ha ha ha ha, người cũng có ngày hôm nay! Đáng kiếp đáng kiếp!’

Tam thiếu gia há to miệng ngậm quả cam, thuận tiện hưởng hắn chớp mắt.

– Trong lòng rất vui vẻ đi?

Lý Hồ sững sốt, phản xạ lắc đầu.

Tam thiếu gia con mắt hơi hơi nheo lại, vẻ mặt cực kỳ giống con lão hồ ly ngàn năm.

– Khó được có cơ hội này, muốn vui liền thống thống khoái khoái vui đi. Xem tại phân thưởng người đã cứu ta, không nổi giận với người.

Lý Hổ trong lòng liền ‘Ồ’ một tiếng.

Tam thiếu gia tiếp tục nói.

– Tay người thế nào? Còn có thể lột cam, hẳn là không phé đi?

Lý Hổ có chút buồn bực nhắc nhở lại.

– Đã sớm phé ở trong tay người.

– Nói là lần này. Chuyện ta làm chính ta nhớ rõ... Đã là hai móng vuốt què, không càng tàn đi?

o.o

Tam thiếu gia giống lắm lắm, lại như trưng cầu ý kiến Lý Hổ. – Người nói việc này là ai làm?

Lý Hổ cúi đầu không nói.

Hắn đã nhiều ngày trong lòng cũng một mực đau khổ suy tư ‘Rốt cuộc là ai sai khiến?’, tên đó cũng không biết mình, hiển nhiên chỉ là nhân vật lấy tiền làm việc, sau lưng nhất định có người sai khiến.

‘Rốt cuộc người này là ai nhỉ? ... M, bố cừu nhân nhiều lắm!’

Lúc này, Tam thiếu gia ở bên cạnh nói.

– Mặc kệ là ai, bắt đầu điều tra. Thân thủ như vậy, toàn Bắc Bình không có mấy tên! Cứ từng bước từng bước tra, nhất định có thể bắt người ra!

Hắn nghiêng đầu, hình cười dạng cười nói với Lý Hổ.

– Mông tiểu lão hổ đều bị xem hết, còn trúng một đạn... Tam gia nhất định thay người xả cơn tức này.

28. Quyển 1 - Chương 28

Tam thiếu gia nói với Lục Trọng Lâm.

– Trọng Lâm huynh, anh mọi thứ đều tốt hơn Lý Hổ. Nhưng có một thứ, anh không bằng hắn. Hắn so anh tiếp khí, càng hiểu rõ mảnh đất này, lúc này là chuyện gì xảy ra. Hiện tại tôi nằm ở đây không thể nhúc nhích, sự vụ trong quân liên tất cả đều phó thác cho Trọng Lâm huynh. Để Lý Hổ làm Tham mưu trưởng cho anh, chính là để anh...

Ở cùng dân, sống cùng dân, hiểu được nguyện vọng của dân.

Hắn nói chưa nói xong, mắt thấy Lục Trọng Lâm đã kiềm chế không được muốn xen mồm, liền giành trước nói.

– Đ m anh, bố ngực đau! đem bộ đạo lý lớn chủ nghĩa Tam Dân của anh ngưng lại, à, hôm nay ngưng lại! ... Trọng Lâm huynh, phần đầu lý tưởng là nhất định phải làm, nhưng anh tất phải cũng cố lại thực lực của bản thân, mới nói tới thực hiện di chí tiên sinh, đúng hay không?! Những gì chúng ta làm, đều là vì tương lai Bắc phạt có thể thuận lợi...

Tam thiếu gia vất vả nửa ngày, rốt cục đuổi đi khó chơi Lục Trọng Lâm. Nằm thở hổn hển một hồi, lại gọi Lý Hổ tới.

– Hôm nay không muốn ăn cam, gọt táo.

...

– Thao, làm như cho chó ăn!

Lý Hổ thực ủy khuất. – Là người phé đi tay bố! Trên tay bố còn mới thay người chịu một đạn!

Vì thế Tam thiếu gia ngậm miệng, vùi đầu cố gắng gặm tảo...

.o.

Tam thiếu gia nói với Lý Hổ.

– Chúng ta trước kia từng có tiết, nhưng lần này người chịu ra sức cứu ta, ta rất vui... Người ta nói hoạn nạn gặp chân tình, trong lúc nguy cấp, tiểu lão hổ đối Tam gia, vẫn là có một phần tình ý...

Tiết: đoạn, máu, khớp. Mình nghĩ là ý chỉ khúc mắc.

...

Lần này cho người trở về, người nhớ kỹ hai điều.

Thứ nhất, nhớ kỹ Tam gia thích bộ dáng tiểu lão hổ ngoan ngoãn thứ hai, nhớ kỹ, tiểu lão hổ nghĩ muốn không ngoan, cũng sẽ không có cơ hội gì...

.o.

Sau khi Lý Hổ tại trong tay Lục Trọng Lâm nhậm chức Tham mưu trưởng, chuyện thứ nhất hai người hợp tác, chính là bắt giữ Mai Cửu.

Thời gian tốn để bắt được Mai Cửu rất ngắn. Tam gia dặn là, dựa theo nghề sát thủ trong thành Bắc Bình thứ tự từng tên từng tên đi tra! Mai Cửu gia đứng đầu tờ bảng đơn ở đây, vì thế tên thứ nhất tra chính là y!

Đương gia Hạ Cửu môn trong thành Bắc Bình, đều ít nhiều cùng họ Tạ có chút giao tình, liên tính không để ý tới tiểu Tạ, dù sao cũng phải cho lão Tạ cái mặt mũi.

Vì thế không bao lâu liền có hồi âm, Cửu gia đúng là hai ngày đó nhận một đơn lớn.

Lục Trọng Lâm lập tức điểm tề binh mã, muốn tự mình đi bắt Mai Cửu. Mà tân nhậm Tham mưu trưởng Lý Hổ, cũng tích cực yêu cầu tham dự!

điều hết.

Hai người ai cũng có tính toán nhỏ riêng mình.

Lục Trọng Lâm từ trước đến nay tôn sùng Tạ lão tiên sinh, đem ông trở thành hóa thân của Trung Sơn tiên sinh đi theo. Cho nên, tuyệt đối không có ý định thương tổn con ông. Vì thế đem trách nhiệm đổ hết lên người sát thủ, đều do tên ngu xuẩn vô năng đó! Vì tiêu trừ ách này trong lòng, anh quyết định muốn tự tay bắt lấy hung thủ.

Mặt khác... Tuy anh tự nhận là đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, cho dù sát thủ làm liên lụy Ngô Phó Tổng lý, cũng không có quan hệ gì với anh. Nhưng nếu có thể ngay tại lúc bắt đánh gục luôn người, cũng có thể tránh được một ít phiền toái không cần thiết...

Lý Hổ và Lục Trọng Lâm là hai người trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, ý tưởng hành vi chưa từng có chỗ nhất trí. Nhưng lúc này đây, hai người lại không bàn mà trùng ý.

Lý Hổ tích cực yêu cầu tham gia bắt giữ, lý do ở ngoài đương nhiên là hẳn nhận được bộ dáng của sát thủ. Nhưng trên thực tế, hẳn cũng có hai mục đích. Thứ nhất đương nhiên là muốn biết ai là người sai khiến phía sau màn, thứ hai, không thể để sát thủ còn sống nói ra, người đêm đó nó muốn giết, chính là Lý Hổ.

29. Quyển 1 - Chương 29

Mai Cửu gia mặt không chút thay đổi đứng ở trước mặt Ngô Phó Tổng lý, dè vánh mũ phớt cúi đầu, một đôi mắt phượng ẩn vào bóng mũ.

Ngô Phó Tổng lý là vị thân sĩ hình thể phúc hậu, bởi vì lái nhải oán giận một thời gian dài, trên trán đổ ra một lớp mồ hôi mỏng dày đặc, không thể không từ trong túi lấy ra một tấm khăn tay trắng như tuyết lau mồ hôi, còn vừa không chịu tạm dừng.

– Đồ vô dụng lừa đời lấy tiếng! Tao tốn nhiều tiền như vậy mời mày, kết quả chuyện không thành, trái lại dẫn phiền toái lớn như vậy tới cho tao!...

Trong lòng y cũng rất khó hiểu, nhưng cũng không chịu phân biện giải thích, vì thế chỉ đứng ở đó im lặng không lên tiếng.

Mãi đến khi Ngô Phó Tổng lý nói.

– Bây giờ mày suốt đêm cút khỏi Bắc Bình ngay cho tao, đừng bao giờ về đây nữa! Nếu mày lộ ra một chút tí xúu tin tức, làm tao liên lụy vào, tao liền giết sạch già trẻ cái gánh hát của mày...

Nói đến đây, Ngô Phó Tổng lý đột nhiên dừng tiếng lại. Bởi vì, có hai ngón tay dài nhỏ lặng yên không một tiếng động đột nhiên để ở cổ họng lão, ở giữa hai ngón tay đó, chóp lên một vết sắc bén nho nhỏ...

Chỉ nghe Mai Cửu lạnh lùng nói. “Ông yên tâm, tôi đã tiếp đơn làm ăn này, thì nhất định sẽ có cái giao đãi.”

mình nghĩ trong câu này là lời giải thích.

Y ném một tờ séc mỏng manh lên mặt Ngô Phó Tổng lý. “Đây là tiền đặt cọc ông đưa. Lý Hổ tôi chiếu sát, nhưng nếu ông dụng đến người bên tôi một cọng lông tơ, tôi liền... làm thêm một tờ đơn miễn phí cho ông!”
đổi chiếu, nhắm (mục tiêu).

.o.

Nếu không phải tin tức của Hạ Cửu môn truyền ra, ai cũng sẽ không nghĩ đến Mai Cửu gia – sát thủ thần bí nhất thành Bắc Bình, ẩn thân trong một gánh hát tam lưu làm nhạc công.

Lục Trọng Lân cùng Lý Hổ mang theo đội ngũ quân cảnh, binh chia làm hai đường, trước sau bọc đánh. Nhanh như hổ đói vồ mồi vọt vào địa giới của Mai Cửu, lại sớm là người không phòng trống, chỉ thấy một cây đàn nhị trong phòng, đoan đoan chính chính đặt ở trên bàn.

Vì thế chỉ có mang hết thầy trai trai gái gái sợ hãi trong gánh hát về thẩm vấn.

Lục Trọng Lân là tra hỏi quy củ, không hề tra tấn, chỉ cần những người đó nói, Mai Cửu hiện giờ ở nơi nào, có đồng lõa khác hay không.

Đây chỉ là gánh hát nhỏ đi khắp giang hồ bán nghệ, ngay cả một giác nhi bản lĩnh cũng không có, cả đám cũng chưa từng gặp thế diện nhiều, làm sao nói rõ ràng được, chỉ biết liên tục không ngừng rơi lệ kêu oan.

cách gọi diễn viên xuất sắc trong giới kinh kịch.

các mặt của xã hội.

Lý Hổ liền tấn chức trách Tham mưu trưởng của mình, nói với Lục Trọng Lân.

– Dùng đại hình trước. Dùng xong rồi vẫn còn không có người thú, hẳn chính là không biết thật. Vậy toàn bộ định tội danh cường đạo, tìm ngày bắn chết, chờ xem tiểu tử đó có thể tới cướp pháp trường hay không!

Hắn vừa thốt ra lời này, Lục Trọng Lân ánh mắt nhìn hắn, giống như là nhìn một đồng phân mới!

– Trọng Lân tuân theo di chí Trung Sơn tiên sinh, bình sinh chí hướng đó là thành lập một Trung Quốc hiện đại... Phải bình đẳng cộng hòa, giàu mạnh phần phát... Không thể buông thả một người xấu, cũng không thể oan uổng một người tốt... xem mạng người như cỏ như vậy, chẳng lẽ không phải là hành vi hung bạo của thổ phỉ!

Hắn thao thao bất tuyệt nói một trận đạo lý lớn xong, liền không thèm liếc Lý Hổ một cái phất tay áo bỏ đi.

.o.

Lý Hổ sai người mở ra cửa lao, đem hoa đán đương gia của gánh hát xách ra.

Đó là nha đầu mười tám mười chín tuổi, đối với quân gia một thân phảng phiu quân phục sợ tới mức không ngừng lun rẩy lấy bầy, liên tục cầu xin tha thứ đều nói không lưu loát.

– Tên gọi là gì?

– Lan... Lan Hương ạ...

Lý Hổ rút ra súng lục, dùng nòng súng nâng cao cằm của nàng, nở nụ cười một chút.

– Bộ dạng rất tốt. Xem Cửu gia nhà ngươi nhẫn hay không nhẫn tâm đây.

Hắn mang theo Lan Hương trở lại gánh hát hiện đã không có một bóng người, vào sương phòng Mai Cửu.

– Ngồi.

Cùng nha đầu khóc sụt sướt kia mặt đối mặt ngồi xuống, trước mặt còn đặt một ấm trà.

– Cửu gia cũng đi ra ngồi đi. Lan Hương, rót ba ly trà. Ta uống xong ấm trà này, Cửu gia còn không ra... Vậy chỉ có xin lỗi.

...

Chớp mắt ấm trà thấy đáy, Lý Hổ lấy khẩu súng ra, “cách” mở chốt, nhắm ngay đầu co thành một đoàn Lan Hương...

Đúng lúc này, một người từ trong bóng tối đi ra, cầm lên cái ly.

Chú thích:

Cách gọi diễn viên trong kịch kịch.

Sinh, đán là cách gọi người diễn kịch.

Sinh (kép) là sắm vai nam, bao gồm cả trung niên. Chủ yếu đóng vai vua chúa già trẻ đến nho nhã văn nhợc.

Tiểu sinh: sắm vai nam khôi ngô tuấn tú.

Võ sinh (kép võ): sắm vai chiến tướng dũng mãnh, lực lâm anh hùng.

Hồng sinh (kép đỏ): chỉ vai nam trung niên (thường mang râu) chỉ ngón tay kết hợp mặt đỏ.

Oa oa sinh (kép đồng): sắm vai trẻ em.

Đán (đào): sắm các loại vai tuổi, tính cách, thân phận khác nhau.

Thanh y (chính đán – đào chính): nữ đoàn trang thanh nhã.

Hoa đán: Thiếu nữ ngây thơ hoạt bát hoặc thiếu phụ tính cách chua ngoa.

Võ đán (đào võ): sắm vai tinh thông võ nghệ.

Lão đán (kép già): vai bà lão.

Thải đán (đào hề): vai nhân vật hài hước gây cười trong kịch hài.

Tịnh hành: sắm vai nam.

Đồng chuy hoa kiểng (vai nịnh chính): Trung thần lương tướng trang nghiêm.

Giá tử hoa kiểng (vai nịnh phụ): Lục lâm thảo mãng anh hùng hoặc gian thần.

Võ tịnh: Hãn tướng hoặc linh tiên yêu quái trong thần thoại.

Nhị hoa kiểng: sắm vai một ít kẻ cùng hung cực ác.

30. Quyển 1 - Chương 30

Lý Hổ nở nụ cười.

– Mai Cửu gia?

Người nọ mặt không chút thay đổi gật gật đầu.

– Người là Lý Hổ?

– Đúng.

– Mặc xong quần áo ta cũng không nhận ra.

...

Lý Hổ nhất thời trước mắt tối sầm! Mười bảy mười tám câu thơ tục xông lên miệng, nhưng dừng một chút, vẫn là nuốt xuống. Một cái giao phong ngắn ngủi, hắn đã ý thức được, loại này, muốn ở trên miệng lưỡi chiếm được tiện nghi, trừ phi là tên cầm thú kia tự thân xuất mã.

Vì thế hắn dứt khoát xuất ra bản sắc.

– Đ m mày, bớt nói nhảm! Bỏ mày bên ngoài thiên la địa võng, mày bây giờ là trốn không thoát! Muốn mệnh liên ngoan ngoan nói cho bố, là ai xài tiền tìm mày tới giết tao?!

Mai Cửu buông chén trà.

– Nói cho người cũng không sao. Dù sao đêm nay người cũng đi không ra khỏi cửa gian phòng này... Là Ngô Chuẩn Đình.

– Ngô Chuẩn Đình? ... Đ, là cái lão Ngô đại mập mập?!!

Lý Hổ nghe vậy đầu tiên là phản nộ, ‘Lần trước chính là lão oan uống bố, làm hại bố mất chức! Đch, còn muốn tìm người tới giết bố!!’

Rồi nghĩ lại, hắn thoáng nghĩ tới, không khỏi mặt mày hớn hở lên. ‘Ha ha ha ha, nói như vậy, cầm thú kia là đúng người đúng tội, không phải thay bố quyết làm cam chịu?! Ha ha ha, đây mới là ông trời có mắt!!’

Mai Cửu gia ngồi ở đối diện, nhú mày nhìn Lý Hổ. Tên này thật sinh một bộ mặt đoan chính, nhưng cả bụng ý nghĩ xấu. Hiện tại thần thái trên khuôn mặt tuần tú của hắn biến ảo vô cùng, Cửu gia liền cảm thấy người này lại có chút kỳ quái.

Nhìn hắn bây giờ quân phục phẳng phiu, tóc bóng loáng, vẻ mặt kiêu ngạo, đối lập lại hình dáng diêm dā đáng yêu buổi tối ngày đó, y không khỏi hoài nghi đầu óc tên này có phải có chút vấn đề gì không.

Lười cùng người điên ở trong này vô nghĩa thêm, Mai Cửu gia đột nhiên đứng dậy, rút đao.

Lấy thân thủ của y, hoàn toàn có nắm chắc trước khi Lý Hổ nổ súng xử lý Lý Hổ!

Nhưng Cửu gia vừa mới đứng dậy, đột nhiên choáng đầu, thân thể thoáng lung lay...

Ngay trước khi mất đi ý thức, y mơ mơ hồ hồ nghe được tiếng dương dương tự đắc của tên đó. “Trong chén bổ thuốc an thần cực mạnh USA vận tới, đừng nói mày, một con voi cũng có thể ngã gục...”

31. Quyển 1 - Chương 31

Lý Hồ gian kế đạt được, mở cờ trong bụng, ha ha ha ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng. Trước mặt Lan Hương lạnh run lấy bấy kia, hắn đem họng súng nhắm ngay Mai Cửu, không chút do dự liền bóp cò súng.

Súng nổ.

Nhưng bắn trúng nhưng không phải ngực Mai Cửu, mà là bụng.

Lý Hồ cánh tay vô lực, nổ súng đã là miễn cưỡng, sức giật viên đạn bay ra nòng súng khiến tay hắn run mạnh lên, bắn súng liền mất chính xác.

Hắn mắng một tiếng. – Đ. Không ngừng cố gắng, hai tay cầm súng, vận đủ lực, chuẩn bị bỏ thêm một viên đạn.

Ngay lúc này, Mai Cửu tỉnh.

Vừa rồi trúng đạn đau nhức khiến y tạm thời từ trong hiệu quả của thuốc an thần hồi tỉnh lại, vừa mở mắt, liền thấy một nòng súng tối om đang nhắm mình!

Nghìn cân treo sợi tóc, y dồn khí lực toàn thân lăn một vòng về phía bên phải. Lý Hồ viên thứ hai lại trật, bắn vào đùi y.

Không đợi đến Lý Hồ bấm riết không tha thứ lại lần thứ ba, Mai Cửu dùng cái chân còn lại đạp xuống đất, vài cái xoay người lên đây, nhanh như chớp chạy thoát!

Việc đêm nay của Lý Hồ thuộc cơ mật, không dám kinh động người bên ngoài. Cái gọi là thiên la địa võng kỳ thật đều là phô trương thanh thế, vì thế mà cứ như vậy để Mai Cửu dưới mí mắt mình đào tẩu!

Mai Cửu đêm nay nhất thời sơ suất, uống một ngụm nước trà bị Lý Hồ hạ. Y vốn tưởng rằng chỉ một ngụm chạm môi như thế, dù là thứ không sạch sẽ cũng không sao. Lại vạn không nghĩ tới, thứ thuốc mê đến từ USA kia lại lợi hại như vậy, thiếu chút nữa làm mình xuống âm tào địa phủ! Y đề một hơi khí, gắng gượng chạy ra một hai dặm thì đột nhiên ngã quỵ trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Đằng trước, Lục Trọng Lâm vừa mới đi thăm Tổng Học Tắc, đang tự mình lái một chiếc xe jeep trở về trú địa.

Rất xa, anh thấy một người nằm trên mặt đất...

.o.

Lý Hồ đi đến cửa phòng bệnh, Lục Trọng Lâm vừa mới từ bên trong đi ra, thấy mặt hắn, cũng không chào hỏi, gần coi như không nhìn thấy đi qua hắn.

Hai người bọn hắn từ sau khi cùng làm việc với nhau, liền chưa từng có vừa ý!

Chính xác hơn, Lục Trọng Lâm từ trước đến nay vốn chưa từng vừa mắt Lý Hồ!

Lý Hồ vì Lục Trọng Lâm góp ý tất cả ý kiến, đều bị anh cười nhạt. Anh suốt ngày cảm thấy đối phương giống như một đồng phân, ở bên cạnh ghê tởm mình. Ngay tại hai ngày trước, hai người lại bùng nổ một trận tranh chấp. Kỳ thật muốn thực hành dung lên, tình cảnh lúc đó rất khó được gọi là tranh chấp.

Lục Trọng Lâm trải qua một hồi khảo sát, cho rằng có rất nhiều công trình doanh trại và quân sự cần sửa chữa lại, anh liền mệnh lệnh bọn lính tự động thủ, hoàn thành một loạt công trình này. Mà Lý Hồ thì cho rằng lúc này thời tiết rét lạnh, lính cấp dưới không hẳn nguyện ý làm chuyện này, nếu không thể không thể làm, đại khái có thể phân chia cho dân chúng địa phương. Dù sao bây giờ cũng không có việc đồng áng có thể làm, những người đó nhàn rồi cũng là nhàn rồi.

Lục Trọng Lâm nghe xong đề nghị này, liền trước mặt nhất chúng quan quân đang họp, chê giễu Lý Hồ nói.

– Khó trách có người muốn hắt phân cả người Lý Tham mưu trưởng! Nếu tôi là đám dân chúng vô tội này, nghe xong đề nghị của Lý tham mưu trưởng, chỉ sợ cũng có xúc động như vậy.

...

.o.

Tam thiếu gia bây giờ khá hơn nhiều, đã có thể xuống giường đi lại.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh nắng xuyên qua bức màn trắng mỏng chiếu vào giữa phòng. Hắn đứng thẳng ở trong quang ảnh loang lổ, hình dáng liền được mạ lên một lớp màu vàng nhàn nhạt.

Đến gần thì thấy, hắn mặc quần áo bệnh nhân xanh sọc trắng, miệng còn ngậm que nhỏ.

Thấy Lý Hổ mặt ủ mày chê tiến vào, hắn liền trong túi bệnh phục sờ soạng một hồi, lấy ra một vật, ném cho Lý Hổ.

Lý Hổ do do dự dự nhận thì thấy, là một cây kẹo nhỏ dài, trên mặt bọc giấy gói kẹo màu sắc rực rỡ, lấp lánh tỏa sáng, như là đồ vật dễ em gái nhỏ.

Hắn hơi hơi có chút giật mình.

– Ta không ăn thứ này.

Tam thiếu gia vò vò tóc của hắn, cầm lại cây kẹo, xé mở giấy gói kẹo, rồi đút thẳng vào miệng hắn.

– Y tá ở đây quản nghiêm, không để ăn đường. Ta liền trộm giấu chút này, cuối cùng một cây giữ cho người. M, mỗi ngày uống thuốc, miệng đắng chết!

Kẹo que thượng đẳng phương Tây sản xuất, ngậm ở miệng, một hương vị cam ngọt ngào liền tràn ngập toàn bộ khoang miệng.

Đây thế mà là lần đầu tiên trong đời Lý Hổ ăn kẹo que!

Lúc còn là thằng ăn mỳ, đỏ mắt nhìn trên đường cái có con nít mở giấy gói kẹo, bỏ vào miệng viên đường, thêm nước miếng chảy dài.

Hắn từng lén đem giấy gói kẹo người khác ném xuống nhặt lên, cố gắng liếm một chút hương vị phía trên lưu lại.

Thật ngọt!

Khi đó hắn từng nghĩ, có một ngày mình giàu rồi, nhất định phải mua một thùng đường viên đặt ở trong phòng, mỗi ngày ăn tới no.

Nhưng sau này hắn thật sự giàu, mồm to ăn thịt chén lớn uống rượu, lại chưa từng mua cho chính mình một cây kẹo.

...

Đường trong miệng quá ngọt, ngọt đến thậm chí có chút phát đắng! Hắn rất muốn đem nó phun ra, nện tới mặt tên đối diện!

Cô cô đơn đơn làm ác, cần cần trọng trọng báo thù.

Hắn ăn đắng chính mình ủ, đã ăn riết quen, lại không muốn đi nhấm nháp hương vị khác!

32. Quyển 1 - Chương 32

Trước khi vào cửa, Lý Hổ vốn hạ quyết tâm, phải mạnh mẽ báo lên bút điều trạng của Lục Trọng Lân!

Nhưng miệng nhét thanh kẹo que này, cổ họng hắn lại giống như bị dính lại vậy, nói không ra lời.

Tôn nghiêm đối hắn mà nói, từ trước đến nay giống như quần áo của kỹ nữ, bình thường tất nhiên phải mặc ở trên người, nhưng chỉ cần ưu đãi đầy đủ, muốn cởi liền cởi.

Đã có thể da mặt dày khăn cầu tha mạng với cừu nhân, thậm chí cả chuyện bán mông đều làm, như vậy có làm nũng khoe mã cáo lên trạng đi nữa, quả thực là việc nhỏ không đáng nhắc tới.

Nhưng lúc này, hấn đột nhiên bị thần kinh.

Tam thiếu gia chẳng qua là cho hấn một cục kẹo thôi, nhưng trong lòng cảm hận uất ức, cứ như là lại bị hấn gian giết một lần!

‘Tổ tông mười tám đời bà n! Tạ Tam, mày không phải là người! Thật m nó không phải là món đồ! Bỏ đch m mày! Đch cả nhà mày!! ... ’

Hấn không khỏi ở trong lòng bắt đầu cuồng loạn, hận không thể ăn thịt Tạ Tam, uống máu Tạ Tam! Đem cây kẹo que ăn kêu crack crack, giống như đang ăn xương cốt cảm thú kia!

Đúng lúc này, thân thể lại cảm giác được đụng chạm, dường như là một cái ôm... Có người mở ra đôi tay, siết chặt kéo hấn vào lòng, còn thuận thể dùng sức vò vò tóc của hấn.

– Được rồi, biết tiểu lão hổ chịu oan ức. Tam gia với người giống nhau... Con m nó, không quen nhìn thứ tính tình kia! Lần sau tìm cơ hội, giúp người thu thập hấn...

Hấn thiên lôi đánh xuống, cháy khét!

.o.

Lục Trọng Lân không biết việc xảy ra trong phòng bệnh, anh đang bận rộn thăm một vị bệnh nhân khác.

Mai Cửu và Tam thiếu gia đang ở cùng một bệnh viện.

Đây là bệnh viện của Giáo hội Anh quốc, có hai tòa kiến trúc một trước một sau. Tòa phía sau khá nhỏ, là khu phòng bệnh đặc biệt cao cấp. Mà tòa lầu lớn đằng trước, chính là chỗ phòng khám bệnh và phòng bệnh bình thường. Nên, bệnh viện xây có hai cánh cửa một trước một sau để ra vào.

Bây giờ, Mai Cửu đang ở một căn phòng bình thường trong phòng bệnh của tòa lầu lớn đằng trước.

Lục Trọng Lân lúc thăm hỏi Tam thiếu gia, tâm tình là đã nghiêm túc còn nặng nề, mà giờ phút này cảm xúc lại có chút vui vẻ cởi mở.

Trong tay anh mang theo một bọc hoa quả lớn, một tay đẩy ra cửa phòng, đồng thời cao giọng nói.

– Trương huynh, tôi đến xem anh. Hôm nay cảm thấy thế nào?

Mai Cửu đang tựa nghiêng vào đầu giường, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Nghe được tiếng hỏi thăm liền xoay người lại, mỉm cười với Lục Trọng Lân.

So với việc Lục Trọng Lân nhiệt tình, y là thái độ khách khí xa lánh, thần nhiên cũng không thân cận.

– Lục Quân trưởng đến rồi, mời ngồi.

Lục Trọng Lân hoàn toàn không cảm giác phản ứng lạnh nhạt của y, ngược lại cho rằng vị Trương huynh này thật sự là vô cùng ôn hòa hữu lễ.

Giữa người với người có một hợp ý, từ khi Trương Chí Hoa tỉnh lại, Lục Trọng Lân liền cảm giác nhất cử nhất động của đối phương, mỗi tiếng nói cử động đều hợp tính với mình.

Anh đặt mông ngồi trước giường bệnh, mũ cấp tướng bỏ xuống, đoan đoan chính chính đặt ở trên đùi, lưng eo thẳng.

– Hôm nay miệng vết thương Trương huynh khá hơn chút nào không?

33. Quyển 1 - Chương 33

Mai Cửu hiện nay tên là Trương Chí Hoa, là một phóng viên của Trình Báo Thượng Hải, bởi vì liên tục đưa tin “Thảm sát ngày 30/5” đắc tội lãnh đạo tô giới, không thể không trốn đến Bắc Bình tị nạn, lại ở ngay đầu đường bị ám sát.

Tô giới: phần đất cắt cho tư bản các nước đến buôn bán.

Sự kiện ngày 30 tháng 5 năm 1925.

Hơn 2000 học sinh ở tô giới rải tờ đơn, diễn thuyết, kháng nghị xuống bùng nổ tư bản Nhật Bản đàn áp cuộc bãi công lớn của công nhân, đánh chết công nhân Cố Chính Hồng. Lên tiếng ủng hộ công nhân, cũng kêu gọi lấy lại tô giới bị lính tuần nước Anh bắt hơn 100 người.

Buổi chiều, hơn 1 vạn dân chúng tập trung ở trước cửa phòng tuần hộ Lão Ấp (Lão Ấp là một phân khu sở cảnh sát của phòng tuần bộ tô giới công cộng Thượng Hải) của đường Nam Kinh tô giới Anh, yêu cầu thả học sinh bị bắt, hô to khẩu hiệu “Đả đảo chủ nghĩa Đế quốc” ... Nhưng lính tuần Anh lại nổ súng bắn chết ngay tại chỗ 13 người trọng thương hơn 10 người, bắt hơn 150 người tạo thành thảm nạn kinh hoàng 30/5.

Người là người thật, chuyện là chuyện thật, thậm chí một loạt bài báo hùng hồn kí tên Trương Chí Hoa trên Trình Báo, đều là chân chân thật thật tồn tại.

Chẳng qua, Trương Chí Hoa là một vị hộ khách của Mai Cửu, từng được y một đường hộ tống, giờ phút này sớm an toàn tới Thiên Tân.

Hiện nay đội tên tuổi Mai Cửu, thân trúng hai viên đạn, cô linh linh nằm trên giường bệnh viện ở Bắc Bình, lại không thấy vẻ hoảng sợ bi oán, ngược lại là khuôn mặt ôn hòa bình tĩnh tỏ vẻ muốn tiếp tục đấu tranh tới cùng.

Quân tử như trúc như tùng. Mai Cửu như vậy khiến Lục Trọng Lâm tự dưng nảy sinh hâm mộ chi tâm, anh ngồi ngay ngắn trước giường bệnh hồi lâu, nói hết lý tưởng khát vọng của mình. Mai Cửu chẳng hề nhiệt tình, nhưng cũng thật nghiêm túc kiên nhẫn lắng nghe, ngẫu nhiên xen vào một câu, liền có thể vào thẳng đáy lòng Lục Trọng Lâm.

Bình thủy tương phùng, lại là gặp nhau hận trễ.

.o.

Tam thiếu gia khoanh tay đứng bên cửa sổ. Lục Trọng Lâm, Lý Hổ, Trịnh Bí thư ba người một loạt đứng trước mặt hắn.

Hắn sắc mặt bình tĩnh, ngữ điệu ôn hòa. Trong lời nói mặc dù có ý trách cứ, nhưng thái độ cũng không nghiêm khắc.

– Tư liệu hung thủ đều có, khi nào thì mới có thể bắt giữ quy án đây?

Hai người khác còn chưa kịp mở miệng, Lý Hổ đã giành trước phiết thanh mình, thuận tiện công kích Lục Trọng Lâm nói.

– Ta đã sớm đề nghị với Lục Quân trưởng, nghiêm hình khảo vấn đồng lõa Mai Cửu! nếu không chịu khai ra tằm tích Mai Cửu, thì định thành tử tội hết. Nếu Mai Cửu đến cướp đạo trường, liền tóm tiểu tử từ trong hũ ra! Nhưng Lục Quân trưởng không nghe! Nhất định muốn ở đó hỏi tới hỏi lui, nửa ngày hỏi không ra con buôi! Ta thật sự là không rõ Lục Quân trưởng đang nghĩ...

làm mình vô tội, không có liên quan gì.

Hắn nói chưa nói xong, Lục Trọng Lâm đã quay đầu trừng hắn...

...

Lục Lý hai người cãi một đoàn, Trịnh Bí thư vội vàng khuyên can hai bên. Tam thiếu gia thờ ơ lạnh nhạt một hồi, mới mở miệng ngăn lại nói.

– Câm miệng hết cho ta! Có lý không tại thanh cao... Nếu hiện tại không có cách nào tốt, vậy theo đề nghị Lý tham mưu trưởng mà làm.

Lục Trọng Lâm cả kinh. – Tam gia!

Tam thiếu gia đã giành trước một bước.

– Lục Quân trưởng phải có biện pháp tốt, cứ việc đề, mọi người có thể thương nghị. Nếu không có lời muốn nói, trước hết nghe thử ý kiến của người khác... Tôi biết anh đồng tình đám người đó... Nhưng suy nghĩ một chút, nếu bọn họ ám sát thành công, chúng ta nơi này loạn thành một đoàn, toàn bộ đại kế Bắc phạt đều sẽ bị ảnh hưởng! Đến lúc đó, nhân dân cả nước đều là người bị hại! Ai tới đồng tình bọn họ?! ... Lục Quân trưởng, cách mạng sẽ có đổ máu, thời khắc mấu chốt, không thể lòng dạ đàn bà!

...

Lục Trọng Lâm mặt đen đi ra cửa, Lý Hổ dương dương tự đắc đi sau hắn, có chút cố ý thừa dịp thắng truy kích thêm vài câu.

Trịnh Bí thư giữ lại.

– Thiếu gia, kế sách này thuận lợi sao? Mai Cửu kia chẳng qua là tạm thời ẩn thân vào gánh hát, nào được cảm tình sâu với đám người kia như vậy? Huống chi hắn ta một sát thủ lấy tiền làm việc, nghĩa khí giang hồ có bao sâu?

Đúng lúc này, một y tá đẩy cửa tiến vào, hướng về phía Tam thiếu gia ngọt ngào cười.

– Tạ tiên sinh, ngài nên đo nhiệt độ cơ thể rồi.

Tam thiếu gia gật gật đầu, tự mình cởi cúc áo.

– Anh lo lắng y sẽ không đến cướp đạo trường? Không muốn, hay không dám, hoặc căn bản sẽ nhìn thấu đây là một cái bẫy, bởi vì rất rõ ràng?

Trịnh Bí thư gật gật đầu.

– Thiếu gia nghĩ thấu đáo.

Y tá ân cần đi lên, đem nhiệt kế kẹp dưới nách Tam thiếu gia. Tam thiếu gia dịu dàng cười cười với cô, gương mặt y tá vốn chỉ phát hồng trở nên càng đỏ tươi thêm.

– Mai Cửu không biết ai đưa thông tin cho chúng ta đi?

Trịnh Bí thư nghĩ nghĩ, thực khẳng định lắc lắc đầu.

– Không biết

– Tốt, cứ như vậy làm. Chỉ là anh nhớ kỹ, lúc xử lý, để một người lại. Nhớ rõ, không nhiều không ít, chỉ một.

Hắn hướng về phía Trịnh Bí thư dặn dò xong, xoay người lại cho y tá một cái mỉm cười.

– Cám ơn, Tôn tiểu thư vất vả rồi.

=====

Lục Trọng Lâm mặt âm trầm đến thăm bệnh nhân. Mai Cửu thấy thần sắc anh cùng trước kia khác nhau rất lớn, liền quan tâm nói.

– Lục Quân trưởng đây là làm sao?

Lục Trọng Lâm lắc lắc đầu. “Chí Hoa huynh, trong lòng tôi rất khó chịu...”

...

Mưa to rơi xuống, Mai Cửu run rẩy tay khép tờ báo trước mắt.

Một tin tức ngắn ngủn trên báo.

– Hôm qua mười bốn tên cường phỉ ở tiệm Cửu Lý đèn tội.

‘Là ta hại các người! Mai Cửu vô năng, cứu không được các người, nhưng nhất định sẽ thay các người báo thù!’

Cuối cùng y không đi cứu những người quen cũ này! Biết rõ không thể lâm vào, không phải việc sát thủ máu lạnh sẽ làm.

Ngoài cửa sổ một tia chớp lóe lên, Mai Cửu trong lòng đột nhiên giật mình. ‘Mười bốn?! Trừ ta ra, trong gánh hát hẳn là có mười lăm người!’

.o.

Vương Nhị ở trên đường mua một bình rượu trắng, nửa con gà quay, xách theo trở lại tiểu viện gã tạm ở.

Cứ như đang nằm mơ, tất cả mọi người đã chết! Ngoại trừ gã! Không chỉ không chết, còn được một ít bút an ủi.

Gã đem tiền tiêu hết vào mua say. Uống rượu, liền không nhớ rõ ác mộng khủng bố này.

...

Uống uống, gã bắt đầu ngã lên bàn.

Một thanh dao nhọn sáng như tuyết đột nhiên xuất hiện ở trên cổ gã!

Vương Nhị kinh hãi, rượu lập tức tỉnh.

– Cửu... Cửu gia!

– Là người bán đứng ta?

– Không... Không có!

Mai Cửu thoáng cười lạnh.

– Vậy mọi người đều đã chết, người thế nào còn sống?!

...

Mai Cửu đang đề ra nghi vấn Vương Nhị. Đột nhiên, dựa vào trực giác sát thủ, y cảm thấy một trận khác thường trong không khí!

Mạnh nhìn lại, ngoài cửa sổ có bóng ảnh chợt lóe qua.

‘Trúng kế!!’

Trong lúc nguy cấp, bình tĩnh rút súng nơi tay. Mạnh mẽ, nâng lên bàn ném ra ngoài cửa sổ, Mai Cửu đột ngột chui từ đất lên, từ cái bàn phi thân mà ra!

Xung quanh không có tiếng súng vang lên, im lặng như vậy!!

...

Bất thành linh, bột phấn màu trắng ùn ùn từ trên trời giáng xuống, lập tức bao phủ cả hết người Mai Cửu!

Là vôi! Vôi có thể làm mờ mắt người!!

34. Quyển 1 - Chương 34

Bác sĩ rút cục thông báo Tam thiếu gia có thể xuất viện.

Làm một thanh niên đang ở thời kì tinh lực tràn đầy, Tam thiếu gia nghe được tin tức này đương nhiên vô cùng vui vẻ. Sau khi trịnh trọng gật đầu đáp ứng bác sĩ về nhà nghỉ ngơi cho tốt, hắn liền vui sướng ở trong lòng tính toán, tối hôm nay hắn là làm thế nào khoan khoái thoải mái, sẵn khoái ăn chơi một trận!

Nghĩ đến đây, hắn liền bảo người báo cho Lý Hổ, bảo hắn ăn mặc chỉnh tề một chút, mau mau lại đây, hảo cùng đi ăn chơi đàng ***!

Tiểu thư y tá chăm sóc hắn ảm đạm tiến đến nói lời tạm biệt, Tam thiếu gia thấy khuôn mặt cô ủ rũ, thậm chí còn chực khóc, liền cười an ủi nói.

– Tôn tiểu thư, mấy ngày nay được cô quan tâm nhiều. Lúc sắp chia tay, đưa cô một phần lễ vật, lưu làm kỷ niệm nhé.

.o.

Giấy trắng tuyết, phía trên còn mang theo mùi hương nhàn nhạt.

Tam thiếu gia dùng bút chì phác họa hình dáng đơn giản trước, rồi tỉ mỉ mô tả ra chi tiết.

Vị Tôn tiểu thư này tuy là người Hà Bắc, làn da trắng nõn đáng người đẩy đà, trên ngũ quan lại mang theo chút đặc thù của người Mã Lai, lập thể khắc sâu, nhất là có cái mũi hùng hổ. Mà bức chân dung này sau khi hoàn thành, nổi bật ưu thế của cô, che dấu khuyết điểm của cô tốt lắm. Nửa mặt sườn hơi hơi cúi xuống, mái tóc thô thô phủ lên trên đường cong đẹp trước ngực, quả thật là một bức chân dung đẹp để tú nhà.

Vì cô làm việc ở bệnh viện Giáo hội, phía dưới lạc khoản tác giả là một cái chữ hoa thể phi thường xinh đẹp: David.

Y tá Tôn tiếp nhận phần lễ vật này, vui vẻ cảm động đến thậm chí đương trường lệ nóng doanh tròng.

nước mắt vui mừng.

Lý Hổ một thân quân trang mới tinh phẳng phiu, tóc bóng loáng đi vào phòng bệnh, vừa vặn bắt kịp một màn này. Hắn liền dùng sức liếc mắt, lén liếc đến bức họa trên tay y tá Tôn, liền ở trong lòng oán thầm nói, ‘Đ! Cầm thú hắn là coi trọng mấy bà ngực lớn này, vẽ đẹp như vậy, giống chỗ nào?’

.o.

Tam thiếu gia hết sức phấn khởi cởi quần áo bệnh nhân, thay tây trang áo lót áo sơ-mi ca-ra-vat, sơ mi đường vân màu lam phối đôi ghim cổ tay áo bạch kim, ăn mặc thần thái rạng rỡ, một tay kéo bả vai Lý Hổ, cười nói.

– Đi, đi ăn một bữa trước, rồi đi xem phim, sau đó đi câu lạc bộ Hải Quân chơi thâu đêm thế nào?!

...

Đoàn Bí thư từ cuối hành lang đi tới, vừa vặn gặp gỡ hai người kẻ vai sát cánh ra phòng bệnh, khuôn mặt phần chân chuẩn bị rượu chè ăn chơi, liền đứng lúc ngăn lại báo cáo nói.

– Tam gia, thích khách không chịu nhận tội.

– Dụng hình chưa?

– Rồi. Tất cả đều xài một lần! Thích khách kia xương cốt thật sự cứng rắn, nhất định không mở miệng! ... Ngài có muốn tự mình đi qua xem không?

Lý Hổ ở bên cạnh dựng lỗ tai, nghe được những lời này, trong lòng liền “lộp bộp” một cái.

Tam thiếu gia thật vất vả được tự do, đang cực kỳ hứng thú vội vàng ra ngoài, làm sao nguyện ý đi nhà tù âm u u ám đó, liền trả lời.

– Nó cũng không phải mù đàn bà đẹp, nhìn cái gì nhìn, có gì đẹp? Không nhận tội? ... Tiêm cho nó mấy kim thuốc phiện, nghiệm rồi hỏi lại!

Hắn nói chuyện nghiêng đầu, vừa lúc thấy Lý Hổ, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, trên miệng lại treo lên một nụ cười mang theo chút đùa dai.

Phủ ở bên tai Lý Hổ, cúi đầu nói một câu.

– Mông của tiểu lão hủ chúng ta đều bị nó xem hết. Tam gia từng nói, cho người trút cơn giận này...

Vì thế, hắn quay đầu lại, nghiêm trang đối Trịnh Bí thư dặn dò.

– Trở về đem khối xương cứng kia lột hết. Trước khi nhận tội, đừng cho nó mặc quần áo.

35. Quyển 1 - Chương 35

Lục Trọng Lân phong trần mệt mỏi từ Loan Châu trở về.

Anh đi đến chỗ Quách Tùng Linh trao đổi tư mật công việc phản Phụng, kết thành đồng minh cùng đối phó Trương Tác Lâm.

Loại chuyện này vốn nên là Tam thiếu gia tự mình ra mặt, nhưng là trước một trận hấn nằm ở trên giường bệnh, trọng trách này liền rơi xuống vai Lục Trọng Lân.

Anh trở lại Bắc Bình, người thứ nhất gặp, đương nhiên là Tạ Tam thiếu gia. Tỉ mỉ báo cáo tình hình hiện nay của Quách Tùng Linh, song phương trao đổi tình huống, lại cùng Tam thiếu gia thảo luận chi tiết kế hoạch hành động bước tiếp theo... Cuối cùng, Tam thiếu gia nói với hấn.

– Kế sách của Lý Tham mưu trưởng vẫn là hữu dụng, thích khách bắt được.

Lục Trọng Lân nghe xong lời này, không khỏi ngẩn người. “Hả?!” một tiếng.

...

Sau khi từ chỗ Tam thiếu gia cáo từ đi ra, anh không về nhà, tiếp tục mệnh lính cần vụ lái xe đi bệnh viện.

...

Trên giường bệnh nằm một lão nhân râu bạc lẩm bầm. Lục Trọng Lân ngơ ngác mang theo một túi táo lớn Loan Châu đứng ở cạnh giường, đối diện là một y tá trưởng mập mạp.

Y tá trưởng vừa nói chuyện, vừa oán giận vung cánh tay.

– Vị Trưởng tiên sinh đó, nhìn thanh nhã lịch sự! Làm sao biết xấu như vậy, quả thực là hành vi của cường đạo! Không trả tiền liền lén chạy trốn, bệnh viện chúng ta tổn thất rất lớn! Nếu mọi bệnh nhân...

Lục Trọng Lân trong lòng mất mát nói không nên lời.

– Anh ta là bạn tôi. Thiếu tiền bệnh viện, tôi tới trả thay anh ấy. Rất xin lỗi.

Hôm nay anh không mặc quân phục, vị y tá trưởng này nhìn anh một cái, liền nói nói.

– Tiên sinh ngược lại là người tốt, giảng đạo lý. Nhưng mà, vị bằng hữu kia của ngài thật sự là kỳ cục, trở về ngài nhất định phải hảo hảo nói nói hấn ta! ...

...

Từ bệnh viện đi ra, Lục Trọng Lân biểu tình có thể nói là thất hồn lạc phách.

Hắn đem Trương Chí Hoa làm tri kỷ, ai biết vị tri kỷ này cũng là loại hàng nợ tiền liền đi!

Thật không nghĩ ra, Chí Hoa huynh sao sẽ là người như thế chứ?! Tuy y nói không nhiều lắm, nhưng trong lời nói, cũng là tâm mang dân tộc quốc gia đại nghĩa! Người như vậy, sao có thể làm ra loại chuyện này được?!

Đột nhiên, Lục Trọng Lân sợ run cả người, nghĩ đến. ‘Chẳng lẽ là huynh ấy bị người tô giới Thượng Hải phái tới bắt đi?!’

Vừa nghĩ như vậy, thật sự là có khả năng lớn. Anh lập tức nôn nóng vịn phần. ‘Đều do mình, sơ suất quá! Lại không phải người bảo vệ Chí Hoa huynh! Nếu huynh ấy thật bị người tô giới tìm được, bây giờ chẳng phải là đỡ nhiều lành ít?!! ’

...

Lính cần vụ vẫn đợi ở trên xe, nhìn thấy Quân trưởng cau mày vội vàng từ trong bệnh viện đi ra, vừa lên xe liền bảo.

– Mau, lập tức chạy về quân bộ!

...

Mai Cửu trần cơ thể cuộn mình trong một góc nhà tù.

Y vết thương vết máu đầy người, mang còng tay xiềng chân, nhìn qua thật nhếch nhác bi thảm.

Nhưng nhìn kỹ mắt y, tuy sưng đỏ đầy tơ máu, thần sắc ẩn chứa trong mặt cũng rất bình tĩnh, thậm chí còn có hai phân cao ngạo.

Cửa lao mở ra, một mình vào đây, cầm trong tay một ống tiêm...

Y không có làm gãy dựa vô nghĩa, chỉ là lạnh lùng, chòng chọc trừng mắt người này, không chút nào né tránh nhìn chất lỏng trong ống tiêm bị tiêm vào cơ thể mình...

36. Quyển 1 - Chương 36

Sau khi tiêm xong, mũi tiêm này khác với lúc trước.

Ngũ tạng lục phủ đều dâng lên một cỗ cảm thụ khó có thể nói, từ thất kinh bát mạch tràn lan tới toàn thân!

Thân thể phản ứng quá mức cường liệt, Mai Cửu không thể không há miệng, ngẩng cổ mở miệng lớn hô hấp, ý đồ hơi chút bình ổn cuồng triều đang dâng lên trong cơ thể.

Hắn đáy lòng cũng là một mảnh lạnh lẽo. ‘Đây là nghiệm!’

Chỉ tên nọ nhìn thấy bộ dáng Mai Cửu hiện tại, lại cảm thấy rất thú vị. Sát thủ mặt lạnh này giờ trần truồng nằm trên mặt đất, trong thân thể thon dài đang trắng bệch ứng một chút sắc hồng, ngực kịch liệt phập phồng, có thể nhìn thấy từng đường đường cơ nhục dưới da thịt đang run động...

Một chân mang theo trêu đùa giẫm lên cẳng chân Mai Cửu.

-Nhìn cái dạng này của mày, ‘phê’ đi?

Mai Cửu cũng không quan tâm gã, chỉ là theo bản năng khép lại miệng, môi mím chặt thành một đường. Chân kia cũng không dời đi, ngược lại từ chân dài y hướng thẳng lên trên, cuối cùng tới giữa hai chân... Ác ý vùn vụt đạp lên chỗ đó.

– Nhưng đừng ‘phê’ tới ra nước!

Mai Cửu nằm trên mặt đất không hề phản ứng, hai mắt phù thành quả đào nhắm chặt lại, chỉ có ***g ngực đang nhấp nhô dữ dội.

– Nghe nói mày là sát thủ trong hàng Đầu Bả Giao Y? Tao coi cũng chỉ qua thể này thôi, một con chó hoang mông trần nằm ở chỗ này phát tình!

ngày xưa thứ bậc ghế tượng trưng cho quyền lực và địa vị. Người ngồi Đầu Bả Giao Y chính là cầm đầu hoặc đầu não.

Người tiêm dương dương tự đắc giấu cột tên tù nhân không có sức phản kháng này. Đột nhiên, Mai Cửu bỗng mở to mắt, trong hai tròng mắt đỏ tươi có tinh quang chớp động!

Y hung mãnh từ dưới nhảy mà lên, đúng là mượn xiềng xích trên tay, lập tức liền thít chặt cổ tên đó!

Chân hắt, ống kim đã vào lòng bàn tay! Trở tay cầm, lập tức liền đâm vào hốc mắt tên đó!

Lần này lực lớn vô cùng, ngoài kim thép ống tiêm, ngay cả ống tiêm cũng bị chọc vào một khúc! Xuyên mắt mà qua, đi thẳng vào óc tên đó!

Tên đó phát ra một tiếng hét thảm tê tâm liệt phế, té trên mặt đất liều mạng đập thành thịch!

Đợi đến khi bảo vệ nghe được tiếng kêu thảm thiết vọt vào, tên này giãy dụa đã càng ngày càng yếu, chính là cứ như vậy mà chết!

Mai Cửu mở mồm thở phì phò. Y thương tích đầy mình, mắt sưng thành một nắm, trên mặt còn mang theo ửng hồng mức độ nghiện lên, khỏe miệng lại tràn ra mỉm cười bằng lãnh ngạo ngẫ.

– Tao có xứng phái Đầu Bả Giao Ý không, mày nói xem.

...

Lục Trọng Lâm cầm trong tay một tờ Trình Báo, cẩn thận đọc bài báo đề mục trên bài là “Phơi bày bán nước ác trạng của chính phủ Bắc Dương”.

Trương Chí Hoa đã mất tích nhiều ngày như vậy. Anh vận dụng tất cả lực lượng trên tay mình, cũng là không có kết quả gì!

‘Chỉ cần Chí Hoa huynh không chết, ta liền nhất định sẽ tìm ra huynh ấy!’

Nghĩ đến đây, Lục Trọng Lâm khép lại tờ báo, đứng lên, cầm lấy quân mạo trên bàn vội vàng đội lên đầu liền đi ra ngoài...

Một tiệm cơm nhỏ Thiên Tân vệ, một đám trí thức tiến bộ đang ở đây tụ hội. Trong đó có một vị tên là Trương Chí Hoa, hần đột nhiên làm một cái hắt xì mạnh.

37. Quyển 1 - Chương 37

Mai Cửu Gia đang chịu tội, Lục Quân trưởng sốt ruột, Tạ Lý hai người thì xem hí.

Trung Quốc Đại hí viện mới xây, mái nhà hát kiểu Trung Quốc thành phong cách kiểu Âu Tây, trên sân khấu trang trí bóng đèn điện, ngay cả ghế lô dựa đều là sơn pha.

ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

Hôm nay khai trương, quan lại tập hợp. Trên bảng diễn đồ thăm viên hoa viết toàn bản Mẫu Đơn đình, Trình Nghiễn Thu vai Đỗ Lệ Nương, Như Phú Lan vai Liễu Sinh.

Tạ Lý hai người áo mũ phẳng phiu như nhau, tinh thần phấn chấn, ở cửa nhà hát xuống xe, một đoàn vệ sĩ vây quanh bọn họ đi tới ghế lô lầu hai.

Cửa thang lầu, nghênh diện gặp vài quan quân. Một vị đứng chính giữa, khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt con la, vóc dáng cao gầy, tóc sáng bóng đến con ruồi cũng không thể đậu ở trên. Người này vừa thấy đến Tạ Lý hai người, liền hô to gọi nhỏ tiến tới chào hỏi.

Hóa ra, gã là một danh tướng tài thủ hạ của Trương Tác Lâm, tên là Lưu Đắc Thắng, chính là người quen cũ lúc Lý Hổ ở Phụng Thiên.

Lúc này vị Lưu Quân trưởng thân thân thiết thiết vỗ bả vai Lý Hổ.

– Bố đ m nó đám văn nhân kia, bắt lấy chút bím tóc là ở chỗ này chuyện bé xé ra to! Lý Quân trưởng chú dính vào đường da trâu thối này, coi như xui xẻo! Nhưng mà nghe nói chú đi theo Tạ Tư Chính... Giờ thoát nhin, sống không tẻ lắm đâu! Tạ thiếu gia... Ngài gia lão gia tử hiện thể nhưng là Chủ tịch Ủy ban Nội chính

Chính phủ Quốc dân Quảng Châu, ngài sao còn đợi trong thành Bắc Bình này? Cũng không cùng qua, làm thái tử gia ngài nổi tiếng?!

Tam thiếu gia thản nhiên cười cười.

– Tạ mỗ vô năng, việc chính trị chẳng hiểu rõ, không giúp được cho gia phụ cái gì nên đợi ở trong này, chỉ cầu trốn thanh nhàn.

– Khách khí! Ha ha ha ha, Tạ thiếu gia! Ngài này thật sự là quá khách khí!

Nói này nói nọ một hồi, đều tự cáo từ, đi tìm ghế lô của mình.

Lúc sắp chia tay, vị Lưu Quân trưởng này lại có vẻ như vô tình nhìn Lý Hổ một cái.

...

Nhóm vệ sĩ đứng trang nghiêm tại ghế lô cửa.

Lý Hổ trở lại ghế lô, thuận tay khép lại cửa.

Tam thiếu gia đang ngồi tại chỗ hết sức chăm chú nhìn về phía sân khấu kịch, trong tay còn cầm một nắm hạt dưa. Hắn trở lại chỗ ngồi bên cạnh ngồi xong. Suy đi nghĩ lại một hồi, vẫn là mở miệng nói.

– Vừa rồi ta đi nhà vệ sinh, họ Lưu theo tới, nói muốn tìm ta thương lượng chút chuyện.

– Ừm? Tam thiếu gia vẫn như vậy nhìn về phía sân khấu kịch, chỉ thản nhiên đáp một tiếng.

– Hắn bảo ta làm nội ứng cho bọn hắn, hỏi thăm ngài có cầu kết với Quách Tùng Linh hay không.

Tam thiếu gia lúc này mới quay đầu lại, nhíu lông mày. – Vậy người trả lời thế nào?

– Ta lấy không được phép Tam gia ngài muốn cho bọn họ biết chút gì, trước hết hàm hàm hồ hồ đáp ứng, nói trở về cho bọn hắn tin tức.

Tam thiếu gia nở nụ cười, thuận tay vò vò đầu Lý Hổ.

– Thông minh.

Lý Hổ nhận được khen ngợi, lập tức nịnh nọt làm ra bộ dáng thân thiết với Tam thiếu gia...

...

Trên sân khấu kịch đang diễn đến Du Viên, Đỗ Lệ Nương và Liễu Sinh ở bên Mẫu Đơn đình hẹn hò, nói vô cùng sầu triển miên.

Tam thiếu gia mỉm cười nghiêng đầu, tại bên tai Lý Hổ hỏi một câu.

– Người giết Hà Ngọc Tiên?

...

– Hắn từng hại người, người liền muốn mạng của hắn... Thế Tam gia cũng từng hại người, người lại tính đối phó ta thế nào đây?

...

Tam thiếu gia khẽ thở dài một cái.

– Tiểu lão hồ thật sự là không ngoan.

...

Mắt thấy Lý Hổ đã sắc mặt trắng bệch, cả trên trán đều chảy ra mồ hôi mỏng, Tam thiếu gia cuối cùng vẫn cười cười.

– Tiểu lão hồ vừa rồi vẫn là hướng về Tam gia... Được rồi, tạm tha người lần này.

Lý Hổ thế này mới thở ra ra một hơi, hắn nâng lên tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán. Dừng một chút, cuối cùng vẫn là nhịn không được mở miệng hỏi.

– Nếu vừa rồi ta không thắng thần với người thì sao?

Tam thiếu gia con mắt đen nhánh, vành mắt hơi hơi lõm xuống, cho nên nhìn ánh mắt phi thường thâm thúy.

Hắn không đáp lại, chỉ là nhìn chăm chú vào Lý Hổ, dịu dàng cười cười.

...

Trên sân khấu kịch sắc màu rực rỡ, Đỗ Lệ Nương của Trình Nghiễn Thu được khen phong tình vạn chủng.

Tam thiếu gia tựa nghiêng vào sô pha, nâng chung trà lên, hớp một miếng. Ánh đèn trong ghế lô mờ tối, ghim cổ tay áo bạc trên ống tay áo hắn phản xạ ra ánh sáng nhỏ nhàn nhạt.

– Cởi quần.

Lý Hổ nhất thời hoài nghi mình nghe lầm.

– A?

– Cởi quần. Nằm xuống, hông cao chút!

38. Quyển 1 - Chương 38

Lý Hổ ngẩn cả người, ngốc ngốc nhìn Tam thiếu gia.

Tam thiếu gia đang bưng tách trà nhìn về phía sân khấu kịch. Từ đầu Lý Hổ, chỉ nhìn thấy đường viền mặt sườn rõ ràng hắn. Trên mặt hắn không có bất cứ biểu tình, cũng không nói nữa.

Không khí trầm mặc bao phủ ở trong ghế lô...

Qua một hồi, Lý Hổ bắt đầu thở, mặt cũng sung đến đỏ bừng. Đầu hắn ra sức chuyển động, vô số ý nghĩ trong đầu!

Hơn nửa ngày, rốt cục vẫn là đành chịu đứng dậy, theo Tam thiếu gia bảo, run run cởi bỏ dây lưng, cởi quần khố, nằm trên mặt đất nâng hông.

Đàn sáo trên sân khấu dưới lầu nổi lên, đèn đuốc sáng trưng. Trên lầu trong ghế lô lặng yên không một tiếng động, ánh sáng mờ tối, chỉ có một cái móng trắng bóng cong ở đó.

Tam thiếu gia lúc này mới quay đầu lại, cười cười. Ném xuống hạt dưa trong tay, đứng lên, cởi tây trang, tùy tay ném xuống đất. Xả xuống ghim cổ tay áo, xắn lên ống tay áo sơ mi, lộ ra hai cánh tay. Đi tới trước mặt Lý Hổ, đem dây lưng từ quần khố hắn cởi rút ra, cầm ở trong tay lắc lắc.

Thắt lưng da trâu già quân dụng nặng trĩu, trên mặt khóa còn đóng đồng vàng óng.

Tam thiếu gia vừa lòng gật gật đầu, cuộn dây lưng nắm ở trong tay, đầy sức mạnh quất hông Lý Hổ!

– A! Lý Hổ đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm!

Vệ sĩ giữ cửa nghe thấy được, vội vàng tới gõ cửa. – Thiếu gia?

Tam thiếu gia thần nhiên trả lời một câu.

– Không có chuyện gì. Không có căn dặn của ta, ai cũng không được phép vào!

Lúc dây lưng lại quất xuống, Lý Hổ dùng sức cắn ống tay áo quân trang của mình, đem tất cả tiếng kêu thảm nén trở lại cổ họng. Vì thế, trong ghế lô chỉ nghe thấy tiếng quật “Chát, chát” cùng giọng hát uyển chuyển trên sân khấu phía dưới truyền đến, giống như là một trận nhạc đệm quái dị.

Tam thiếu gia mỗi lần quất xuống một cái, Lý Hổ chỉ chết mệnh run run một chút, mồ hôi trên trán theo hai gò má chảy thẳng vào trong cổ.

Có lẽ quá khoảng mười cái, đợi đến khi Tam thiếu gia rốt cục dừng tay, mông Lý Hổ đã bị đại tội! Ổ trên vệt vệt sưng lên, còn rướm ra máu!

Hắn quỳ rạp trên mặt đất, dùng sức cuộn thành một đoàn, răng nanh cắn quần áo, từ trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ hừ như khóc.

Tam thiếu gia nhìn hắn một cái, ném dây lưng xuống, xoay người trở lại sô pha ngồi.

– Đứng lên.

Qua một lúc lâu, Lý Hổ mới nói lỏng ra miệng, thử chậm chậm từ trên mặt đất đứng lên. Nhưng trong một lúc hắn lại đứng không nổi.

Tam thiếu gia cũng không giúp đỡ, chỉ mắt lạnh nhìn hắn kéo lấy sô pha, nhích một chút một chút, cuối cùng đứng lên, lão đảo đi đến trước mặt mình.

– Ngồi lên, tự mình động.

Lý Hổ không thể kiềm được, một hạt nước mắt tròn tròn rớt xuống.

Hạ: Tam gia thật quá đáng o.o. Bảo sao sau này Tiểu Hổ hại anh lắm vậy:)))

39. Quyển 1 - Chương 39

Trên sân khấu lưu quang dập tắt, Liễu Sinh hàm tình mạch mạch với Đỗ Lệ Nương, đang xướng “Là vì người như hoa mỹ quyền, như thủy lưu niên” ...

ánh sáng lung linh đầy màu sắc.

Lý Hổ giống như người gỗ, cứng đờ như chày ở trước mặt Tam thiếu gia.

Ánh đèn vụn rơi vào trong mắt Tam thiếu gia, rơi đến ánh mắt sâu không lường được. Hắn mím chặt môi, cảm hơi hơi nâng lên, là một cái tư thái cao ngạo hờ hững, không chút nào khoan dung.

Người thanh niên dùng áo sơ mi thay hắn lau phân, ở trong hương vị ngọt ngào của kẹo cho hắn một cái ôm chầm qua là một ảo ảnh. Một màn trước mắt, mới là bộ dáng chân thật nhất của tên này!

Ghế lô rất tối, cửa sổ cũng rất cao, nhưng chỉ cần người cách vách để tâm trông xem, vẫn có thể nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong.

Lý Hổ thoáng tỉnh táo lại, dưới đáy lòng cười lạnh. ‘M n, mày còn không sợ xấu hổ, bố còn muốn mặt mũi quái gì! Muốn hay không khua mây trận chiêng, để mọi người đều tới xem yêu tinh đánh nhau ở đây, bảo đảm cướp hết nổi bật sân khấu!’

...

So sánh với biểu tình lạnh lùng trên mặt, cái tên trong đống quần Tam thiếu gia có thể nói là bộ mặt dữ tợn. Sau khi lấy ra, cứ đứng đứng thẳng ở đó, đằng đằng sát khí.

Mông Lý Hổ đang như thiêu như đốt, da trên mặt như đều bị lột đi một lớp. Lúc này lại bị đồ chơi thô to như vậy tiến vào động, thống khổ có thể nghĩ.

Không có gì trơn, hắn liền tự mình vươn tay xuống dưới, tách ra mông, nhắm ngay xuống phía dưới ngồi.

Cái mông chịu hết nổi đang một mực kháng nghị ‘Đau chết, bố mày hôm nay ăn không vô! Không mở miệng, bố mày cứ không mở miệng!’

Một chút nghiền ma sát đè xuống, cái trán hắn lại ra một lớp mồ hôi lạnh, hai cái đầu gối quỳ trên sô pha như khó có thể chống đỡ thân thể, hắn lắc lắc, cũng không chịu vươn tay đỡ lấy vai Tam thiếu gia.

Tiếng hoan hô của khán giả dưới lầu như từng lớp sóng thủy triều truyền đến.

Hai người trên lầu, một người nghiêng răng nghiêng lợi dùng sức, một người thờ ơ lạnh nhạt không chút nào giúp đỡ.

Mông dù không muốn đi chẳng nữa, cuối cùng mở ra miệng ngậm tên kia vào. Thật giống như ăn mía, đầu tiên là lại đau vừa xốt lại trướng, đợi đến khi lắp đi lắp lại nhiều lần, mông tự mình nhớ lại cái loại tư vị này, bắt đầu mút vào, nơi mật hợp dần dần có trơn, liền có một phen cảm nhận khác.

Đỗ Lệ Nương mặt mang đào hoa. “Thước được lan biên, cùng thành vân vũ chi hoan. Hai tình hòa hợp, thật là như ngàn yêu quý, vạn chủng ôn tồn” ...

Lý Hổ nhắm mắt lại, cắn răng, cổ sung đến đỏ bừng. Hắn tình nguyện đau chút, đau chút, đau chút nữa, tốt nhất là thống khổ, lúc này mà có phản ứng, vậy mới thật sự là thành chó hoang dm đng ven đường!

Hắn chưa bao giờ là nhân vật cao quý gì, nhưng chưa từng cam tâm làm một con chó hoang!

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một tiếng hơi hơi thở dài.

Có người mở ra cánh tay ôm hắn.

Một nụ hôn nhạt, hòa một chút hương vị thuốc lá, in ở trên môi hắn. Không triền miên, nhưng cũng đủ dịu dàng.

Đây là lần đầu tiên giữa bọn họ miệng lưỡi chạm nhau.

Tam thiếu gia một tay ôm vai hắn, một tay đỡ hắn ở trên lưng. Một bên dùng sức co rút, áp vào lỗ tai hắn nói.

– Tiểu lão hổ trong lòng nhớ kỹ cừu, Tam gia không trách người. Nhưng cẩn thận một chút lăn qua lăn lại... Đừng làm bị thương chính mình, Tam gia không đành lòng!

40. Quyển 1 - Chương 40

Đỗ Lệ Nương hai hàng lông mày như nhú, tự bi còn như hổ. “Chỉ cầu mộng cũ trở lại, này đoạn tân sầu phải làm sao. Suy nghĩ trần trọc, lại đêm vô miên”...

Âm thanh đó như tơ như lũ, nhất xướng tam điệp, chuyển vào trong lỗ tai người.

đoạn hát lặp đi lặp lại trong kịch.

Tam thiếu gia đặt Lý Hổ lên sô pha, hai người giao triền thành một đoàn. Lý Hổ một chân khoát lên vai Tam thiếu gia, một chân khác vòng bên hông hắn. Hạ thân cùng một chỗ rung động, có chất lỏng nhờn nhớt trơn trượt từ chỗ mật hợp chậm rãi chảy xuống.

Lý Hổ hai chân dài đường cong vô cùng đẹp, theo mỗi một lần Tam thiếu gia đâm vào, bắp thịt trên bắp chân dài nhỏ liền sẽ theo dùng sức mà nổi lên, hiện ra một đường cong rất đẹp. Hắn mười cái móng chân trong chốc lát khó nhin cong lên, một hồi lại dùng lực duỗi ra. Đầu tiên ở trên sô pha cọ đến cọ đi, cổ vạm vạc vươn dài, từ trong yết hầu phát ra một loại rên rỉ đứt quãng cực lực đè nén.

Tam thiếu gia vừa dùng sức làm, vừa nhìn về phía cổ trần của Lý Hổ. Mông mảnh dài dài, tuy là ở trên người thô kệch này, cũng là tinh tế đến mang theo hai phân yếu ớt.

Yêu thương ở trên cổ cần một ngụm, cảm giác được cơ thể dưới thân đột nhiên run lên.

Lời hắn vừa mới nói là thật. Này cổ gãy, hắn quả thật sẽ không đành lòng. Lý Hổ cắn chặt khớp hàm, kiệt lực kiềm chế bản thân phát ra tiếng giống chó hoang ***.

Hắn thậm chí hận mông mình, ‘Thật m nó đồ dê tiện! Mới bị đánh thành thịt nướng, bị đâm hai cái liền ở chỗ này phát tao!’

Nhưng cái mông này tự mình thỏa sức vui vẻ, chẳng để ý đến hấn. Mỗi khi bị đâm vào một lần, liền vui vẻ đến hơi run run, run lấy bấy chảy ra ít nước.

Lý Hổ trong lòng ghen khuấy, hận đến muốn chết. Cổ tình tại trên lưng Tam thiếu gia cào ra vài vết máu! Nhưng bất đắc dĩ cách áo sơ-mi, tay lại không dùng được, chỉ phải nắm kéo tóc hấn trút cảm phần.

Tóc Tam thiếu gia vốn ngay ngắn chỉnh tề, bị hấn kéo thành một ổ gà. Hấn nhìn xem muốn cười, vừa nhếch miệng lại thiếu chút nữa lại chảy ra điểm mã niệu.

mã niệu (nước tiểu ngựa) là kiểu gọi khinh miệt đối với người say và chê đối với thức uống. Điểm mã niệu là gì, mình không biết.

‘M mày tốt nhất giết chết bố ở trong này ngay bây giờ! Nếu không đợi bố trở mình, nhất định gian mày đến chết đi sống lại, sống lại chết đi, gian thành tổ ong vô vè!’

...

Một màn xướng xong, tiếng hoan hô xung quanh sấm dậy, trong tiếng như núi thở sóng thần này, hai người cùng đạt tới cao trào.

Tam thiếu gia nhân thể ngã xuống sô pha, ôm Lý Hổ, hai người mồ hôi nhễ nhại chen chúc một chỗ.

Lười nhác chạm tóc Lý Hổ, cúi đầu ngâm một câu,

Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến,

Tự giá ban đồ phó dữ đoạn tình đòi viên.

Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên,

Thưởng tâm nhạc sự thù gia viện...

Giọng hát hấn có một loại ưu nhã hoa lệ khác biệt, ôn thuần như Nữ Nhi Hồng lâu năm, làm người ta nghe xong, liền say ngã vào năm tháng ấy.

Chú thích:

Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến,

Tự giá ban đồ phó dữ đoạn tình đòi viên.

Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên,

Thưởng tâm nhạc sự thù gia viện.

Dịch

Trước sao hồng tía đua chen,

Giờ sao giếng lấp tường nghiêng thế này?

Cảnh xuân tươi đẹp làm sao,

Nào có tâm thưởng thức chuyện vui sân nhà ai.

.

41. Quyển 1 - Chương 41

Lục Trọng Lâm đau khổ tìm Trương Chí Hoa không có kết quả. Đợi đến khi hấn rốt cục nôn nóng uể oải rút ra chút thời gian đi quan tâm tên thích khách kia, Mai Cửu đã bị tra tấn đến không ra hình người.

Y nằm trên mặt đất, lúc lạnh lúc nóng, thân thể run rẩy, khát vọng được chích một kim.

Người thẩm vấn mặc sức nhục nhã tra tấn y, muốn y ngoan ngoãn khai ra, ai làm chủ phía sau màn, liền cho y thống khoái!

Mai Cửu dưới đáy lòng cười lạnh. Y nhất định sẽ không nhân tâm tư những người này, để bọn họ biết vốn việc này căn bản không liên quan tới Tạ Tam. Để cho thằng kia suốt ngày lo lắng đề phòng đi đoán ai muốn lấy mạng chó nó!

Tuy y bị giam cầm vô lực đào tẩu, nhưng lại vẫn có sức bẻ gãy cổ mình!

Nhưng kẻ nhu nhược mới làm như vậy! Chỉ cần có một đường sống, y sẽ kiên trì sống sót, chạy trốn, trở về lấy mạng chó đám này!

...

Lục Trọng Lâm ngơ ngác đứng trên mặt đất trước đồng thịt nát, trong một lúc đầu óc trống rỗng!

Vào một lúc, anh mới nhận ra, nguyên lai thích khách như một đồng thịt nát, lại là Trương Chí Hoa, Chí Hoa huynh của anh!!

Người mấy ngày nay đến giờ anh sử dụng hết phương pháp, hao tổn tâm cơ đi tìm, cứ như vậy thản đẳng đẳng, trần như nhộng nằm trước mặt anh!!

Anh sửng sốt hạo một hồi, mới dứt quãng mở miệng.

– Trương... Trương Chí Hoa, huynh...

Mai Cửu cố gắng đem con mắt sưng lên mở một khe hở, muốn nói chuyện, lại là một trận ho khan tê tâm liệt phế! Nhưng cuối cùng, tuy rằng khàn khàn không thành tiếng, lời nói ra khỏi miệng cũng rõ ràng trật tự.

– Mau lấy thuốc phiện đến, tiêm cho tôi một kim. Giờ tôi bị nghiện rồi, đợi cơn này qua, rồi nói tỉ mỉ với cậu.

...

Lục Trọng Lâm nghe xong Mai Cửu tự thuật, trong lòng giống như làm đổ cả bàn tương, trăm cảm xúc lẫn lộn.

Chí Hoa huynh nguyên lai không phải Chí Hoa huynh, mà là sát thủ hạng nhất vang ùng ùng trong thành Bắc Bình!

Sát thủ huynh nằm ở nơi này, thê thảm đến bậc này, cũng là chính một ý niệm của mình gây ra họa!

Tuy Mai Cửu chưa từng thắng thần mình là làm thuê cho ai, lại ám sát người nào. Nhưng làm người khởi xướng Lục Trọng Lâm, trong lòng cũng tự như gương sáng.

...

Anh xoay người mệnh lệnh phó quan.

– Mang người về quân bộ thẩm vấn.

Vừa ra khỏi cổng, liền có người ngăn lại.

– Lục Quân trưởng, đây là tội phạm nghiêm trọng Tam gia tự mình hạ lệnh nghiêm thẩm!

Lục Trọng Lâm giữ thân thể rất thẳng tắp, một đôi ánh mắt ở dưới vành mũ quân khí thế bức người.

– Chỗ Tam gia, hết thấy tôi đương nhiên sẽ đi nói rõ! Tránh ra!

...

Lục Trọng Lâm đi trước làm gương lên xe. Cách cửa kính xe, anh thấy vệ binh đỡ Mai Cửu đi tới phía này. Mai Cửu còn mang theo còng tay xiềng chân, y đã hoàn toàn không có sức đi đường, chỉ là bị thả hai chân trên mặt đất kéo đi trước mà thôi.

Lục Trọng Lâm nhả lại mày, hai tay mang bao tay tại chỗ ngồi mau chóng nắm chặt thành nắm.

Chỉ có một chiếc xe, vệ sĩ vốn định cùng y tại chỗ ngồi cạnh tài xế. Lục Trọng Lân chặn đẩy cửa xe ra.

– Ném y ra sau.

...

Xe chạy ra một đoạn đường. Anh đem Mai Cửu từ trên sàn thùng xe ôm lấy, cẩn thận đặt ở trên chỗ ngồi phía sau.

42. Quyển 1 - Chương 42

Lục Quân trưởng mang thích khách về quân bộ định tự mình thẩm vấn, lại trông coi không tận lực để thích khách đào tẩu!

Lục Trọng Lân đứng trước mặt Tam thiếu gia, vừa mới kết thúc một trận nước miếng tung bay, thao thao bất tuyệt giải thích thêm tạ tội của mình.

Tam thiếu gia kiên nhẫn nghe xong anh giải thích, không chỉ có không nổi giận, còn ôn hòa bình tĩnh khuyên giải an ủi một phen.

– Là do binh lính trông coi bất lực, đưa đến Toà án Quân sự, theo quân kỷ xử trí là được. Lục Quân trưởng không cần tự trách, cái này vốn cũng không phải trách nhiệm của anh.

...

Đợi sau khi Lục Trọng Lân rời khỏi, Tam thiếu gia châm một điếu thuốc cuộn, dùng sức hút một hơi, phần nộ ném nó xuống đất!

‘Đ con m n họ Lục! Cho mình là thằng ngốc sao?!’

Hắn lại vừa nghĩ sâu hơn, càng lại tức giận đến tay đều bắt đầu phát run. ‘Loại ngu ngốc làm chút âm mưu đều không tròn, còn muốn dựa vào gã mang binh đánh nhau?!’

Châm lại một điếu, sau khi đi lòng vòng phòng vài vòng, Tam thiếu gia rốt cục bình tĩnh trở lại.

Bởi vì sau khi hắn nhanh chóng tính toán, không thể không thừa nhận, tuy Lục Trọng Lân là một tên ngốc không đáng tin, nhưng ngoại trừ gã ta, mình không có người thích hợp có thể dùng!

Thật sự không có.

Tình thế bây giờ của hắn thật không tốt. Quách Tùng Linh không còn dùng được, bị Trương Tác Lâm đánh cho hoa rơi nước chảy! Trục, Phụng, Hoàn Tam gia, hiện tại đều đem ánh mắt nhắm ngay thế lực phái Quốc Dân đảng chính phủ mình, chiến tranh bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu!

Lâm trận đối tượng là tối kỵ binh gia. Huống chi, chính mình cũng không thể đối người!

Lục Trọng Lân dù sao đã quen thuộc cái quân đội này, hơn nữa vô liêm sỉ kia mặc dù ở trước mặt mình không đáng tin cậy, vẫn còn trung thành với chủ nghĩa Tam Dân ...

Tam thiếu gia ở trong lòng tính toán nghĩ. ‘Họ Lục vô luận thế nào không thoát được can hệ! Nhưng thích khách cũng chưa hẳn chính là gã sai sử. Lúc trước ta nằm ở trên giường bệnh, sự tình đều giao cho cho gã xử lý, nếu gã phái người, dù sao cũng không để cho ta khinh địch như vậy bắt được nhân chứng sống. Là thật lạ thật...’

...

Mông Lý Hổ bị đánh một trận, lại không biết tiết chế phóng túng giao hoan một hồi, sau khi trở về liền sưng phù lên.

Hắn bôi thuốc, nửa người dưới nằm trên giường, trong lòng lại chẳng đồng cảm cái mông này.

‘Đồ không biết xấu hổ, ở trước mặt cừu nhân cũng có thể tao thành như vậy! Đáng bị đánh!’

Nếu không phải sợ đau, hẳn thật sự là hận không thể cầm lấy dây lưng, tự mình đánh cái mông này một trận!

...

Mai Cửu tay chân đều bị cột vào lan can giường, cả người ướt như từ trong nước bò ra. Lục Trọng Lâm bưng một bát canh tiến vào, cẩn thận nâng dậy đầu của y dứt y ăn canh.

Mơ mơ màng màng mở miệng, sau khi mấy muỗng bát súp vào bụng, y thở một hơi.

Mất nhiều ngày nhỏ thuốc nhỏ mắt của Đức, sưng xem như tiêu xuống, lộ ra hình dáng nguyên bản hẹp dài nhếch lên. Y dùng lực chớp mắt nhìn, phát hiện vẫn là mơ mơ hồ hồ thấy không rõ lắm.

Lục Trọng Lâm nhìn y cười cười.

– Hôm nay là ngày thứ năm. Qua tiếp hai ngày, giai đoạn khó nhất liền qua.

Mai Cửu cúi đầu “Ừm” một tiếng. Trong lòng mơ mơ hồ hồ nghĩ.

– Sau này phải đeo kính.

Y không kịp nghĩ nhiều gì, tiếp theo sóng triều thống khổ lại thổi quét đến, chiếm cứ toàn bộ thể xác và tinh thần. Y ở trong sóng triều vô lực giãy dụa, chỉ có thể vận vẹo thân thể phát ra tiếng thở dốc khàn khàn...

Lục Trọng Lâm nhìn thấy hai tay của y ở trong gông xiềng liềm mạng giấy dụa, mười ngón quơ quào lung tung, bộ dáng thống khổ không chịu nổi, trong lòng khê động, lặng lẽ vươn tay tới, cầm tay Mai Cửu.

43. Quyển 1 - Chương 43

Ngày 25 tháng 12 năm 1925, Quách Tùng Linh bình bại bị giết.

Gã là thành viên của Đồng Minh hội năm xưa, kết duyên với vợ ở trên pháp trường triều Thanh, lần đó vợ gã cứu gã. Nhiều năm sau, hai người cuối cùng chết cùng nơi. Chết đi còn cùng nhau bị phơi thây ba ngày thị chúng, tử trạng chụp thành ảnh, dán khắp phố lớn ngõ nhỏ ba tỉnh Đông Bắc.

Hắn vốn đã thắng lợi trong tầm mắt, thế nhưng thời khắc máu chốt, người Nhật Bản nhúng tay vào!

Tin Quách Tùng Linh chết truyền đến, tình cảnh của Tam thiếu gia lập tức trở nên khó khăn.

Trương Tác Lâm có quân Quan Đông hỗ trợ, cũng ý đồ cùng Hoàn hệ, Trục hệ liên hợp, hình thành thế bao vây với hắn.

...

Đêm tân niên.

Một chiếc xe hơi nhãn Mercedes màu đen đỗ ở trước cửa lớn khách sạn Bắc Bình. Từ trên xe xuống hai người thanh niên, mà trên các xe jeep đầu và cuối nhảy xuống một đoàn vệ sĩ, vây quanh hai người họ vào cửa.

Cửa đại sảnh, Tam thiếu gia cởi mũ phớt nỉ đen và áo bành tô của mình, Lý Hổ cũng tháo xuống quân mạo trên đầu.

Trong đại sảnh là y hương tấn ảnh, khách quý các quốc gia tụ hội. Các thực nữ thân sĩ mặc lễ phục chính thức tốp năm tốp ba tụ một chỗ, trong sân nhảy truyền đến làn điệu vi-ô-lông du dương.

nhiều phụ nữ ăn vận đẹp đẽ lộng lẫy.

Tam thiếu gia mặc lễ phục màu đen, dây nịt và nơ kèm tơ lụa xám bạc, thần thái rạng rỡ, mặt mày tươi tỉnh chào hỏi một đám nhân vật quan trọng rồi đứng chung một chỗ nói chuyện với lãnh sự Mỹ quốc hồi lâu.

Vị lãnh sự này tên là Wallace. Ông là một vị am hiểu Trung Quốc, sống ở Trung Quốc nhiều năm cưới một vị thê tử Hoa tịch, sinh một cô con gái tên là Elizabeth.

Vị tiểu thư Elizabeth này là một người lai xinh đẹp, lớn lên mắt ngọc mày ngài, duyên dáng yêu kiều. Cô mặc bộ lễ phục dạ hội kiểu Âu Tây mỉm cười đứng ở bên cạnh cha, ánh đèn treo thủy tinh rọi lên bộ ngực trần nửa tuyết trắng của cô, làm Lý Hổ nhin không được len lén dán mắt mấy lần.

Sau khi Tam thiếu gia và lãnh sự Wallace nói chuyện với nhau thật lâu, tiểu thư Elizabeth không kiên nhẫn đợi nữa, liền ở một bên nũng nịu ngắt lời.

– Daddy, ba có lời gì, lát hãy nói với David không được sao. Con muốn nhảy một điệu waltz với anh ấy.

Wallace ha ha nở nụ cười.

– Được, Daddy đem cậu ta tặng cho con, thanh niên các con cứ vui vẻ đi chơi một chút đi.

Tam thiếu gia mỉm cười hướng về phía Elizabeth gật đầu một cái, nâng lên tay...

...

Hai người hòa vào làn điệu vi-ô-lông ở trong sân nhẹ nhàng nhảy, tà váy xoay tròn bay lên, quả nhiên là một đôi bích nhân.

xúng đôi vừa lứa.

Lý Hổ yên lặng đứng ở một góc hẻo lánh, tại loại trường hợp này, hẳn lộ rõ là không quen làm sao đó.

Không ngừng có bồi bàn bưng sâm banh và thức ăn lướt ngang qua hắn, hắn cầm lấy một ly rượu, nốc một hơi cạn sạch, lại nhét điểm tâm đầy miệng. Hắn vừa nhai quai hàm, vừa ở trong lòng oán hận nghĩ ‘Cầm thú vừa thấy gái đẹp, liền cọt nhả hăng say góm!’

Mất thấy con đàn bà đẹp kia đang ở trong lòng Tạ Tam cười đến run rẩy cả người, Lý Hổ liền thấy hàm răng ngứa ‘Ồ chỗ này, giả vờ giả vịt, chỉ xem không thể sờ, thiệt m nó không có ý nghĩa!’

Hắn vừa quay đầu, vừa vặn chặn lại một tên bồi bàn, thế là một phen đoạt lấy đĩa điểm tâm trên khay, ôm vào ngực bắt đầu ngấu nghiến ăn.

Lý Hổ đang vui đầu tận lực làm việc, đem hai phần sandwich song song nhét vào miệng. Đột nhiên cảm giác trên vai bị ai vỗ một cái, hắn phồng má ngẩng đầu, Tam thiếu gia đang đứng ngay trước mặt hắn cười với hắn.

Cầm thú kia hàm răng tuyết trắng.

– Sao ngươi trốn một mình ở đây? Nhiều người đẹp như vậy, không mau bắt lấy cơ hội mời các cô nhảy?

– Bỏ... Ta... Ta không có hứng thú, không thú vị!

Tam thiếu gia nhếch lông mày. – Ồ?!

Dừng một chút, hắn cúi cúi thân, ở bên tai Lý Hổ hỏi.

– Có phải ngươi không biết không?

Lý Hổ miệng còn chứa sandwich. Hắn không trả lời, mặt đã có một chút đỏ lên.

Tam thiếu gia nở nụ cười, hắn hướng về phía Lý Hổ hơi hơi khom người, vươn tay phải.

– Ta dạy ngươi.

Lý Hổ sửng sốt, bản năng lắc đầu.

Tam thiếu gia một tay kéo Lý Hổ, cướp cái đĩa trên tay hắn đặt xuống.

– Ưỡn ẹo cái gì, nhanh lên!

Lý Hổ thân bắt do kỹ, bị hấn nắm tới giữa sàn nhảy.

– Tay đặt lên vai ta.

Tam thiếu gia vươn tay hơi ôm Lý Hổ.

– Đi theo bước ta. Một hai ba bốn, hai hai ba bốn...

Giai điệu đàn vi-ô-lông-xen trầm thấp mà lại du dương ở sau tai bọn họ vang lên, Lý Hổ vừa căng thẳng lại ngưỡng ngừng, cơ thể cứng ngắc, hoàn toàn phản ứng không kịp.

– Đ! Đạp mạnh vậy, giẫm chết Tam gia ngươi rồi! ... Đồ đàn...

44. Quyển 1 - Chương 44

Bài đàn nhạc đang tấu lúc này, là bài người Tây Dương khi nhảy thích nhất, tên phiên dịch nhưng lại cũng bốn cột, tên là “Quả phụ lắng lơ”.

Tạ Lý hai người ôm nhau đứng ở giữa sàn nhảy, đều là vóc dáng cao gầy chân dài cao thẳng, một người là lễ phục mau đen phẳng phiu, người còn lại là quân trang dây bốt buộc dây lưng. Rất nhiều đường nhìn tập trung vào hai người, cũng có thực nữ yếu điệu lấy tay che miệng đối bên này cười tủm tỉm.

Đèn treo thủy tinh đỉnh đầu lóng lánh rực rỡ, chiếu lên khuôn mặt Tam thiếu gia, mắt hấn lấp lánh tỏa sáng.

Lý Hổ chỉ cảm thấy một trận tâm hoảng khí đoản, bỗng muốn chạy trốn chết. Nhưng cánh tay ôm eo vô cùng hữu lực, nắm chặt hấn không buông, bên tai là tiếng cười trầm thấp của cầm thú kia.

– Việc không thể gặp người hai ta đều làm rồi, nhảy có một cái còn thẹn thùng?

hoảng hốt, tim đập dồn.

Hai người bốn cái chân dài, đi theo làn điệu di chuyển bước chân, lại không thập phần nhịp nhàng. Lý Hổ sẽ thường xuyên giẫm mạnh lên chân Tam thiếu gia, Tam thiếu gia bị đạp đau, liền nhú lông mi dạy bảo hấn.

Hai người đi theo làn điệu vui vẻ mà lại du dương, ánh đèn rực rỡ rắc xuống, giống như ánh trăng màu bạc đổ xuống cả mặt đất trong sàn nhảy.

...

Qua đêm khuya, hai người bọn họ mới từ trong khách sạn đi ra.

Khác với cái ấm áp bên trong hoàn toàn, bên ngoài gió đang thổi mạnh lạnh thấu xương, trắng xóa một vùng.

Đoàn Bí thư không biết đến đây khi nào, đợi ở trên xe nhìn thấy hai người đi ra liền từ trên xe hơi xuống, nghênh đón Tam thiếu gia gật đầu một cái.

– Thiếu gia, xong rồi.

Bên ngoài nhiệt độ rất thấp, vừa nói chuyện liền thở ra một hơi khói trắng. Tam thiếu gia nghiêng đầu, nói với Lý Hổ.

– Đi, mang người đi gặp một người.

Hấn bộ tịch mười phần, nét mặt là cái bộ tựa tiểu phi tiểu. Tên thanh niên nhiệt tình bước bình vừa rồi trong khách sạn kia như thoáng cái đã biến mất, không có lý do, Lý Hổ cảm thấy trong lòng hơi hơi có chút lo.

...

Dưới sàn căn phòng, Ngô Phó Tổng lý nằm co thành một cục.

Gã là bị người từ trong toa hành khách xe lửa kéo thẳng ra, bởi vì đã chuẩn bị đi ngủ, cho nên còn thay áo ngủ. Người nắm gã nhìn gã đông lạnh đến không xong, mới tùy tiện cho gã một cái áo khoác ngoài.

Tam thiếu gia vừa vào cửa, liền nhú mào.

– Nói đi mời Tổng lý các hạ, sao có thể thô lỗ thất lễ như vậy?! Lập tức mang lò lửa vào, pha hai ly trà nóng.

Ngô Phó Tổng lý vốn là bị mập trắng, giờ phút này sắc mặt đã phát xanh. Gã tọa xe riêng mới vừa ở trạm đòi nhỏ dừng lại thêm nước, một đám quân nhân sừng vác vai, đạn lên nòng cứ như vậy xông lên xe, tại trước mắt bao người kèm hai bên đưa gã đi.

Bọn vệ sĩ muốn ngăn cản, ngay tại chỗ liền bị bắn thành tổ ong!

Gã vốn trong thất kinh còn ôm một tia may mắn, đợi đến khi nhìn thấy Tam thiếu gia, tâm liền rút đến đáy cổ.

Tam thiếu gia nhìn thấy bộ dạng này của gã, liền trấn an cười cười.

– Ngô Tổng lý không cần kinh hoảng, đều là cấp dưới làm việc không biết đúng mực, mất cấp bậc lễ nghĩa. Tôi là bảo bọn họ lễ lễ độ độ mời ngài lại đây, muốn hỏi thăm ngài chút việc.

Lúc này, lò lửa đưa lên, còn có lính cảnh vệ đưa lên hai ly trà nóng.

Ngô Thu Phổ run cầm cập nâng chung trà lên, hớp một miếng, mới nói được ra lời.

– Tạ Tư Chính, cậu... cậu đây là muốn làm cái gì? Ta... Ta dù sao cũng là Phó Tổng lý Chính phủ Nội Các!

Tam thiếu gia gật gù đầu.

– Tạ mỗ hướng đến tôn trọng Tổng lý các hạ, chỉ là thời kì đặc biệt, sự tình khẩn cấp, bắt buộc dĩ mạo phạm. Tôi biết ngài công vụ bận rộn, cho nên liền không vòng vo. Lần này mời ngài đến, là muốn hỏi ngài một chuyện... Ngài lần này cùng Trương Tác Lâm Trương Đại soái đi hiệp thương, đã đạt thành hiệp nghị gì?

Ngô Thu Phổ tay run lên, nước trà đều vẩy ra.

Gã run cầm cập lắc lắc đầu.

– Tạ Tư Chính cậu hiểu lầm. Lần này là ta đại biểu chính phủ đi khảo sát chính vụ Đông Bắc, bố trí chặt chẽ, cũng không có gặp mặt Trương Đại soái.

Tam thiếu gia cười cười.

– Tạ mỗ nếu không biết nguồn gốc, cũng sẽ không suốt đêm làm phiền ngài xa giá, chúng ta cần gì phải ở trong này vòng vo chứ.

Dừng một chút, hắn còn nói thêm.

– Có lẽ là vừa rồi binh lính rất thô lỗ, dọa ngài quên mất. Thôi được, người đâu, nhắc nhở một cái cho tổng lý các hạ.

Hai lính cảnh vệ cao lớn vạm vỡ lôi một người từ bên ngoài tiến vào. Người nọ gầy teo nhỏ nhỏ, còn mang theo một cặp kính, lại là Bí thư bên cạnh Ngô Phó Tổng lý.

Tam thiếu gia tựa tiểu phi tiểu nói với lính cảnh vệ.

– Tổng lý các hạ quý nhân hay quên chuyện. Xin mời vị tiên sinh này giúp ông tỉnh tỉnh thần!

...

Người nọ giãy dụa như con gà con đập nước không đáng nhắc tới. Trước mặt Ngô Phó Tổng lý, lính cảnh vệ hai ba cái liền lột đi quần áo bên ngoài của y, chỉ còn một lớp nội y mỏng manh. Y bị tha đi ra ngoài cột

vào một cái cây hòe già trụi lủi trong tuyết, một lính cảnh vệ xách tới thùng nước, hướng đầu hất hết vào người y.

Ngô Phó Tổng lý bị lính cảnh vệ đè ở cửa sổ nhìn, giờ phút này liền hai chân mềm nhũn, sém chút nữa tiểu ra.

45. Quyển 1 - Chương 45

Sau khi Ngô Phó Tổng lý nói rõ hết, mặc dù hết sức muốn duy trì lại một chút thân phận bản thân, nhưng lại nhận không được lộ ra vẻ đáng thương hề hề cầu xin.

– Tạ Tư Chính, việc này, nên nói tôi đều nói ... Ngài xem, hơn nửa đêm thế này ... Có thể đưa tôi trở về không?

Tam thiếu gia gật gật đầu.

– Đêm nay mạo muội rồi. Yên tâm, sẽ an trí hảo ngài.

Nói xong, hắn đứng dậy đi ra cửa.

Một lát, hai gã lính mang súng trường đi vào phòng.

...

Lý Hổ và Tam thiếu gia đứng song song ở ngoài cửa, cửa không khép lại, hắn thấy rõ ràng thăm cảnh bên trong.

Ngô Phó Tổng lý là một kẻ mập mạp, tuy ngực trúng hai viên đạn, lại vẫn có khí lực vừa hết thăm, vừa xông tới cửa, vì thế binh lính thẳng hướng về phía đầu gã nổ đạn. Súng trường Krupp cỡ nòng lớn Đức sản xuất, một viên liền bay đầu Ngô Phó Tổng lý...

Tam thiếu gia mặt không chút thay đổi nhìn tất cả, chỉ ánh mắt hơi hơi phát sáng. Hắn từ trong túi áo bành tô lấy ra một bao thuốc lá, rút ra một điếu đưa cho Lý Hổ, chính hắn cũng ngậm một điếu vào miệng.

– Đi, chúng ta ra ngoài một chút.

Hai người châm điếu thuốc, từ dưới thang gác vào trong viện.

Người buộc trên cây hòe đã đông lạnh thành tượng băng. Xuyên qua lớp băng trên mặt, vẫn có thể nhìn thấy màu than chì trên mặt, một khắc bị chết đông cứng lại, cái loại biểu tình vừa sợ hãi mà đau khổ.

Hai người đứng trước tượng băng, im lặng hút thuốc.

Lý Hổ hút mạnh một hơi thuốc lá, đột nhiên mở miệng hỏi.

– Tại sao muốn mang ta tới?

Tam thiếu gia hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

– Ta phải giết Ngô mập. Lão bản lĩnh không lớn, năng lượng không nhỏ. Sư gia của lão xuất thân Bắc Dương, Trục, Phụng, Hoàn tam hệ nơi nơi đều có người quen. Trương Tác Lâm chính là dựa vào lão, đi liên lạc bọn Trục hệ, Hoàn hệ, dễ bề cùng nhau đối phó ta.

Lý Hổ trong bóng đêm nhìn chăm chú vào Tam thiếu gia. Cầm thú một bàn tay cầm thuốc lá, một bàn tay cầm ở trong túi quần, đối diện mặt người chết trong băng kia, là một cái tư thái đặc biệt tiêu sái.

– Người giết hắn, vì sao muốn chỉ mang theo ta?

Tam thiếu gia đem điếu thuốc kẹp vào kẽ tay.

– Ngô mập dù sao cũng là Phó Tổng lý Nội Các...

– Người lo lắng chính phủ Bắc Dương tìm người?

Tam thiếu gia cười cười.

– Ta lo lắng bọn họ?! Đầu năm nay, hòng súng quyết định tất cả! có bản lĩnh, giết ai cũng được, không bản lĩnh, thành thành thật thật nằm trong nhà cũng sẽ bị tìm tới cùng.

Hắn vừa nói, vừa dùng đầu thuốc lá chỉ chỉ người chết trong băng.

– Người nói, thằng này bao nhiêu tuổi?

Lý Hồ vươn đầu nhìn thoáng.

– Hai mươi lăm... Ba mươi.

– Một con quỷ xui xẻo... Ta không lo lắng chính phủ Bắc Dương. Nhưng mà xã hội dư luận, dân tâm bao giờ cũng phải chú ý đến... Mấy toà soạn đó, không thể để bọn họ nói ta quá tàn ác.

Lý Hồ bản năng thấy không ổn.

– Ý của người là?

– Phải tìm một người gánh chuyện này.

Lý Hồ sắc mặt có chút trắng bệch.

– Cho nên người gọi ta tới?

Tam thiếu gia hướng hắn gật gật đầu.

– Người và hắn có tước cừ. Con gái lão chết trên tay người, lão lại làm hại người mất chức. Cho nên, người biết rõ lão ngồi xe lửa đi qua Tiểu Cương, liền ở sau lưng ta giết hắn.

Trong nháy mắt, Lý Hồ cảm giác mình cũng giống như con quỷ xúi quẩy trong băng kia toàn thân cứng đờ.

– Vậy sau đó ta thì sao? Bị người công bằng chấp pháp đại nghĩa diệt thân?

Hắn trong lòng mù mịt nghĩ. ‘Đ! Sớm biết như vậy, tôi công để hắn chơi lâu như vậy!! ... Nếu bây giờ đem tàn thuốc ấn con mắt hắn, không biết trước khi chết có thể kéo một con mắt hắn chôn cùng không?!’

Mắt thấy đầu tiểu lão hổ khẩn trương đến ngay cả lông cũng dựng thẳng lên, Tam thiếu gia không khỏi âm thầm muốn cười.

Kỳ thật ngay từ đầu hắn quả thật là tính như vậy. Vừa lúc, miễn cho bên người vẫn lưu trữ thứ tâm tâm niệm niệm muốn báo thù. Chơi lâu như vậy, nên đã nghiền rồi.

Nhưng vừa rồi ở trong sân nhảy, quyết định cuối cùng hắn làm ra lại là:

– Mọi người thân mật một hồi, Tam gia dù sao vẫn nên chờ lại cho người một con đường.

...

– Người bị cách chức giam giữ thẩm vấn, sau đó vượt ngục đào tẩu... Qua vài ngày, có một chuyến tàu đi USA, Wallace sẽ thay người chuẩn bị tốt. Ta chuẩn bị cho người một khoản tiền, một chiếc sai người đưa vé tàu, hộ chiếu tới.

Lý Hồ há miệng thở dốc.

– Ta... Ta không biết tiếng nước ngoài.

– Đần. Chỉ cần có tiền, mời thông dịch viên liền xong. Từ từ rồi sẽ biết.

Lý Hồ sắc mặt biến ảo bất minh.

Hắn nhìn chăm chăm về phía Tam thiếu gia, thần sắc chẳng biết thế nào, ở trong đêm tối, vẫn có thể nhìn thấy lông mi đang hơi hơi rung động.

Tam thiếu gia không khỏi nghiêng người qua, ở trên bờ môi của hắn hạ xuống một nụ hôn.

Miệng hai người đều có mùi thuốc lá nhàn nhạt, nụ hôn này tử mĩ mà lại kéo dài, nước bọt ở giữa môi răng trao đổi.

Cuối cùng, Tam thiếu gia cúi đầu ở bên tai Lý Hổ nói một câu.

– Tới bên kia rồi, lúc rảnh rồi nghĩ đến ta, nghĩ nhiều nhớ Tam gia thì tốt... Những chuyện không tốt, thì quên đi.

Lý Hổ nhìn hắn, ánh mắt thật sâu, không trả lời.

...

Chuyện tiếp theo Tam thiếu gia làm, là an trí đại gia đình Tạ lão gia tử để lại.

Tiểu di thái thái được sủng ái và con gái, vừa sáng liền đã đi Quảng Châu. Còn lại lão di nương các em trai em gái, Tam thiếu gia phái người đưa hết bọn họ đi phía nam.

Xử trí xong nội trạch của cha, hắn về lại nhà mình, bắt đầu xử lý ngoại trạch của mình.

Phàm là có gia thế bối cảnh, sẽ không bị chính mình liên lụy, hắn toàn bộ đưa đi một phong thư.

Giấy viết thư màu lam thơm giống nhau, mở đầu như nhau: “Thân mến xxx,... Số này là khi nguy cấp, để tránh người vì ta vất vả...”

Còn lại những nhân tình trong phong trần, thì giống nhau là một cái va-li da, chứa một số tiền mặt, thuận tiện dạn dò lập tức rời đi Bắc Bình.

Chỉ có bà cậu ba, cùng Lý Hổ là một đái ngộ. Tam thiếu gia phái người, đem nàng đưa thẳng đi Pháp.

Gia đình vợ Tam thiếu và Tạ gia là thế giao, hai người thuở nhỏ quen biết, cho nên biết rõ nhất vị phu quân này là loại hàng gì. Tam thiếu gia ở trước mặt nhân tình luôn luôn khá có lệ, nhưng đối với thê tử, ngược lại ngay cả những cái đó cũng bỏ bớt. Giờ chia tay sắp tới, vợ chồng hai người cũng không nói tới cái gì đa cảm, vợ Tam thiếu chỉ vội vàng đóng gói hành lý, cẩn thận thu dọn gọn gàng trang sức châu báu của mình. Kiểm xong vốn riêng, rồi đem toàn bộ khoản tiền danh nghĩa lấy ra mang đi.

vợ của Tam gia.

Khi người đi lâu trống. Tam thiếu gia ngồi ở trên sofa trong phòng khách, nhìn quanh một thoáng bốn phía vắng vẻ trống rỗng, trong thân thể tự dưng thoáng nổi lên một tia hưng phấn. ‘Sắp đánh nhau rồi!’

...

Lý Hổ lên tàu lớn Mĩ quốc chạy trốn.

Nửa tháng sau, một người giấu đầu che đuôi xuất hiện ở cửa dinh thự Lưu Quân trưởng Lưu Đắc Thắng nội thành Phụng Thiên.

– Xin giúp thông báo một tiếng, tiền Quân trưởng Quân Độc lập Phụng Thiên Lý Hổ cầu kiến.

46. Quyển 1 - Chương 46

Đầu xuân năm 1926.

Cửa Quân bộ quân I Quốc Dân quân, vài tên tướng lĩnh cấp cao đứng trong một đoàn Tham mưu, phó quan vây quanh.

Đi đầu hơn mười chiếc xe Jeep quân dụng kiểu Mỹ, một loạt xe hơi màu đen chạy theo sau, liền có người nói.
– Tư lệnh đến. Mọi người vội vàng ngừng tán gẫu, cùng nghiêm đứng thẳng, ưỡn ngực ngẩng đầu chuẩn bị giờ tay chào.

Đoàn xe ngừng lại, từ trong chiếc xe hơi ở giữa một vị sĩ quan tuổi trẻ đi ra trước. Sĩ quan này toàn thân đồng phục sĩ quan quân đội cấp cao, thân hình mạnh mẽ, tướng mạo cũng là khá đẹp. Y hai bước bước đến cửa sau xe hơi, khom người, tay phải đặt lên cửa xe, tay trái kéo ra cửa.

-Tư lệnh.

Trong xe đầu tiên là vươn ra một cái chân dài, mang một cái giày boots màu nâu sáng bóng. Ngay sau đó, Tổng Tư lệnh Quốc dân quân Hoa Bắc – Tạ Viễn vững vững vàng vàng đứng trên mặt đất.

Một năm này, hần vẫn là bộ dáng thanh niên, tuấn mi tu mục, làn da trắng nõn, khí thế cũng đã lớn đến dọa người. Người hần mặc một bộ đồng phục tướng quân màu nâu nhạt, trên vai là ba ngôi sao vàng, dáng người cao gầy, tư thế rắn rỏi, trên đầu mũ cấp tướng quân hơi hơi lệch một bên.

Mặt không chút thay đổi đứng ở xa, đối với một đồng sĩ quan nhấc tay hành lễ hơi xua tay, liền mở chân đi nhanh thẳng vào trong.

Như Moses tách ra biển Đỏ, mọi người tránh qua hai bên, nhượng ra một con đường, đợi hần hướng thẳng đi, vội tụ lại, vây quanh hần đi vào bên trong.

...

Tạ Tư lệnh nghiêm mặt ngồi ở vị trí đầu bàn tròn dài hẹp.

– Lý Chí Nghị làm phản, Tân Môn thất thủ, Lục Quân trưởng có đối sách gì?

Lý Chí Nghị là cấp dưới của Lục Trọng Lân, anh đã sớm chuẩn bị câu hỏi này, lúc này liền vội vã từ chỗ ngồi bắn lên, nửa là thỉnh tội nửa là biện giải nói.

– Lục mỗ ngự hạ bất lực, thất vu giám sát, thật là một lỗi lầm trầm trọng, thỉnh Tư lệnh trách phạt! Nhưng... Lý Chí Nghị vốn chính là cùng một bọn thổ phỉ với Lý Hổ, lần này bị cấp trên cũ lôi kéo, mới có thể trước trận đầu địch. Lại nói tiếp đều là tên Lý Hổ đáng giận kia, uống phí tư lệnh ngày xưa một phen ý tài bồi đối với hần!

quản lý cấp dưới.

quản lý sai sót.

Tạ Viễn nộ tới cực điểm, trên mặt ngược lại mang theo cười. Hần tựa vào lưng ghế dựa, ánh mắt giấu ở dưới vành nón rộng lớn, hơi hơi gật gật đầu.

– Ta luôn quý trọng nhân tài, luôn luôn muốn bồi dưỡng đề bạt. Nhưng trên đời lại có thứ lang tâm cầu phế, không biết cảm ơn! Lục quân trưởng thăm minh đại nghĩa, đương nhiên sẽ không như hần ta. Anh ném Thiên Tân, tội này không nhỏ! Nhưng xem anh luôn luôn trung thành và tận tâm, trước ghi vào sổ nợ, hy vọng anh có thể đoái công chuộc tội. Tân Môn thất thủ, cửa Bắc Bình rộng mở, bước tiếp theo quân ta nên làm sao phòng thủ, tất cả mọi người có cái nhìn thế nào?

hiểu rõ nghĩa lớn.

Đúng lúc này, một người ôm một quyển bản đồ đi vào cửa, trải dài nó trên bàn. Người này thân hình cao gầy, mặc bộ trường bào màu xám, cổ tay áo ngay ngắn chỉnh tề xắn lên, dưới tay áo tuyết trắng lộ ra một đôi tay thon dài trắng nõn. Tóc y được rẽ ngay ngắn chỉnh tề, trên mặt còn mang theo một đôi mắt kính tròn tròn, ngoại hình cùng quân nhân ở phòng này không hề giống nhau.

Tạ Viễn ngẩng đầu nhìn y một cái, chỉ cảm thấy người này có phần quen thuộc, nhưng lại hoàn toàn nhớ không nổi từng gặp ở đâu, liền thuận miệng hỏi.

– Vị này là?

Lục Trọng Lân trả lời.

– Hần là trợ tá trong quân tôi, họ Trương.

Vị Trương trợ tá cũng không chen vào nói, ồ ồ thỏa thỏa trải bản đồ ra, không nhanh không chậm đối Tạ tư lệnh hơi khom người, liền tự lui xuống.

Tạ Viễn ý niệm trong đầu chợt lóe lên, liền cũng vùi đầu nhìn vào bản đồ.

...

Lý Hồ ngồi xổm trên bậc cửa, đem bát to để ở đầu gối, một tay vịn, một tay lùa cơm và thịt kho tàu trong bát vào miệng.

Hắn xúi giục Lý Chí Nghị, rốt cục được tướng thưởng vị trí sư trưởng này, mang đều là bộ hạ cũ lúc trước đầu hàng sang đây, nhân số còn không đầy một đoàn. Không phải bộ đội chính quy, cho nên bị phái tới vùng hẻo lánh xây tiền đồn.

Cũng may cho phép hắn chiêu mộ binh mã ngay tại chỗ, súng ống do hậu phương bổ sung. Vì thế hắn một đường chiêu mộ không ít lưu dân cường đạo, cũng tại thôn xóm ven đường trưng binh.

Cách hắn trưng binh rất đặc biệt, cũng không bắt lính, mà là mỗi khi đến một nơi, liền xua người toàn thôn tập trung lại, lấy ra nhà giàu trong đó cột lên cây, đem lương thực tài sản xếp chồng hết vào một chỗ. Ai đi lên đâm một dao, liền có thể lĩnh một phần lương thực tiền của.

Lúc đầu, luôn là không có người tiến lên. Nhưng sau một hồi cổ động, sẽ có một nghèo hai trắng nhị lưu tử, vì một chút ưu đãi, lên sát dao đầu tiên.

còn đồ, không nghề nghiệp, chơi bởi lêu lổng.

Vừa có mẫu, sau đó người liền cuộn cuộn không dứt, ma xui xẻo trên cây này cuối cùng luôn là bị đâm thành một đồng thịt nhão.

Giết xong địa chủ nhà giàu, rồi phân xong tài sản, lúc gần đi vẫy tay một cái, liền có rất nhiều người không thể không đi theo. Cách tuyển lính này, so với chộp được gan lớn càng đáng tin.

Giống như một cỗ máy giết người ở mọi nơi nông thôn vòng quanh lung tung, khi đến cuối tháng tư, hắn đã kiếm đủ một cái sư biên chế.

Khoảng 1,3 – 1,4 vạn người.

Lý Hồ thỏa mãn làm cái ợ, đặt bát xuống đất đứng lên.

Hắn tùy tiện mặc một bộ quân trang, lôi thôi lếch thếch, bề ngoài sớm đã không còn bộ dáng sạch sẽ bắt mắt khi ở Bắc Bình nữa.

Miệng còn ngậm miếng cơm cuối cùng, quai hàm nhai phồng phồng, trong đầu quay tít nghĩ biện pháp. ‘Đi tới bắc là Tam Dương trấn. Thị trấn này dựa vào bờ sông, có thể lấy làm căn cứ địa, vạn nhất tương lai có bất trắc gì, còn có thể trở lại nơi này vào rừng làm cướp.’

Hắn biết rõ mình ở tại Phụng hệ, chính là một tên lính đỡ đạn, muốn cất đầu dậy, một là phải ác, hai là phải biết tự tính toán!

...

Ba ngày sau, Lý sư đánh vào Tam Dương trấn.

Bởi vì có tính toán lâu dài, cho nên ràng buộc thủ hạ coi như quân kỷ nghiêm minh, chỉ có mấy vụ cướp bóc giết hại cường gian.

Nhà giàu trấn trên đều bị tập hợp ở trấn công sở, một đồng lớn thân sĩ trường bào áo khoác ngoài run cầm cập nghe quân gia dương dương đắc chí trước mặt phát biểu.

Lý Hồ chống nạnh, vừa trôi chảy luận suông, đơn giản là quân đội vất vả tới Hoa Bắc tiểu trừ thổ phỉ, thân sĩ cần toàn lực giúp đỡ vân vân. Kế đó là phân bổ tất cả vật tư, thuế ruộng, thủ tục quyền cống.

Hắn lại lắc đầu xua tay, hung thần ác sát nói xong pháp lệ trừng trị, đơn giản là “Giết, giết, giết” Một đường biện pháp mà thôi.

Cuối cùng, lấy ra tư thế tiểu diện hồ, nói muốn mời mọi người ăn cơm.

Lính cần vụ bưng lên chén lớn thịt heo hầm bún và dưa chua xào, Lý Hổ bưng lên chén rượu, từng bàn kính một ly.

Mọi người nhìn sư trưởng này tuổi còn trẻ, mày rậm mắt to, diện mạo cũng không hung ác, liền cũng đánh bạo làm ra một bộ hân hoan nhiệt tình nâng chén ứng hòa. Trong đó có một thanh niên nam tử trường bào áo khoác ngoài, ăn mặc thiếu gia, như ứng phó cho xong chuyện hơi nâng ly, cũng chưa dánh môi, tức khắc liền đặt ở trên bàn.

Lý Hổ mắt liếc qua, liền không khỏi nhìn hẩn vài lần. Lúc vừa thấy, mới phát hiện nam tử này mi tu mục, màu da trắng nõn, tướng mạo lại cùng tên nào đó có năm phần giống nhau! Chẳng qua, hẩn mặc trường bào gấm xanh áo khoác màu đen áo choàng ngắn, tóc rẽ ngôi, mang theo vài phần hơi thở nông thôn, cùng cầm thú kiểu cách kia không hề giống nhau.

Lý Hổ quay đầu lại, đối hẩn toét ra một nụ cười thật rộng, trong nụ cười mang theo một cỗ sức mạnh dữ tợn tàn bạo.

– Thế nào, không cho bản sư trưởng mặt mũi?! Được! Được! Người đâu, bắt lại tha xuống!

47. Quyển 1 - Chương 47

Thanh niên này tên là Vương Phượng Tường, là thiếu đông gia của tiệm tơ lụa trấn trên, từng ở trong thị trấn học trung học hai năm, tại trên Tam Dương trấn, cũng là kiểu nhân vật Bạch mã vương tử.

Y cảm giận hành vi của Lý Hổ, trong cử chỉ liền mang ra. Không may rơi vào mắt Lý Hổ, ngay lập tức liền bị binh sĩ như lang tự hổ trối quật hai tay tha đi!

Mọi người có cùng chí trên bàn tiệc bắt đầu lạnh run. Chỉ có một hai người luôn giao hảo với y, đánh bạo nghĩ cầu một cái tình với sư trưởng. Lời chưa ra khỏi miệng, sư trưởng đã đằng đằng sát khí nhìn sang đây! Bọn họ bị cỗ khí thế quân nhân này phủ đầu chụp lại, liền ngậm miệng không dám lên tiếng nữa.

bạn bè thân thiết.

...

Vương Phượng Tường bị một sợi dây thừng trói chặt cứng ném xuống đất.

Y vừa phẫn nộ lại vừa sợ hãi rụt vào góc tường, đợi mãi đến khi tay bị trói đã tê hết mới nhìn thấy Lý Sư trưởng ngênh ngang thông thả bước vào.

Không đợi y nghĩ nên kiên cường đến cùng hay là cầu xin tha thứ, người nọ xoay người lại đi ra ngoài.

Không bao lâu, hai tên lính đi vào, không nói hai lời, liền bắt đầu lột quần áo y.

Vương Phượng Tường hoảng hốt! Y nghĩ đến mấy câu chuyện kinh khủng truyền lưu, nghe nói có một số tên hại người tham gia quân ngũ, liền lột tươi sạch nấu lên ăn!

Nhưng hai tên lính này không nấu y. Chỉ lột trường bào áo khoác ngoài của y, thay cho y áo sơ mi quần quân đội.

Khi y đang nghi hoặc khó hiểu, Lý Sư trưởng lại trở vào. Lúc này, hẩn không nói hai lời, cao cao hơi nhấc chân hướng người Vương Phượng Tường đạp tới!

...

Hai gã lính cần vụ vừa nghe trong phòng truyền ra quỷ khóc sói rú, vừa cẩn thận nhặt lại quần áo Vương Phượng Tường.

– Tiểu tử đó hình như đầu không cao lắm, quần áo này sợ là sư tọa không mặc được, phải sửa lại.

– Sư tọa cũng kỳ quái, hẩn đi phô đầu lấy cái mới không phải được rồi sao, còn trùng ý bộ mặc rồi này!

tiệm nhỏ.

...

Hai tiểu binh này đang nói chuyện phiếm. Lý Hổ như một trận gió lại từ trong phòng xông ra.

– Đi, lột sạch tiểu tử kia cho tao! Tay trái chân trái, tay phải chân phải trói vào nhau.

...

Trong phòng tiếng thảm thiết và tiếng mắng im bật, chỉ còn lại nước nở đứt quãng. Tiểu tử đó nhất định là bị bịt im miệng!

Tiểu binh cúi đầu, nghĩ ngợi lung tung. ‘Hóa ra sư tòa thích loại mặt trắng nhỏ này, vậy Lưu Tham mưu đoàn hai cũng không tệ.’

...

Lúc hừng đông, Lý Hổ tỉnh lại.

Tiểu tử kia còn bị trói thành bộ dáng bánh quai chèo, trần truồng tê liệt ở một bên, không hề động tĩnh, cũng không biết là chết hay sống.

Tối hôm qua, hắn đem tiểu tử này làm chết đi sống lại, bản thân cũng mệt mỏi đến mức tình trạng kiệt sức, cứ như vậy nằm xuống ngủ. Hắn quay đầu, nhìn về phía tên tù binh xui xẻo kia. Ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, người này mi nhãn bị xem nhất thanh nhị sở. Hắn giật mình một cái, phục hồi tinh thần lại, ý thức được mình cỡ nào đáng khinh và vô vị!

...

Lý Hổ khóa lấp bản thân gãi gãi đầu, bĩu môi trấn an chính mình. ‘Địch cường ta nhược, người này cũng là bất đắc dĩ... Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn! Lấy tiểu tử này luyện tập trước, sẽ có một ngày dùng được!’

...

Tạ tư lệnh đang ngồi ngay ngắn trong văn phòng mình, phó quan cung kính đưa lên một bức điện tín.

Hắn nhận lấy, không duyên cớ, đột nhiên đánh hắt xì thật lớn.

Lấy ra khăn tay lau mũi, mở ra điện văn. Trong nháy mắt, hắn ở trong lòng dăm mười tám đại tổ tông lão già Tạ!

Tạ lão già không đồng ý hắn rút quân đến Mông Cổ! Muốn hắn không tiếc mọi thứ bằng mọi giá tại chỗ bám trụ địch nhân, bởi vì, Quảng Châu quốc dân quân sắp Bắc phạt!

Đch con m nó lão già khn kiếp!! Cứ cho Bắc phạt thành công, mình lúc đó chẳng phải tự làm áo cưới cho Tưởng đầu trọc?!

dọn mâm cỗ sẵn cho người khác ăn.

...

Tạ Viễn không hề xấu hổ khi ở trong lòng tổ ý bất kính với tổ tông Tạ lão già, hoàn toàn không bận tâm đây cũng là tổ tông của mình. ‘Ai bảo bọn họ sinh ra loại khốn nạn như vậy!’

...

Thiên Tân thất thủ, Trục Phụng liên quân một đường thẳng tiến, Bắc Bình lập tức không giữ được. Lúc này chỉ có rút quân đến Tây khấu, nơi đó có công sự vô cùng kiên cố, có thể tạo thành phòng tuyến hữu hiệu.

công trình quân sự dùng để bảo đảm an toàn cho người và phương tiện vật chất, kho tàng, bảo đảm chỉ huy ổn định, nâng cao hiệu quả sử dụng vũ khí và phương tiện kỹ thuật quân sự, chống các phương tiện sát thương của địch (Theo Wiki)

...

Lại nói tiếp, cái này còn phải vái nhờ tiểu lão hổ kia ban tặng. Nếu hấn không lâm trận xúi giục Lý Chí Nghị, Thiên Tân cũng sẽ không mất đến bất ngờ như vậy!

Tạ tư lệnh nheo lại mắt, trên mặt hiện ra vẻ mặt như cười lại chẳng phải cười.

48. Quyển 1 - Chương 48

Tháng 5 năm 1926, Hoa Bắc quốc dân quân lui thủ trấn Tây Khẩu huyện Xương Bình ngoại thành Tây Bắc Bình.

Giao thông yếu đạo nơi này đi qua Chaha'er, chiếm cứ lối ra dãy núi Yên Sơn, địa thế hiểm ác, dễ thủ khó công.

Yếu tắc Tây Khẩu do cố vấn quân sự Đức chủ trì thiết kế, do một dãy chiến hào và lô cốt tạo thành kéo dài hơn trăm dặm, lô cốt kiên cố hằm rộng rãi, địa lôi rải rác.

cứ điểm quan trọng.

Chiến dịch Tây Khẩu dài đến bốn tháng bắt đầu!

...

Lý Hổ nằm trong chiến hào, trên người đè nặng trĩu mấy cái thân thể.

Cả mặt hấn đều là bùn bụi, cả đầu đều ong ong rung động, máu tươi tanh ngọt tí tách rơi xuống cổ hấn, lại theo áo chảy vào trong. Hấn vừa mới đứng trong đoạn chiến hào này một phút, một quả đạn pháo liền rất chính xác rơi vào mảnh trận địa này. Trong nháy mắt đó, ba tên cấp dưới đè hấn ở phía dưới cùng.

Lý Hổ nhắm mắt lại lắc lắc đầu, biết bọn họ lúc này xong đời cả rồi!

Từ lúc bước vào tháng sáu tới nay, ngày lành liền kết thúc.

Khoảng thời gian trước hấn thừa dịp cơ hội đóng quân trong sơn cốc, dốc sức mở rộng đội ngũ, thu lòng người. Bởi vì quân đội của hấn luôn là giết chủ nhà giàu, không động một xu một hào người nghèo, cho nên còn giành được cái mĩ dự cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Đối với cái này, Lý Hổ đều có suy tính. 'Chất béo trên người người nghèo tựa như phân thân của con muỗi, dù có bóp thế nào, chẳng lẽ còn có thể bóp ra nước được? Cướp của nhà giàu, chiêu người ma nghèo, này m n mới là chính đạo!'

Bởi vì cánh tay hấn không tốt, thời khắc đều đề phòng thuộc hạ tạo phản, vì thế vô cùng coi trọng thu mua nhân tâm. Chỉ mấy tháng thời gian, hấn một bên không ngừng cùng quân quốc dân giao chiến, thường thường là sau lưng tập kích, vừa đắc thủ bỏ chạy, một bên dành ra suy nghĩ bồi dưỡng tâm phúc, xây dựng công sự ở Tam Dương trấn, có tâm đem một mảnh sơn cốc biến thành căn cứ địa của mình.

Nhưng đến tháng sáu, quan trên một tờ điện báo, yêu cầu Lý sư lập tức đi đến ngay mặt trận chiến trường Tây Khẩu!

Lý sư đều là đám ô hợp, trang bị lạc hậu, khuyết thiếu quân sự huấn luyện, xuất quỷ nhập thần bắn lên không thành vấn đề, nhưng đến loại nơi lớn thế này, liền lộ ra sợ hãi.

Tiếp mấy trận chiến, tổn thất thảm trọng! Lý Hổ trong lòng biết không ổn, cứ tiếp tục như vậy, không tới nửa tháng, chút của cải này của mình liền tiêu hết!

Lại một viên đạn pháo rơi vào trận địa bên cạnh, trong tiếng vang đinh tai nhức óc, Lý Hổ ở trong lòng tính toán cực nhanh. 'Con b n! Đạn pháo này cứ như mọc mắt, chuyên tạc miếng này của bố! đêm nay phải trốn! M nó cứ không đi, bố liền chôn ở đây!'

...

Đêm đó, thừa dịp đêm đen, tàn quân Lý sư lặng lẽ từ tiền tuyến rời đi.

Lâm trận bỏ chạy, là tội lột da rút gân! Trên dưới cả sư, đều biết sinh tử ngay tại lúc này, đem tâm bỏ ở cổ họng, đem đầu tách lên lưng quần, lặng yên không một tiếng động đi theo các sĩ quan quân đội ra ngoài.

Bọn họ hồng phúc tề thiên, thế mà thật sự từ tiền tuyến bỏ chạy ra!

Vừa đến điểm an toàn, quan trên vung tay lên, nhóm tiểu binh sải ra chân, liều mạng chạy dọc theo sơn đạo.

Chỉ cần vượt qua mấy ngọn núi này, đó là Tam Dương trấn! Nơi đó có ăn có uống, còn có đại đội nhân mã tiếp ứng!

...

Trời tờ mờ sáng, ánh sáng đỏ rực rõ xuất hiện trên đường chân trời.

Trong một vùng chim hót véo von, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ “đoàng” trầm! Mọi người quay đầu xung quanh, nhìn thấy một quan quân hạng bát trong đội ngũ, đột nhiên ngắc đầu, rồi ngã về phía sau.

Trên trán gã có vết đạn đen đen, máu tươi và óc trắng lòa bắn tung tóe chảy ra cả mặt!

“Ầm!” một tiếng, đội ngũ nổ tở! Mọi người luống cuống tay chân giờ súng lên, kéo ra chốt súng...

Không còn kịp rồi! Lúc này, mọi nơi trên cây đều vang lên tiếng súng dày đặc!

...

Hai tay Lý Hổ bị trói ngược ra sau, trên đầu chụp cái túi đen, ngồi ở trên xe jeep một đường xóc nảy, không biết tới đâu.

Cả người hần mùi máu tươi, toàn thân xương cốt đau đến giống như lỏng khung! Đây là vừa rồi khi bị bắt, bị đánh lưu lại.

Kỳ quái là, những người đó vẫn chưa nổ súng với hắn, đây là muốn bắt người sống!

“Không cần mạng bố, còn lấy đầu bố đầu chụp lại ... “

Lý Hổ loáng thoáng đoán được cái gì, tâm chìm xuống đáy cốc. ‘Lần này xong rồi! Lúc chết, cũng không biết thân da này... Còn có thể mặc ở trên người hay không?!’

49. Quyển 1 - Chương 49

Tay Lý Hổ không thể động đây, mắt không thể nhìn thấy nằm trên mặt đất.

Đột nhiên, cả cơ thể hắn đều bắt đầu run run kịch liệt!

Bởi vì hắn nghe thấy tiếng bước chân, tiếng bước chân của người kia!

‘Bây giờ thật sự là xong đời rồi!’ Hắn trong lòng mặc niệm nghĩ. ‘Hắn sẽ giết ta như thế nào đây? Lột da?! Chôn sống?! Hay là lên một vòng rồi chết?!’

Trong lòng biết chẳng còn đường sống nữa, hắn chỉ có cho cổ động chính mình nghĩ. ‘Tiền đồ chút! Đừng run! Dù sao đều là chết! Trước khi chết, đừng để hắn khinh thường!’

Tiếng bước chân dừng trước mặt hắn.

Hai cánh tay hữu lực ôm eo bế hắn lên...

Lý Hổ cảm giác dưới thân một mảnh mềm mại, đúng là bị đặt ở trên một cái giường!

Chụp đầu bị cuộn lên, trong mắt đột nhiên một mảnh ánh sáng. Hấn tại trong mảnh ánh sáng thành linh này híp híp mắt, thấy một người khoanh tay đứng ở trước người mình.

Trong ánh sáng, hai gò má hấn đều mang theo chút vàng nhàn nhạt xán lạn, tóc tùy ý rơi lả tả trước trán, hai mắt nheo lại, tươi cười dịu dàng lưu luyến. Lý Hổ mờ mịt mở miệng. Từ cái nhìn của Tạ Viễn, là một bộ dáng hi vọng hôn môi.

Hấn cúi người xuống, môi đặt ở trên môi hấn.

Xúc cảm là khô ráo mà lại nứt nẻ, cứng rắn đến không có nửa phần mềm mại, hấn dịu dàng đem đầu lưỡi vào dò tìm, kích động khoang miệng và đầu lưỡi đối phương...

Nụ hôn này giằng co thật lâu, cuối cùng, thậm chí có nước bọt từ khoang miệng tràn ra, theo hai gò má chảy xuống.

Tạ Viễn thẳng eo lên, mắt sang sáng, vẫn dịu dàng cười cười.

– Tiểu lão hồ ngoan như vậy, là muốn cầu xin tha thứ Tam gia?

Lý Hổ trừng mắt nhìn, thật dài lông mi che đi, che đầy thần sắc trong mắt hấn. “Đ đại gia người!” ông cụ, ông lớn.

– Tử lão già là con trai độc nhất. Người có lẽ... Chỉ có thể làm cha ta.

Truyện cười tuyệt không buồn cười.

Lý Hổ trầm mặc, nửa ngày, đột nhiên nói.

– Lại ngã trên tay người! Bỏ mày nhận mệnh! Nói đi, định muốn ta chết thế nào?!

Tạ Viễn nhú mày, hấn cởi bỏ dây thừng trên tay Lý Hổ, giọng nói dịu dàng thân mật.

– Quả thực cùng lần đầu tiên giống nhau như đúc... Tiểu lão hồ thật sự là đồ lẳng lơ, vội vàng muốn Tam gia lại khai một lần bao cho người! Bây giờ không ép người, bên trong là phòng tắm, tự mình tắm rửa đi ra. Yên tâm, cửa sổ đều khóa chặt. Hoặc người có thể thử ở bên trong đầm tường xem.

Lý Hổ vất vả từ trên giường ngồi dậy, hấn nhìn thẳng Tạ Viễn.

Cuộc đời ngắn ngủi của hấn, lập tức đã đi tới phần cuối. Giống như con đường nhỏ ngoằn ngoèo ngoằn ngoèo, hấn rốt cục thấy điểm cuối.

Nhưng điểm cuối này, hóa ra là một mảnh hư ảo trắng xoá. Hấn thật sự ngẩn ngơ đi vào phòng tắm, qua loa cọ rửa mình một chút. Mùi khói thuốc súng và máu tươi còn ở trên người, hấn đã đi ra nằm lên giường.

– Lại đây hầu hạ đại gia người! Thích xong rồi đem ta lên đường dễ hơn!

50. Quyển 1 - Chương 50

Lý Hổ tách hai chân ra, bị lật qua đặt ở lên đầu.

Eo nâng lên cao cao, thẳng cha Tạ Tam, cứ tiến thẳng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hấn!

Hai người đều phát ra tiếng thở dốc nặng nề, mồ hôi nhỏ rơi xuống, giao hội vào nhau, trong không khí còn có mùi máu tươi và mùi khói thuốc súng.

Dưới ban ngày ban mặt, Lý Hổ eo uốn éo cứ như con rắn, Tạ Viễn có thể thấy cơ thịt trên bụng hấn, đang phập phồng phập phồng.

Hấn không khỏi cứ tư thế này vùi đầu, liếm lên rốn Lý Hổ...

Lý Hổ “A” một tiếng kinh suyễn, vươn tay ra, kéo lấy tóc Tạ Viễn.

Hai người ánh mắt đối thẳng nhau, bốn mắt giao hội, bên trong đều có một loại tình tự nói không rõ tả không được.

Lý Hổ thở dốc một hơi, khàn khàn cổ họng nói.

– Đ cha người! Tăng thêm sức, giết chết đại gia người!

Tạ Viễn mỉm cười, gật gật đầu, tiếng nói trầm trầm: “Tuân mệnh”

...

Trận mập hợp này bắt đầu là khi ban ngày, chấm dứt là lúc, chân trời đã có ráng chiều màu đỏ sẫm, đang trắng trợn nhe nanh múa vuốt rực rỡ.

Tạ Viễn rút cục từ trên người Lý Hổ trở mình xuống, hai người đầu kề đầu song song nằm cùng nhau. Có gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào, mang đến cho chàng vạng ngày hè một chút mát mẻ.

Thật lâu sau, hai người đều không nói một lời.

Ánh chiều từng chút tàn lụi, từng lốm đốm nhỏ, rồi cục chìm mất vào đường chân trời.

Khi bầu trời hoàn toàn đen, Lý Hổ mở mắt. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía khuôn mặt bên cạnh. Lông mi thật dài, mũi cao thẳng, cái cằm giống như điêu khắc...

Thì ra, mình đời này, chính là kết thúc ở trên tay một người như vậy!

Hắn mở mở miệng, rồi cuộc nói.

– Động thủ đi.

Tạ Viễn cũng mở ra mắt. Hắn hơi nghiêng đầu, chớp mũi hai người liền dán sát vào.

Hắn cúi đầu nở nụ cười.

– Vội vã muốn chết như vậy? Tam gia có nói muốn giết người sao?!

Lý Hổ kinh ngạc há miệng.

– ... Bỏ ở sau lưng chính người, người còn giữ ta?

Tạ Viễn nhìn chăm chú vào Lý Hổ, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng. Giờ khắc này, hắn là thanh niên tươi vui tại buổi vũ hội khi đó.

– Nhìn trúng, chính là loại hư hỏng người! Nếu người không sinh sự, vậy không phải tiểu lão hổ của Tam gia rồi.

Hắn từ trên giường ngồi dậy.

– Yên tâm, ta không đem lão hổ nhốt vào trong ***g, thả người về rừng. Nhưng mà...

Tạ Viễn xoay đầu, nháy mắt kể tiếp, trong mắt xẹt qua một tia ác nghiệt.

– Thua một lần, dù sao cũng phải để lại chút vật! Có giáo huấn, tiến bộ mới mau được!

– Lần trước Tam gia có nói, hai mươi vạn đồng bạc, không đủ mua hai con mắt người! Nhưng lần này, tình cảm hai ta, đủ người mua trở lại một con!

...

Lý Hổ mở to hai mắt, nhìn thẳng chăm chăm vào Tạ Viễn.

Tạ Viễn tay thực vững.

Sau một đường ánh sáng, mắt trái hắn cảm thấy một trận đau đốn dữ dội!

...

Ở trong đau đốn ùn ùn kéo đến, hắn hé môi, hai người một lần nữa hôn nhau!

51. Quyển 1 - Chương 51

Lý Hồ ở bệnh viện mắt trận nhận một hồi chữa trị, vài ngày sau, mắt trái hẳn bằng một miếng vải gạc về tới Tam Dương trấn.

Ngày đi, Tạ Viễn không xuất hiện. Ngược lại là Lý sư tàn quân lúc ấy đi theo hẳn, mạng lớn sống sót bị bắt đều được thả ra cùng hẳn.

Lý Hồ trong lòng thực bình tĩnh. Bắt đầu từ khoảnh khắc trốn lên ca-nô, hẳn đã lựa chọn vận mệnh của mình.

Hẳn là người nhất định phải ở trong loạn thế kiếm ăn!

Sống thì sẽ báo thù, sẽ lăn lộn đến phong sinh thủy khởi!

làm việc gì đó trong thời gian ngắn phát triển rất nhanh, lớn mạnh hoặc có hiệu quả ngoài dự đoán.

Nếu là nửa đường chết, đó cũng là kết cục trong dự liệu.

Hẳn không suy nghĩ tiếp về Tạ Viễn nữa. Giờ bản thân mọi thứ không bằng người, nghĩ cũng vô dụng!

...

Ngày 4 tháng 7 năm 1926, chính phủ quốc dân Quảng Châu ban bố “Tuyên ngôn Bắc phạt”. Ngày 9, quân cách mạng quốc dân ở trước Quảng Châu tuyên thệ khi xuất quân, chiến tranh Bắc phạt chính thức bắt đầu!

Ta không hy sinh, quốc sẽ trầm luân,

Ta không đổ máu, dân chẳng an bình.

Quốc đã trầm luân, nhà ai còn tồn,

Dân không an bình, dân ai còn sống.

Ôi tướng sĩ ta, thề ngời trung thành,

Chủ nghĩa Tam Dân, hồn của cách mạng.

Ôi tướng sĩ ta, cùng phú đồng cừ!

[Thơ tuyên thệ trước khi quân cách mạng quốc dân Bắc phạt xuất quân]

Ngày 1 tháng 8, Tây Khẩu cứ điểm quan trọng.

Tạ tư lệnh đối với Quân trưởng quân I Lục Trọng Lân nói.

– Trọng Lân huynh, lần này bộ ta nếu có thể xông ra vòng vây cùng quân Bắc phạt nội ứng ngoại hợp, mở ra đường đi, vòng vây Tây Khẩu liền có thể giải, cục diện Bình Tân cũng sẽ lập tức biến chuyển! Anh ở lại áp chế trận, nhiệm vụ gian khổ! Tạ mỗ chỉ có một nhắc nhở, vô luận như thế nào, cũng không được bỏ yếu tắc! Không biết Trọng Lân huynh có quyết tâm tin tưởng này hay không?!

Lục Trọng Lân hai chân khép lại, ngẩng đầu ưỡn ngực.

– Xin tư lệnh yên tâm, Lục mỗ quyết không phụ anh nhờ vả! Lục mỗ còn một ngày, yếu tắc liền còn một ngày!

Tạ tư lệnh vỗ vỗ bờ vai của anh, vẻ mặt chân thành.

– Tốt! Tốt! Tôi quả nhiên không nhìn lầm Trọng Lân huynh! Tôi anh tuy rằng tính tình bất đồng, gặp chuyện cách nhìn có nhiều cái khác nhau, nhưng Tạ mỗ vẫn biết rõ, chỉ có anh, mới là thật trung với quốc phụ, trung với chủ nghĩa Tam Dân! Cho nên, thời khắc mấu chốt, Tạ mỗ liền đem hết thấy đều phó thác cho Trọng Lân huynh!

...

Ngày 14 tháng 8, Tây Khẩu cứ điểm quan trọng.

Lục Trọng Lâm ngẩn ngơ đứng ở trong chiến hào, bề ngoài luôn luôn sạch sẽ đã trở nên lồi thoi lại dơ bẩn. Dối hết tầm mắt, nơi nơi đều là cờ xí liên quân Trục Phụng.

‘Viện quân còn chưa đến, cứ điểm sợ là khó thể chống đỡ!’

Một phát đạn pháo bay tới, Mai Cửu nhanh tay lẹ mắt, lập tức nắm anh nhào xuống đất.

Đạn pháo rơi vào chiến hào liên tiếp, vài đoạn thân thể theo tiếng nổ mạnh bay lên trời. Các sĩ binh đều đã chết lặng, chỉ là thờ ơ liếc mắt qua bên kia. Hai người mặt xám mày tro đứng lên, nhìn lẫn nhau, Mai Cửu có thể nhìn thấy nỗi tuyệt vọng sâu đậm trong đôi mắt phủ đầy tơ máu của Lục Trọng Lâm.

– A Cửu, mình có lỗi với cậu. Nếu cậu có thể trốn... thì nhanh chóng chạy thoát thân đi! Mình ngăn cản cậu báo thù, hiện tại không thể lại liên lụy cậu cùng chết!

Mai Cửu vẫn là mặc áo dài, cho dù gặp phải tuyệt cảnh, y vẫn khuôn mặt bình tĩnh như cũ, thản nhiên lắc đầu.

– Tôi vẫn là câu nói đó. Nếu cậu trốn, tôi che chở cậu đi suốt đêm. Thiên quân vạn mã không thể, hai người vẫn có thể thử một lần. Nếu cậu không đi, tôi đây cũng chẳng muốn đi.

ý Mai Cửu nhiều người (cả đoàn đội) thì chạy trốn không được, nhưng nếu chỉ hai người thì có thể có cơ hội. Về cách xưng hô, lúc này Trọng Lâm & Mai Cửu đã thân nhau hơn một nên mình để là cậu-mình.

– A Cửu!

Mai Cửu cười cười.

– Trong loạn thế, tử sinh chính là một hồi sự thế này! Ta lấy tính mạng của người khác, người khác cũng có thể lấy tính mạng ta, tử sinh do trời đi.

Đúng lúc này, một lính truyền tin vội vàng nôn nóng xông tới phía Lục Trọng Lâm.

– Báo... Báo cáo Quân trưởng! Vừa mới thu được tin tức, Tư lệnh hần... Hần đã dẫn bộ rút lui tới Chaha’er Bình Viễn! Hôm qua, hần ở Bình Viễn thệ sự, toàn quân gia nhập Trung Quốc Quốc Dân đảng, bố trí quân Cách mạng Quốc dân Quảng Châu, tham dự Bắc phạt!

tuyên thệ trước khi xuất quân.

Lục Trọng Lâm trong đầu “Ầm” một tiếng sấm vang dội! Một lúc lâu sau, anh mới cứng ngắc xoay đầu đi, nhìn những người xung quanh.

Ánh mắt đến chỗ nào, đều là một mảnh tuyệt vọng!

Viện quân sẽ không đến đây! Bọn họ bị bỏ lại rồi!

...

Trong đêm tối, Lục Trọng Lâm nói với Mai Cửu bên cạnh.

– Lần này, nếu chúng ta có thể còn sống chạy thoát, thì đi nương tựa thầy Uông Tinh Vệ. Thầy ở trong chính phủ Quốc dân đức cao vọng trọng, có ông ấy giúp, chúng ta mới có cơ hội báo thù!

Ngày 15 tháng 8, cứ điểm quan trọng Tây Khẩu phá.

Chú thích:

Chiến tranh Bắc phạt (1926 – 1928): Là chiến tranh thống nhất TQ dưới sự lãnh đạo của chính phủ Quốc dân Trung Quốc Quốc dân đảng do Tưởng Giới Thạch làm Tổng tư lệnh.

Bộ I: Bắc Bình mộng hoa. Duyên khởi

.Hoàn.

Quyển 2

Chaha'er Phong Vân: Bình Tụ.

52. Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2 : Chaha'er Phong Vân - Bình Tụ

Ngày 18 tháng 9 năm 1931

Thượng Hải pháp tô giới

Bạch Mộng Điệp soi gương, tỉ mỉ sửa lại mái tóc quấn cuộn sóng của mình rồi thản nhiên cười hài lòng.

Cô trong gương, chính đương tuổi thanh xuân, mắt ngọc mây ngài, tuyết da hoa mạo.

mạo: diện mạo, hình dáng.

Nàng lưu luyến không rời nhìn mình cả buổi, mới đứng dậy, đi đến cạnh máy điện thoại, gọi điện cho biệt thự Tạ.

-... Muốn mời Tam gia lại đây một chuyến, chỗ tôi đã nấu nồi hoa giao trúc tôn ô cốt kê thang...

- Vâng. Xin Bạch tiểu thư đợi, tôi liền đi xin ý kiến Tam gia.

Quản gia Tạ phủ gác điện thoại một bên, lên lầu tới bên ngoài thư phòng gõ gõ cửa. Bên trong truyền đến một tiếng.

- Tiến vào.

- Tam gia, Bạch tiểu thư gọi điện thoại mời ngài tối nay sang.

Một năm này, Tạ Viễn làm cho người ta cảm giác ở vào giữa khoảng thanh niên và trung niên.

Thoạt nhìn, như người đến thành niên, quyền cao chức trọng còn có khí thế đáng diệu. Cẩn thận quan sát lần nữa, mới phát hiện hần ngũ quan thư lãng, làn da trắng nõn, vẫn là bộ dáng thanh niên. Nhưng nếu lại gần thêm xem, cũng có thể phát hiện trước mắt đã có nếp nhăn mờ nhạt.

Hắn đang ngồi ngay ngắn trên bàn sách, trong tay kẹp theo một điều thuốc lá. Trên bàn, đặt một quyển sách nhỏ hơi mỏng, trên bìa là tiếng Đức: Manifest der Kommunistischen Partei, phiên dịch ra là Tuyên ngôn Cộng Sản đảng.

Từ sau khi Cách mạng Nga thành công, đây đã là quyển tạp chí bán chạy. Tạ Viễn đã liên tục lật qua rất nhiều lần, kiên trì hòng từ đó tìm ra một tia một hào bất luận cái gì hữu dụng với mình.

Trận chiến năm năm đó, lấy thất bại của hắn chấm dứt. Bình Tân thất thủ, hắn không thể không lui tới Chaha'er, cũng rõ ràng tổ thái độ phục tùng chính phủ Quốc dân Quảng Châu, để quân đội trong tay nhét hết vào danh sách quân Cách mạng Quốc dân Quảng Châu. Từ đó, đầu trọc kia liền thành kẻ lãnh đạo trực tiếp trên danh nghĩa của hắn.

Mới đầu ở ngoài mặt hai người cũng từng hòa hợp vô cùng, hoà hợp êm thấm thời gian, còn ở dưới tác hợp của Tạ lão nhân, kết nghĩa kim lan.

Nhưng hắn tuyệt sẽ không cam tâm ở dưới kẻ khác, vị đại ca kia của hắn, cũng đương nhiên đối hắn không yên lòng.

Vì thế khói thuốc súng lại nổ lên!

Quan Trung một trận chiến, đầu trọc tạm thời chiếm được Trương Học Lương ủng hộ, mà Hoàn hệ, Quế hệ hắn hợp tác lại nổi nội chiến.

Sau khi thua trận, hắn không thể không mở điện về vườn, lấy dưỡng bệnh làm cớ trốn tới Thượng Hải Pháp tô giới.

...

Tạ Viễn lại hít sâu một hơi thuốc lá, không kiên nhẫn vung tay với quần gia.

Bạch Mộng Điệp là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng ở Thượng Hải, vài ngày trước hẳn rất dễ mắt, cảm giác nữ nhân này có thể nói là tuyệt đại giai nhân.

Nhưng hiện giờ trong lòng phiền muộn, nhớ tới nữ nhân cả người nồng đậm mùi nước hoa Pháp kia, liền ảm ảm cảm thấy đau đầu.

Đem đầu mẩu thuốc lá để lên gạt tàn, Tạ Viễn đứng lên.

...

Sáng sớm tám, chín giờ.

Trong phòng ngủ trên giường lớn kiểu Tây, một đôi nam nữ trần truồng nghiêng ngả ngủ cùng nhau.

Quần gia ở bên ngoài gõ cửa.

– Tam gia, Đoàn bí thư tìm ngài, nói có chuyện gấp!

...

Đoàn Bí thư đối với còn buồn ngủ đánh ngáp Tạ Viễn nói.

– Thiếu gia, đêm qua, người Nhật Bản xuất binh, chiếm đóng Thẩm Dương!

Tay Tạ Viễn đang cài ống tay áo đột nhiên ngừng lại.

Hắn nhấc đầu, trong ánh mắt là một tia sáng sắc bén!

‘... Lại là đám tiện chủng chân vòng kiềng này!’

Hắn phần nộ cào cào tóc mình, vòng quanh phòng một vòng, đột nhiên lại dừng lại, sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều.

‘Biết đâu... Đây là cơ hội đã tới?’

– Đi hỏi thăm, phía Nam Kinh có phản ứng gì.

...

Tháng 2 năm 1932.

Ba tỉnh Đông Bắc thất thủ!

Tháng 3, nghị Mãn Châu quốc chính thức thành lập.

Tháng 5, Tạ Viễn lặng yên đến Chaha’er, cũng ở ngay tại chỗ gửi điện cho toàn quốc, chỉ trích chính phủ Nam Kinh tiêu cực bán nước, tuyên bố thành lập Chaha’er liên quân kháng Nhật.

Chú thích:

Thượng Hải Pháp tô giới – tô giới Thượng Hải của Pháp (Shanghai French Cession): Là một trong hai tô giới của Thượng Hải (TH), một cái khác là TH công cộng tô giới. Chủ yếu từ hai khu Tô Loan và Hối của thành phố TH hợp thành. TH Pháp tô giới là một trong bốn tô giới mở sớm nhất, diện tích lớn nhất, phần vịnh nhất của TQ cận đại (ba tô giới khác là Thiên Tân Pháp tô giới, Hán Khẩu Pháp tô giới, Quảng Châu Pháp tô giới).

Mở vào năm 1849, năm 1900 khuếch trương diện nhỏ, năm 1914 khuếch trương diện rộng thành lập tô giới mới của Pháp. Năm 1920 phát triển thành khu dân cư tốt nhất, cao cấp nhất của TH. Ngày 30/7/1943, chính quyền Ương Tinh Vệ lấy về TH Pháp tô giới quan trọng nhất, đổi tên thành khu 8. Lịch sử tô giới Pháp chấm dứt, tồn tại gần 100 năm.

Hoa giao trúc tôn ô cốt thang (Canh gà ác với bong bóng cá và nấm tâm trúc)

Chuẩn bị: Gà ác nửa con, táo tàu 10 trái, củ khỉ (hay củ kỷ, củ khỉ) 50g, mứt táo 2 trái, 4 lát gừng, 2 bong bóng cá, 3 nắm tâm trúc.

Bước 1.

- Bong bóng cá ngâm nước 24h.
- Nắm tâm trúc dùng nước muối nóng ngâm 1h. Rửa sạch cắt sợi nhỏ.
- Táo tàu, củ khỉ, mứt táo, gừng rửa sạch.
- Gà ác chặt thành miếng nhỏ rồi trụng sơ rửa sạch.

Bước 2: Bỏ tất cả vào nồi tiềm, lửa lớn sao đó vặn lửa nhỏ 2 tiếng rồi bỏ muối vào là xong.

53. Quyển 2 - Chương 2

Căn cứ địa Sơn Nam.

Một người đang ngồi trên bàn đá ngoài doanh trại, trong tay cầm mẫu bút chì, nghịch ngoạc viết cái gì đó.

Một chú lính chiến sĩ nhỏ tuổi quần xà cạp sôi nổi chạy tới.

- Chỉ đạo viên, Lưu bí thư tìm anh.

Lý Chỉ đạo viên ngẩng đầu lên. Hắn là thanh niên ngũ quan đoan chính, mày rậm mắt to, làn da phơi nắng ngăm đen, hàm răng tuyết trắng, tóc ngắn ngắn dựng ở trên da đầu, càng có vẻ hết sức tinh thần. Nếu không phải mắt trái có bít mắt màu đen, đây quả thực đúng chuẩn chiến sĩ cách mạng thanh niên mà đội tuyên truyền phát trên truyền đơn.

Hắn “Ồ” một tiếng, đứng dậy, đi đến nhà thấp đẳng uý ở.

nhà ở nông thôn ngày xưa, không lớn, xây bằng gạch và cửa hẹp.

Đứng ở cửa, theo bản năng dừng lại trước, kéo phăng quân trang vải thô trên người, mới đẩy cửa đi vào.

- Báo cáo. Chỉ đạo viên đội 2 đoàn 5 Lý Hồ đến.

Lưu bí thư cười tủm tỉm vỗ vỗ bờ vai của hắn.

- Tiểu Lý tới đây, ngồi.

...

Quá trình Lý Sư tọa biến thành Lý Chỉ đạo viên, nói đến rất dài.

Sau khi trở lại Tam Dương trấn, không có danh hiệu Ủy nhiệm Sư trưởng của thượng quan, hắn lập tức liền phát hiện, đối với một tên tàn phế mà nói, cuộc sống của đại đương gia trong ổ thổ phỉ không mấy dễ chịu lắm.

Con mắt bị thương còn chưa khỏe, phía dưới đã có người rục rịch suy nghĩ tạo phản. Nếu thành công, hắn không thiếu bị người khác tháo thành tám miếng lập uy thị chúng.

Cũng may đúng lúc này, căn cứ địa phái ra một đội tuyên truyền giáo dục, mỹ danh noi theo hần cướp của người giàu chia cho người nghèo tìm tới cửa. Vì thế hắn đuổi thủ hạ tạo phản trước, tiên hạ thủ vi cường khởi nghĩa!

May mắn bảo trụ một cái mạng đến khu Xô – Viết, thuộc hạ cũng chết hết, vai hắn không thể gánh, tay không thể nhấc, ngay cả nổ súng cũng ngắm không chuẩn, cũng may còn lại một việc có thể làm, chính là lấy tư cách tướng lĩnh khởi nghĩa kể lại lịch trình mưu trí tìm nương tựa quốc dân và ánh sáng của mình.

Ở trong hội trường lớn lớn nhỏ nhỏ nhiều vô số kể, Lý Hổ khi thì mi phi sắc vũ, khi thì than thở khóc lóc, đem bản hàn thuở thơ ấu, hoang mang khi thiếu niên, khi thanh niên thì triết ngộ của mình miêu tả sinh động như thật.

– Ta mới trước đây rất khổ, ăn đất quan âm trộm thức ăn heo lớn lên ... Quân phiệt thật là xấu, không chịu nghe mệnh lệnh thượng quan tai họa dân chúng, liền phế đi một con mắt của ta... Đảng Cộng Sản tốt lắm, từ khi nghe nói chủ nghĩa Mác – Lê nin, trái tim này của ta từ nay về sau đã tìm được ánh sáng...

Biết rõ chính mình lên con đường lĩnh quân đánh giặc tiền đồ hữu hạn, Lý Hổ liền đem toàn bộ tâm tư đặt hết vào con đường chủ nghĩa Mác – Lê nin.

Đầu những năm 30, các phần tử trí thức tiến bộ tập trung ở trong thành thị dùng ngòi bút làm vũ khí, cũng có một đám người đi trung ương khu Xô – Viết. Nhưng ở trong căn cứ địa hoang vu này, thất học chiếm đa số, người nhận biết vài chữ đều là “Cửa quý hiếm có”. Học thức mấy trăm chữ kia của Lý Hổ, thế nhưng cũng có thể vào lúc quân đội tụ tập đọc văn kiện và truyền đơn.

Vì thế hẳn thuận lợi vào Đảng, làm Chỉ đạo viên. Lập tức đang sắp lên Chính trị viên, khi con đường tương lai tươi sáng chính ủy rộng mở thì, chuyện khi hẳn làm quân phiệt đàn áp phong trào học sinh bị vạch trần ra.

...

Lý Hổ chớp con mắt to còn lại của hẳn, oan ức muốn chết.

– Bí thư, anh biết rõ tôi là khổ xuất thân, nhân trực, làm sao từng là quân phiệt phản động bọn giai cấp bóc lột, xuất thân địa chủ thiếu gia giả nhân giả nghĩa! bọn họ làm chuyện xấu không nói không thở ra, xong rồi đem nước bẩn hắt hết lên đầu bố... tôi! Bí thư, bí thư anh cũng biết tôi! Tôi oan uổng quá!

Lưu bí thư thành khẩn vỗ vỗ bả vai Lý Hổ.

– Tiểu Lý à, tôi đương nhiên là tin tưởng anh. Nhưng mà, cấp trên có người nắm gót chân A-sin của anh không thả... Đúng rồi, vị đại thủ trưởng trung ương đến đây rồi, hẳn chỉ tên muốn gặp anh. Anh cần phải biểu hiện cho tốt, nói không chừng, đây là cơ hội!

sơ hở, yếu điểm.

54. Quyển 2 - Chương 3

Thủ trưởng đáng vẻ đường đường, khí độ bất phàm, nhưng vô cùng bình dị gần gũi.

Vừa thấy mặt Lý Hổ, liền nhiệt tình hiền hoà chào hỏi hẳn.

– Vị này chính là đồng chí Lý Hổ? Quả nhiên là một chàng trai tốt, mau ngồi.

Lý Hổ trong lòng ôm ý nghĩ xấu xa, trước kia hẳn đã lĩnh giáo tên Tạ Tam “Khẩu phật tâm xà” kia rồi, bây giờ gặp lại vị thủ trưởng này, càng thêm thấp thỏm bất an.

Thủ trưởng hòa ái dễ gần nói với hẳn.

– Đồng chí Lý Hổ, tôi nghe Lưu bí thư nói, biểu hiện của anh ở căn cứ địa rất tốt. Tích cực cầu tiến bộ, giác ngộ rất cao!

Trong con mắt to còn lại kia của hẳn gần như dập dờn ứa ra nước.

– Tôi là khổ xuất thân, từ nhỏ đã bị áp bức! Vì mạng sống có miếng cơm ăn mới gia nhập quân phiệt phản động, kết quả... Tay tàn phế, mắt bị mù! Nửa đời trước, tôi chưa từng qua ngày 7/1... Từ khi gặp tổ chức, bây giờ mới có thân nhân!”

7/1 âm lịch: ngày con người ra đời (ở TQ). Ngày này người nhà chỉ ở trong nhà đoàn tụ, sum họp không đi thăm bạn bè, người quen..vv...

...

Thủ trưởng vỗ bả vai đồng chí trẻ tuổi khuôn mặt chính khí, thân tàn chí kiên này, thân thiết nói với hắn.

– Tôi gọi anh đến, một là đại biểu tổ chức quan tâm một chút tình huống của anh, thân thể anh không tốt, nhìn xem có cái gì cần tổ chức giúp hay không. Tuy anh là chiến sĩ quốc dân, nhưng cũng không thể cậy mạnh! Có cái gì cần hay là muốn đề, đại gia đình quốc dân phải quan tâm giúp đỡ lẫn nhau! ... Ngoài ra, tôi còn có một việc muốn đại biểu tổ chức hỏi anh một chút...

Lý Hổ theo bản năng vênh lên lỗ tai.

– Nghe nói, anh và Tạ Viễn Tạ tướng quân rất quen thuộc, từng là một trong lính dưới quyền hắn, từng làm Tham mưu trưởng?

Lý Hổ đem độc nhãn mở tròn tròn, do dự mà gật gật đầu.

– Nghe nói, anh giết Phó Tổng lý chính phủ Bắc Dương, liền bị hắn bắt lại, về sau vượt ngục đào tẩu?

Lý Hổ rùng mình, vội vã xen mồm giải thích nói.

– Thủ trưởng, chuyện này tôi oan uổng! Trên tài liệu tôi tự đưa cho tổ chức đều nói rõ, việc này là thay quân phiệt mang tiếng oan...

– Lý Hổ đồng chí, anh không cần lo lắng, tôi không phải đến thanh tra chuyện này. Đề tới, chỉ là muốn hỏi anh, quan hệ cá nhân giữa anh và Tạ tướng quân như thế nào? Trên chuyện này, hắn không phải là cố ý tha cho anh một mạng?

Lý Hổ trong lòng vụt tỉnh. ‘Đ! Có ý gì?! Quan hệ của ta với tên cầm thú kia?! Muốn chụp tội danh bố cấu kết giai cấp bóc lột? ... Không giống nha... vừa rồi hắn nhắc tới cầm thú, luôn mồm Tạ tướng quân... Kệ con m nó, cực một ván!’

– Báo cáo thủ trưởng. Không dám giấu diếm với tổ chức, việc này, quan hệ cá nhân giữa tôi với Tạ Viễn vẫn đều không tệ. Sự kiện đó, là hắn bảo tôi gánh trách nhiệm, nhưng sau đó, còn nói muốn đưa tôi xuất ngoại. Nhưng mà, tôi nhất tâm muốn ở lại nương tựa quốc dân, liền kiên quyết cự tuyệt hắn ta!

...

Chaha’er.

Một người đàn ông mặc trường sam màu xám, đầu đội mũ phớt yên lặng đi vào Bộ Chỉ huy Liên quân kháng Nhật, phía sau hắn, một thanh niên mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu đen vóc dáng cao đi theo sau.

Thanh niên đợi trong phòng khách, người đàn ông áo xám theo một phó quan đi vào văn phòng Tổng tư lệnh Tạ Viễn Liên quân.

...

– Tạ tướng quân, như thế tất cả cứ theo kế hoạch chúng ta trao đổi làm việc. Ở trong này, ta đại biểu đảng ta, đối với hành động thân mang dân tộc đại nghĩa, vứt bỏ thành kiến chính trị, cùng kháng Nhật của Tạ tướng quân, biểu thị thập phần kính ngưỡng và khâm phục! Hy vọng đôi ta tương lai hợp tác vui vẻ!

Tạ Viễn kín đáo cười cười, tao nhã gật gật đầu.

– Quý đảng vì sinh tử tồn vong của dân tộc Trung Hoa mà phấn tranh tinh thần, Tạ mỗ cũng là vô cùng kính nể. Tuy đường chúng ta không hợp, nhưng chí cùng một chỗ! Ở trước tồn vong dân tộc, còn có cái gì chính trị ích lợi không thể buông tha đâu?! Tạ mỗ tin tưởng, chúng ta nhất định có thể chân thành đoàn kết, hợp tác vui vẻ!

Đôi bên đối diện mà cười, vỗ vỗ bả vai lẫn nhau, không khí vô cùng chân thành hòa hợp.

– Đúng rồi. Tạ tướng quân, vì tiện truyền tin liên lạc hai bên, đảng tôi hy vọng phái trú một vị liên lạc viên ở trong này.”

–Ồ...

– Nói đến, vị này còn là người quen cũ tướng quân đâu.

...

Tạ Viễn đứng đó, ánh mắt từ đầu đến chân, đem Lý Hổ chậm rãi quét một lần.

Từ cạo đến ngắn ngắn tóc, đến nước da rám nắng. Từ cái bịt mắt đen tròn tròn trên mặt, đến cái cằm gầy nhọn xuống dưới ...

Ẩn dưới vành nón tướng quân rộng, mắt hần lấp lánh tỏa sáng.

Một khắc đó, rút đi dấu vết 5 năm của năm tháng, hần là tên thanh niên làm xằng làm bậy trong thành Bắc Bình!

...

Hồi lâu, hần gật gật đầu.

– Lý Tham mưu trưởng, người quả nhiên nương tựa đảng Cộng.

Tạ Viễn quay đầu, đối nam tử áo xám giải thích nói.

– Tiểu tử này, ta đã sớm biết hần sẽ tìm nương tựa các anh! Khi đó, cứ cả ngày lén lút nghiên cứu chủ nghĩa Mác Lê nin, còn ở sau lưng ta làm tuyên truyền trong quân đội ... Ta lúc ấy trong cơn tức giận, thiếu chút nữa bắn chết hần, ha ha ha ha.

Hần vừa cười lớn, vừa đi tới phía trước, mở ra đôi tay, ôm siết Lý Hổ.

– Hoan nghênh trở về.

55. Quyển 2 - Chương 4

Ngày nam tử áo xám chào từ biệt, Tạ Tướng quân tự mình đưa hần đưa đến nhà ga Chaha'er. Trên đường trở về, Tạ Tướng quân bảo tài xế dừng xe.

– Lý tiên sinh, mời ngồi phía sau.

...

Xe chạy một đường, hai người ngồi ghế sau vẫn trầm mặc không nói chuyện.

Một lúc lâu sau, Tạ Viễn đột nhiên hỏi.

– Trong sơn cốc kia có thịt ăn chứ?

Lý Hổ quay đầu, nhìn hần một cái, lại đem đầu xoay lại.

– Hai ba tháng có một lần.

– Vậy rượu?

– Không có.

– Thế phụ nữ?

– Đ! Có một đám ông lớn!

Tạ Viễn nâng lên tay, vò vò đầu Lý Hổ. Tóc quá ngắn, chọc chọc đâm tay. Hần không có hỏi con mắt thế nào. Chính mình đã hạ thủ, lại hỏi một câu như vậy, không khỏi mè nheo vuốt giả từ bi!

Tạ Viễn mang Lý Hổ về thẳng trụ sở của mình.

Đi vào phòng ngủ, hắn nói với Lý Hổ. – Bên trong là phòng tắm, vào tắm rửa chút đi.

Lý Hổ đứng đó không di chuyển.

Tay hắn chậm rãi nắm chặt, lại chậm rãi buông lỏng ra, rồi lại nắm chặt.

– Đ! Bố không phải kỹ nữ người bao!

Tạ Viễn không nhìn hắn, tự mình mở ra tủ quần áo, từ bên trong đem sơ mi, áo lót, tây trang, tây khô, ca-ra-vat từng cái từng cái ném ra ngoài.

Hắn xoay đầu lại, cười cười với Lý Hổ.

– Tắm xong đem mấy cái này thay hết. Chúng ta đi khách sạn lớn Yến Sơn ăn cơm trước, sau đó đi nhà hát Cửu Châu xem kịch. Chaha'er này ở nông thôn, so ra kém Bắc Bình phồn hoa, chỉ nhà hát này cũng không tệ lắm.

...

Hắn bước đến trước mặt Lý Hổ, vỗ vỗ vai hắn.

– Xong rồi lại đi tìm phụ nữ... Đương nhiên, nếu người không muốn ngủ với các nàng, Tam gia cùng người.

56. Quyển 2 - Chương 5

Chaha'er là một tỉnh xa xôi, ngay cả Trương Gia khẩu ở tỉnh lỵ cũng sầm uất có hạn. Tổng cộng chỉ có một khách sạn lớn, một nhà hát, một kỹ viện xa hoa để các quan lại quyền quý tiêu khiển.

Tạ Viễn quen thuộc dẫn Lý Hổ sửa soạn rực rỡ hắn lên đến khách sạn lớn Yến Kinh, trực tiếp vào phòng thuê chuyên dụng của mình, quản lý khách sạn vội vàng tự mình tới phục vụ.

Trên một bàn nằm hầm hằm Khẩu Bắc, cải đao thịt, bạch ngọc kê bê, hốt bản ngư, thức ăn mặn lấy thịt cá là chính, thêm rượu đỏ Pháp vận đến. Khó có được nhất, còn có hai món ăn mà đất liền khó gặp: thịt om tôm sú cùng cua xào Tị Phong Đường.

Lý Hổ lúc trước khi làm thổ phỉ, tốt xấu còn bữa bữa có thịt kho tàu ăn. Từ khi theo quốc dân, mấy tháng mới hưởng được một chút chấm thịt nhỏ. Hắn thấy một bàn thịt cá này, liền bất chấp cái khác, chỉ một mạch vùi đầu ngấu nghiến ăn.

Tạ Viễn thấy hắn chỉ lo ăn thịt, liền cười tủm tỉm gấp lên một con tôm sú, lột xác, rồi bỏ vào trong bát hắn.

Lý Hổ quai hàm phồng lên, động một tý động một tý, ngẩng đầu lên, độc nhãn tròn tròn nhìn hắn một cái, im lặng không lên tiếng gấp lên miếng thịt tôm, nhét vào miệng.

Tạ Viễn cười, lộ ra hai hàng răng tuyết trắng. Hắn “tiếp tục tiến lên”, lột một con liền đưa cho Lý Hổ ăn một con, như vậy nhất cổ tác khí tiêu diệt nửa đĩa tôm sú.

đang lúc hăng hái thì làm cho xong việc.

...

Lúc ở cửa khách sạn, Lý Hổ đột nhiên “Hức” một tiếng.

Dưới làn da đen của hắn hơi hơi nổi lên một tia đỏ ửng, lặng lẽ hít mạnh một hơi, muốn đem cảm giác này chìm xuống, đáng tiếc bất lực.

Tiếp, hắn liền liên tục không ngừng nấc cục.

...

Lý Hổ cơn nấc cụt này kéo rất dài, mãi đến hai người xem xong kịch, khi song song ngồi trong ghế lô xa hoa ở câu lạc bộ Thái Bình, hần vẫn thỉnh thoảng phát ra tiếng “Hức, hức”.

Tạ Viễn một đường đi, trong lòng đã ngẫm cười đau sốc hông, nhưng ở mặt ngoài lại không nhúc nhích tí nào, không có toát ra một chút kinh ngạc hoặc là ý quan tâm.

Câu lạc bộ Thái Bình, gọi là câu lạc bộ, kỳ thật là kỹ viện xa hoa nhất ở Trương Gia Khẩu. Vị trí ghế lô xa hoa của Tạ Lý hai người, trang hoàng vàng son lộng lẫy, một mảnh khí tượng bộc phát tráng lệ.

Khi vừa mới lên xe ở cửa nhà hát, Tạ Viễn nói với Lý Hổ.

– Đi, hết nửa màn Tam gia mang người tìm phụ nữ.

Lý Hổ thê nhưng lắc lắc đầu.

– Chúng ta có kỷ luật.

“Hử?!” Tạ Viễn vạn phần kinh ngạc nhìn hần một cái, dừng một chút, phản ứng lại.

– Yên tâm, Tam gia không phải đang “hạ bộ” người.

cố ý hướng dẫn, chỉ dẫn sai lầm khiến người ta làm ra quyết định, hành động sai dẫn đến kết quả không tốt.

...

Hai người tây trang giày da, tinh thần phấn chấn ngồi song song trên xô pha, thoạt nhìn, như về lại năm năm trước.

Chẳng qua, một người thiếu con mắt, mà một người, giữa hai tóc mai đã pha lẫn một hai sợi tóc trắng.

Một đám phụ nữ mặc sườn xám, trang điểm xinh đẹp ông ẹo đi tới, mùi keo xịt tóc, son phấn và nước hoa nhất thời tràn ngập cả căn phòng.

Lý Hổ liếc mắt một cái liền nhìn trúng người thứ hai từ trái lên. Cô này cao lớn đầy đà, bộ ngực cao cao nhô lên, đem vạt trước sườn xám banh mém bứt, hai đoạn cánh tay tròn vo, trắng bóng từ cổ tay áo chặt kín duỗi ra, mặt trên mang theo một đôi vòng tay vàng sáng loáng.

Hần đang muốn mở miệng, Tạ Viễn lại ở bên cạnh nói.

– Không ai đẹp, đối.

Lý Hổ há miệng, liền lại không tự chủ được “hức” một tiếng.

Liên tiếp qua ba đợt, Tạ Viễn không nhìn hợp mắt một người. Má mì ở bên cạnh phục vụ, nụ cười trên mặt đã có chút đơ, kinh sợ ngổ lờ với Tạ tư lệnh, hàng thượng đẳng trong tay mình đều ở hết đây, không có tốt hơn.

Lý Hổ cau mặt nhìn Tạ Viễn một cái, đang muốn phát biểu cao kiến.

Tạ Viễn lại giành trước cười cười, ánh mắt hần sang sáng, hướng về phía Lý Hổ chớp mắt.

– Nơi này không có hàng gì tốt. Tam gia không thể để tiểu lão hổ chịu thiệt... Thế này đi, chỗ ta có một người cũng không tệ lắm, mang người đi tới nhìn xem.

...

Trong đôi mắt hạnh quyền rũ của Bạch Mộng Điệp tràn đầy hơi nước, nàng liêu mạng lắc đầu, đem đôi vòng tai phỉ thúy trên lỗ tai đeo đưa như xích đu.

Tạ Viễn tây trang giày da, trưởng thân ngọc lập. Dưới ánh đèn, cổ áo sơ mi tuyết trắng lộ ra cổ trắng nõn của hần, hảo một giai công tử trần thể phong độ phiến phiến.

chỉ đàn ông hành vi cử chỉ tao nhã.

Hần dụ dàng cười cười với nàng, giọng nói thân thiết hiền hoà.

– Tiểu bảo bối, lời Tam gia nói người không nghe nữa, hửm...

...

Bạch Mộng Điệp quả nhiên xứng với tuyệt đại giai nhân. Trên giường rộng lớn, nàng trần trụi nằm ở đấy, làn da giống tơ gấm tỏa ra ánh sáng êm dịu, thân hình tuyết trắng linh hoạt lên xuống, giống như cây đào mặt chín tản mát ra hương vị ngọt ngào.

Nàng nhắm mắt lại, đầu lệch ở một bên, tóc quấn như sóng xoắn ở trên gối, cắn môi, ngẫu nhiên từ trong xoang mũi phát ra đôi chút âm thanh “Ừm, a”.

Lý Hổ nằm trên người nàng, móng mạnh mẽ nhún. Làn da ngăm đen của hắn tôn lên da thịt tuyết trắng của Bạch Mộng Điệp, càng có vẻ đen trắng rõ ràng.

Tạ Viễn nghiêng tựa vào lưng ghế sofa, nâng chân bắt chéo, trong tay mang theo một điếu thuốc, khuôn mặt bình tĩnh, ánh mắt dịu dàng nhìn một màn trước mắt.

57. Quyển 2 - Chương 6

Hai người trên giường an tĩnh lại.

Lý Hổ nằm ở trên người Bạch Mộng Điệp không động đây nữa, đây là xong việc.

Tạ Viễn đem đầu mẩu thuốc lá ấn vào gạt tàn, đứng lên, tay đút trong túi, đi đến trước giường, hơi hơi cúi đầu đánh giá hai người này.

Trên da thịt Bạch Mộng Điệp tuyết trắng nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt, giống như hoa đào tháng ba. Hai mắt nàng vẫn đang nhắm, khóe mắt có một vệt nước mắt nhỏ dài. Lý Hổ mở tay mở chân nằm xoải trên người nàng. Nửa người trên còn mặc sơ mi, nửa người dưới tây khố cởi đến đầu gối, lộ ra cái mông tròn tròn. Mặt trên làn da bóng loáng tinh tế, ở dưới đèn phản xạ ra một đường cong rất đẹp.

Tạ Viễn cười cười, lấy ngón tay vân vê vành tai nhỏ xinh tinh xảo của Bạch Mộng Điệp, chơi một chút chiếc khuyên tai phỉ thúy xanh xanh, giọng ôn hòa.

– Vất vả rồi, nghỉ ngơi đi.

Rồi, hắn cúi người xuống, tay vươn tới, ôm Lý Hổ từ trên giường bế lên, xoay người đi ra phòng.

...

Lý Hổ mặt không chút thay đổi tựa vào khuỷu tay hắn, cũng không có làm bất cứ giây dựa, trong đầu lại xoay tròn các loại ý nghĩ. ‘Bố lúc này là thân phận liên lạc viên, cầm thú chung quy không thể giết ta. Lại nói, là hắn bảo bố làm, bố không làm chẳng phải phí! ... Chẳng qua là làm bố lại ... Dù sao cũng để hắn chơi nát rồi, nhiều một lần ít một lần chẳng khác gì! Tóm lại, giờ ngủ gái của hắn, bố là lãi lớn!’

Mông hắn vừa chạm vào giường, liền mở ra hai tay hai chân hình chữ “Đại” nằm trên giường.

– Muốn làm thì làm nhanh! Nhưng nói rõ trước, bố vừa dốc hết khí lực, giờ mệt mỏi, không tinh thần chơi với người, tự mình dùng tạm đi.

Tạ Viễn nở nụ cười. Hắn nhếch lông mày cao cao, vươn tay đến, nhanh nhẹn lột sạch quần áo còn lại trên người Lý Hổ.

Tứ chi thon dài trần trụi dần dần lộ ra, dưới ánh đèn hiện lên màu mật ong sáng bóng. Hắn ở trên cái mông tròn trịa rắn chắc dùng sức vỗ một bàn tay. Đứng dậy, cũng cởi sạch mình. Bước lên giường, ôm Lý Hổ tiến vào trong chăn. Dưới chăn tơ ngỗng mềm mại, là da thịt trần trụi bóng loáng ẩm áp của hai bên ... Tạ Viễn ôm Lý Hổ dụi dụi, liền buông ra cánh tay nghiêng đầu đi.

Cư nhiên, hắn cứ thế nhắm mắt lại ngủ!

...

Lý Hổ nhìn không được dùng độc nhãn lên nhìn hấn mấy cái. Tạ Viễn hai mắt nhắm nghiền, hô hấp ổn định, vậy mà thật sự ngủ!

Lý Hổ trở mình, lưng phía Tạ Viễn.

Hấn nằm một hồi, rốt cục kiềm không được, lại xoay qua, cùi chỏ dùng sức chọc Tạ Viễn một cái.

– Rốt cuộc ngươi có ý gì?!

Tạ Viễn chậm rãi mở mắt ra, tà liếc Lý Hổ một cái.

Đột nhiên, hấn lộ ra nụ cười xấu xa, lập tức nghiêng thân qua. Một bàn tay ôm Lý Hổ, một bàn tay vê hạ thân của hấn. Con mắt còn lại của Lý Hổ lập tức mở to tròn, bản năng vươn tay xuống phía dưới chặn lại.

Ngón tay Tạ Viễn cũng không dùng sức, chỉ là tùy ý chơi đùa vài cái đồ chơi mềm mềm, âm thanh trầm trầm mang theo một chút ý cười. – Thứ đáng thương này, nhiều năm như vậy chưa thấy qua phụ nữ, lần này để nó làm đã nghiệm. Xong rồi, liền an tâm. Về sau đi theo cạnh Tam gia, tiểu lão hổ và tiểu tiểu lão hổ đều phải ngoan ngoãn ...

Hấn nhìn thẳng mắt Lý Hổ, chớp mũi hai người nhẹ nhàng sát vào nhau. – Tam gia nói có đúng hay không?

58. Quyển 2 - Chương 7

Lục Trọng Lâm cùng một người đàn ông nhỏ con mặc tây trang, đầu đội mũ phớt đi ra ngoài cửa lớn. Cửa đồ một chiếc ô tô màu đen. Người đàn ông đó trước khi lên xe, bỏ mũ phớt xuống, cúi một cái thật sâu với Lục Trọng Lâm. Lục Trọng Lâm hướng về phía hấn mỉm cười, hơi mất tự nhiên gật gật đầu, vẫy tay nói lời từ biệt.

Sau khi nhìn theo đối phương lên xe, xoay người, hấn vừa nhìn liền thấy bên cạnh bồn hoa mới trồng khóm đồ quỳên, lẳng lẳng một thân ảnh trường sam màu xanh đứng đấy.

Lục Trọng Lâm từ đáy lòng mỉm cười ra, bước nhanh sang.

– A Cửu, sao hôm nay cậu lại tới đây?

Mai Cửu ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ, trường sam trắng thơm, trên mũi kê một cặp kính tròn tròn, trên tay còn nắm một tờ báo mới ra hôm nay.

Hấn nhìn Lục Trọng Lâm, trên nét mặt mang theo một tia ngưng trọng, mở miệng muốn nói lại thôi, “Có việc ở gần đây, thuận đường tới đây nhìn cậu...”

Mai Cửu nói việc, đương nhiên là việc lấy tính mệnh người khác. Lục Trọng Lâm nghe xong, lại không chút nào để ý.

A Cửu làm cái gì, tất nhiên đều có lý do của cậu ấy. Lục Trọng Lâm cũng không tiến hành can thiệp, chỉ cần cầu cậu ấy làm việc cẩn thận hơn, đừng để mình bị thương.

Anh thấy bộ dáng Mai Cửu hình như không vui lắm, liền có ý hỏi y.

– Sao vậy, còn cầm tờ báo, đây là đang theo tình hình buôn bán?

Mai Cửu gật gật đầu. Đột nhiên y chuyển đề tài, mở miệng hỏi.

– Tổng tử, người vừa rồi... Là người Nhật Bản?!

Lục Trọng Lâm sửng sốt, vội vàng giải thích nói.

– Người đó là phái phản chiến Nhật Bản. Người biết rõ Uông tiên sinh hiện giờ kiêm vị trí Bộ trưởng ngoại giao, khó tránh khỏi tiếp xúc với những người này.

Mai Cửu không cho là đúng.

– Ông Triệu Minh không phải thứ gì tốt! Trước kia hắn ta ký Hiệp định Tùng Hộ... Tổng tử, chính cậu trong lòng có cân nhắc.

Nói đến người lãnh đạo trực tiếp của mình, Lục Trọng Lân khó tránh khỏi thay ông biện hộ hai câu.

– Đó là người ngoài hiểu lầm Ông tiên sinh. Tình thế mạnh hơn so với người, ngài ấy cũng là bất đắc dĩ!

Mai Cửu nhíu nhíu mày.

– Không có tình thế gì mạnh hơn người. Lớn nhất bất quá là chuyện ‘Ta sống quốc vong, ta chết quốc tồn’! Người Nhật Bản đã chiếm ba tỉnh Đông Bắc, kế tiếp sẽ làm gì, trong lòng các người chẳng lẽ đều không biết?!

Lục Trọng Lân không muốn dây dưa tiếp với y như vậy, liền lạng lẽ vươn tay, ôm vai Mai Cửu.

– Biết rồi. Cậu yên tâm, mình đều có chừng mực. Khó được cậu tới đây một lần, vào văn phòng mình ngồi đi.

...

Tạ Viễn cầm lấy bức tranh đầy chữ như gà bới, quan sát tỉ mỉ một lúc lâu.

– Đây là cái gì?

– Ngày mai ta phải làm diễn thuyết. Người quý... Chủ ý nhiều, thay ta đọc xem.

Lý Hổ đọc nhãn tròn tròn sáng sáng lại gần. Hắn sắp sửa lấy thân phận đại biểu Đảng, làm diễn thuyết cho một đám nhân sĩ tiến bộ, trong đó đại đa số đều là phần tử trí thức và thanh niên học sinh đường xa mà đến theo kháng Nhật.

Đây là hắn từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên có cơ hội dạy bảo một nhóm người đọc sách lớn, đặc ý chỉ tình dật vu ngôn biểu.

trong lời nói có đặc ý.

– Ừm. Tạ Viễn cầm lại tờ giấy này, cẩn thận trở đi trở lại nhìn hai ba lần.

Rốt cục, hắn không thể nhìn được nữa vứt nó tới một bên.

– Lấy bút đến!

...

Lý Hổ hưng phấn tiếp nhận tác phẩm Tạ Viễn, chỉ liếc một cái, liền ngây ngẩn cả người.

Phần mở đầu của bài giảng này, chính là liên tiếp chữ nòng nọc ngoằn ngoèo.

– Đây là cái gì?!

– Ein Gespenst geht um in Europa – das Gespenst des Kommunismus.

– Thứ quỷ gì?!

– Tiếng Đức. Phiên dịch thành lời chúng ta, chính là ‘Một hồn ma, hồn ma của Chủ nghĩa Cộng sản, bồi hồi ở Châu Âu’.

– Đ! Vậy người viết thẳng ra không phải được rồi! Còn cái gì chữ Đức?!

Tạ Viễn ở trên cái ót Lý Hổ vỗ một bàn tay.

– Dân! ngay từ đầu không làm một câu cao thâm, làm sao hù được đám người kia?!

– Cái này, bố... Ta không đọc đâu...

– Một câu ngắn như vậy, học như kết là được. Lại đây, Tam gia dạy người.

Hiệp ước Tùng Hộ hay hiệp ước Thượng Hải: 5/5/1932 chính phủ Nam Kinh Quốc dân đảng ký hiệp ước với người Nhật Bản. Để TH thành căn cứ quan trọng Nhật Bản xâm nhập TQ.

59. Quyển 2 - Chương 8

Hội trường bố trí ở nơi vốn là nhà kho, thiết bị vô cùng đơn sơ, kéo tạm một cái dây điện, lắp vài cái bóng đèn, bục giảng là một đồng thùng gỗ chồng lên nhau, chỗ ngồi thì là gom góp đủ loại ghế đẩu. Nhưng mọi người nhiệt huyết có mặt đều rất có xu hướng tăng lên, đưa mắt nhìn xem, một mảnh trường sam kính mắt, liên tiếp ở dưới đài phản chiếu.

Lý Hổ một thân kiêu áo Tôn Trung Sơn màu đen, cổ áo cài chặt kín, chỉ lộ ra một chút mép cổ áo sơ mi trắng. Hắn thân thái phi dương đứng ở trên đài, đầy mặt chính khí, mi mục anh tuấn, ngay cả bịt mắt trên mặt, cũng hiện ra một cổ hươu vị nghiêm nghị.

Mạnh tự kiểm chế tự đắc trong lòng, phong thái trang nghiêm hắng giọng một cái, lia nhìn bài giảng trong tay, vừa định há mồm.

Đột nhiên, trong đám người truyền đến một trận rối loạn.

“Tạ Tướng quân đến đây! Tạ Tướng quân đến đây!”

Lý Hổ sửng sốt, chỉ thấy tất cả mọi người phía dưới đứng lên, tự động tách ra một con đường. Ở dưới một đám quân nhân vây quanh, Tổng tư lệnh Liên quân Chaha'er kháng Nhật Tạ Viễn đi tới!

Tạ tướng quân mặc quân phục mùa hạ đơn giản, không đội mũ quân. Quân phục mỏng trên người, cũng là phong thái như ngọc thụ lâm phong đoạt nhân.

Trên mặt hắn tươi cười thân thiết hiền hoà, một đường đi, một đường hướng bốn phía gật đầu chào hỏi. Theo sát bên cạnh hắn, là vài người quân nhân vẻ mặt tang thương, trên mặt sẹo đan xen, trong đó có một vị, còn mất một cánh tay!

Mấy người này tới hàng đầu, Tạ Viễn dừng lại, quay người mặt hướng về phía mọi người.

– Các vị, những vị bên người Tạ mỗ này, đều là nghĩa quân anh hùng mới từ Đông Bắc tới đây! Hôm nay, chúng tôi đến cùng mọi người nghe diễn thuyết!

Dưới đài “Ô” một tiếng, sau đó vỗ tay tựa như sấm vang lên!

Tạ Viễn xoay đầu trước hết mời mấy vị quân nhân ngồi xuống, mới tự kéo ra một cái ghế gỗ, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi xuống.

Từ trên đài nhìn xuống, Lý Hổ nhìn thấy hắn ngồi đoan chính, dáng người thẳng, dưới ngọn đèn mờ mờ một đôi mắt rạng rỡ sinh huy, đang chuyên chú nhìn lên đài.

rực rỡ.

Hắn lấy lại bình tĩnh, mở bài giảng...

...

Quá trình thực thuận lợi, từ vẻ mặt đám người nghe một mảnh chuyên tâm nhìn lên xem, diễn thuyết hết sức thành công.

Lý Hổ kéo dài âm điệu, chấm dứt câu tổng kết cuối cùng, dưới đài vang lên vỗ tay nhiệt liệt. Hắn đứng đó, hướng về phía chính giữa đám người, quăng một cái ánh mắt dương dương tự đắc, sau khi đối phương nhận được, khóe miệng liền hơi hơi nhếch lên.

Đúng lúc này, từ trong người xem dưới đài, truyền ra một âm thanh.

– Hắn ta là quân phiệt phản động Lý Hổ!

Hóa ra, trong thính giả hôm nay, có một vị chính là thanh niên hất phân năm đó!

Bởi vì mấy năm nay Lý Hổ thay đổi thật sự quá nhiều, vị thanh niên tiến bộ này do dự hồi lâu, vừa mới có thể xác định.

Lời vừa nói ra, bên cạnh hắn tức khắc một mảnh kinh ngạc.

Vị trí của người này gần phía trước, cho nên ngay cả Lý Hổ trên đài cũng nghe được câu nói đó. Hắn sửng sốt, tâm lập tức trầm xuống...

Đúng lúc này, Tạ Viễn đột nhiên đứng lên, vung tay hô.

– Đả đảo chủ nghĩa đế quốc Nhật Bản!

Tập thể các thính giả chấn động, tiếp đó là một cơn bài sơn đảo hải.

– Đả đảo chủ nghĩa đế quốc Nhật Bản!!!

– Dân tộc Trung Hoa đại đoàn kết muôn năm!

– Dân tộc Trung Hoa đại đoàn kết muôn năm!!!

Lý Hổ lập tức phản ứng lại, cũng ở trên đài cao cao vung lên cánh tay của hắn. Trong tiếng khẩu hiệu như sơn hô hải khiếu, chút âm thanh nghi ngờ đó liền bị chôn vùi hoàn toàn.

...

Các thính giả kích động đến rơi nước mắt, trong hội trường vang vọng một trận một trận vỗ tay và tiếng hoan hô cao hơn!

Dưới tiếng vỗ tay như sóng thần, Lý Hổ xa xa nhìn về phía người kia.

Hắn đứng thẳng ở chính giữa đám người, tay vỗ, trên mặt một chút mỉm cười, tựa như một vệt sáng chọc mây sau cơn mưa trên bầu trời xanh xanh thẫm ...

...

Tạ Viễn vừa vỗ tay, vừa thấp giọng bảo phó quan bên cạnh.

– Đi, mang thăng nhóc đó tới văn phòng cho ta.

Tạ tướng quân tự mình gặp thanh niên hất phân, vẻ mặt ôn hoà giải thích với hắn, trước đây Lý tiên sinh gánh vác nhiệm vụ đặc biệt, không thể bại lộ thân phận. Chuyện đàn áp xy, thật sự là bị người khác hãm hại.

Thanh niên đành phải miễn miễn cưỡng cưỡng ngừng công kích. Nửa tháng sau, có người tố cáo hắn trộm tiền của bạn cùng phòng, hắn liền xám xịt bị đuổi ra Chaha'er.

60. Quyển 2 - Chương 9

Tạ tự lệnh có thể nói là thiên tài chính trị gia. Hắn kháng Nhật liên quân làm đến ngoạn mục, vào những năm núi sông tan vỡ, Hán gian xuất hiện lớp lớp, trở thành lá cờ đầu trong lòng quốc dân. Ở dưới ánh hào quang chiếu rọi của tướng lãnh Tạ Viễn nổi tiếng ái quốc, cái tên đầu trọc lúc quốc nạn còn một lòng một dạ tiêu diệt Cộng càng hèn hạ, khó coi. Hắn ở trong phủ Tổng thống Nam Kinh mắng liên tiếp “Nương hi thất”, nhưng bất hạnh dân tâm sở hướng, tạm thời cũng không có cách nào tóm tiểu đệ này.

câu chữ tục, Tướng Giới Thạch mỗi khi tức giận đều nói câu này nên thành câu cửa miệng.

lòng dân đã có nơi hướng về. Nếu ai đã quên, ‘tiểu đệ’ là chỉ Tạ Viễn.

Nhưng cũng may Tạ Viễn không phải không có nhược điểm. Hơn nữa ở thời đại cây súng quyết định tất cả, nhược điểm của hắn đủ để trí mạng.

Tạ Viễn không biết đánh trận.

Hắn chưa từng nhận huấn luyện quân sự chính quy, khi du học, môn học chỉ là triết học. Cũng chưa từng có kinh nghiệm mò mẫm leo trèo lần lộn đánh ở tiền tuyến, cuộc sống quân sự của hắn, là Tổng tư lệnh của quân quốc dân Hoa Bắc.

chỗ này có 2 chữ bị ô vuông.

Chuyện đến mức này, cũng chỉ có thiên phú có thể bù lại. Nhưng mà Tạ Tư lệnh thiên phú rõ ràng đều tại chỗ khác, với quân sự, tuy hắn cũng từng hạ khổ tâm nghiên cứu, nhưng kết quả lại luôn làm người ta chán nản.

Liên quân kháng Nhật Chaha'er trong hơn nửa năm gần gũi, đã tập hợp hơn mười vạn đội ngũ. Từ thanh niên tiến bộ Giang Nam, đến thổ phỉ Bạch sơn Hắc thủy, rồi từ đám ngựa Mông Cổ, đến quân Đông Bắc không cam lòng làm vong quốc nô, đám người cuộn cuộn không ngừng tuôn tới Chaha'er, có thể nói thanh thế hạo đại!

to lớn.

Đáng tiếc là, quân đội này từ khi thành lập tới nay, đánh nhau với Nhật Bản, lũ chiến lũ bại.

liên tiếp thất bại.

Mặc dù ở trên báo chí, kết quả này được miêu tả thành “Khi bại khi thắng”, lòng chân thành không sợ hy sinh này cảm động vô số con gái Hoa Hạ! Ngay cả hòa thượng Ngũ Đài Sơn, cũng thành lập “Tăng nhân cứu quốc hội”, từ Sơn Tây vội tới dưới trướng Tạ tư lệnh!

tên cũ của TQ.

Nhưng kết quả không thể né tránh là, Sơn Hải Quan mất, kế tiếp là Nhiệt Hà, Thừa Đức lần lượt thất thủ, Sát Bắc, Sát Đông lập tức cũng sắp không giữ được!

Tuy người Nhật Bản vũ khí tốt, huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng chỉ huy bất lực cũng là một nhân tố không thể lãng tránh.

...

Tạ tư lệnh ngồi ở trong xe jeep lắc lư lắc lư, nhìn chăm chăm về phía ngoài cửa sổ. Xa xa, vẫn có thể thấy đường chân trời trên bóng Trường Thành sừng sững nhấp nhô.

Hắn đột nhiên đấm lên cửa xe, khóe mắt gần như chảy ra nước mắt, ‘Dch m mày Tạ khn nạn! Bình thường mày không phải rất tài, sao thời khắc mấu chốt ngay cả noãn đản cũng không có?!’

tin hoàn. Ý lúc quan trọng ngay cả một kế hoạch, ý tưởng cũng không có nổi.

Ngoài xe thỉnh thoảng có tàn binh chậm rãi đi qua. Một đứa trẻ choai choai, trên đầu trên vai đều băng gạc bị máu tươi thấm ra, được đồng bạn nâng, gian nan khắp khiêng đi. Bọn họ đột nhiên nhìn thấy Tạ tư lệnh trong xe jeep, con mắt sáng lên, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn xám tro cũng hiện ra ánh sáng sùng bái ngưỡng mộ.

Chỉ tiếc trong mắt Tạ tư lệnh chỉ có Trường Thành xa xa.

Hắn không chuyển mắt nhìn chăm chăm đường cong nhấp nhô đó, đối với đau khổ của người đi bên cạnh hoàn toàn nhìn như không thấy.

...

Lý Hổ nhìn thấy Tạ Viễn, không khỏi lấp bắp kinh hãi.

Hắn chưa bao giờ thấy Tạ Viễn bộ dáng lồi thối lồi thối lếch thếch như thế!

Tóc rối tung, cằm mọc râu, quần phục mặc lâu trên người, nhiều nếp nhăn, cổ áo tùy tiện banh rộng.

Hắn rút vào một góc phòng khách, một điều tiếp một điều hút thuốc. Trong gạt tàn trên bàn trà, đã chồng chất đầu mẩu thuốc lá, ngay cả trên sàn, đều rơi rớt đầu mẩu thuốc lá và tàn thuốc.

Lý Hổ đi tới trước mặt hắn, từ trên bàn trà cầm lấy một điếu, châm lửa, yên lặng đứng ở một bên cùng hắn hút thuốc.

Điếu thuốc hút hơn một nửa, Tạ Viễn mới cúi đầu nói câu. – Giờ rất vui đi?

Có lẽ là hút thuốc quá nhiều, trong giọng nói hắn mang theo tia khàn khàn.

Lý Hổ hôm nay không mang bịt mắt, mắt trái có chút xám, một đường cắt xéo ở hốc mắt. Hắn cầm điếu thuốc gãi gãi đầu.

– Vui cái rắm! cũng không phải bố đánh người thành cái dạng kinh hãi này, chẳng lẽ còn liếm câu tử cho tiểu Nhật Bản!

mông.

Tạ Viễn ngẩng đầu lên, miễn cưỡng khoe miệng nhếch nhếch lên.

– Tiểu lão hổ còn rất hiểu chuyện.

– Đ! Đảng ta từ trước tới nay dân tộc đại nghĩa, không sợ hy sinh, chủ trương kháng chiến đến cùng!

– C m n người ngừng lại! ... Sáp khóa thông còn cứ thật m n giả tượng!

Làm ra vẻ. không hiểu giả vờ như hiểu.

...

Tạ Viễn lại hút một điếu, thử ôn hòa nhân nhượng giảng đạo lý với Lý Hổ.

– Không phải ta không cho người cơ hội. Trên tay người có binh quyền, khó tránh khỏi muốn báo thù... Đến lúc đó, nếu thành công, vậy Tam gia ta còn có thể toàn thân không? ... Nếu thật không thành, cứ đoạt tiếp, người cũng không còn chỗ đứng gì có thể đoạt! Rõ ràng người cái đồ chơi, Tam gia ta cũng không nhẫn tâm...

61. Quyển 2 - Chương 10

Lý Hổ dùng sức chớp hai con mắt tròn tròn của hắn, tận lực ở trên mặt làm ra một vẻ mặt chân thành.

Mặc dù có một con mắt dốc không lên lực, nhưng một con khác vẫn ánh mắt sáng ngời, giấy dựa định sóng mắt lưu chuyển.

– Làm sao có thể... Đảng ta hướng tới là kiên quyết chủ trương bỏ ân oán, cùng chung kháng Nhật! Ta cam đoan với đồng chí Mác, tuyệt sẽ không báo thù... Ta đã sớm bỏ ý nghĩ đó trong đầu.

Tạ Viễn hút một hơi thuốc, nhíu mày.

– Lý Liên lạc viên, ngài đây là giả đại biện toán đến nghiệm rồi?!

ngụy quân tử bắt lương mưu mô gian ác, làm bộ nhân nghĩa đạo đức vì nước vì dân.

Hắn gảy tàn thuốc vào gạt tàn, như có chút đắm chiêu gạt gạt đầu.

– Hôm nay không có tâm tình, ngày sau nhớ nhắc Tam gia người, hảo hảo sửa chữa người một chút! Mông thông, người liền đứng đắn.

Lý Hổ nghe xong lời này, ‘xì’ bốc ra một luồng hơi nóng, sắc mặt trở nên hơi hơi biến hồng.

Hắn trong lòng không phục, nóng lòng muốn cãi lại. Ma xui quỷ khiến, cư nhiên phản bác một câu.

– Đồ nhát gan, nói không tâm tình thì để bố đến, ta giúp người thông thông mông!

Lời vừa nói ra, hắn trong lòng đã thầm nói một tiếng ‘Không xong!’

Quả nhiên, Tạ Viễn nâng mắt nhìn qua, tựa tiểu phi tiểu.

– Tiểu lão hổ đây là đoi nóng này!

Hắn từ trên ghế sofa chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt Lý Hổ. Sờ sờ râu trên cằm, vươn tay đến, ở trên mõng Lý Hổ vỗ mạnh một chưởng.

– Chúng ta hiện tại liền đi làm nó!

...

Trên người Tạ Viễn có mùi mồ hôi và khói thuốc súng, râu đâm vào mặt, mang đến hơi hơi đau đớn.

Hắn ép Lý Hổ vũng dưới thân, hai người miệng lưỡi giao triền, bởi vì quá mức kịch liệt, quả thực gọi là đang cắn lẫn nhau. Lý Hổ cánh tay con mắt đều không xài được, nhưng cũng may còn có một hàm răng tốt. Hắn dùng cằm tiến tới, đem môi Tạ cầm thú cắn nát toạc, vì thế, miệng hai người đều tràn ngập mùi máu tươi.

Tạ Viễn nhếch lông mày, nghiêng răng nghiêng lợi lột Lý Hổ sạch trơn. Hắn lật Lý Hổ qua, đè lại bả vai, bắt buộc hắn nâng mõng cao cao, ở phía trên không lưu tình chút nào cắn mạnh một miếng, lưu lại dấu hai hàng răng thật sâu. Lý Hổ đau đến khẽ run rẩy. Gia hỏa của hắn, thế nhưng đã run rẩy dựng lên.

Tạ Viễn đem ngón trỏ vào cái cửa miệng kia, xoay tròn vài cái, lại thêm một ngón tay, hai ngón tay hợp lại, ở bên trong xoay tròn ra ra vào vào.

Hắn vừa làm, vừa từ trong kẽ răng phát ra âm thanh trầm trầm.

– Tiểu lão hổ quả nhiên là thiếu làm... Giờ há miệng cắn chặt Tam gia.

Lý Hổ lớn tiếng thở dốc một thoáng, giây dựa cái lại nói.

– Đổi chỗ sờ người, người chỗ đó cắn càng chặt!

Tạ Viễn lông mày nhíu, mắt hơi hơi nheo lại. Hắn không khách khí với Lý Hổ nữa, rút ra ngón tay, đem gia hỏa mình để ở cửa miệng, hai tay kẹp chặt eo Lý Hổ, mạnh mẽ dùng sức đâm về phía trước, cứ như vậy mà vào toàn bộ!

“A!” Lý Hổ há to miệng, cảm giác mõng lập tức bị bỏ ra từ giữa.

– Đ! Vừa còn nói người không tâm tình...

Tạ Viễn đã cử động, một tay hắn nắm eo Lý Hổ, một tay vươn đến phía trước, bắt lấy gia hỏa của Lý Hổ cùng động.

– Tiểu lão hổ ra sức câu dẫn ta như vậy, dù sao vẫn phải cho người chút mặt mũi... M mõng này thật sự là bảo bối, ta hiện tại tâm tình tốt hơn nhiều!

– Đh bác người! ... A...

– Đã nói với người, ta không có bác, hắn là đ cha ta!

– Hừ... Bỏ đ cha con các người! ... A!!

Tạ Viễn lấy ngón tay đem đầu đồ chơi Lý Hổ bịt lại, cười đến dữ tợn.

– Nhanh như vậy đã không được, còn muốn đ hai?!!”

...

Hai người hầu như là đồng thời đạt tới cao trào. Sau khi bắn ra, Tạ Viễn lật thân Lý Hổ qua.

Hắn thở hồng hộc đè lên người Lý Hổ, hai mắt nhìn thẳng Lý Hổ mặt, tỉ mỉ quan sát...

Lý Hổ đột nhiên run mạnh lên, hai mắt đều nhắm chặt lại, ở dưới thân Tạ Viễn bắt đầu run run.

Nguyên lai, đầu lưỡi của Tạ Viễn, đang vô cùng dịu dàng, tại mí mắt trái hắn, từng chút từng chút liếm qua.

Bên tai vang lên một giọng trầm trầm.

– C m n nếu người nói là thật tâm, Tam gia liền vui vẻ.

62. Quyển 2 - Chương 11

Con mắt Lý Hổ vừa lớn lại vừa tròn, một con mắt là xám mờ mịt không có sức sống, một con mắt khác lại sáng ngời mà có sức sống. Ở trong con ngươi còn tốt, rõ ràng phản chiếu ra vẻ mặt Tạ Viễn, chuyên chú mà lại dịu dàng, lại ẩn một tia uể oải phiền muộn.

Bình quyền của một đơn vị nhỏ kỳ thật không tính là gì. Nhưng trong tay có súng, trong lòng liền sẽ không yên.

Hắn không nghĩ chơi trò mèo bắt chuột tiếp, có thể tiếp tục sống yên ổn, vẫn tốt hơn.

Hai người trầm mặc bốn mắt nhìn nhau, ba con mắt tại một chỗ độ kinh.

Lý Hổ ở phương diện này tương đối chịu thiệt, vì thế khẩn trương vắn vắn cổ, vô ý thức nhún nhún cái mũi, đột nhiên mở miệng nói câu.

– Bây giờ ngươi cũng là một thân mùi quân nhân!

Tạ Viễn nở nụ cười, thân mật vỗ vỗ đầu hắn. Nằm xuống, một bàn tay đặt ngang qua, ôm bả vai Lý Hổ, cúi đầu hừ câu.

“ Tằng tiêu vũ lộ hồi xuân,

Thâm cung thảo mộc tề phương,

Thăng bình tảo tẩu thiêu hoa hảo,

Hành nhạc hà phương... ”

Lý Hổ mắt nhìn nóc giường, trên mặt mang theo một tia hoảng hốt, dường như hồi tưởng tới gì đó.

– Đã lâu không xem kịch.

– Ngày mai ta phải ra ngoài một chuyến. Ngày mốt đi, Tam gia xem hí với ngươi.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Tạ tư lệnh liền ra ngoài thị sát công sự Nam Điện Tử.

Ở quân doanh Nam Điện Tử một đêm, sáng sớm ngày thứ ba, đoàn xe chậm rãi trở về. Hơn mười chiếc xe quân ở phía trước, chính giữa là sáu chiếc xe Jeep loại Mỹ giống nhau như đúc, phía sau đi theo mấy chiếc xe quân bọc hậu.

Tạ Viễn nửa người trên chỉ mặc quân phục áo sơ mi màu trắng, trên sống mũi đeo một bộ mắt kính thủy tinh nâu, ngồi ở ghế sau xe Jeep khuôn mặt vô biểu tình nhìn ngoài cửa sổ.

Đồng nội rộng lớn, xa xa có một đám sơn dương đang ăn cỏ trên dốc thoải.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nổ “Ầm” truyền đến, xe jeep chấn động dữ dội, Tạ Viễn lập tức bị bắn lên, đâm vào trên mui xe!

Xe ngừng mạnh lại, lái xe quay đầu, vẻ mặt lo sợ không yên la lớn với hắn.

– Tư lệnh! Máy bay!! Máy bay của tiểu Nhật Bản!!

Đầu Tạ Viễn đập mạnh vào nóc xe, trước mắt cơ hồ đều bay ra sao vàng. Hắn cũng không lo mấy cái này, chỉ tại trong một mảnh choáng nặng nề đau đớn trầm tiếng mệnh lệnh nói.

– Đoàn xe không được ngừng, tiếp tục chạy!

Lái xe lên tiếng đáp lại, ô tô vừa mới phát động, đột nhiên lại một tiếng nổ vang lên!

Tạ Viễn chỉ cảm thấy thoáng cái rung mạnh, cảnh sắc ngoài cửa sổ bắt đầu thiên toàn địa chuyển, sau đó, hẳn liền cái gì cũng không biết.

Chú thích:

Đoạn trích màn hai trong vở kịch Trường Sinh điện nổi tiếng. Nội dung vở kịch là nói hoàng đế Đường Huyền Tông ngu ngốc, chính trị cổ hủ mang đến họa lớn cho quốc gia, làm vương triều suýt bị diệt. Tuy thế, lại đồng tình giữa tình yêu của Dương Ngọc Hoàn với Đường Huyền Tông, gián tiếp bày tỏ đồng tình đối với triều Đường thống trị, còn gợi gắm ước vọng đối với tình yêu đẹp.

Lớp mây mưa móc hồi xuân

Thâm cung cỏ cây khắp phương

Thanh bình tấu sớm

Cảnh xuân đẹp quá.

Vui chơi có gì ngại.

63. Quyển 2 - Chương 12

Ngày không kích này, trong lúc vô ý sáng tạo một lịch sử.

Đây là người Nhật Bản lần đầu tiên ở trên chiến trường Trung Quốc điều động máy bay. Sau đất liền, ngay cả không trung cũng không có địch thủ!

Tạ Viễn đột nhiên mở mắt, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

Sắc trời đen như quạ, trong phòng chỉ có một ngọn đèn gầy yếu, dưới ánh đèn lay bóng.

Có âm thanh truyền đến.

– Thiếu gia, người tỉnh?!

Hắn chỉ cảm thấy đau đầu muốn nứt, vươn tay dè cái trán, chạm đến một lớp băng gạc thật dày.

– Đây là đâu?

Đoàn Bí thư hơi khom người đứng ở trước giường. Ông cũng bị thương, cánh tay dùng băng gạc treo trên cổ. Sắc mặt u ám, vẻ mặt ngưng trọng nhưng biểu tình hãy còn trấn định.

– Đây là yếu tắc ở Nam Điện Tử. Thiếu gia, hiện tại tình huống không ổn, chúng ta bị quân Quan Đông bao vây.

Ban sơ, sau khi Tạ Viễn hôn mê, thuộc hạ che chở hắn, chặt vật trốn về yếu tắc Nam Điện Tử. Không đợi quân y đến, bên ngoài liền truyền đến tin tức, sư đoàn Mikami quân Quan Đông phát động đột tập yếu tắc, đã chặt đứt đường lui của yếu tắc.

đánh úp bất ngờ.

Hoàng hôn, sư đoàn Mikami bao vây toàn bộ yếu tắc.

Đoàn Bí thư vẻ mặt ngưng trọng.

– Đầu tiên là ở trên trời tạc, sau là tập kích. Người Nhật Bản đây là chắc chắn biết thiếu gia ngài đến, có người mật báo cho bọn nó!

Tạ Viễn mắt hơi hơi nheo lại, ánh đèn mờ tối, Đoàn Bí thư cũng không nhìn rõ thần sắc trên mặt hắn.

– Trước cùng cố phòng thủ của yếu tắc, gửi điện tín cho Bộ Chỉ huy tối cao và đoàn Mông Cổ độc lập gần đây, bảo bọn họ lập tức chi viện!

Hắn xoay người, đem hai cái đùi chuyển đến mặt đất.

– Thiếu gia, ngài bị thương, nằm nằm trước đi.

Tạ Viễn khoát tay, đứng dậy mỉm cười.

– Chết mới nằm, sống phải nhảy nhót nhiều.

Hắn đi đến cạnh bàn, cầm lấy một tấm gương.

– Tháo băng gạc này đi.

Cửa vừa mở ra, bên ngoài một đám quan quân vây quanh, có yếu tắc Nam Điện Tử, cũng có theo Tạ tư lệnh đi tuần.

Mọi người mắt thấy Tạ tư lệnh vẻ mặt hồng hào đi ra cửa, dáng người thẳng tắp, mũ kê-pi kéo thấp đè trên trán.

– Lập tức thông tri tất cả sĩ quan trở lên, đến Bộ chỉ huy yếu tắc họp!

...

Lý Hổ thay tây trang, soi gương xử lý tóc. Tóc của hắn giờ hơi dài, dùng lược chải lên chút dầu, chải chỉnh tề thành một mái rẽ ngôi.

Sửa soạn xong, hắn từ trong ngực lấy ra đồng hồ bỏ túi, quan sát một chút kim đồng hồ.

...

Chuông điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, Lý Hổ đi tới cầm lấy ống nghe. – A lô.

“Lý liên lạc viên, không xong rồi! Tạ tướng quân ở Nam Điện Tử bị người Nhật Bản bao vây, đoàn chúng ta lập tức sẽ xuất phát, tiếp viện Nam Điện Tử!”

Gọi đến là Đội trưởng đoàn 3 quân I Liên quân kháng Nhật. Đoàn này là do Đảng Cộng Sản một tay thành lập, mặc dù không trắng trợn ở trong quân thiết lập đảng uỷ, nhưng thường xuyên sẽ mời Lý Hổ lấy thân phận liên lạc viên Trung Quốc đi làm một ít tuyên truyền, tương đương với nửa chức trách của chính uỷ.

Lý Hổ sững sốt, hắn theo bản năng thoáng nhìn cửa...

– Chờ ta, ta cùng đi với đoàn 3!

64. Quyển 2 - Chương 13

Một phát đạn pháo rơi vào trong yếu tắc, tạc sập một đoạn tường thành.

Binh lính khiêng bao cát đi tới phía trước, muốn lấp chỗ hổng này.

Tiếng súng máy “tạch tạch” vang, người đằng trước ngực nứt ra đóa lớn đóa lớn huyết hoa, ngay trước khi hắn còn chưa ngã xuống, người phía sau nhân cơ hội lại chạy thêm vài bước.

Lấy máu thịt của thân thể làm lá chắn, người ở sau đạp lên thi thể người phía trước, tre già măng mọc, rút cục lấp lại chỗ hổng này!

Trong tiếng pháo súng đinh tai nhức óc, Lưu Đội trưởng rống lớn nói với Tạ Tư lệnh.

– Tư lệnh, viện quân còn chưa tới, các huynh đệ sợ là chống không được nữa!!

Tạ Tư lệnh buông ống nhòm, nhìn về phía Lưu Đội trưởng.

– Chống không được cũng phải chống! Kiên trì một buổi tối nữa, viện quân nhất định sẽ đến!

Các sĩ quan mặt xám mày tro, hai mặt nhìn nhau. ‘Sợ là kiên trì không được một buổi tối!’

Trong các đội ngũ tiếp viện, đoàn độc lập Mông Cổ gặp phải chặn đánh mạnh mẽ của quân Nhật, bị ngăn ở Tây Khẩu, quân thứ sáu còn chưa thể vượt qua Ô Lan sơn, mà những quân đội khác lại cách càng xa hơn.

Chỉ có ba đoàn đóng quân tại Trương Gia Khẩu, đoàn 3, đoàn 7 quân I, đoàn 1 quân II là hi vọng cuối cùng!

...

“Báo cáo tư lệnh. Vừa nhận được điện báo vô tuyến, đoàn 7, đoàn 1 đã đến trận địa sau lưng quân địch, bắt đầu tham chiến với sư đoàn Mikami!”

Lưu Đội trưởng ở bên cạnh khấn cấp chen vào hỏi. “Sao mới hai đoàn?! Đ m n đoàn 3 đâu?!”

=====

Vương Đội trưởng lại lắc lắc đầu, thái độ kiên quyết. “Lý liên lạc viên, anh nói quả có đạo lý. Sư đoàn Mikami xuất động quy mô, Đa Luân tất nhiên trống rỗng, đây quả thật là cơ hội tốt công chiếm Đa Luân! Nhưng Nam Điện Tử đang nguy sớm tối, tôi không thể mạo hiểm như vậy được! Tà tướng quân là lãnh tụ liên quân kháng Nhật, nếu hắn có gì bất trắc, hay là rơi vào tay người Nhật Bản, đối với sự nghiệp dân tộc kháng Nhật là một đả kích to lớn! Chúng ta gánh không nổi trách nhiệm này!”

Lý Hổ vẫn không chịu hết hy vọng. “Vương Đội trưởng, Đa Luân nối tiếp ba tỉnh, là đầu mối then chốt giao thông, chiến lược yếu địa! Nếu chúng ta có thể hạ được nó – hang ổ sư đoàn Mikami, đây đối với kháng chiến, đối với sức mạnh của Đảng ta, có trợ giúp lớn bao nhiêu chứ?!”

“Lý đồng chí! Anh không cần nói nữa!”

Khi hai người nói lời này, đang ngồi ở trong xe, đại bộ đội đi theo phía sau, đỉnh đầu điểm điểm ánh sao, lặn lội ở trên đường quê.

Đột nhiên, đỉnh đầu vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Lý Hổ không khỏi đem đầu vươn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn thấy trong đêm tối, chiếc xe tải phía trước đột nhiên mất lái, nghiêng vẹo đâm tới xe bọn họ ngồi!

Không quân người Nhật Bản lại xuất động!

Xe đầu bị súng máy trên máy bay bắn trúng, mất lái đâm vào xe chỉ huy Lý Vương hai người ngồi làm bọn họ đâm thẳng vào thùng lũng bên cạnh!

=====

Sau thiên toàn địa chuyển, Lý Hổ tỉnh lại.

Hắn bị kẹt ở chỗ ngồi, cả người đau đến như vỡ khung xương, nhưng không bị thương nặng gì.

Hắn thử thăm dò từ trong xe bò ra, vẫn may, còn có thể lắc lắc đứng dậy.

Lái xe nằm trong chỗ điều khiển, một thanh sắt cắm vào giữa hốc mắt, máu dính cả mặt, hiển nhiên là đã chết.

Lại nhìn chung quanh, phía trước bên trái có một hình thể nằm không nhúc nhích.

Lý Hổ tập tễnh sang. “Vương Đội trưởng, Vương Đội trưởng!”

Vương Đội trưởng bị quăng ra từ trong xe, trên trán đều là máu. Hắn nghe được Lý Hổ gọi, hơi hơi giật giật, như đang muốn mở mắt.

Lý Hổ nhìn hắn, trầm tư một lát, yên lặng giơ lên chân...

...

Lý Hổ rút cục thu chân, trên mặt đất, Vương Đội trưởng đã không còn nhúc nhích, không thở nữa.

Trong bóng đêm tối đen, xa xa truyền đến tiếng gọi. “Đội trưởng... Liên lạc viên...”

Lý Hổ ngẩng đầu, yên lặng nhìn về phương xa.

‘Sống tiếp được, là mệnh của người! Không sống tiếp được, là người nợ bố! Bố mày là đang cầm lại thứ thuộc về mình!’

65. Quyển 2 - Chương 14

Lý Hồ dương dương tự đắc đi vào cao ốc Bộ Chỉ huy sư đoàn Mikami.

Hắn vẫn còn mặc áo sơ mi trắng bình thường, quần tây dài và giày da, chỉ cởi áo vest, thay một cái áo lính vàng nỉ không có quân hàm, thoáng có vẻ chảnh ra cái gì cả. Nhưng chút thứ này không tốn hao gì đến thần thái trên mặt hắn: là đặc chí không chút nào che giấu, ngay cả con mắt bị mù, gần như ở sau bịt mắt xuyên qua bản ra quang mang.

‘Đại bản doanh của sư đoàn Mikami! Đầu mối giao thông then chốt Kí, Sát, Mông! Thương phụ tái ngoại phần hoa nhất! M nó, bố quá có bản lĩnh!’

Thương phụ: thành phố thông thương với nước ngoài. Tái ngoại: phía Bắc Trường Thành.

Thong thả, đi vào văn phòng sư đoàn trưởng, đối diện liền gặp gã sĩ quan đoàn 3, tác chiến Tham mưu trưởng Lưu Nghĩa Huy.

Lưu Tham mưu trưởng cầm trong tay tờ giấy, phấn khởi đến mụm cơm trên mặt đều tỏa hồng quang.

– Liên lạc viên, ngài mau xem!

– Của quý gì, vui như vậy?! Lý Hồ ở ghế sau bàn công tác rộng rãi ngồi xuống, chậm chậm vươn tay, nhận lấy tờ giấy.

Một lát, hắn vỗ mạnh đùi.

– Thứ tốt!

Đây là tấm bản đồ quân sự thiêu hủy hơn phân nửa, ở trên dính vết máu tròn lớn. Có lẽ người muốn tiêu hủy nó không kịp hoàn thành nhiệm vụ, liền tới chỗ Diêm Vương gia báo danh. Trên tấm bản đồ tàn chỉ chút mốc, người xem quen bản đồ quân sự liếc mắt một cái liền biết, đây là bản đồ cơ sở quân sự và đóng quân!

– Liên lạc viên, bây giờ chúng ta có thể lập công lớn rồi!

Lý Hồ kín đáo gật gù đầu, cố gắng muốn biểu hiện ra điệu bộ thận trọng, nhưng không tự chủ được lộ ra hai hàng răng trắng.

– Đây cũng là một thắng lợi to lớn của Đảng ta lãnh đạo kháng chiến ... Là thắng lợi của chủ nghĩa Mác!

Lưu Tham mưu trưởng ngưỡng mộ nhìn Lý Hồ.

– Ngài nói đúng! Liên lạc viên trình độ thật cao!

Đúng lúc này, bên ngoài tiến vào một sĩ quan truyền tin.

– Báo cáo, yếu tắc Nam Điện Tử phát ra ngoài điện văn công khai.

– A?

Lý Hồ tươi cười lập tức cứng tại trên mặt.

– Cầm t... Điện văn nói cái gì?

– Tổng Tư lệnh Liên quân Chaha'er kháng Nhật Tạ Viễn ở yếu tắc Nam Điện Tử đánh điện cả nước: Dư cuộc đời này dốc sức phục hưng dân tộc, luôn luôn chí nguyện sống vì nước hy sinh thân mình. Nay bị giặc Nhật vây đồn, tình thế nguy ngập, đặc mệnh quân trưởng quân I Liên quân kháng Nhật Đới Quốc Thành làm đại diện Tổng Tư lệnh. Nếu có bất trắc, ngô tất lấy thân tuấn quốc, tuyệt không để lại cơ hội cho giặc

Nhật lợi dụng. Đến lúc đó phàm tướng sĩ Liên quân ta, phải kế thừa di chí, kháng Nhật đến cùng. Là sở thành khẩn dặn dò!

ta, chúng ta.

...

Lưu Tham mưu trưởng kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Lý Hổ.

– Liên lạc viên, tướng quân đây là muốn lấy thân tuấn quốc! vậy phải làm sao giờ...

Lý liên lạc viên ngây ngốc ngồi ở đó, nhìn qua giống một pho tượng đá.

Trên mặt hắn một tia biểu tình cũng không có, trong lòng lại hỗn loạn xoay chuyển vô số ý nghĩ trong đầu. ‘Tên cầm thú giảo hoạt như vậy, thật cam lòng vì quốc gia đi tìm chết? Hắn đây là đang chơi cái quỷ kế gì? ... Chẳng lẽ hắn thật định đi tìm chết?! ... Chết thì chết đi, còn đánh điện cái gì cả nước... Chẳng lẽ là nói cho bố nghe? ... Chẳng lẽ hắn đang oán giận bố bạc tình, không đi cứu hắn? ... Bố dựa vào cái gì phải cứu người, người hại bố thảm như vậy! ... ’

...

Mikami Kazuya xem xong bức điện trong tay, vứt mạnh nó xuống đất.

– Tên Tạ Viễn kia, rất xảo quyệt!

Thuộc hạ gã ở cạnh nghi hoặc khó hiểu.

– Sư đoàn trưởng?

Gã ngẩng đầu lên, vẻ mặt thách thức.

– Lúc trước sở dĩ ta quyết định không điều quân trở về cứu viện đại bản doanh, chính là bởi vì Tạ Viễn là Tổng chỉ huy của Liên quân kháng Nhật, bắt hắn ta, giá trị so với Đa Luân còn lớn hơn nữa! Nhưng hiện tại hắn đem quyền lực giao cho Đối Quốc Thành, lại đánh điện cả nước, đây là lấy tính mạng uy hiếp ta! Cứ đánh tiếp, ta được đến, chẳng qua là một cái xác! Mà Trung Quốc, có một biểu tượng anh hùng hy sinh thân mình!

– Thuộc hạ không rõ, cái đó... thì sao?

Mikami Kazuya lắc lắc đầu.

– Người không rõ, có đôi khi, người chết còn đáng sợ hơn người sống.

Gã đột nhiên xoay người, bảo cấp dưới.

– Người phát điện báo cho quân đội Trung Quốc chiếm cứ đại bản doanh. Nếu bọn họ tức khắc rời khỏi Đa Luân, sư đoàn ta liền từ Nam Điện Tử rút quân. Nếu không thì... đợi linh xác của tướng quân bọn họ!

66. Quyển 2 - Chương 15

Trong vòng một giờ, thông tin đến từ khắp nơi thông qua đủ loại phương thức, xuyên qua khói thuốc súng chiến trường, lần lượt tới chỗ đoàn 3.

Đi đầu là bức điện tối hậu thư của người Nhật Bản, tiếp là điện báo tổ chức phát đến, khen ngợi Lý Hổ lâm nguy thụ mệnh, chiêu vẫy Ngụy cứu Triệu này làm vô cùng tốt! Trong nguy cấp, phát huy cực độ tác dụng tiên tiến của Đảng ta! Yêu cầu cần phải tận lực cứu tướng lãnh ái quốc Tạ tướng quân để củng cố Mặt trận Dân tộc thống nhất kháng Nhật.

nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy.

Cuối cùng, phía Nam đến tin tức, cũng thông qua người trung gian tới cạnh Lý Hổ. Chỉ cần hắn có thể kiên trì kháng chiến, tử thủ Đa Luân, quân Trung ương sẽ phái quân tiếp viện, hơn nữa ngay tại chỗ bổ mệnh hắn làm quân trưởng V quân Trung ương Hoa Bắc!

Trong một mảnh hỗn loạn, duy chỉ yếu tắc Nam Điện Tử bảo trì trầm mặc, ngoại trừ bức điện thông báo trước kia cho cả nước, không có bất cứ tin tức gì.

...

Bàn giấy của Mikami Kazuya, là bàn dài gỗ Tử Đàn kẻ hoa bằng niên đại Càn Long, trước đây khi con cháu trong nhà của Tổng đốc Liêu Thẩm triều Thanh vợ vét mà có, là đồ yêu thích của gã.

Nay Lý Hổ đang ngồi xếp bằng ngồi ở trên, ngực ôm cái ca, bên trong đựng đầy canh thịt trộn cơm. Hắn tâm bất tại yên mức một muống dứt vào miệng, làm vài giọt mỡ canh rơi vài xuống mặt bàn.

không yên lòng.

‘Cầm thú kia suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ hắn thật sự định bụng đi tìm chết?!’

Lý Hổ miệng ngậm thìa, ngồi ở đó độc thoại.

– Sao còn chưa phát điện báo tới đây?

‘M, chẳng lẽ còn muốn bố vội vàng đi cứu người sao?!’ Lý Hổ càng nghĩ càng ức. ‘Bố muốn sống, phải ngủ với người, xong rồi còn phải bỏ gia hỏa, người dựa vào cái gì... Bố không tiện như vậy!’

Kỳ hạn tối hậu thư của người Nhật Bản là ba giờ.

Hai giờ rưỡi, Lưu Tham mưu trưởng từ bên ngoài do do dự dự tiến vào.

– Liên lạc viên, chúng ta có phải chuẩn bị rút quân hay không?

– Rút cái rắm!

Lý Hổ một cổ hỏa vô cơ vừa lúc rơi xuống đầu y, lồi lên con mắt hướng về phía Lưu Tham mưu trưởng một tiếng rống to, y thoáng run run, lập tức liền “hành quân lạng lẽ” lui lại.

‘M con chim! Bố giờ thu dọn một chút, làm Quân trưởng quân Trung ương đi! Để xác đồ chó hoang người vào tay tiểu Nhật Bản!’

...

Còn kém 10 phút, có người lạng lẽ đẩy ra cửa phòng làm việc, đi đến trước mặt Lý Hổ, hơi hơi khom người, cười nói.

– Lý tiên sinh quả nhiên lấy đại nghĩa dân tộc làm trọng, Ủy viên trưởng phi thường vui mừng. Thời khắc đặc biệt, không có cách nào đưa uỷ dụ chính thức tới đây, đây là tờ điện văn uỷ nhiệm tạm thời. Chúc mừng Lý tiên sinh nhậm chức Quân trưởng V quân Trung ương Hoa Bắc! Hy vọng Lý Quân trưởng bảo vệ Đa Luân, viện quân đang trên đường tới.

Lý Hổ cầm lấy này tờ điện văn nhìn kỹ càng, nhếch môi, lộ ra hai hàng răng tuyết trắng.

– Bố lại là Quân trưởng! Tốt, rất tốt!

Hắn nắm lấy tờ điện văn này xé thành hai nửa.

– Cầm thú không phải thứ gì tốt, Ủy viên trưởng càng m n không đáng tin cậy!

Hắn vòng qua cái bóng đứng ngăn ra đây, đi ra khỏi cửa, lớn tiếng hô tiếng.

– Toàn bộ đoàn 3 tập hợp cho bố, chuẩn bị rút quân!

...

Lý Hổ vừa bước đi nhanh, vừa dùng tay áo khịt khịt cái mũi, trong lòng ủy khuất muốn chết. ‘Bố thiệt m n tiện!’

...

Đoàn 3 ngày thứ hai sau giờ ngọ rút về Trương Gia Khẩu, đang lúc hoàng hôn, Tạ tướng quân cũng an toàn trở lại.

Hắn mặc một bộ quân trang dính máu, trên đầu băng gạc, mang theo vừa đúng trang nghiêm thân thiết, lấy tư thế anh hùng khải hoàn trở về đối với biển người nghênh đón phát phát tay, liền đổi ngồi lên một chiếc xe hơi tuyệt trần mà đi.

Các nữ học sinh đặc biệt đến chào đón anh hùng dân tộc hiện ngang lăm liệt, không sợ hy sinh Tạ Viễn Tướng quân, che miệng, kích động đến khóc không thành tiếng.

...

Lý Hổ đẩy ra cửa phòng, đột nhiên sững sốt.

Trên sofa, Tạ Viễn đang ngồi hút thuốc. Hắn còn mặc bộ quân phục dơ bẩn, trên đầu băng một vòng gạc.

Nghe được tiếng động, hắn ngẩng đầu nhìn hướng cửa. Giữa sương khói, khuôn mặt mơ hồ mà yên bình.

– Về rồi?

Lý Hổ há há miệng, nhất thời không biết nên nói cái gì. – Người cũng đã trở lại?

Hắn nuốt xuống một ngụm nước miếng.

– ... Sao người ở đây?

Tạ Viễn cười cười. Dưới ánh đèn êm dịu, nụ cười dịu dàng mà lại lưu luyến, còn mang theo vài phần ủ rũ xuân hoa thu nguyệt bao thuở.

– Tam gia từng nói xem với người, cho nên lại đây đón người.

cảnh sắc tươi đẹp, những ngày hạnh phúc.

67. Quyển 2 - Chương 16

Tuồng viện Trường Sinh là nhà hát duy nhất ở Trương Gia Khẩu.

Hiện nay đoàn kịch lên đài ở đây là đoàn Quảng Hòa tới từ Bắc Bình. Hôm nay đóng cửa, mọi người đều đang nghỉ ngơi, trong sương phòng tụ tập nói chuyện phiếm, cũng có ở trong sân luyện giọng. Đột nhiên, bầu gánh vội vàng tiến vào nói.

– Mau dọn dẹp dọn dẹp, chuẩn bị lên diễn. Tạ Tư lệnh lập tức sắp tới chỗ chúng ta nghe kịch!

Mọi người đồng loạt nhìn về phía bầu gánh, khuôn mặt “không thể tin được”. ‘Vừa rồi còn đang nói chuyện bàn về anh hùng dân tộc, bây giờ mới vừa thoát hiểm trở về, liền muốn tới chỗ chúng ta nghe kịch?!’

...

Quản lý rạp hát và bầu gánh cùng nhau đứng ở cửa lớn chờ đón Tư lệnh đại giá quang lâm.

Ngày xưa luôn phong thái đoạt nhân Tạ tư lệnh, hôm nay mặc bộ quân phục dơ bẩn dính máu, trên đầu băng gạc, sau khi từ trên bước xe xuống, đi thẳng đến bên khác, hơi hơi cúi người, thế nhưng tự mình mở ra cửa xe, từ bên trong thỉnh một người ra.

Quản lý và bầu gánh đồng thời kinh ngạc mở miệng.

Cách cửa kính xe, Lý Hổ đem nếp nhăn khóe mắt Tạ Viễn thấy rất rõ ràng. Hắn sắc mặt ám trầm, cả mặt hiện ra tang thương và mỏi mệt, duy độc đôi mắt, vẫn dịu dàng sáng ngời, chuyên chú nhìn vào trong xe...

Hắn trong lòng căng thẳng, dâng lên một cỗ tư vị nói không nên lời. Im lặng không lên tiếng xuống xe, đi theo Tạ Viễn vào ghế lô chuyên dụng trên lầu.

Một rạp hát to như vậy, chỉ trong ghế lô này có người, phía dưới trên dãy thính phòng tất cả đều trống rỗng.

Công khai diễn vừa vang, trên sân khấu “phần mặc đẳng trường”, diễn là Bá Vương biệt Cơ vừa ra.

trang điểm lên sân khấu.

Thiên cổ anh hùng tranh hà sự, doanh đắc sa trường chiến cốt hàn...

Giọng hát điệu Tây bì cao vút mạnh mẽ, vận đủ khí xướng ra, làm trái tim người đều run rẩy.

lần điệu trong ca kịch dân gian TQ, đậm với đàn nhị.

– Lần này vốn cho là không gặp được người nữa.

Lý Hổ chấn động, xoay đầu lại, hai người ba mắt đối diện, lẫn nhau trong mắt đều có thứ gì đó nói không rõ tả không được.

Hơn mấy năm ân tình ái thân cận gần bó, trong hôm nay sẽ phải chia lìa...

– Ta từng nghĩ, không biết Tam gia chết, tiểu lão hổ sẽ vui vẻ, hay là có một chút khổ sở nhỉ?

Lý Hổ độc nhãn mở tròn tròn, nhìn thẳng Tạ Viễn, trong lòng uất ức lại nói không nên lời. ‘Vốn bố đương nhiên là vu vè...’

Tạ Viễn cười cười, hơi hơi gật gật đầu.

– Ta đoán tiểu lão hổ vẫn là sẽ có một chút khổ sở như vậy. Cho nên thu được tin tức đoàn 3 phá được Đa Luân, ta lúc ấy đã nghĩ, chiều này vây Ngụy cứu Triệu thật hay! Lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, sau khi trở về, phải m n đối đãi người ta cho tốt! Mà m nó đem tay với mắt người ta phế hết, còn có thể không đối tốt với người ta một chút?!

Lý Hổ vội vàng há miệng, muốn nói gì đó. Tạ Viễn giành trước chặn đứng câu chuyện, tiếp tục nói.

– Nhưng không nghĩ tới, đợi đến đợi đi, Đa Luân bên kia một chút động tĩnh cũng không có! Người đồng Nam Điện Tử chết gần hết, lão Đoàn cũng đi dứt! Họ Vương thật ngoan, m n đây là muốn mượn tay người Nhật Bản, muốn mạng ta!

Lực bạt sơn hề khí cái thế,

Khi bất lợi hề Chuy không thệ.

Chuy không thệ hề khả nề hà,

Ngu hề Ngu hề nại nhược hà.

Lý Hổ trong lòng biết không ổn, trong hoảng hốt, hắn thấy Tạ Viễn trên mặt tươi cười, trong dụ dàng thể nhưng mang theo một tia bi thương.

– Việc đã đến nước này, ta cũng chỉ có thể đánh bạc với họ Vương một trận, trí chi tử địa nhi hậu sinh! Thắng, Tam gia trở về bồi tiểu lão hổ xem hí. Thua, mạng này liền bồi cho y, để y chịu tội nửa đời này!

dồn vào tử địa mà sống. Y ở đây là Vương Đội trưởng đã bị Tiểu Hổ giết.

Phi tử năng... năng không thể tìm ý nghĩ nông cạn này!

Ở trong tiếng kinh hô bức thiết của Tây Sở Bá Vương, Tạ Viễn cắn chặt hàm răng, từ trong hàm răng trầm thấp nhả ra một câu.

– Kết quả, ta thắng.

Chú thích:

Sức dời núi, khí trùm trời,

Ô Truy chùn bước bởi thời không may!

Ngựa sao chùn bước thế này?
Ngu Cơ, biết tính sao đây hỡi nàng?

68. Quyển 2 - Chương 17

Một rạp hát to như vậy, tầng dưới chót một mảnh trống rỗng vắng vẻ.
Chỉ sân khấu kịch nùng mặc trọng thái, trình diễn một màn sinh ly tử biệt trong tuyệt cảnh!
cố gắng mô tả.
Hán binh đã chiếm đất, bốn bề tiếng thọ địch.
Y a!
Quân vương khí phách tấn,
Vây!
Tiện thiếp dựa ai mà sống?
Tra tra tra! Oa nha nha... A!
Không, không, không thể! Vạn không thể!
Y a!
Trong tiếng hô anh hùng bi sanh mật lộ, trong hai mắt Tạ Viễn rõ ràng phản chiếu ra bóng dáng của Lý Hổ.
Độc nhân mở rất tròn, lỗ tai dựng thẳng lên, mặt hơi hơi đỏ lên, một bộ dáng muốn nói lại thôi.
‘Thật không nghĩ tới, khoảnh khắc nghĩ đến hẳn phải chết, nhớ nhất ở trong lòng, chính là thứ này!’
Từ khi biết được đoàn 3 chiếm lĩnh Đa Luân, Tạ Viễn liền chờ đợi bọn họ liên lạc với mình, cùng người Nhật Bản đàm phán.
Kết quả đợi, đối phương không hề có động tĩnh, người Nhật Bản cũng không đình chỉ tiến công. Yếu tắc Nam Điện Tử cực kỳ nguy ngập, Đoàn Bí thư ở bên cạnh hẳn bị tạc lên trời, ngay cả cái thi thể nguyên lành cũng không tìm được, chỉ còn lại mảnh vết máu trên quần áo.
Phút chốc đó, Tạ Viễn biết đoàn 3 đã vứt bỏ mình. Còn lại, chỉ có đánh cược!
Cược tính mạng, đổ một phen đoàn 3 thiên phụ sở chỉ, không đường có thể đi, cược một trận người Nhật Bản cân nhắc lợi hại, hiểu được lấy hay bỏ.
chỉ hành động bị mọi người chỉ trích, xúc phạm làm nhiều người tức giận.
Ván hào đồ này, may mắn thắng.
lấy món tiền lớn để cược.
Trên đường trở về, trong xe jeep lắc lư, cả người mùi máu tươi, trong lòng ngoại trừ tính toán làm sao xử Vương Đội trưởng, lại không hiểu sao, khẩn cấp muốn gặp được tên kia.
Đem hẳn đặt ở trên giường, dùng sức làm, liều mệnh làm, mãi đến máu thịt hòa với máu thịt, cốt tủy hòa với cốt tủy, tan vào với nhau!
Hắn đã không phải Tạ Tam thiếu gia hăng hái, không ai bì nổi, tự cho là vạn sự đều nắm trong tay trong thành Bắc Bình nữa.

Loạn trong giấc ngoài, liên tiếp bại trận, mới hiểu được kẻ nhân sinh không như ý tám chín phần mười, chỉ có thể là nửa do người nửa do trời.

Phiền não quá nhiều, mà năm tháng khổ đoản. Nếu như thế, làm chi còn muốn gây khó dễ với người mình để ý?

...

Trở lại Trương Gia Khẩu, tin tức thứ nhất nhận được, là Vương Đội trưởng từ sớm đã chết, sau đó hết thấy đều là Lý Hổ chỉ huy.

Tạ Viễn thấy mình trước là bị tạc choáng váng.

Hắn ở trong lòng gật gật đầu. ‘Một bên tình nguyện, ngay cả tình nhân cũng coi như không đến... Đã quên cái đồ đó là kẻ mang thù cỡ nào, hai cánh tay một con mắt, đủ hắn ghi hận mảy may nhất sinh nhất thế!’

...

Lý Hổ lớp dưới da mặt đỏ ửng, giãy dụa không muốn袒 lộ ra ở trên mặt.

Về chút tiểu tâm tư này, che giấu cũng cảm thấy thẹn, nếu trải ra ánh sáng, chỉ sợ ngay cả mình cũng nhận không được muốn một miếng nước bọt, mắng một câu. ‘M đồ đê tiện!’

Quả thật cân nhắc quá lợi hại, Đa Luân không giữ được, đầu trọc càng không đáng tin cậy, chỉ có thay đổi người là đường ra tốt nhất.

Nhưng... Nếu chỉ là một cừu nhân, ngưng một hơi thở lưỡng bại câu thương, cũng phải giết chết hắn trước rồi nói sau!

Đại Vương!

A!

Hán binh... nó giết vào đây rồi!

Hảo! Đội cô ra xem!

Thôi!

A! Y a!

Vừa thật vừa ảo, quang ảnh loang lổ, tử vong bị động lại ở trên sân khấu.

Khúc chung.

Tạ Viễn đưa tay vói vào trong quần phục, chạm đến cây súng lạnh như băng.

Lý Hổ không phải nhân vật đơn giản, mặc kệ hoàn cảnh gì, hắn vẫn có thể tiếp tục đứng lên, bất thành linh đi lên như vậy.

Chỉ có chết, mọi chuyện mới chấm dứt!

69. Quyển 2 - Chương 18

Hí xương xong, đào kép đi ra, dưới đài đèn đuốc rực rỡ, sân lại trống vắng.

Trong ghế lô ánh sáng lờ mờ, hai người yên lặng đối diện. Dưới quang ảnh, chiếu ra Tạ Viễn nhiều nếp nhăn một thân quân trang, thái dương một sợi tóc bạc. Trong hoảng hốt, hồi tưởng về Đại hí viện Trung Quốc năm ấy, ngựa xe như nước, người thanh niên áo quần bảnh bao trong rực rỡ gấm hoa, thần thái phong lưu, trong lòng Lý Hổ đột nhiên có chút cảm khái. ‘Cầm thú già rồi.’

Làm sao có thể không già. Nháy mắt, chín năm cứ thế trôi qua!

Trong nháy mắt này, hắn nghĩ sá gì. ‘Dù sao bố cũng không cần mặt mũi, nói liền nói đi!’

Hắn há miệng...

Tạ Viễn nắm chặt cây súng, chỉ cảm thấy chỗ báng súng một mảnh lạnh lẽo.

Ánh mắt lướt qua toàn thân Lý Hổ, cuối cùng dừng tại bít mắt trái hắn. ‘Hắn gặp được ta luôn luôn không hay ho, mà lại càng sống càng tinh thần! Cứ như vậy mà chết, chỉ sợ hắn thành quỷ cũng không cam tâm.’

Hắn mắt thấy môi Lý Hổ giật giật...

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

– Tư lệnh, Lý quản lý dẫn nhị vị lão bản Ngô Bạch, muốn thỉnh an ngài.

Lý Hổ lập tức ngậm miệng, đem môi ngậm chặt. Tạ Viễn đưa tay từ trong lòng ra, ngả vào sô pha.

– Tiến vào.

Cửa ghế lô kê kẹt mở, song song đứng ở cửa, không phải là Tây Sở Bá Vương và Ngu Cơ. Người hí xướng lâu, trong cử chỉ đều có vài phần quân vương khí. Bước chân thư thả tiến vào, tư thế đoan chính, nhắc tay cúi đầu.

– Kiến quá Tư lệnh.

Ngu Cơ theo sát sau hắn, nhún chân cúi chào.

Tạ Viễn thấy hai người vẫn phần trang, Sở Bá vương uy phong lẫm lẫm, Ngu Cơ bên cạnh sở sở y nhân, không khỏi cười.

– Đại Vương, giang sơn cùng mỹ nhân, nào nặng nào nhẹ?

mỹ nữ đẹp động lòng người.

Hai người này vốn là ngưỡng mộ Tạ Tướng quân anh hùng, nên sau khi hết kịch đặc biệt lại đây thỉnh an. Không nghĩ tới còn chưa nói một câu, Tạ Tướng quân liền hỏi một vấn đề như vậy.

Trong sững sốt, nhìn nhau liếc mắt một cái. Sở Bá vương nhìn nhìn Ngu Cơ, đoan tay.

– A, giang sơn nặng, tình cảm càng nặng. Sinh nguyện cùng tiểu ngạo non sông, tử cũng dắt tay cùng sấm cử tuyên!

– Sinh nguyện cùng tiểu ngạo non sông, tử cũng dắt tay cùng sấm cử tuyên... Nếu đối phương không muốn thì sao?

Sở Bá vương sững sốt.

– Cô tâm ý đã định, quân người ấy thế nào, cũng tâm kiên đảm tráng, nhất ý cô hành.

khăng khăng làm theo ý mình.

– Tâm kiên đảm tráng, nhất ý cô hành...

Những lời này tại đầu lưỡi chuyển vài cái, chậm rãi nhấm nháp, rồi đi xuống cổ họng vào trong tâm...

– Hảo, nói rất hay!

Hắn cười lớn đứng lên, đối Sở Bá vương chấp tay. – Đại Vương, văn sinh thụ giáo.

...

Ghế sau ô tô, Tạ Viễn quay đầu nhìn về phía Lý Hổ, khuôn mặt bình tĩnh.

– Tam gia giao ước một việc với người. Trước cùng nhau trừng trị người Nhật Bản, đợi đến ngày thắng lợi người còn nhớ cừu, lại đến tính nợ giữa đôi ta, có được không?

Lý Hổ mở miệng, muốn nói gì đó. Nửa ngày, lại chỉ phun ra một chữ.

– Được.

Hắn nheo lại mắt, hơi hơi nở nụ cười, vươn tay sang, đem Lý Hổ ôm vào lòng.

Bắt đầu từ chạm như chuồn chuồn lướt nước, diễn biến thành một trận cắn xé hung ác, miệng song phương đều nếm được vị máu tươi...

Tạ Viễn dùng sức kiềm lại cầm Lý Hổ, nhìn thẳng về phía chỉ có một con mắt... Bên trong rõ ràng ảnh ngược ra hình dáng hiện tại của hắn, là hung tợn không quan tâm. ‘Tạ Tam đó là nhất ý cô hành!’

Cánh tay Lý Hổ dụng không lên lực, vô lực đánh bẹp cầm thú này. Hắn trong đau đớn, phần nộ và ủy khuất không hiểu sao, lấy cái trán dùng sức đập vào trán Tạ Viễn!

Miệng vết thương trong va chạm lại vỡ ra, máu tươi dọc theo trán Tạ Viễn chảy xuống. Trên mặt mang theo vết máu, hắn lộ ra một cười mỉm dữ tợn.

– Sinh tử, Tam gia mang người cùng nhau.

Lý Hổ hít một hơi thật sâu, hét lớn một tiếng.

– Bố đ cha người, thành giao!!

70. Quyển 2 - Chương 19

– A...

– ... Mông lại hút thêm...

– Hút người b n hút... Hừ... A! ...

– Đ! Thực m n mông tốt! ... M, cắn chặt như vậy! ... Người thả lỏng một chút... A...

– Hừ...

...

Hai người xoắn tay xoắn chân, chiếm cứ cả chiếc giường lớn.

Một người nằm sấp trên giường, một ngửa mặt nằm, đều là toàn thân trần trụi, ngay cả tóc cũng bị mồ hôi thấm ướt đầm.

Tay phải Tạ Viễn vẫn xoa bóp mông cánh hoa của Lý Hổ, hai viên thịt tròn rắn chắc lại có co dãn, nắn đến niết đi yêu thích không muốn rời tay.

– Người vừa rồi nói, dựa vào bức đồ kia, có thể tránh đi binh lực dọc tuyến của người Nhật Bản ... Nhưng cứ coi như đến dưới thành Đa Luân, muốn phá thành cũng khó... Người có cách? ... A!

Lý Hổ vừa mới bị hắn sờ lên lửa, trở chân một cước đạp giữa hai chân hắn.

– Sờ cái rắm! Sờ chính người đi!

– ... Ta đi!

Tạ Viễn đơn giản xoay người, toàn bộ đặt ở trên người Lý Hổ. Chặt chẽ, áp Lý Hổ không thể động đậy, thuận thế còn dùng gia hỏa tại giữa mông Lý Hổ chọc hai cái.

– Thành thật một chút, mau thú tội.

– Bố thú tội cha người! ... Chín mươi bảy người, nửa đêm tập kích mở ra một cửa thành, có đủ hay không?

– Người là nói ... c m n người ở trong thành giấu chín mươi bảy người làm nội ứng?!

Lý Hổ đột nhiên cong mông lên, lập tức đẩy Tạ Viễn đổ xuống. Hắn thuận thế lật người, một chân đè lên eo Tạ Viễn, độc nhãn quay tròn nhìn lại.

- Thế nào, người không tin bố?
- Đ! Dưới mí mắt người Nhật Bản, làm sao giấu nhiều người như vậy?!
- Lý Hổ hung tợn nhếch mép cười, lộ ra hai hàng răng tuyết trắng, ngay lỗ tai đều đứng lên.
- Trong thành có đội trị an nguy quân, tổng cộng chín mươi tám người, sau khi thành phá ngoạn ngoạn chạy tới tìm bố đầu hàng...
- Bọn họ cũng đáng tin?! ... Đợi một chút, chín mươi bảy người... Người còn lại là Đội trưởng bọn nó? Người có cách chế trụ gã?!
- Lý Hổ lỗ tai sụp xuống. ‘M n, cầm thú quả nhiên giao hoạt, vừa đoán liền trúng!’
- Ồ, ngoại trừ tên Đội trưởng đó, người Nhật Bản biết gã ta, tên khác đều bị giết sạch đem chôn! Sạch sẽ lưu loát, đảm bảo một tí dấu vết cũng không có!
- Còn Đội trưởng? Người có nắm chắc gã không đi mật báo?
- He he, bà mẹ già tám mươi tuổi, đứa con mập mạp ba tuổi của nó, đều bị bố mang theo trở về!
- Đ!
- He he...
- Lão hổ bảo bối nhi, cục cưng tiểu lão hổ, Tam gia rất thích người!
- ...
- Tam gia nhất định phải hảo hảo thưởng cho người! ...
- Đ! Bố đ cha người! Thưởng cái rắm! ... Người đi xuống!! ... A...
- Không được! Nhất định phải thưởng, hảo hảo thưởng!
- ...
- Hừ ... Bố... Thật không được... A... Không cần thưởng ... Ừ... A! ...
- ...
- Tạ Viễn vừa dùng sức đâm rút, vừa cúi người, hôn lên cổ Lý Hổ.
- Đầu lưỡi ôn nhu ở phía sau cổ liếm qua, không nhẹ không nặng cắn một cái, cảm giác được thân thể dưới thân đột nhiên run lên.
- Hắn cúi đầu nở nụ cười.
- Tiểu lão hổ ngoan ngoan, Tam gia thưởng cho người một đời.
- Hạ: Thích nhất câu “Tam gia thưởng cho người một đời” của Tam gia.:))))))

71. Quyển 2 - Chương 20

Đêm ngày 7 tháng 7 năm 1933, chiến dịch Đa Luân bắt đầu.

Năm ngày sau, quân đội Trung Quốc giành lại bao gồm năm huyện Sát Đông ở Đa Luân. Đây là “Tám trong chín” tới nay, lần đầu tiên, người Trung Quốc ở trên đất mình thắng trận!

Tạ Viễn mặc quân phục kaki ngắn tay màu vàng đất, trên mũi đeo một bộ mắt kính thủy tinh nâu, tóc bóng lưỡng vuốt ra sau, tay cắm vào trong túi quần, hơi hơi ngẩng đầu, sải bước tiến vào bộ tiểu lâu vốn là của sư đoàn người Nhật Bản. Hai phó quan thanh niên trẻ tuổi, nhắm mắt theo đuôi đi theo sau hắn.

Nhịp chân mạnh mẽ đi lên lầu ba, đẩy ra cửa văn phòng lớn nhất, vừa nhìn liền thấy một người đứng ở nơi đó.

Người này cũng là quân phục màu vàng đất ngấn tay, nhưng không đeo thắt lưng vũ trang, áo cũng mở rộng tán loạn, tóc rối bời, cầm trong tay một cái đùi dê, đang vui đầu gặm.

Lông mi trên kính râm Tạ Viễn hơi hơi nhú.

– Trời nóng nực, ăn cái này người không thấy ngán sao?

Lý Hồ miệng còn nhét đầy một mồm thịt dê, quai hàm phồng ngồng đầu lên.

– Lý... Tới rồi...

Hắn “Hức” đem mồm thịt này nuốt xuống, mới lưu loát nói ra câu: “Bạn suốt chưa ăn cơm, đói chết bố.

Tạ Viễn hất đầu, bảo phó quan.

– Đi, đem thùng nước ngọt lên đây.

Một phó quan lên tiếng trả lời mà đi, một người khác vẫn đứng thẳng ở đó không động đậy. Tạ Viễn lông mi nhú.

– Ngốc đứng ở đây làm cái gì? Đi cùng.

Người này họ Bạch, chính là lính mới vừa vào phó quan. Y còn chưa hiểu vì sao thùng nước ngọt nhỏ cần hai người đi chuyển, nhưng Tư lệnh đã lên tiếng, liền vội vàng trả lời xoay người ra ngoài.

Tạ Viễn lúc này mới gỡ kính râm xuống, cắm vào túi trong áo, đi tới, ôm bả vai Lý Hồ.

Lý Hồ vẫn toe toét miệng.

– Nước ngọt.

– Người thích nhất, nước ngọt Thượng Hải vận đến Khuất Thần thị.

– Hề hề.

Tạ Viễn nhú mày.

– Sao, đại lão Viễn đến đây nhìn người, người cũng chỉ đối với nước ngọt vui vẻ?

– Hề hề. Lý Hồ không biết nên trả lời làm sao, đành phải tiếp tục ngây ngô cười.

– Đ! Tên ngốc...

Tạ Viễn đem đầu lại gần, chậm rãi hôn lên cái miệng mở của Lý Hồ ...

Dưới lầu, Tổng phó quan đi xuống trước tựa vào cạnh xe jeep châm một điếu thuốc, nhàn nhã hút một hơi. Bạch phó quan từ trong lầu đi ra, nhìn thấy hành động của hắn.

– Ủa, Tổng ca, sao anh lại hút thuốc? Tư lệnh còn chờ chúng ta mang nước ngọt đâu.

Tổng phó quan nhàn nhàn phun ra một vòng khói.

– Bạch lão đệ, chú vừa tới, rất nhiều việc còn phải học... Trước tiên đừng có gấp, từ từ đợi đi...

...

Lý Hồ một hơi uống hai chai nước ngọt, rốt cục có thể tỉnh lại, hai tay cầm một chai nước ngọt, thường thường vẫn nhã uống một ngụm.

Hắn đối tờ giấy trên bàn kia nâng cầm.

– Đây, tổng cộng giết chết 72 tiểu Nhật Bản, hơn 300 quân nguy.

Tạ Viễn hơi hơi nheo lại mắt.

– Nhiều người Nhật Bản như vậy? ... Tiểu lão hồ thật lợi hại...

Kỳ thật kiểm kê ra thi thể người Nhật chỉ 19 cái, còn có một cửa hàng người Nhật Bản mở trong đạn pháo, từ bên trong đào ra 5 cái thi thể, tính hết người Nhật Bản, tổng cộng cũng chỉ 24 người. Lý Hổ ngoan tâm, báo hơn gấp ba. Giờ phút này thấy bộ dáng tựa tiểu phi tiểu của Tạ Viễn, hắn trong lòng liền có chút bồn chồn.

– Sao, không tin bố?! Xác còn ở đằng kia hết, tự người đi đếm đi!

Tạ Viễn lại nhìn hắn một cái, mỉm cười, cầm lấy bút, ở sau mỗi con số đều thêm con 0.

– Đa Luân đại thắng, bên ta cùng bắt chết giặc Nhật 700 tên, quân nguy hơn 3000 người, thật là thắng lợi to lớn của dân tộc Trung Hoa. Nên lập tức mở điện cả nước, đem tin vui báo cho quần chúng biết.

Mắt thấy Lý Hổ há miệng, một bộ dáng cảm không khép lại được, Tạ Viễn thu hồi nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc chân thành.

– Quốc nạn hàng đầu, cần cổ vũ sĩ khí nhân dân, khí tráng mới có thể chí cường.

Nói xong, hắn đoạt cái chai nước ngọt trong tay Lý Hổ uống một miếng, nhấc lên chân gác qua lên bàn.

– Ngẫm lại cho kỹ, làm sao hối lộ Tam gia người, hảo thay người thỉnh công, từ chỗ đảng Cộng các người lừa đại quan tới thế chấp...

xin công lao

72. Quyển 2 - Chương 21

Đa Luân đại thắng cổ vũ to lớn sĩ khí nhân dân cả nước, danh tiếng Liên quân kháng Nhật lúc này đạt tới đỉnh điểm.

Trung ương Trung Quốc gửi đến mật điện, vì khen ngợi Lý Hổ biểu hiện xuất sắc ở Chahar, đặc nhiệm mệnh hắn làm tiền Ủy Chủ nhiệm Chaha'er.

Trương Gia khẩu.

Giữa trưa, ánh nắng trắng xoá giống như hòa tan nham thạch nóng chảy trút xuống, nung mọi người đều trốn ở trong phòng, thêm thiếp muốn ngủ.

Tạ tướng quân trên thân mặc một cái áo sơ mi trắng, tay áo xắn cao cao, tựa nghiêng vào sofa rộng rãi, nhếch lông mi cười gần nói.

– Lý Chủ nhiệm, thế nào? Thù lao đồng ý trả đâu?

Cổ áo sơ mi tuyết trắng, tôn làn da trắng nõn của hắn, mày mắt ô hắc, thật là phong độ phiến phiến, tuần tú lịch sự. Nhưng lời nói ra khỏi miệng là.

– Đ! Tam gia quả nuông chiều người quá. M n người nói không, muốn ta làm mẫu, liền theo người cho người thích trước. Thế nào... Giờ muốn đổi ý?!

Dưới ban ngày ban mặt, Lý Chủ nhiệm trần truồng rụt vào một góc sofa, vẫn kì kèo muốn chống chế.

– ... Bố mệt rồi...

– Đ! Thích mệt rồi?! M n ta đếm tới ba, người không ngoan ngoan mở miệng... Lý Chủ nhiệm... Đừng trách Tam gia người ...

– Một...

– Thật mệt rồi...

– Hai...

– ... Ngày mai được không...

– Ba.

Lý Hổ bắt đắc dĩ, đi tới mở ra miệng.

Thứ đó dựng thẳng tắp, vừa to lại dài. Hắn có lệ ngậm vào cái đầu, liền ngưng ở đó không nhúc nhích.

Lúc này Tạ Viễn ngược lại là có kiên nhẫn. Hắn vừa vươn tay ra, nắm lại cái ót Lý Hổ, tay kia thì vuốt ve cằm của hắn, vừa thử thăm dò tâm tới, miệng dụ dỗ dỗ dành nói.

– Lão hổ ngoan, miệng mở lớn chút, Tam gia dứt người ăn kẹo que...

Hắn động tác ôn nhu mà thông thả, lại không chút nào tạm dừng, vẫn đâm đến cổ họng Lý Hổ, ở bên trong đâm rút hai cái, thấy Lý Hổ hơi hơi có chút buồn nôn, liền rút khỏi, để tại trên môi Lý Hổ cọ xát.

– Lão hổ ngoan, người liếm liếm...

Đầu lửa nóng bùng bùng phần chân lướt qua môi Lý Hổ, mặt hắn nóng đến đỏ bừng, lại thật sự vươn đầu lưỡi ra, liếm một cái.

Tạ Viễn như bị đau răng, lại hút một hơi.

– Làm tốt lắm! Lão hổ bảo bối nhi, người lại nâng nó, từ từ ngậm vào... Nếm thử, ăn ngon hay không...

Lý Hổ hai mắt nhắm nghiền, hai hàng lông mi đen đậm không ngừng run rẩy. Hắn nghe nói thế, muốn không để ý tới, lại giống như bị mê hoặc, thân bất do kỷ mở ra miệng, để vật kia ở trong miệng ra ra vào vào...

Tạ Viễn một bên cử động cái eo, đồng thời ánh mắt thoáng nhìn xuống phía dưới ...

Hắn vươn tay ra, cầm gia hỏa của Lý Hổ, cúi đầu nở nụ cười.

– Đồ của Tam gia ăn ngon chứ? Tiểu lão hổ nơi này lại cứng rồi...

Lý Hổ cũng không biết là ngộp hay là xấu hổ, mặt nóng đỏ bừng, nhưng nghe được lời này, gia hỏa của hắn cứ nhiên lại lớn vài phần.

...

Mặt trời ngoài cửa sổ vẫn cay nghiệt, trên cây truyền đến từng tiếng ve khàn khàn.

Trên sofa, hai người đang đắc thú. Tạ Viễn nâng lên eo, một bàn tay nắm lại cái ót Lý Hổ, ở trong miệng hắn mạnh mẽ ra vào.

Lý Hổ cũng không biết khi nào thì mở mắt, trong độ nhàn sướng mù mênh mông, trở mắt nhìn về phía thứ đó, đầu thuận thế động tác trước sau ...

Một tia nước bọt sáng óng, đang treo ở khóe môi hắn...

Đột nhiên, ngoài phòng truyền đến một trận ồn ào. Có người lớn tiếng bấm báo nói.

– Tư lệnh, Tạ Chủ tịch đến thăm ngài!

Cửa phòng bị người đẩy ra. Tạ lão tiên sinh một thân trường sam màu xám, nắm trong tay quả trượng, tinh thần quắc thước đứng ở cửa.

Theo sát sau lão là một người đàn ông trung niên đầu trọc, tay cầm một cái hộp công văn màu đen, người này chính là tâm phúc bên người Tạ chủ tịch – Lưu Bí thư. Sau đó, là đầy mặt lo sợ không yên Bạch phó quan. Trên mặt trái trắng nõn còn mang theo một vết đỏ, chính là dấu vết nằm trên bàn giấy ngủ trưa để lại.

73. Quyển 2 - Chương 22

Đôi dũa uyên ương trên sô pha nhất tề kinh hãi.

Điện quang hỏa thạch, Lý Hồ trong óc xẹt qua một ý nghĩ. ‘M n, dù tiến vào sớm một chút cũng tốt! Bó thiết lớn rồi!’

so sánh cái gì đó lướt qua chớp mắt.

Cửa ba người, vừa mới đồng thời sững sốt. Nháy mắt, một người trong đó trấn định bình tĩnh cúi đầu, một người khác đỏ mặt, há to miệng, tim đập như sấm vang.

Lúc này, Tạ Tướng quân trên sô pha đã điều chỉnh biểu tình, một bên kéo lên quần, một bên nghiêm lại mặt gật cằm.

– Cha, ngài đã tới. Bạch sĩ quan, mang lão gia ra bên ngoài nghỉ ngơi trước đi!

Bạch sĩ quan thế này mới phục hồi tinh thần lại, chầm chậm nói.

– Tạ... Chủ tịch, lão... Lão gia, ngài tới phòng khách bên ngoài ngồi trước đi...

Tạ lão tiên sinh vẫn ngây ngốc ngốc đứng ở đó, mặt không chút thay đổi, chỉ một đôi tay ở trên quả trứng, liên tục không ngừng run run!

Lưu Bí thư lặng lẽ vươn tay ra, nâng cánh tay lão, cúi đầu nói.

– Chủ tịch, chúng ta đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút trước đi.

Tạ lão tiên sinh bất động. Lão đứng đó, trừng trừng phía sô pha, nửa ngày, hít sâu một hơi, đột nhiên giờ quả trứng cao cao lên, một bước lớn hướng sô pha nhào tới!

Thân hình nhanh nhẹn, bước đi mạnh mẽ, đủ thấy lão tiên sinh thân thể khỏe mạnh, càng già càng dẻo dai, thật đáng mừng.

Tạ lão tiên sinh vọt tới trước sô pha, cầm quả trứng bắt đầu đổ ập xuống một trận quất mạnh. Tạ Tướng quân vừa mới chỉ đem quần cởi ra một chút, lúc này ngoại trừ khóa kéo chưa kéo lên, dây lưng chưa buộc xong, miễn cưỡng coi như áo mũ chỉnh tề. Lý Hồ thì xui xẻo, nửa chân hần vừa ***g vào trong ống quần, trên vai liền trúng một gậy. Tuy Tạ Viễn đứng lúc giờ lên cánh tay, thay hần cản một gậy, quả trứng cũng không có đánh thật, nhưng hần dưới cả kinh, lại bị quần vấp té, nhất thời ngã chống vó, ngưỡng mặt lộ điệu.

Bạch sĩ quan kinh hãi, đang muốn tiến lên khuyên can, lại bị Lưu B thư lặng lẽ kéo lại, lắc lắc đầu, rất bình tĩnh kéo y ra cửa, rồi lặng yên không một tiếng động khép lại cửa.

Phía sau cửa, mơ hồ truyền đến tiếng gầm gừ trung khí mười phần của Tạ lão tiên sinh.

– Ta hôm nay đánh chết mày thằng nghịch tử này!!

Lưu Bí thư vẻ mặt thoải mái kéo bạch sĩ quan tới bên cạnh, thả hộp công văn, lấy ra gói thuốc lá.

– Làm một điếu?

Bạch phó quan lắc đầu, vẫn nơm nớp lo sợ không biết làm sao.

– Chúng ta không đi khuyên nhủ? Tạ Chủ tịch đang đánh Tư lệnh đâu...

Lưu Bí thư châm một điếu, hít một hơi, chậm rãi phun ra vòng khói, cười cười.

– Con trai lớn như vậy, chơi một nam nhân, còn có thể đánh chết thật? ... Nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát xong việc. Tiểu lão đệ, nhớ kỹ, chúng ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe, rõ chưa?

...

Quả nhiên, khoảng mười phút sau, Tạ Tư lệnh quần áo chỉnh tề, vẻ mặt bình tĩnh như thường giúp đỡ Tạ lão tiên sinh đi vào phòng khách.

– Cha, ngài ngồi. Bạch sĩ quan, tới châm trà.

Tạ lão tiên sinh hất mạnh cánh tay, hăm hừ ngồi xuống sô pha.

Bạch sĩ quan vội vàng rót một ly trà đến, Tạ Tư lệnh tự tay tiếp nhận, đem chén trà đặt lên bàn trà ở trước sô pha, đồng thời vung đầu.

Bạch sĩ quan và Lưu Bí thư yên lặng liếc nhau, song song lui ra. Trước khi đi, Bạch sĩ quan vụng trộm liếc thấy, trên cánh tay Tạ tư lệnh có một vết thương, trên mặt trái, còn có vết đỏ không rõ ý tứ...

74. Quyển 2 - Chương 23

Tạ tư lệnh vốn biết Tạ Chủ tịch sắp tới.

Nhưng theo hành trình dự định, ông già hần là sáng ngày mai đến Trương Gia Khẩu. Đội danh dự nghênh đón lão, giờ phút này đang ở trên thao trường diễn luyện lau mồ hôi như mưa.

Lão lần này là lấy thân phận Chủ tịch đại diện chính phủ Quốc dân, cùng Uông Viện trưởng viện Hành chính tới, nhận ủy thác của Tướng Ủy viên trưởng, đến cùng liên quân Chahar kháng Nhật trao đổi thủ tục hợp tác.

Tạ Chủ tịch nhiều năm như vậy ở Nam Kinh từng sẽ không ngã, hiển nhiên có bí quyết của lão. Tuy Tạ Tư lệnh là con ruột lão, nhưng ở trên chính trị, cha con hai người lại luôn luôn gạt sạch sẽ, không hề có liên quan.

Lúc này đây, cũng là Tướng Ủy viên trưởng mấy lần xin nhờ, Tạ Chủ tịch mới cố mà làm đáp ứng đi một chuyện.

Theo ý Tướng Ủy viên trưởng, mọi người đều là một mạch đảng Quốc dân, kế thừa là di chí Trung Sơn tiên sinh, giữa lúc trị loạn trong giặc ngoài này, lẽ ra nên đồng tâm đồng đức, dắt tay trừ nội an ngoại. Chỉ cần tiểu đệ mau chóng tỉnh ngộ, nghe theo điều khiển của chính phủ Quốc dân, gã đây nghĩa huynh, đương nhiên sẽ không bạc đãi hần.

Tạ Chủ tịch, Uông Viện trưởng, đều là nguyên lão đảng Quốc dân, đức cao vọng trọng.

Nhưng hai vị nguyên lão đức cao vọng trọng tự nhau, hiệu quả cùng cấp với hai bà vợ bé gặp nhau, cũng tranh phong không ngừng.

Tạ Chủ tịch thân là đáng tin phái Nam Kinh, hiển nhiên chướng mắt vị Uông Viện trưởng đầu đảng Quảng Châu này. Đây kỳ thật cùng đầu bài trong kỹ viện nhảy đến kỹ viện khác, sẽ bị cô nương có thâm niên xa lánh, là cùng loại đạo lý.

Nhưng Uông Viện trưởng kiêm Bộ trưởng ngoại giao, tài ăn nói đương nhiên là hạng nhất. Mấy lần giao chiến, Tạ Chủ tịch đều bại trận, vì thế trong cơn tức giận, đơn giản quăng lão ta ở phía sau, tự mình ngồi trên xe, một đường đến thẳng Trương Gia Khẩu.

Thanh hòa công chính, công tư rõ ràng Tạ chủ tịch, phong trần mệt mỏi, mang theo một bụng trù tính, định nhìn con trai trước, cùng nó tính toán thương lượng cho tốt.

Ai ngờ lại đón đầu đánh vỡ chuyện tốt của con trai, ngoài tức giận đến ngã ngựa, trái lại vừa lúc khoe khoang một chút uy phong làm cha.

Đại chấn phụ cương sau, Tạ Chủ tịch ngồi trên sô pha, một hơi uống hết nước trà trong tách, thanh thanh cổ họng, bắt đầu thao thao bất tuyệt giáo huấn.

– Nghịch tử! Tạ thị ta gia môn bất hạnh, mới sinh ra đứa nghịch tử như mày! Người trưởng thành, dưới ban ngày ban mặt, ở trong văn phòng, làm cái việc không muốn người thấy?! Cái gì bẩn thối, cứ như vậy mang vào trong phòng?! ...

...

Tạ tư lệnh đứng thẳng ở trước mặt Tạ Chủ tịch, khuôn mặt chân thành chăm chú lắng nghe phụ thân dạy bảo, trong lòng lại thông thả nghĩ. ‘Lão hổ thân thể tràn trề bộ dáng vừa thẹn vừa vội, thật đúng m n thú vị ...’

Lúc này, Tạ Chủ tịch đang nói đến.

– Nghe nói chiến dịch Đa Luân lần này, là một đảng viên Cộng đảng họ Lý trù hoạch? Người này ngược lại là một nhân tài, chốc nữa mà mang hấn tới gặp ta.

75. Quyển 2 - Chương 24

Tạ Viễn nghe nói như thế, gật gật đầu.

– Người này hôm nay đang ở đây, trạch nhật bất như chàng nhật, phụ thân muốn gặp hấn bây giờ không? thuận theo tự nhiên, muốn làm là làm không cần lựa ngày.

...

Lý Hổ lão đại không vui lâu bà lâu bầu với Bạch sĩ quan. – Hấn tìm bố... Ta có chuyện gì? Ta đang muốn trở về... cha hấn không phải đến đây sao, sao không bồi cha hấn?

Lúc này hấn chỉnh lý chỉnh tề, vạt áo sơ mi ngắn tay bỏ vào quần dài, dùng một cái thắt lưng buộc ngay ngay ngắn ngắn. Ngay cả tóc đều thoa keo một lần nữa, chải vuốt đến một sợi không rối. Cố gắng cau mặt, hồng làm ra một bộ khí thế trang nghiêm, nhưng giọng lại nổi lơ lửng chột dạ.

Bạch sĩ quan mặt đỏ tim đập không dám nhìn hấn, chỉ cúi đầu, ấp a ấp ứng nó.

– Tư lệnh nói có chút việc, chậm trễ ngài một chút...

Cửa vừa mở ra, Lý Hổ tức thì choáng váng.

Bạch sĩ quan đã xoay người chạy trời chết, chỉ còn lại Lý Hổ đứng ở cửa, độc nhãn mở rất tròn, ngốc ngốc nhìn về phía lão giả trường sam trên sô pha tay nắm quả trứng, điệu bộ mười phần.

Đối phương cũng đang trợn tròn mắt, vài sợi râu màu xám trên cằm không gió mà động, hiển nhiên là cực kinh hãi!

Chỉ có Tạ Tướng quân thần sắc bình tĩnh, tại trước khi Lý Hổ còn chưa kịp phản ứng, hấn đã một bước ôm vai Lý Hổ trước, kéo hấn vào cửa.

– Cha, vị này chính là đại biểu đảng Cộng Sản Liên kháng trú phái, Lý Hổ Lý Chủ nhiệm. Lần này quân ta tại Đa Luân đạt được thắng lợi to lớn, toàn dựa vào mưu đồ của Lý Chủ nhiệm.

Lý Hổ trên mặt xanh, đỏ, trắng luân phiên biến đổi, thật giống tuyệt kỹ trong kịch — biến sắc. Hấn phản ứng lại, liền lập tức thử tránh thoát cánh tay Tạ Viễn, chạy trời chết.

Nhưng cánh tay trên vai kiên định hữu lực, cùm chặt hấn, nhất thời tránh thoát không được. Lý Hổ sốt ruột, mặt đỏ lên, giãy cổ quất.

– Đ cha ngươi! Buông bố ra, bố còn có việc!

...

Chòm râu Tạ chủ tịch run run càng thêm lợi hại, ngay cả hai tay vịn trên quả trứng cũng bắt đầu run nhẹ.

Tạ Tướng quân vẻ mặt dường như không có việc gì, chỉ đem tay từ trên vai trượt xuống, dùng sức nhéo móng Lý Hổ một cái, nghiêng đầu dè dặt giọng nói.

– Cầm miệng, lúc mặc quần áo ngoan ngoãn nói chuyện chính sự.

Hắn quay đầu, thần sắc nghiêm túc khẩn thiết, nghiêm trang nói với Tạ Chủ tịch.

– Cha, Lý Chủ nhiệm thật là một nhân tài. Con và hắn quen biết nhiều năm, luôn luôn rất coi trọng nhân phẩm và năng lực của Lý huynh.

76. Quyển 2 - Chương 25

Tạ chủ tịch làm chính trị một đời, trường hợp gì cũng từng trải qua, nhưng trường hợp này, cũng là từ xưa đến nay gặp một lần.

Nghịch tử kia mặt đường như không có việc gì, cứ như giới thiệu cho lão, thật sự là thủ hạ đắc lực chẳng liên can gì.

Không biết liêm sỉ! Sao mình lại sinh ra thứ vô liêm sỉ như vậy?!

Nộ tới cực điểm, lại ần ần sinh ra hai phần tự hào. Nghịch tử quả nhiên là định làm chính trị, lão cũng có thể xem như có người kế tục...

Tạ Chủ tịch suy nghĩ khó dò, Lý Chủ nhiệm lại dần dần.

Tuy vừa rồi cầm thú chắn ở phía trước, hắn không bị thiệt cái gì, nhưng trần mông, bị lão nhân cầm cây quả trượng đuổi theo loạn đánh, cũng thật khiến hắn đến bây giờ còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Hắn tự biết hòa cầm thú là đã lộ tử, không thể lộ ra ngoài sáng. Nhưng bị cha đối phương bắt được ngay tại trận, chặn đầu ra sức đánh, ngoại trừ cảnh xấu hổ, trong lòng cũng ần ần có một tia khó chịu. Đứng ở chỗ này, càng cảm thấy bản thân vẫn là trần như nhộng, quần bách đến thăm nghĩ cướp đường mà chạy.

con đường không chính thống, chính quy.

Trong ba người, chỉ có Tạ Tướng quân trấn định tự nhiên. Tuy là trên mặt hắn còn mang vài vết đỏ, bộ dáng thật sự không thể diện lắm.

– Cha và Lý huynh đây coi như là quen nhau. Chuyện hôm nay xảy ra đột ngột, ngày sau lại cùng nhau ăn một bữa cơm, hảo hảo nói chuyện đi. Cha một đường bốn ba một nhọc, trước nghỉ ngơi, con đưa Lý Chủ nhiệm ra ngoài, lại trở về bồi ngài.

Tạ Chủ tịch hơi hơi há miệng, chòm râu trên cằm vểnh vài sợi, không đợi lão nghĩ xong nên tỏ vẻ gì, Tạ Tướng quân đã như một trận gió kéo Lý Chủ nhiệm ra ngoài.

...

Lý Hồ cầm quạt hướng về phía Tạ Viễn ồn ào.

– Đ cha người! M nó người có ý gì?!

Tạ Viễn chau mặt, đập đầu hắn một bàn tay.

– Cha ta ở ngay bên trong kia, người còn chưa “chơi” xong?! Quần tốt miệng của người, bớt ở đây tự tìm xui xẻo!

Nói nói, hắn cúi đầu nở nụ cười.

– Tiểu lão hổ lúc này xem như gặp qua cha chồng, qua minh lộ rồi. Về sau vào cửa Tạ gia ta, cần phải ngoan ngoãn, nếu không, coi chừng gia pháp hầu hạ...

– Đ cha... bác người!

77. Quyển 2 - Chương 26

Tạ Chủ tịch nóng nảy một buổi chiều, sau cơn chiều, rốt cục cùng nghịch tử tốt trở lại. Phụ tử hai người ở trong thư phòng, thân thân mật mật thương thảo một trận đại kế. Cuối cùng, Tạ Chủ tịch nói với con trai.

– Nếu mày cảm thấy họ Lý kia dùng được, phải lung lạc làm sao thì tùy mày. Nhưng có một điều, mày phải nhớ kỹ, cần khôn âm dương mới là chính đạo, quan hệ hạ lưu như thế, chung quy chấm dứt sớm một chút thì tốt. Lại nói, tên đó bằng lòng vì một chút quyền thế khuất thân dưới người khác, tâm cơ sâu, tâm tư ngoan cũng không thể lường được, mày chớ nghĩ sai tâm tư, bị chim nhạn mổ mù mắt!

quá tự tin nên lơ là sơ suất phạm vào sai lầm không nên.

Tạ Viễn gật gật đầu.

– Phỏng chừng chấm dứt không được. Nhưng tâm tư của hấn ta, con biết, đương nhiên sẽ có đề phòng.

Tạ Chủ tịch sững sốt, từ trong lỗ mũi cười lạnh một cái.

– Mày ngược lại là định liệu kỹ trước! Sao lại khinh cuồng sơ suất?! Mày thật nghĩ mọi chuyện trên thế gian mày đều có thể nắm trong lòng bàn tay?

– Có thể nắm trong bàn tay hay không, đều phải thử xem.

Tạ tư lệnh đột nhiên cười cười, nói với Tạ chủ tịch.

– Nếu con quản không được, không phải còn có cha sao. Nếu hấn có dị tâm, cha ngài liền theo gia pháp xử trí, cứ thay con nghiêm khắc giáo huấn!

Tạ Chủ tịch hai hàng mày dài xoắn chặt vào nhau, chỉ cảm thấy nghịch tử nói lời này bừa bãi, có hơi điên.

‘Con dâu đi Pháp rồi, đi nhiều năm như vậy, mắt thấy là không còn dùng được, cần phải thu xếp lại chuyện hôn nhân cho nghịch tử này.’ Tạ Chủ tịch vừa tính toán, vừa thấy mình quan tâm chu đáo, có thể nói từ phụ mẫu mực.

...

Ngày thứ hai.

Uông Viện trưởng viện Hành chính đến Trương Gia Khẩu, Tổng Tư lệnh Liên quân kháng Nhật Tạ Viễn tự mình đi tới nhà ga nghênh đón.

Tạ Chủ tịch vẫn chưa lộ diện, lão hặn cũ chưa tiêu, lại thêm tân sâu, buồn bực không muốn gặp người.

Uông Viện trưởng là mỹ nam tử nổi tiếng, nay trung niên mập ra, nhưng vẫn có thể được cho là một mỹ trung lão niên. Ông ta toàn thân tuyết trắng, áo sơ mi trắng, tây trang trắng, quần dài trắng, giày da trắng, giống như một con thiên nga trắng mập mạp, phong độ phiến phiến đem mũ phớt trắng đội đầu cầm ở trên tay, mỉm cười hướng về phía Tạ Tướng quân gật đầu tỏ ý.

Tạ Tướng quân vốn là một người nhân phẩm ôn nhuận như ngọc, nhưng những năm gần đây ở trong đội ngũ binh lính lâu, lây dính vài phần phong phạm võ nhân. Giờ phút này bị vị thiên nga béo này so sánh, lập tức liền có vẻ chẳng được tinh trí nữa.

đẹp dễ.

Hai người đứng đó, so hư tình giả ý, nụ cười của hấn không có tình tế động nhân như Uông Viện trưởng, ngữ điệu cũng không như Uông Viện trưởng hơn ôn nhu uyển chuyển.

Uông Viện trưởng trên mặt cười tựa như gió xuân tháng ba.

– Sự tích kháng Nhật của hiền chất, nay đã truyền khắp nước Hoa Hạ. Trường Giang sóng sau xô sóng trước, ngu thúc mặc cảm. Chấn Sơn huynh có con trai như thế, thật sự là làm người ta hâm mộ.

Tạ Tướng quân lại cười nói.

– Đâu có đâu có, chất nhi vô năng, chuyện làm cực kỳ hữu hạn. Chỉ có một lời chân thành nhiệt huyết, nguyện vì nước hy sinh thân mình, kháng chiến đến cùng mà thôi.

Uông Viện trưởng cười đến càng động lòng người.

– Hiền chất nói không sai, ngu thúc ngược lại có một chuyện thỉnh giáo. Đều nói phải kháng chiến đến cuối cùng, vậy làm sao mới tính là ‘đến cùng’?

Tạ Viễn sững sốt, lập tức hồi đáp.

– Đánh tới ngày người Nhật Bản đầu hàng vô điều kiện đó là đến cùng!

Uông Viện trưởng dùng mũ phớt che lại miệng, cười đến nhả nhận ầm áp, vừa cười vừa gật đầu.

– Hiền chất cao kiến!

Ông dưới đáy lòng bĩu môi. ‘Xem ra là một mãng phu không biết trời cao đất rộng, hành động theo cảm tình.’

78. Quyển 2 - Chương 27

Ban đêm, khách sạn lớn Chaha'er.

Khách sạn đã khẩn cấp làm một phen trang hoàng, đồi thắm mới tinh, cửa cũng treo lên đủ mọi bóng đèn màu sắc, tại đây giấc Nhật như hổ rình mỗi đây rầy trong thành thị vẫn cứ xây dựng ra một cỗ không khí đô thị hiện đại phồn hoa.

Những thân sĩ nhân vật nổi tiếng tập hợp, trong y hương tấn ảnh, Uông Viện trưởng và Tạ Tướng quân tay nắm tay xuyên qua giữa, bị vô số người quen hoặc không biết vây quanh, nói cười hàn huyên.

Tạ Tướng quân từ trước đến nay lấy dáng vẻ phong độ của mình làm ngạo, hôm nay gặp được kinh địch, vì thế chấn hưng tinh thần muốn biệt miếu đầu. Hiện giờ hắn một bộ tây trang màu xám nhạt, thắt quần áo vừa cơ thể, bên hông hơi hơi thu lại, càng có vẻ vai rộng eo nhỏ, dáng người thon dài. Trong túi ngực gấp một chiếc khăn vuông màu vàng nhạt, thoáng lộ ra một góc nhọn, nét mặt toả sáng, cùng Uông Viện trưởng ở dưới ánh đèn treo thủy tinh cười một chỗ, giống như hai đóa hoa giao tiếp đón gió phấp phới.

ngầm tranh nổi bật.

Tạ Tướng quân phong lưu phóng khoáng rơi vào trong mắt Lý Chủ nhiệm, cũng là có một nhận xét khác.

Hắn thấy cảm thú đêm nay khá phong tao, cùng lão Uông mặt trắng đứng một chỗ, thật giống Hồng Cô nương trong kỹ viện, theo tú bà đi ra đón khách.

Giờ phút này Lý Chủ nhiệm đang cùng vài nhân sĩ tiến bộ đứng ở một chỗ, trang phục thống nhất trang trọng giản dị, tại tiệc rượu sắc màu rực rỡ này, càng phát ra chất phác nổi bật của giai cấp vô sản.

Xa xa, cảm thú đang phong độ phiên phiên hướng về phía hắn ngoắc.

– Thế thúc, nếu ngài không ngại, tôi dẫn kiến với ngài vài vị khách đặc biệt.

Uông Viện trưởng cười đến nhất phách động nhân.

– Ha ha, đương nhiên không ngại! Đã sớm chờ hiền chất mở miệng. Ta nhưng là từ sớm đã nghe thấy, trong quân người chính là nhân tài có hảo Cộng đảng ta!

Tạ Viễn mỉm cười.

– Ngu chất chỉ là căn tuân Trung Sơn tiên sinh dạy bảo, đối đầu kẻ địch mạnh, quốc cùng hợp tác, cùng chống sự xâm lược.

– Ha ha, đúng vậy, đúng vậy! Nghĩ ta lúc trước đi theo bên Nam Kinh đối Cộng đảng khai đao, đó cũng là bất đắc dĩ... Có người nhìn kỹ! Kỳ thật trong lòng Ông mỗ, vẫn luôn ghi nhớ phương châm của tiên sinh.

Hai người nhìn nhau cười, vui vẻ thuận hòa.

Xa xa, Tạ Chủ tịch khinh thường cùng hai người này làm bạn, tự ngồi ngay ngắn ở trên sô pha, bày ra một bộ tư thái tao nhã. Trường sam màu xám ửng phảng phiu, ở trên một vết nhăn cũng không có, một tay chống quải trường, một bàn tay chỉ trỏ phát biểu lời bàn cao kiến, một vòng người vây quanh ở cạnh lão, người người vẻ mặt ngưng trọng, biểu tình nghiêm túc nghe lão phát biểu.

Thật vất vả lão miệng khô lưỡi khô dừng lại, bưng lên tách trà xanh uống một ngụm.

Góc hẻo lánh, một thân ảnh màu xám lặng yên không một tiếng động đi đến trước mặt lão, hơi hơi khom người.

– Chủ tịch.

Tạ Chủ tịch nâng mắt vừa nhìn, đột nhiên ngẩn ra. – ... Trọng Lâm?!

Lục Trọng Lâm một thân kiêu áo Tôn Trung Sơn màu xám, khuôn mặt bình tĩnh, khóe môi nhếch lên mỉm cười hơi có thân thiết chừng mực.

– Là học sinh. Đã lâu không gặp chủ tịch, học sinh thật sự rất nhớ.

Quả thật đã lâu không thấy. Lần trước hai người tại một chỗ, còn là năm 1925. Lúc ấy, Trung Sơn tiên sinh vừa mới mất, chính phủ Quốc dân mới thành lập. Lúc ấy, Tạ Chủ tịch nắm tay Lục Trọng Lâm nói.

– Trọng Lâm, con là học sinh ta đặc ý nhất, niềm tin đối với chủ nghĩa Tam Dân cũng là kiên định nhất. Bây giờ đi gánh vác trọng trách, đối mặt đủ loại gian nan hiểm trở, con liệu có tin tưởng?

Anh lúc ấy tuổi trẻ mà hăng hái, trong lòng tràn ngập kính ngưỡng với thầy Tạ, ánh mắt sáng quắc, ngẩng đầu ưỡn ngực.

– Có ạ! Học sinh giờ đi, không thắng lợi mà quay về, đó là da ngựa bọc thây, chết trận chiến trường!

Nhưng, anh không thắng lợi, cũng không chết trận, mà là giống như con chuột, từ trên chiến trường chạy trốn!

Quân đội bị anh bỏ lại, toàn quân bị diệt ở yếu tắc Tây Khẩu!

Người bỏ anh lại đường làm quan rộng mở, thành anh hùng dân tộc, biểu tượng kháng Nhật!

Mà cha người đó, thầy Tạ của anh, chưa từng xuất hiện, không một câu một chữ quan tâm anh chết hay sống!

...

Lục Trọng Lâm nhovn miệng cười với Tạ Chủ tịch.

– Học sinh vẫn nhớ Chủ tịch. Sau khi từ Quảng Châu chuyển đến Nam Kinh, vài lần muốn đi bái kiến ngài, nhưng bởi vì cô phụ kỳ vọng của thầy, vẫn không có mặt mũi gặp ngài. Lúc này đây, học sinh đặc biệt yêu cầu đi theo Ông Viện trưởng đến Chaha’er, chính là muốn gặp ngài và Tam gia, thăm hỏi các ngài.

79. Quyển 2 - Chương 28

Tạ Tướng quân biểu tình thân thiết tự nhiên, quen thuộc vỗ vỗ bả vai Lục Trọng Lâm.

– Nhiều năm không gặp, Trọng Lâm huynh nhìn qua như xưa, thật đáng mừng, ha ha.

Người đàn ông ngọc thụ lâm phong dưới ánh đèn, giữa đuôi lông mày khóe mắt, tìm không thấy một tia kinh ngạc, xấu hổ, hay là cứng đờ, giống như làm Lục Trọng Lâm tâm tâm niệm niệm tới lui, ở chỗ Tạ Viễn, chỉ là việc nhỏ hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Lục Trọng Lâm trong lòng hận đến nhỏ máu, lại đem eo cong cong, khuôn mặt kính cẩn thành khẩn.

-Trọng Lâm cô phụ Tư lệnh nhờ vả, không thể bảo vệ yếu tắc Tây Khẩu. Nhiều năm qua, mỗi khi nhớ tới việc này, liền cảm thấy xấu hổ không thôi. Hôm nay vừa thấy, rốt cục có cơ hội giáp mặt thỉnh tội Tư lệnh!

Tạ Tướng quân khoan hồng độ lượng khoát tay áo.

- Ai, thắng bại là chuyện thường của binh gia, Trọng Lâm huynh không cần quá mức tự trách...

Hắn quả thật trong ngoài như một, trong sáng vô tư không hề xấu hổ. Nếu từng hại Lục Trọng Lâm một lần, song phương liền kết thành cừu. Nay Lục Trọng Lâm biểu hiện càng khiêm tốn, trong lòng oán hận lại càng sâu. Một cừu nhân lòng mang oán hận với mình, đương nhiên không tiện tiếp tục lưu lại trên đời này.

Bất cứ việc gì không làm thì thôi, nếu làm, thì phải làm tuyệt. Nếu từng hại y, thì phải hại chết mới thôi!

Tạ tướng quân vừa hàn huyên ôn chuyện với Lục Trọng Lâm, trong lòng vừa âm thầm tính toán, đợi thêm một hồi y trở về Nam Kinh, làm thế nào lặng lẽ tìm người ở bên kia xử lý y...

Chuyện này cũng không sót ruột, một chốc họ Lục cũng không tạo nổi sóng gió gì. Từ từ, sẽ không liên lụy đến người mình...

Hai người nhiều năm không thấy ở một chỗ đàm tiếu yển yển, thân thiết thân thiện vô cùng. Lại thật giống như tâm hữu linh tê, đồng thời ở trong lòng nhếch lên một chút cười lạnh...

tâm ý tương thông, hiểu ngầm lẫn nhau.

Bên cạnh, Tạ Chủ tịch đang cau mày, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía đám người đảng Cộng sản.

Lý Chủ nhiệm về mặt chính phái nghiêm túc tại ánh nhìn chăm chú đó, không biết sao liền đỏ lên cổ.

Hắn bị kẹp ở giữa một đám đồng chí, không thể chạy trốn chết, đành phải kiên trì đứng ở chỗ cũ, xấu hổ bất an nghiêng đi đầu... Lúc này bên cạnh hắn có một vị Trương đồng chí, là Phó Chủ nhiệm tiền ủy Chaha'er. Người này cũng cảm nhận được ánh mắt của Tạ chủ tịch, liền ở trong lòng phần nộ nghĩ. 'Tạ Tướng quân cởi mở tiến bộ như thế, cha sao lại là phần tử ngoan cố phản Quốc dân!'

...

Uông Viện trưởng vẫn phong thái nhanh nhẹn đứng ở một bên, vừa mím môi mà cười, vừa cẩn thận quan sát hết tất cả.

80. Quyển 2 - Chương 29

Mấy ngày sau, Uông Viện trưởng và Tạ Chủ tịch lần lượt rời đi.

Uông Viện trưởng trước khi đi, lưu luyến không rời nắm tay Tạ Tướng quân nói.

- Hiền chất, về chuyện chính phủ Quốc dân, người cẩn thận suy nghĩ thêm một chút. Yên tâm, chỉ cần người trở về, nếu như... Người nọ muốn gỡ thủ đoạn gì, ngu thúc ta nhất định sẽ động thân mà ra, đứng ở bên người!

Tạ Chủ tịch thì lại là cau mặt.

- Bất hiếu có tam, vô hậu vi đại. Mà cũng trưởng thành, chưa từng nghĩ đi con đường hoang đường như vậy! Con cháu chắc chắn là bị mày chọc giận, cho nên cứ ở Tây Dương không chịu trở về. Đã như thế, nạp tiểu thiếp cũng là việc hơi bị bất đắc dĩ. Nói tóm lại, cử chỉ đoan chính, tuân theo chính đạo, mới là hành vi của con cháu Tạ thị ta!

Về phần Lục Trọng Lâm, anh lặng yên không một tiếng động chôn trong đám người đi theo Ưng Viện trưởng, không lộ mặt nữa.

Tạ Viễn cho rằng, Lục Trọng Lâm bây giờ không đáng để ý, muốn trị y cũng không cần nóng lòng nhất thời. Không biết, chính là một lúc nhất thời sơ sẩy này, sau gây thành hậu quả xấu...

...

Mấy ngày sau, Trung Quốc Ủy ban mặt trận Chahar nhận được chỉ thị đến từ Trung ương. “Xét thấy Tư lệnh Tạ Viễn Liên quân kháng Nhật Chahar đã cùng chính phủ đảng Quốc Dân phản động Nam Kinh đạt thành đồng mưu, để tránh thảm kịch ‘Ninh Hán hợp lưu’ tái diễn, tiền ủy cần phải hành động trước, ở bên trong Liên quân khai triển xúi giục, đem thế lực ủng hộ đảng ta phát triển trở thành Hồng quân, tại Sơn Tây Hà Bắc thành lập khu Xô – Viết.

Lý Chủ nhiệm tạm thời bỏ xuống nguy trang chiến sĩ Quốc dân, lấy ra bản sắc quân phiệt, phần nộ gầm gừ nói với Trương Phó Chủ nhiệm.

– M n! Đ ông mày!! Họ Trương ngươi rất không chân chính, ở sau bố lưng mách lẻo cho Trung ương!

Trương Phó Chủ nhiệm là một người nhả nhận, nghe xong lời này, mặt trưởng đỏ bừng, kiên trì tranh cãi nói.

– Điều này sao có thể gọi là mách lẻo? Lý đồng chí, chúng ta đều là đảng viên Cộng Sản, sẽ tận trung đối với Quốc dân, tôi chỉ là đem tình hình chân thật thu thập được báo cáo cho Trung ương mà thôi.

– Cái gì tình huống chân thật?! Ngươi từ đâu hỏi thăm được tin tức nhỏ nhỏ này, sao bố không biết gì?!

Trương Phó Chủ nhiệm ưỡn ngực.

– Tôi hiển nhiên có thể dựa vào nguồn tin, cam đoan tin tức vô cùng chính xác!

Gã ở trong lòng âm thầm bổ sung. ‘Ngươi đương nhiên muốn giả không biết, ngươi tên phần tử lợi dụng bán mình cầu vinh!’

– Nguồn đáng tin?! Nguồn tin cậy ở đâu, chẳng khôn nạn nào rải lời đồn, ngươi nói!

– Thực xin lỗi Lý Chủ nhiệm, tin tức đến từ nội tuyến trong lòng địch của đảng ta, đồng chí ấy cùng với tôi là đơn tuyến liên hệ, dựa theo kỷ luật bảo mật, không thể tiết lộ thân phận hẳn cho anh ...

...

Lý Hồ xoắn tứ chi nằm trên giường, đầu chôn vào gối. Vừa mới mạnh mẽ làm, đằng sau mông hơi âm ỷ đau.

Hắn vươn tay tới, muốn xoa xoa chút, đã có một bàn tay đưa tới, giành trước đè lên mông hắn. Cái mông này vừa tròn lại vừa vểnh, vừa mới bị hung ác làm qua, trên làn da căng ứng một lớp tinh mịn sáng bóng...

Tạ Viễn vừa thưởng thức, vừa nhẹ nhàng xoa, từ đỉnh mông chậm rãi xoa ấn đến eo thon gầy mà lại căng ... Vừa mới cao trào qua, âm thanh lưỡi biếng của hắn mang theo vài phần trầm thấp hoa lệ.

– Tiểu lão hồ hôm nay có tâm sự?

Lý Hồ đem mặt dụi dụi vào gối đầu, không quan tâm hắn. Tạ Viễn nhú mày cười, nắm eo Lý Hồ, ép hắn lật người qua.

– Ngươi tốt nhất ngoan ngoãn nói rõ... Nếu không... Tam gia ta cần phải đại hình hầu hạ...

Hắn vừa nói, vừa dùng hạ thân chọc chọc Lý Hồ.

Dưới mái tóc rối tung, con độc nhãn của Lý Hồ cố gắng hướng về phía trước, làm một cái bạch nhãn khinh thường.

– Nói rõ cái rắm. Bố suy nghĩ... Khi nào thì đến phiên ta làm ngươi đây?!

81. Quyển 2 - Chương 30

Tạ Viễn nhíu lông mày, hơi hơi nheo lại ánh mắt. – À...! Hắn vỗ một cái mạnh lên mông tròn Lý Hổ.

– Tam gia quá nuông chiều người rồi, không thoải mái phải không?! ... Vừa mới làm xong người đâu, mông lại ngứa?

Lý Hổ nỗ lực nghiêng đầu, dùng cái ót đối Tạ Viễn, miệng chẹp chẹp đặt ở trên gối đầu than thở vài câu.

– ...

– Nói cái gì, không nghe thấy!

– ... Ngủ... cứ...

– Lớn tiếng một chút!

Lý Hổ ở trên gối đột nhiên quay ngoắt lại, gân cổ, không quan tâm lớn tiếng nói.

– Nhiều năm qua, đều là người ngủ bố, có đi không có lại, bố ngủ người một lần cũng không được! Là vì bố đâu không lại người, cũng chỉ có thể cứ bị người cho làm kỹ nữ ngủ sao?!

Nói tới đây, hắn có chút uất ức giảm âm xuống, cúi đầu than thở một câu.

– Bố cũng là Đại lão gia, cũng không phải chỉ mọc mông không mọc kê đâu!

chỉ đàn ông trưởng thành trở lên.

Nói xong lời này, hắn lập tức quay lại đầu đi, nhắm hai mắt lại, một bộ tư thế lợn chết không sợ nước sôi nóng. Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy lỗ tai hắn đang hơi hơi rung rung, ngay cả tóc ngắn ngắn sau gáy đều dựng đứng lên.

Phía sau nửa ngày không có động tĩnh. Đột nhiên, hắn lỗ tai nóng lên, vành tai bị người nhẹ nhàng ngậm vào miệng.

– Ai nói Tam gia chỉ ngủ kỹ nữ, còn không thể ngủ với vợ ta?

Âm điệu một câu đó thân mật mà lại dịu dàng, Lý Hổ thân thể hơi hơi chấn động. Nhưng rất nhanh sau đó, giọng nói ngược lại trở nên hung tợn.

– Về phần khác, ít ở đây nghĩ đông nghĩ tây! Lúc phía sau người vui, phía trước cũng không phải không thích ra nước, cái gì tên là mọc không?!

– ...

Lý Hổ nằm đó không nhúc nhích.

Tạ Viễn lại nghĩ nghĩ, rốt cục chân chờ mở miệng nói.

– ... Tam gia không phải không nói đạo lý, loại sự tình này, dù sao cũng phải nói Càn Khôn cương thường, người không thể trái lại... Nhưng... Tiểu lão hổ nếu vẫn ngoan ngoãn nghe lời, cũng không phải không thể thưởng cho một lần...

cương thường: tam cương ngũ thường.

Nói tới đây, hắn tròn mắt chuyển chuyển.

– Đợi đến ngày kháng Nhật thắng lợi, tiểu Nhật Bản đầu hàng vô điều kiện, Tam gia nhượng cho người một lần! Song, trước đó người phải luôn ngoan ngoãn nghe lời! Thành giao không?

Nói mấy ngày trước, Ôn gia trưởng từng hỏi Tạ tướng quân.

– Thế nào là kháng Nhật đến cùng? Lúc ấy Tạ tướng quân trả lời.

– Đánh tới người Nhật Bản đầu hàng vô điều kiện đó là đến cùng!

Nay xem ra, lúc lời nói hùng hồn đó ra khỏi miệng, Tạ Tướng quân có lẽ kỳ thật cũng không tin tưởng lớn lắm.

...

Lý Hổ nghe xong lời này, trong một lúc không trả lời.

Hắn không có cách nào ngoan ngoãn nghe lời! Hắn cũng là Đại lão gia, nếu muốn xoay người, không thể trông cậy vào bổ thí của người khác!

Hai chữ ‘Thành giao’ này ở trong đầu lưỡi hắn bồi hồi chuyển vài vòng, nửa ngày, hắn rốt cục cúi đầu nói câu.

– Lừa bố à... Quên đi, bố nói đùa, vốn sẽ không hi vọng người có thể đáp ứng.

82. Quyển 2 - Chương 31

Hai người mặc lại quần áo, trở lại thành hình người đáng người.

Song song đứng ở trước gương lớn sửa sang lại dung mạo, đều là người vóc dáng cao chân dài, Tạ Viễn nhìn qua so Lý Hổ thoáng thon gầy hơn một chút.

Hắn đang ngưỡng cổ, đối gương thất một cái ca-ra-vat màu vàng. Lý Hổ đứng ở sau, cầm lược chải ngôi. Hắn chải đầu liếc mắt, thấy cổ áo trong sau cổ Tạ Viễn vênh lên, liền vươn tay qua giúp hắn bẻ thẳng.

Tạ Viễn quay đầu lại, con mắt lóng lánh mỉm cười. – Cảm ơn.

...

Khi sắp chia tay, Tạ Viễn nói với Lý Hổ.

– Còn nhớ người là người Thiểm Tây? Ta lần này đi Tây An, muốn mang về chút gì không?

Lý Hổ dùng con đũa nhấc còn lại nhìn chăm chú hắn một lát, rừ mi, lắc lắc đầu. Hắn hơi cúi đầu, liền chột lộ ra lông mi, là một dãy đen nhánh đậm. Đáng tiếc chỉ có một con mắt như thế, một con khác, ẩn ở trong bịt mắt đen.

Giờ khắc này, Tạ Viễn đột nhiên có xúc động vươn tay ra ngoài vuốt ve con mắt rừ xuống đó. Hắn hơi hơi nâng lên cánh tay, chần chờ một thoáng, rốt cục vẫn lại buông xuống.

Ô tô Mercedes màu đen đã đậu ở cửa, phó quan đứng sẵn, trên tay nắm cửa xe.

Lý Hổ mắt thấy Tạ Viễn xoay người, phong thái rắn rỏi bước vào trong xe.

phó quan khép lại cửa xe. Cửa kính xe rung lên, màu thủy tinh đục ngăn trở tầm mắt, hắn không biết giờ phút này Tạ Viễn trong xe có biểu tình gì.

Đây là một chào từ biệt không có gì đặc biệt. Tạ Viễn cuối cùng để lại cho hắn, là một bóng dáng tây trang màu đậm có vẻ gầy yếu.

...

Ngày 2 tháng 8 năm 1933.

Tổng Tư lệnh Liên quân Chaha'er kháng Nhật Tạ Viễn lặng yên đến Tây An cùng quân Tây Bắc trao đổi công việc hợp tác.

Ngày 6 tháng 8.

Binh sĩ Liên quân Chaha'er kháng Nhật nghiêng về Trung Quốc đột nhiên tuyên bố thoát ly, độc lập làm Tấn Kí Sát Hồng quân, hướng vào Tân Bình bảo, thành lập Tấn Kí Sát khu Xô – Viết.

Ngày 12 tháng 8.

Binh nguy quân Chaha'er Nhật chia làm hai đường từ Sát đông, Sát bắc ồ ạt tấn công Liên quân kháng Nhật. Quân tâm rối loạn, loạn trong giặc ngoài, Liên quân liên tiếp tháo chạy.

Ngày 15 tháng 8.

Quân Nhật một lần nữa đánh chiếm Đa Luân.

83. Quyển 2 - Chương 32

Ngày 25 tháng 8, yếu tắc Hô Đạt ngoài thành Trương Gia Khẩu.

Tạ Viễn đứng trong chiến hào, tay cầm kính viễn vọng, nhìn về phía trận địa quân địch đối diện.

Một phát đạn pháo rơi vào phụ cận, ầm ầm một trận nổ, mang lên bụi mù trời, bùn đất trong chiến hào đều lả tả rơi xuống.

– Tướng quân, nơi này rất nguy hiểm! Ngài vẫn nên đi vào trước đi!

Tạ Tướng quân không hề nhúc nhích. Hắn dáng người thẳng đứng, hai tay mang theo găng tay trắng vãn vũng vàng cầm kính viễn vọng.

Trong ống kính, là quân địch chi chít và đại pháo san sát. ‘Trương Gia Khẩu không giữ được’, Tạ Viễn đẩy lòng bình tĩnh đến thậm chí gần với lãnh khốc, một lúc sau, hắn mới buông kính viễn vọng, xoay người trở lại yếu tắc.

Ngày đó chạng vạng, Tạ Tướng quân trở lại trong thành Trương Gia Khẩu.

Đoàn Bí thư đi theo nhiều năm sớm đã mất, nay là Vương Bí thư, khom người đứng ở trước mặt.

– Gửi điện báo đi. Nói cho bên Nam Kinh, Liên quân kháng Nhật bằng lòng quy thuận chính phủ Trung ương, tiếp nhận lãnh đạo của chính phủ Quốc dân.

– Vâng.

Sau khi Vương Bí thư rời đi, Tạ Viễn châm một điếu thuốc, đi đến trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm đen ngòm, đen đặc đến nỗi người không thở nổi. Chỉ trong doanh trại xa xa, sau mấy cánh cửa sổ là lộ ra quãng đèn vàng.

Người sau cửa sổ này, không biết tương lai có mấy người có thể may mắn sống sót?

Tạ Viễn nâng lên tay, hít mạnh một điếu thuốc, sau khi chậm rãi phun khói ra, cúi đầu hừ câu.

Chuy không thệ hề khả nề hà,

Ngu hề ngu hề nại nhược hà...

Kết quả của khư khư cố chấp, luôn là không có kết cục tốt!

Đạo lý này, kỳ thật, hắn trong lòng rất rõ!

Tạ Viễn lại hít một hơi, đối ngoài cửa sổ thoáng nở nụ cười lạnh lùng. ‘Dù vậy, Tạ Tam làm việc, từ trước đến nay không hối hận!’

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Tạ Tướng quân đứng ở cửa sổ xoay người, chỉ thấy Vương Bí thư chậm rãi tiến tới đây.

Y thần sắc trầm trọng mang theo một chút bối rối.

– Tư lệnh, bên Nam Kinh hồi âm. Bọn họ nói...

Nói đến đây, y chần chờ ngậm miệng, như không biết nên tiếp tục nói thế nào.

– Bên Nam Kinh nói gì?

– Bên Nam Kinh trả lời là, Liên quân kháng Nhật có thể nhập vào quốc quân, nhưng điều kiện là... Ngài phải lập tức từ chức Tổng Tư lệnh Liên quân, mở điện cả nước tuyên bố về vườn... Còn có...

Tạ Ttướng quân giọng bình tĩnh và trấn định.

– Còn có gì?

– Ngài phải lập tức lên đường, đi Nam Kinh nhận chất vấn của chính phủ Quốc dân.

84. Quyển 2 - Chương 33

Ngày 28 tháng 8, tiền Tổng Tư lệnh Liên quân Chaha'er kháng Nhật Tạ Viễn đến Nam Kinh.

Ở thao trường sân bay lớn nghênh đón hân, không có trống nhạc và hoa tươi, mà là một đội hiến binh súng vác vai, đạn lên nòng.

Đội trưởng đầu lĩnh coi như khách khí chào hân kiểu lính.

– Theo chỉ thị của thượng quan, tôi phụng mệnh hộ tống tướng quân tới chỗ của ngài.

Trên mũi Tạ Viễn đeo bộ kính râm, thấy không rõ thần sắc lắm. Hân im lặng không lên tiếng thoáng nhìn quanh bốn phía, nơi nơi đều là xe Jeep và binh lính màu xanh, gần nhất có một chiếc xe hơi màu đen, cửa xe đã mở ra, một binh sĩ đứng ở bên cạnh.

Hân vai lưng thẳng tắp, ngẩng đầu, lập tức đi tới chiếc xe hơi.

Đằng sau, Vương Bí thư mang theo hộp công văn đang muốn đuổi kịp, lại bị hiến binh ngăn lại, bảo y lên một chiếc xe khác.

Tạ Viễn mang kính râm ngồi ở trong xe, môi mím chặt, mặt không chút thay đổi. Từ sân bay hân bị áp giải tới một ngôi biệt thự dưới chân Tử Kim Sơn, nơi này, cũng đã sớm bố trí tầng tầng canh gác.

...

Biệt thự là toà nhà lớn hai lầu màu trắng, cảnh vật tuyệt đẹp, mát mẻ dễ chịu, chuẩn bị cả đầu bếp Trung Tây, mụ già người hầu đầy đủ mọi thứ.

Nhưng tất cả người đi theo hân, đều không biết tung tích, xung quanh nơi nơi đều có cảnh vệ cầm súng, vừa đi đến cửa viện, sẽ có người xuất hiện, khách khí nhưng kiên quyết thỉnh Tạ tướng quân dừng lại.

Trong phòng không có điện thoại, cũng không có bất luận kẻ nào tiến đến thăm hỏi. Thậm chí ngay cả Tạ Chủ tịch, cũng vô tung vô ảnh, không tin tức gì.

Khi xuất hiện trước mặt mọi người, vẻ mặt Tạ Viễn luôn khó dò, hoàn toàn nhìn không ra hi nộ ái ố. Hân mỗi ngày ngoại trừ xuống lầu ăn cơm và sau bữa cơm ở trong sân tản bộ, những thời gian khác, đều nhốt mình ở trong phòng.

Mười ngày sau, biệt thự đến một vị phỏng khách.

Lục Trọng Lâm một thân kiểu áo Tôn Trung Sơn màu xám, trong vẻ mặt nghiêm túc mang theo một chút tự mãn không kiềm chế được.

– Trọng Lâm nhận chính phủ ủy nhiệm, phụ trách hỏi Tướng quân. Về thủ tục liên quan trang bị phi pháp Chaha'er, kính xin tướng quân nói rõ tỉ mỉ, Trọng Lâm dễ bề báo lên quan trên.

85. Quyển 2 - Chương 34

Lục Trọng Lâm thân thể hơi hơi đổ xuống về phía trước, toát ra vài phần nôn nóng cùng tức giận khắc chế không được.

– Tạ Tướng quân, ngài đây là có ý gì?! Ngài không phối hợp thế này, Trọng Lâm không thể trở về báo cho quan trên!

Tạ Viễn tựa lách vào lưng sô pha, nhấc chân bắt chéo, là đáng vẻ thế gia đệ tử nhà nhận lạnh lùng.

– Không phải Tạ mã muốn cố ý khó xử Trọng Lâm huynh, thật sự là trong đó nội tình, không phải Trọng Lâm huynh thân ở vị trí hẳn là biết, nhiều lời đối với huynh vô ích. Quan trên huynh muốn biết, cứ mời ông ta tự mình tới hỏi là được.

Khách khí hữu lễ, nhưng cẩn thận nghiên cứu ý tứ hàm xúc trong đó, cũng là khinh thường khắc cốt.

Lục Trọng Lâm gương mặt hơi hơi đỏ lên, anh đảo mắt nhìn nhìn, bốn bề vắng lặng, liền hạ giọng hung tợn nói câu.

– Họ Tạ, người bớt ở trong này kiêu ngạo! Người cho là mình vẫn là Tạ Tư lệnh ngày xưa sao?! Phụng Hoàng sụp đổ không bằng gà người còn có cái gì đặc ý?!

Tạ Viễn vững vàng ngồi trên sô pha, nghe xong lời này, cũng chỉ mỉm cười.

– Đạo lý Hồ lạc Bình Dương bị khuyến khi, Tạ mã biết. Nhưng tuy hồ bệnh đầu không lại chó dữ, cũng không tới phiên con chuột nhất ở một bên ra vẻ ta đây.

...

Lục Trọng Lâm hơi hơi khom người, đối với Ôn Tinh Vệ nói.

– Viện trưởng, học sinh có một ý kiến, không biết có nên nói hay không...

– Ừm? Ôn Tinh Vệ hơi hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Trọng Lâm.

– Giữa người và ta, cứ nói đừng ngại.

– Học sinh nghĩ, hiện nay là thời cơ tốt nhất diệt trừ Tạ Viễn.

– Trừ hẳn ta... Cái này đối bên ta có chỗ gì tốt?

– Tạ Viễn sở dĩ kiêu ngạo như vậy, chẳng qua là ý vào thế của cha hắn, biết bên đó sẽ không thật muốn mạng của hắn. Nếu giờ phút này chúng ta động thủ, mọi người bên kia tất đều nghĩ bên kia đã hạ thủ. Thứ nhất, có thể buộc cha hắn trở mặt với bên kia, để cho bọn họ đầu chết đi sống lại, chúng ta ngồi ngư ông đắc lợi. Thứ hai, họ Tạ dân vọng không thấp, cứ như vậy, trong cảm nhận dân chúng, tội danh bên kia mưu hại anh hùng dân tộc liền xem như là thật. Nhất cử lưỡng tiện, có sao không làm?

Ôn Tinh Vệ tay bưng tách trà trầm ngâm một lát, gật gật đầu.

– Nhưng đuôi tay phải sạch sẽ mới tốt, quyết không thể có bất cứ dấu vết để lại liên lụy đến chúng ta.

– Xin Viện trưởng yên tâm. Học sinh đã giải quyết xong Vệ Đội trưởng phụ trách canh giữ, chỉ chờ Viện trưởng ra lệnh một tiếng, cam đoan tiến hành đến thần không biết quỷ không hay!

–Ồ... Người thật là mưu tính sâu xa.

Hai người nhìn nhau cười, đôi bên ngầm hiểu.

...

– A Cửu, cậu yên tâm, Vệ Đội trưởng đã ở trong khổng chế tay mình, bản đồ biệt thự, vị trí bảo vệ, thời gian giao ca toàn bộ ở trong lòng bàn tay, cậu đi, nhất định không có vấn đề. Nếu thực sự nguy hiểm, vô luận thế nào mình cũng sẽ không cho cậu đi mạo hiểm như vậy!

Mai Cửu hơi hơi nhú mồm, nhưng lại vẫn kiên nhẫn giải thích với Lục Trọng Lâm.

– Tổng tử, cậu không hiểu được ý của tôi. Không phải tôi sợ nguy hiểm, tôi là không tán thành giờ phút này ám sát Tạ Viễn.

– Vì sao?! Cậu không muốn báo thù sao?!

Mai Cửu tóc chĩnh tề chải ra hai bên, lộ ra cái trán trắng nõn sạch sẽ. Dưới mắt kính thật dày, là hai mắt hẹp dài xếch lên. Đôi mắt này đang ôn hòa nhìn về phía Lục Trọng Lâm, bên trong là thật sâu khuyên giải an ủi.

– Cho dù báo thù, cũng phải có việc nên làm, việc không nên làm. Hiện giờ báo thù, chỉ đúng ý của người Nhật Bản, khiến dân chúng kháng Nhật thất vọng đau khổ. Quốc gia đại nghĩa trước mặt, ân oán cá nhân có thể bỏ xuống trước. Đợi đến ngày đuổi đi người Nhật Bản, chúng ta lại tính sổ với họ Tạ được không?

86. Quyển 2 - Chương 35

Sau khi hôn mê ba ngày ba đêm, Tạ Viễn rốt cục ở trong bệnh viện mở to mắt.

Đầu tiên là một mảnh trắng xoá, nửa ngày, rốt cục có tiêu cự, sự vật trước mắt dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Bên tai truyền đến tiếng kinh hỉ của y tá, chột xa chột gần.

– Tạ Tướng quân tỉnh rồi! Tạ Tướng quân tỉnh rồi!

Cửa phòng bị đẩy ra, đứng ở cửa, là râu tóc hoa râm, chống拐杖 tạ lão nhân.

Tuy lão vẫn là khuôn mặt già nua, nhưng trong ánh mắt, đã có một cỗ vui sướng che dấu không được.

Tạ Viễn hơi hơi há miệng thở dốc, im lặng gọi một câu. – Cha.

...

Tạ Chủ tịch phần nộ giận quát tạ trưởng.

– Đồ không nên thân, nhìn xem chuyện tốt mày làm! Tao đã sớm cảnh cáo mày, thứ chó đó bụng dạ khó lường, mày lại hoàn toàn không để ở trong lòng! Kết quả như thế nào?! Mày nằm ở đây mất nửa cái mạng, người ta ngược lại thăng chức rất nhanh, thành Bí thư cục địa phương, nhân viên quan trọng của Trung Quốc! Mày... Mày... Mày khư khư cố chấp, khinh cuồng sơ suất, cho nên có kết cục hôm nay! Tự làm tự chịu, thật sự là tự làm tự chịu mà!!

Tạ Chủ tịch ngoài miệng vẫn chỉ giáo huấn, chút xíu quan tâm cũng không có, nhưng râu tóc trắng không ít so với trước đây lại bại lộ những ngày lo lắng của lão.

Tạ Viễn chỉ cảm thấy hốc mắt hơi hơi ướt.

– Nhi tử vô năng, để cha nhọc lòng.

Hắn thật là tự làm tự chịu, nhưng cũng không hối hận.

Sẽ không điên khùng nữa, nhưng tất cả xảy ra trong quá khứ, cũng không có bất cứ hối hận!

Tạ Chủ tịch không biết suy nghĩ trong lòng bây giờ của con trai, cứ ở đó tiếp tục nói.

– Lần này mày thật sự là may mắn. Có người thần bí, đem tin tức báo cho ta biết, khi ta dẫn người xông vào, vừa vặn giữ kịp một hơi mày còn lại!

Trong miệng lão miêu tả đơn giản, nhưng tình hình lúc ấy chỉ mảnh treo chuông, giường cung bạt kiếm, sao có thể nói tóm lại như vậy.

Tạ Viễn biết cha vì nghĩ cách cứu viện mình chắc chắn hao phí không ít tâm huyết, nhưng Tạ Chủ tịch không nói, hắn cũng không nhắc, chỉ là hỏi.

– Bất được thích khách không?

Tạ chủ tịch lắc đầu.

– Không có. Nói đến kỳ quái, lúc vệ sĩ vọt vào, thích khách đã bị bắn chết ngay tại chỗ, trên tay thi thể còn nắm súng, nhưng không biết là ai làm...

– Bên đầu trục có thái độ gì?

– Hắn cam đoan với ta không phải hắn bày mưu đặt kế. Ta cũng hiểu việc có kỳ quái, hắn không phải người lỗ mãng như vậy ... Mày xảy ra chuyện, đối y lợi ít mà hại lớn ... Vô luận thế nào, hắn đã nhận lời ta, chuyện của mày, đến đây chấm dứt. Hắn không truy cứu việc mày cấu kết đảng Cộng nữa, điều kiện trao đổi là, mày phải an tâm về vườn ở nhà đợi, không thể sinh rắc rối nữa.

...

Một tháng sau, Tạ Viễn xuất viện về nhà an dưỡng.

Dưới sự kiên trì của Tạ Chủ tịch, hắn chuyển vào đại trạch Tạ gia ở Nam Kinh, cùng một đồng lớn đi cùng với em trai em gái cùng cha khác mẹ ở cùng.

Cùng lúc đó, Tấn Kí Sát khu Xô – viết dưới song trọng giáp công của quân Nhật ngụy và quân đội đảng Quốc Dân, tuyên bố thất thủ. Binh sĩ địa phương còn sót lại dưới sự dẫn dắt của Bí thư cục Lý Hổ, tới căn cứ địa đại danh鼎鼎鼎鼎 Thiểm Cam Ninh Quốc dân tìm nơi nương tựa.

Bộ 2. Chaha'er phong vân. Bình tụ.

Hoàn

Quyển 3

Sơn Hà Huyết Thương: Tình Định.

87. Quyển 3 - Chương 1

Ngày 1 tháng 7 năm 1937.

Mạnh Nhị tiểu thư ở nhà tỉ mỉ sửa soạn kỹ lưỡng, đang chuẩn bị ra ngoài.

Lần đầu tiên cô mặc một bộ váy màu vàng, trên cổ đeo dây chuyền trân châu, trên đùi bao vớ sợi thủy tinh, phía dưới đeo một đôi giày cao gót hai tắc. Ở trước gương cẩn thận quan sát một hồi, thoa lên son môi, lại xịt lên một ít nước hoa Pháp, mới vừa vừa lòng xách lên bóp đầm đi ra cửa.

Đây không phải dáng dấp ngày thường của cô. Tất cả đều là vì nghe nói người nọ thích thực nữ truyền thống, mới bắt buộc đi làm ra vẻ ngai ngàng như thế.

Cô thuở nhỏ chỉ muốn làm một anh hùng, nam trang*, hút thuốc, cưỡi ngựa, bắn súng... Mọi thứ cô đều thông thạo. Chỉ tiếc... Xã hội phong kiến lạc hậu ngu muội này... Lý tưởng chí khí của cô không được lý giải, ngược lại thành trò cười sau lưng của xã hội thượng lưu.

*ăn mặc như con trai.

– Ê này này, nghe nói cô Mạnh Nhị tiểu thư đó, rất không được!! Mặc đồ con trai, nơi nơi niễn nhân tình! Tình nhân của cô, cũng đều là con gái! Hai ngày trước... Tôi chính mắt nhìn thấy, cô mặc một bộ tây trang, quàng một phụ nữ trang điểm xinh đẹp đi trên đường cái! ...

Tuy rằng Mạnh Nhị tiểu thư khinh thường đem mấy nhàn ngôn toái ngữ đó để ở trong lòng, nhưng mẹ cứ suốt ngày lải nhải lắm bầm, cô bắt đắc dĩ đáp ứng xem mắt một lần.

Nhưng trăm triệu không nghĩ đến, kết quả xem mắt là, cô vừa ý đối phương, đối phương cư nhiên không vừa ý cô!!!

Mặc dù ngày đó Mạnh Nhị tiểu thư rẽ ngôi sáng bóng, một thân sẵn trang, tay kẹp điều thuốc lững thững tới trễ, nhưng đối phương không có lập tức vì phong tư tiêu sái của cô mà khuynh đảo, quỳ gối dưới quần tây trang của cô, thật khiến cô cảm thấy bất ngờ!

Tâm cao khí ngạo Mạnh Nhị tiểu thư bị đả kích to lớn, càng tỏ quyết tâm muốn chinh phục gã đàn ông này. Bởi vậy, cô thậm chí bằng lòng bỏ tư thái, tạm thời nhân nhượng một chút ánh mắt phong kiến tầm thường của đối phương.

‘Đợi sau khi hấn quỳ gối dưới chân ta, rồi từ từ truyền tâm tư tưởng hấn nam nữ bình đẳng là được.’

...

Tạ Viễn ngồi trên sô pha, nâng chân bắt chéo, hơi hơi nhú mày.

Đối diện, lão già chết đang ngông nghênh ngồi thẳng trên sô pha, nói ầu nói tả tự cho là tận tình khuyên bảo.

– Tuy Mạnh gia tiểu thư nam tử khí một chút, nhưng loại hình phụ nữ này, mày hấn là gái đúng chỗ ngứa mới đúng... Vô luận thế nào, dù sao nó vẫn so với tên họ Lý mày lúc trước quần nhau mạnh mẽ hơn nhiều ... Ít nhất... vẫn là phụ nữ hàng thật giá thật!

Tạ Chủ tịch nói đến miệng khô, nâng chung trà lên hớp miếng nước trà, tiếp tục tận tình khuyên bảo con trai bán mình cầu vinh.

– Nó là cháu ngoại gái bên đó cứng chiều nhất, việc hôn nhân này nhất định tiếp tục, chuyện cũ của mày liền có thể xóa bỏ. Sau biến cố Tây An, bên đó vẫn muốn dùng lại mày, nhưng chung quy không yên lòng. Lần này chủ động đưa ra cửa hôn nhân này, rõ ràng cho thấy hảo ý... Đại trưởng phu cô được dẫn được, Đông Sơn tái khởi mới quan trọng, có gì làm thái độ thế tục nhi nữ này?! Mày mặc dù đối nó không hài lòng, đợi đến khi ngóc đầu trở lại, thú thêm mấy người không phải được sao?!

88. Quyển 3 - Chương 2

Duyên An.

HBJT chính ủy Lý Hồ hai tay chắp sau lưng đứng ở cửa nhà hầm, nhú mày, xoay tít nghĩ tâm sự. ‘Bố là hộ ngoại lai, lại chưa đi qua trường chinh, hai phía cũng không dựa... M* n*, cứ tiếp tục như vậy, làm sao có ngày xuất đầu?!’

Nghĩ đến đây, hấn xoay người đi vào trong nhà, cầm lấy bút, bắt đầu viết thư.

Đồng chí Vương Minh tôn kính...

Vừa viết mở đầu, đột nhiên nghĩ đến Vương Minh sống lâu ở Moscow, nhất định vừa ý tiếng nước ngoài hơn, vì thế dừng lại bút, gỡ gỡ đầu, tiếp, nâng bút ở trên mở đầu thêm một câu.

“Ein Gespenst geht um in Europa – das Gespenst des Kommunismus”

Sau khi viết xong, hấn chăm chú nhìn chuỗi dòng chữ nòng nọc xiêu xiêu vẹo vẹo này, đột nhiên hoảng thần.

Đang chính ngọ, ngoài nhà hầm ném vào một vệt nắng chói mắt, trong hoảng hốt, hấn nhớ tới cái ngày hè sau giờ ngọ đó...

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ thủy tinh chiếu vào, nam nhân mặc áo sơmi tuyết trắng, lộ ra mỉm cười dương dương tự đắc.

“– Ein Gespenst geht um in Europa – das Gespenst des Kommunismus

Thứ quỷ gì?!

– Tiếng Đức. Phiên dịch thành tiếng các ngươi, chính là ‘Một linh hồn, linh hồn chủ nghĩa cộng sản, ở Âu Châu bồi hồi’.

Đ***! Vậy ngươi viết thẳng ra không phải được rồi! Còn chơi cái gì tiếng Đức?!

Đần! Ngay từ đầu không làm câu cao thâm, làm sao dọa được đám người kia?! ”

...

Đây là chuyện bao lâu trước rồi? Ba năm? Năm năm?

Lý Hổ lắc lắc đầu. ‘M* n*, hình như là chuyện đời trước!’

...

Tạ Viễn cùng Mạnh Nhị tiểu thư song song đi lên sơn đạo Tử Kim Sơn.

Mạnh Nhị tiểu thư mang giày cao gót, đi khó chịu vô cùng. Nếu vào bình thường, nhất định sớm phẩy tay áo bỏ đi, hôm nay để ở trước mặt Tạ Viễn biểu hiện hình tượng thực nữ của mình, cho nên một lần nữa nhẫn nại, chỉ là đề nghị.

– Mister Tạ, chúng ta đến phía trước tìm một quán cà phê, uống chút nước ngọt, ngồi một chút đi.

Tạ Viễn nghiêng đầu, điềm đạm mỉm cười với Mạnh Nhị tiểu thư.

– Xem phong cảnh nơi này thật đẹp. Loại cảnh đẹp thiên nhiên này, đi dọc đường mới thưởng thức được. Miss Mạnh cũng thích thiên nhiên chứ?

Mạnh Nhị tiểu thư bất đắc dĩ gật đầu. Cô đang muốn nói chuyện, Tạ Viễn đã giành trước mở miệng nói.

– Đúng rồi, đã quên hỏi tiểu thư có mệt hay không? Ngài là vị nữ sĩ, để ngài đi bộ với ta lâu như vậy...

Mạnh Nhị tiểu thư cuộc đời nghe không được nhất loại lời này, ngay tức khắc liền chứng tỏ. ‘Tôi tuyệt không mệt!’

Tạ Viễn nghe vậy, đối với Mạnh Nhị tiểu thư lộ ra một mỉm cười chân thành, tán thưởng nói.

– Trước đây đã nghe nói Miss Mạnh là vị anh thư, quả nhiên khí thế bất phàm, Tạ mạo bội phục! Chúng ta đây đi lên trên núi một chút, phong cảnh đỉnh núi nơi đây là đẹp nhất.

89. Quyển 3 - Chương 3

Mạnh Nhị tiểu thư ngày ấy về nhà, vừa mới vào cửa, liền hai chân đá bay giày cao gót. Cô để chân trần đứng ở trong phòng khách, vẻ mặt quý dị khó dò, tại giữa cảm hận và động tâm lắc lư bất định.

Mở ra hộp thuốc lá, từ bên trong rút ra một điếu thuốc, quen thuộc châm lên hít một ngụm. ‘Nắm vào tay, rồi một cước đá văng!! Nếu không... Khó tiêu mỗi hận của cô nãi nãi hôm nay!’

Cách hai ngày, Tạ Viễn ở nhà nhận được một tấm thiệp mời, là Mạnh Nhị tiểu thư mời hấn tham gia vũ hội.

Vô duyên vô cớ, hấn rùng mình một cái, tâm tình cùng loại với hoàng hoa đại khuê nữ bị đăng đồ tử nhìn trúng.

...

Mạnh Nhị tiểu thư tây trang giày da, bôi dầu chải đến bóng loáng trơn nhẵn, cô ngồi ở trên sô pha, trong lòng ôm một mỹ nữ mặc váy dài thấp ngực, tư thái tiêu sái hướng về phía Tạ Viễn vẫy tay một cái.

– Mister Tạ, chào ngài.

Tạ Viễn thoáng kinh ngạc cười, lập tức đi qua, đầu tiên là hơi hơi khom người gật đầu một cái.

– Miss Mạnh, ngài hôm nay... Thật sự là hết sức ... tiêu sái.

Vừa nói, vừa thuận thế ngồi xuống sô pha, một mỹ nữ đầu cuộn sóng tóc quăn lập tức len lén liếc hấn vài cái.

Hấn tỉnh bơ từ trong ngực lấy ra hai điều thuốc, đem một điều đưa cho Mạnh Nhị tiểu thư, cũng vươn tay sang tự mình thay cô châm lửa. Lúc quay thân lại, thuận thế mỉm cười với mỹ nữ tóc quăn.

Mỹ nữ lập tức mặt phỉếm đào hoa, diệp hỉ diệp sân* cúi đầu.

*vừa vui vừa giận.

Mạnh Nhị tiểu thư hít một hơi thuốc trên tay.

– Mister Tạ, nghe nói ngài ban đầu từng có một thê tử?

Tạ Viễn mỉm cười.

– Đúng.

– Tôi rất ngạc nhiên, thê tử Mister Tạ là người phụ nữ thế nào?

Tạ Viễn trầm mặc một lát. Ánh đèn ố vàng chiếu vào mặt hấn, trong thần sắc hấn mang theo một chút ngưng trọng và dịu dàng lạ lùng.

– Thô lỗ, thiếu giáo dưỡng... tâm địa rất xấu... Nhưng vóc người rất tốt... Luôn rất có sức sống... Bên ngoài kiêu ngạo kỳ thật cô đơn yếu ớt...

Mạnh Nhị tiểu thư kinh ngạc há miệng, cô không nghĩ tới sẽ là đáp án như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, đáy lòng thoáng co rút mạnh. ‘Đây là... đang ám chỉ gì đó với mình?’

‘Nói vậy, mình không phải là thô lỗ không có giáo dưỡng!’

Cô vừa âm thầm hồ nghi, vừa tiếp tục hỏi dò. – Vậy các người sau đó tại sao tách ra?

– Chúng ta có một bắt đầu thực rất tệ, hấn* vẫn ghi hận trong lòng, cừ hận này thủy chung không thể giải, cho nên... Sau đó xa nhau.

Mạnh Nhị tiểu thư gật gật đầu.

– Đó là nàng* không đủ rộng lượng rồi?

*hấn và nàng là đại từ nhân xưng ngôi số ít, khi viết thì khác nhau nhưng phát âm lại giống nhau rất dễ gây nhầm lẫn.

Tạ Viễn nghiêm trang trả lời.

– Há chỉ không đủ rộng lượng, đó chính là tâm nhân so với kim còn nhỏ hơn!

Mạnh Nhị tiểu thư xa xăm trợn trắng mắt, nghĩ rằng. ‘Đây là đang oán giận mình lòng dạ hẹp hòi?’

...

Lúc này, Lý Hồ đứng trên sườn núi, đột nhiên hắt xì hơi.

Hấn dùng tay chà cái mũi, một tay lấy nước mũi chà xuống mặt đất. – M*, bị cảm.

Thư cho Vương Minh đã gửi đi, Moscow xa ngoài vạn dặm, một chốc không nhận được hồi âm. Nhưng hấn cũng không gấp, loại chuyện này gấp không được. ‘Nên làm đã làm, còn lại, chỉ xem người ta có để ý nhìn mình hay không.’

Thiếu Bắc trong bóng đêm, là một vùng hoang vu thê lương. Hấn mọi nơi quay đầu quan sát, ngoại trừ vài ngọn đèn thừa thớt trong nhà hầm lộ ra, còn lại là những sườn đất cằn cỗi.

‘Không thể cứ ngâm mình cả đời trong sơn cốc này được, ghen đến chết mất!’

Lúc này, đột nhiên khát vọng một cái ôm. Tốt nhất là sau cơn no rượu say, nằm ở trên giường lớn mềm mại, cùng một người ôm chặt vào nhau...

Hấn lắc mạnh đầu, bắt buộc mình lập tức đem ý nghĩ này ném ra khỏi óc. ‘Nghĩ cái gì vậy chứ!’

90. Quyển 3 - Chương 4

Đêm nay trong thành Kim Lăng oanh ca yến hát, hoàng thổ cao pha trăng lên sáng lằng lằng. Tuy rằng Mạnh Nhị tiểu thư đối Tạ Viễn tâm hoài bất quy^{*}, khiến hấn thoáng cảm giác có một chút phức tạp, nhưng tóm lại, là một ban đêm bình tĩnh tường hòa.

^{*}trong lòng có ý bất chính, làm loạn.

Không biết, Hoa Hạ đại địa, ban đêm như vậy, không có mấy nữa!

Bốn ngày sau, người Nhật Bản nổ pháo thị trấn Uyển Bình, đầu cầu Lô Câu, 29 quân hăng hái chống cự!

Lửa bùng cháy, khói thuốc súng, nước mắt, máu tươi...

– Ba tháng diệt vong Trung Quốc!

Sinh tử trước mắt, dân tộc cổ xưa này lựa chọn tử chiến đến cùng!

Toàn dân kháng chiến bắt đầu!

...

Không phân Nam Bắc, không phân già trẻ, bất luận người nào cũng có trách nhiệm gìn giữ đất đai kháng chiến, đều phải ôm quyết tâm hy sinh tất cả.

Ngày 15 tháng 7, Trung Quốc Trung ương đệ trình Tuyên bố: Trung Quốc Trung ương công bố hợp tác Quốc – Cộng.

Ngày 13 tháng 8, Tùng Hồ hội nghị bắt đầu.

Ngày 15 tháng 8, đảng Quốc Dân thành lập Bộ Chỉ huy tối cao, chia cả nước ra làm năm đại chiến khu. Thượng Hải trong chiến hỏa cùng với chính phủ Quốc dân ở Nam Kinh được xếp vào chiến khu III, Tư lệnh Trưởng quan là anh hùng kháng Nhật nổi tiếng Tạ Viễn.

Quốc nạn đi đầu, Ủy Viên trưởng bất kể hiềm khích trước kia, đề bạt tướng lĩnh có đức độ từng ăn tết kháng Nhật với mình nhận được một mảnh tán thưởng! Nhưng gần 10 ngày sau, lấy cớ chiến sự khẩn cấp, Ủy Viên trưởng liền một cước đá văng Tạ Viễn, khiến Tư lệnh Trưởng quan này chuyển công tác sang chiến khu IV, mà tự gã đích thân kiêm nhiệm Tư lệnh Trưởng quan chiến khu III.

Ngày 23 tháng 9, Tưởng Ủy Viên trưởng phát biểu Bài phát biểu đối với tuyên bố của Trung ương Trung Quốc, Mặt trận Dân tộc thống nhất kháng Nhật chính thức thành lập.

Ngày 12 tháng 10, đội du kích Hồng quân các tỉnh phía Nam đổi tên thành Trung Quốc Quốc quân Cách mạng Bộ binh Tân biên quân 4.

Ngày 12 tháng 11, Thượng Hải thất thủ, quân Nhật tiến về phía thủ đô Nam Kinh.

Ngày 20 tháng 11, chính phủ Quốc dân tuyên bố dời đô Trùng Khánh, nhưng bộ Chỉ huy quân sự lại thiết lập ở Vũ Hán, Vũ Hán trở thành trung tâm kháng Nhật của cả nước.

Ngày 13 tháng 12, Nam Kinh rơi vào tay giặc, mất hết nhân tính bắt đầu cuộc tàn sát lớn!

Nam Kinh trở thành địa ngục nhân gian, từ nơi này truyền tiếng hét thảm cùng mùi máu tươi ra khắp đất nước Trung Hoa, người Trung Quốc đêm không thể ngủ!

Ngày 23 tháng 12, Trung Quốc Trung ương cục Trường Giang chính thức thành lập tại Vũ Hán, thống nhất lãnh đạo lưu vực Trường Giang hoạt động kháng Nhật, trong đó có một nhân viên quan trọng đến từ Thiểm Bắc, phụ trách công tác quân sự, tên là Lý Hổ.

Ngày 28 tháng 12, Tư lệnh Trưởng quan Tạ Viễn chiến khu IV đến Vũ Hán tham gia Hội nghị quân sự Bộ Chỉ huy quân sự tối cao, bàn bạc công việc Hội chiến Vũ Hán.

91. Quyển 3 - Chương 5

Vũ Hán cuối năm 1937.

Đây là tòa thành thị được xưng là “Madrid phương Đông”, pháo đài thế giới phản đối chiến tranh phát xít. Trong khói thuốc súng chiến tranh, dưới oanh tạc của máy bay địch, một bên bất cứ lúc nào cũng có thể bị cái chết bao phủ, một bên lại kỳ lạ, không kiêng nể gì mà phồn vinh.

Một đầu là cơ quan tập trung quân chính của chính phủ Quốc dân, Liên minh Quốc tế, Bộ Chỉ huy tối cao, chủ yếu cơ quan chính phủ, nhân vật quan trọng các nẻo hội tụ ở trong này. Phóng viên nước ngoài tóc vàng mắt xanh cầm máy ảnh đi khắp hang cùng ngõ hẻm, quay chụp những người dân chạy nạn quần áo tả tơi, mới từ Nam Kinh, Giang Chiết, thậm chí là Hoa Bắc xa xôi trốn đến nơi này.

Phần tử màu đỏ và nhân sĩ tiến bộ tràn ngập trên đường tòa thành thị này, bọn họ rất cực có thể lớn tiếng hò hét, không kiêng nể gì phát biểu chủ trương của bản thân. Tiễn Tinh Hải, Thẩm Tông Văn, Úc Đạt Phu, Lão Xá, Phong Tử Khải... Bóng dáng các trí thức xuất hiện phổ lớn ngõ nhỏ tại Hán Khẩu.

Trong đại hí viện Thế Giới, một bên chiếu phim Tám Trăm Tráng Sĩ, một bên áp phích treo Uyên Ương Hồ Điệp Mộng trên diện rộng.

Trong khách sạn và câu lạc bộ xa hoa, các nhân vật nổi tiếng áo mũ chỉnh tề, nhưng đề tài thảo luận, lại là lời đồn đãi khủng bố. Các nạn dân một ít thôn trang nhỏ từ Nam Kinh, theo Giang Chiết chạy trốn tới nơi này, mang đến một ít chuyện máu me không thể tưởng tượng, mổ bụng, khoét tim, cưỡng gian, chôn sống... Đủ loại hành vi man rợ nhân loại khó có thể tưởng tượng, khiến các thực nữ áo bành tô lông chồn nhu mì hoảng sợ che lại miệng.

...

Hán Khẩu An Nhân số 10, một tòa lầu ngồi xám.

Lý Hổ đứng trước gương, tập trung tinh thần tìm tóc trắng trên đầu.

– M*, ta nhớ rõ hai ngày trước lúc chải đầu từng nhìn thấy, sao không thấy? ... Ra rồi, rốt cục tìm ra mày!

Hắn rốt cục tiêu diệt sợi tóc trắng trên đầu, lại dùng lược nhúng dầu tóc, rẽ tóc ngay ngắn chỉnh tề. Mặc vào áo khoác mới, bẻ cổ áo, quan sát nửa ngày, lại bẻ lên. Cuối cùng, trái phải lắc lư cổ quan sát nửa ngày, mới xoay người lại, đồng thời trong lòng còn có chút tiếc nuối. ‘Nếu xị thêm chút nước hoa Pháp thì càng thể diện, đáng tiếc ...’

Lính cần vụ Tiểu Trần ở một bên nhìn, âm thầm kinh ngạc. ‘Lý Ủy viên hai ngày này là làm sao?’

Y cảm thấy Lý Ủy viên hai ngày nay hành vi cử chỉ vô cùng kỳ lạ, rất có chút giống như bị trúng hoa điên*.

*Là chứng bệnh khi con gái thất tình hoặc không được vừa ý về mặt tình cảm. (biểu hiện giống fan cuồng thần tượng, ảo tưởng...) Bệnh này nữ mắc nhiều hơn nam.

Hai ngày trước, Lý Ủy viên biết được một tin tức cơ mật: Năm Tư lệnh Trưởng quan Đại chiến khu tề tụ Hán Khẩu, cử hành Hội nghị Quân sự tối cao. Sau đó, hắn vẫn luôn ở vào trạng thái khẩn trương cao độ.

Cứ như giây tiếp theo, tại đỉnh núi Lạc Già, hắn sẽ liền đối diện người nọ. ‘Dù sao cũng sửa soạn cho thể diện chút, miễn để cho cầm thú chế giễu.’

Có đôi khi ngồi ở trong xe, chạy qua đầu phố Hán Khẩu, phía trước chợt hiện một bóng dáng tây trang cao gầy, hắn sẽ đột nhiên ngăn ra...

Nhưng liên tiếp qua vài ngày, cái gì cũng không có phát sinh, tất cả chỉ là suy nghĩ chủ quan của hắn. Đến khi tân niên, hắn cự tuyệt tiệc đãi của người khác, bản thân đi ra ngoài mua về một bị lạc, một chén lớn nóng làm mì, rồi chút rượu đế, uống một hớp rượu ăn một miếng mì...

Trong căn phòng lạnh tanh vắng vẻ, Tiểu Trần cũng xin phép, Lý Hổ buông bát mì trống trơn, làm một cái ợ, say khướt ngiht. ‘Nghĩ cái gì mà nghĩ, mày cho là hắn còn sẽ nhớ mày à?! ... Cầm thú đó ... Nếu hắn ta còn nhớ mày, vậy nhất định là vì muốn tìm mày tính sổ! Thực chạm nhau, mày có trái cây ngon để ăn sao?!’

Hắn lúc la lúc lác đi đến bên giường, xoắn tứ chi ngã lên giường, trong lòng uất ức gần chết. ‘Cứ không chấm dứt nữa, bố đều già rồi...’

...

Ngày hôm sau, hắn từ trên giường đứng lên, tóc rối tung, một thân mùi rượu.

Tiểu Trần từ bên ngoài xông vào.

– Lý Ủy viên, sao ngài còn ở nhà?! Hôm nay không phải tham gia hội chiêu đãi thuyền vụ Ủy ban tân niên sao?! ... Ai, ngài mau một chút, Vương Bí thư đang đợi ngài đó! ... Gấp chết thôi, ngài cũng không nhận điện thoại!

Không kịp sửa soạn, Lý Hổ lấy bộ áo khoác lên liền đi tới cửa, vừa đi vừa xỏ cánh tay vào tay áo.

...

Hắn vẽ mặt uể oải rụt vào một góc tiệc rượu, cũng không chủ động giao thiệp với người khác. Vừa mới Vương Bí thư sắc mặt không tốt lắm, hắn biết bản thân vẫn là một thân mùi rượu, hoặc là còn miệt thị, cho nên cam chịu trốn đi tự đợi.

Tiệc rượu y hương tấn ảnh, bóng người xuyên toa*.

*qua lại không ngớt.

Đột nhiên, cửa truyền đến một trận xôn xao.

– Ủy Viên trưởng cùng chư vị Tư lệnh Trưởng quan đều đến đây!

Thuyền vụ Ủy ban không xem như nhất đẳng trong cơ quan chính phủ, ngày thường trăm triệu trông không được Ủy Viên trưởng đại giá quang lâm. Nhưng hôm nay tình huống đặc thù, thời chiến thủy vận thành đại sự quan trọng nhất nhất, cho nên Ủy Viên trưởng cùng chư vị Trưởng quan như tuần sơn tham gia các loại tiệc rượu tân niên, đến khi quyết định cũng gia nhập trạm thuyền vụ Ủy ban này.

...

Lý Hổ rúc ở trong góc, trốn mắt há hốc mồm nhìn một hình dáng quen thuộc đi tới phía hắn.

Hắn khẩn trương đến cả bộ lông toàn thân đều dựng lên, lén lút kéo kéo góc áo...

Tạ Viễn một thân nhung trang, nghiêm mặt, đi theo sau đầu trọc, cùng nói chuyện với Diêm Tích Sơn, mắt không chuyên tâm lướt qua hắn, cũng không quay đầu liếc hắn một cái...

92. Quyển 3 - Chương 6

Lý Hồ ngơ ngác rụt ở trong góc, nhìn Tạ Viễn từ bên cạnh đi qua, rồi dần dần đi xa.

Hắn đi theo sau đầu trục đứng ở trên đài, đám người thoáng lao xao ở dưới đài làm thành một vòng tròn.

Đầu trục vung găng tay trắng, đứng ở đó dõng dạc nói gì Lý Hồ không để ý, hắn chỉ nhìn thấy Tạ Viễn thẳng eo, nghiêm mặt đứng ở phía sau, vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí có chút u sầu, cùng bộ dáng xuất hiện ở trường hợp này luôn là rạng rỡ, hòa ái dễ gần trước đây một trời một vực.

Vài năm không thấy, hắn càng hao gầy, càng có vẻ ngũ quan sắc bén như đao phong. Hai tay chấp sau lưng, hai mắt giấu dưới bóng râm vành mũ tướng quân rộng, ánh mắt khó lường bất minh, chỉ nhìn thẳng về phía trước, vẫn không hướng về phía cạnh hắn quàng một cái liếc.

Lý Hồ lặng lẽ trốn ở sau đám người, nhìn thẳng Tạ Viễn, trong lòng từng đợt co chặt. Lo lắng cũng hy vọng hắn nhìn qua, trong lòng rốt cuộc là cái tư vị gì, lại không phân biệt được...

Trong lúc đó, Ủy Viên trưởng diễn thuyết xong, Tư lệnh Trưởng quan Lý Tông Nhân hiện quân Vũ Hán chiến khu V lại tiếp nhận mi-crô, nói vài câu. Chư vị đại nhân vật liền đi xuống đài, bắt đầu chia ra cùng một ít nhân viên quan trọng trong sân hàn huyên.

Vương Minh đi đến bên cạnh Lý Hồ.

– Chúng ta phải đi qua chào hỏi Tạ Viễn một chút.

Tạ Viễn tại trong ngũ đại Tư lệnh Trưởng quan, lập trường hướng tới là một vị thân Cộng nhất. Một chuyện Chaha'er, sau này cũng chứng minh Tạ Viễn lúc ấy vẫn chưa từng cấu kết với Tưởng Giới Thạch, cho nên về tình về lý, Vương Minh làm Bí thư cục Trường Giang Trung Quốc, cảm thấy mình cần phải cố gắng đáp lại khe hở này, cái này đối với thành lập Mặt trận Dân tộc thống nhất kháng Nhật lấy Đảng Cộng Sản Trung Quốc làm trung tâm cực kỳ trọng yếu.

Lý Hồ phản xạ có điều kiện rụt về phía sau.

– Hắn... Ta... Giữa chúng ta, từng có một ít... hiểu lầm... hắn nhìn thấy ta, có lẽ sẽ mất hứng, ngược lại là chuyện xấu.

– Chính bởi vì có hiểu lầm, mới phải giải thích rõ ràng! Năm đó cũng là Phó Chủ nhiệm kia của các người tình báo sai, mới làm Trung ương nhận định sai lầm, sau đó không phải đã hiểu rõ hết sao?! Vừa lúc thừa dịp cơ hội này, nói rõ với người ta! Cái này đối với tất cả đoàn kết mới có sức mạnh, đối với Mặt trận Dân tộc thống nhất kháng Nhật đảng ta thành lập, chính là rất trọng yếu!

Mắt thấy Tạ Viễn vừa mới kết thúc chào hỏi với người nào đó, tự mình đi tới một chỗ cầm lên một ly trà. Không cho Lý Hồ từ chối tiếp, Vương Bí thư đã nắm tay hắn, kéo hắn tới trước mặt Tạ Viễn.

– Tạ Tướng quân, bỉ nhân Vương Minh, xin đại biểu Trung Quốc Trung ương, tỏ ý chào hỏi với ngài. Nơi này còn có một vị tướng quân người quen cũ, cũng muốn thăm hỏi ngài.

Tạ Viễn tay cầm ly thủy tinh xoay người lại...

Trong nháy mắt, Lý Hồ chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều cứng đờ, cứng đờ thành từng khối đá! Hắn thậm chí cảm giác đầu gối phát ra đôi chút tiếng “két két”. Tạ Viễn chậm rãi nhìn qua, ánh mắt từ người Vương Minh, chậm rãi chuyển sang lên người hắn, mặt không chút thay đổi mắt nhìn hắn, rồi lại chuyển trở về, trên mặt treo lên một cái mỉm cười tiêu chuẩn nhả nhặn hữu lễ.

– Vương Bí thư, đã sớm nghe nói đại danh ngài, kính đã lâu kính đã lâu!

Sau đó, hắn vẫn duy trì nụ cười này quay đầu, gật gật đầu với Lý Hồ.

– Vị này là Lý Chủ nhiệm. Đã lâu không gặp, Lý Chủ nhiệm mọi chuyện đều tốt?

93. Quyển 3 - Chương 7

Lý Hổ như mắc nghẹn trứng gà trong cổ họng, nói không ra lời, chỉ có thể ậm ờ phát ra tiếng. – Ồ.

Tạ Viễn không nhìn hắn nữa, chỉ quay đầu đi, nhiệt tình có lẽ cùng Vương Minh bắt đầu hàn huyên.

Vương Minh tài ăn nói tuyệt vời, hai ba cái liền đem ăn tết trước đây giải thích rành mạch. Hắn đem tất cả đổ tội hết cho thể lực có dụng tâm xấu chằm ngòi hãm hại, phía Trung Quốc, người trách nhiệm đã bị nghiêm túc xử lý. Kính xin Tạ tướng quân lấy đại nghĩa dân tộc làm trọng, chớ so đo hiểu lầm của quá khứ.

Tạ Viễn mím môi, cảm hơi hơi ép xuống, nghiêm túc nghe Vương Minh giải thích, cũng không chen vào đánh gãy, là một cái thái độ nghiêm túc thành khẩn. Đợi Vương Minh nói xong, dừng một chút, hắn mới mở miệng nói.

– Quả thật là một cuộc hiểu lầm. Có lẽ là có người không hy vọng nhìn thấy đôi ta hợp tác, mới xuất chiêu kể li gián này... Quý đảng thâm minh đại nghĩa, Tạ mỗ tin được! Chuyện quá khứ không cần nói tới nữa, tương lai hai ta vẫn cần phải hợp tác chặt chẽ. Quốc nạn đi đầu, chúng ta chỉ một lòng đoàn kết, mới có thể cùng chống ngoại vũ...

Vương Minh lúc đầu nghe lời Tạ Viễn nói, cảm giác rất là xuôi tai. Nhưng về sau, lại hơi hơi có chút thất vọng, cảm thấy đều là ít lời nói khách sáo đường hoàng.

Tuy là lời khách sáo, nhưng Tạ Viễn cũng nói đến tình chân ý thiết. Hắn thái độ thành khẩn, ngữ điệu khách khí đem đoạn dài này nói xong, hiển nhiên là không tính trò chuyện tiếp với Vương Lý hai người nữa, vì thế gật gật đầu với hai người họ, hơi thoáng xin lỗi nói.

– Nơi này còn có không ít bằng hữu, Tạ mỗ cần tiếp đón một chút, hôm nay liền thất bồi rồi. Ngày khác nếu là Vương Bí thư có rỗi, Tạ mỗ làm ông chủ, một mình thỉnh ngài ăn cơm, chúng ta nói chuyện tiếp. Không biết Vương Bí thư có bằng lòng đến hay không?

Vương Minh vội vàng gật đầu.

– Được chứ, Vương mỗ cầu còn không được!

Đôi bên nhìn nhau cười, Tạ Viễn lúc này mới xoay người lại, đối với Lý Hổ vẫn bị gạt ra bên cạnh, cứng ngắc như tượng tảng đá nói.

– Nhiều năm không gặp, Lý Chủ nhiệm hẳn là lại tiến chức đi?

Lý Hổ há miệng, lại không thể nói ra lời.

Vương Minh ở bên cạnh chen vào nói.

– Lý đồng chí hiện tại là Phó Ủy viên quân sự cục Trường Giang chúng ta.

Một cái mỉm cười nhàn nhạt giống như chuồn chuồn lướt nước từ bên môi Tạ Viễn xẹt qua. Hắn nhìn thẳng Lý Hổ, ánh mắt chân thành, không hề chằm chọc.

– Hôm nay lộ trình vội vàng, không thể tiếp đón tốt Lý Ủy viên, Tạ mỗ thất lễ. Song, lão bằng hữu quá đặc như ý*, tại hạ cũng an tâm rồi.

*ngày trôi qua như ý, suôn sẻ.

Nói xong, hắn phong độ phiến phiến hướng về phía hai người lại gật đầu một cái. – Nhị vị tạm biệt. Liền xoay người rời đi.

Lập tức, liền có những người sớm đợi ở một bên tuôn ra tiến đến, bao vây quanh hắn.

Từ chỗ Lý Hổ nhìn, chỉ thấy được Tạ Viễn ở giữa khe hở đám người, lộ ra một đường hình bóng.

94. Quyển 3 - Chương 8

Trời chiều, xe hơi chậm rãi ở trên đường chạy qua Giang Hán.

Trong bóng râm tòa lầu nguy nga lớn, ẩn núp một đám bóng ảnh ánh mắt đại ra, quần áo tả tơi, lúc ẩn lúc hiện, cứ như oan hồn từ hoàng tuyền bò ra, vẫn không cam lòng ở nhân gian du đãng.

Trên bậc thang ngân hàng Đài Loan, một đám người tạo thành một vòng tròn, chính giữa một vị mặc trường bào giáp miên màu xám công kênh, đang giơ nắm tay cao cao đồng dục diễn thuyết gì đó.

Đây cũng là Trung Quốc những năm 1938, vô số người nhiều lần trải qua đau khổ mà chết đi! Người sống cố gắng đấu tranh, chỉ vì dân tộc này có thể tiếp tục sinh tồn tiếp!

Tạ Viễn lạnh lùng nhìn về phía ngoài cửa sổ, tâm tình không có một chút phập phồng.

‘Đây là kiếp số đến rồi... Thân hãm trong đó, tranh được phải tranh, tranh không được cũng phải tranh! Tốt hơn là ngồi chờ chết!’

...

Khi còn trẻ khinh cuồng, Tạ Viễn cũng từng như mọi thanh niên, từng có thời gian bày đặt học đòi làm thơ. Tạ Tam thiếu gia trong thành Bắc Bình, tự cho là phong lưu đa tình, kỳ thật cũng đầy lạnh lùng vô tâm lơ đãng.

Cũng không phải là thật sự vô tâm, chỉ là chưa trải qua, cho nên không hiểu được.

Cho nên, khi hấn trong suy sụp bất đắc dĩ lĩnh ngộ được như thế nào là bận lòng, những bận lòng này, chú định đều là thiên sang bách khổng*.

*vỡ nát.

Khi đập thanh mang theo bạn gái đi Trường Thành, cũng không cảm giác Trường Thành có gì đặc biệt, hốt hoảng lui lại tới thời điểm xa nhau, mới biết được cái gì gọi là đau thấu nội tâm!

Khi sơn hà vỡ tan mới hiểu được tình cảm của mình đối với mảnh đất đai này, đồng dạng, cũng tại trong đau đớn của bị phản bội ngộ được bận lòng đối với người kia.

Nhưng tuy hiểu được, hấn vẫn bại lại bại, trở mặt nhìn quốc thổ tiêu vong! Tuy là ngộ, hấn vẫn thua lại thua, cực thua tình cảm và tín nhiệm đôi bên!

Từ chur hầu cất cứ một phương lưu lạc thành một con rối, mặc người xoa nắn. Hấn từng không cam lòng, từng phẫn nộ, cuối cùng vẫn tỉnh táo lại, lòng gan dạ sắt khuyển bảo bản thân. ‘Hiện tại này, chỉ còn lại chút uy tín có thể lợi dụng. Muốn trở mình, trước tiên phải nhận rõ sự thật này!’

...

Tạ Viễn nhắm mắt lại, chậm rãi dựa vào tựa lưng, khóe miệng nổi lên một cái mỉm cười lạnh giá. ‘Có xá mới hiểu được. Cam tâm bị người lợi dụng, mới có cơ hội trở mình! Buông ra lão đầu hổ kia, mới có thể tâm không vẩn vương!’

Vô lo vô nghĩ, vô hữu khủng bố, viễn ly diên đảo mộng tưởng, cứu cánh Niết Bàn*.’

*...lòng thên thang không còn bị điều gì ngăn ngại; bởi lòng không có điều ngăn ngại nên không có sợ hãi, xa lìa các sự xáo trộn và mơ màng, rốt cuộc đến Niết bàn”.

95. Quyển 3 - Chương 9

Lý Hồ xách con vịt nướng, tỉnh tỉnh mê mê trở về nơi ở.

Kỳ thật tiệt chiêu đãi có cung cấp cơm điểm tâm, nhưng hiện giờ bất luận thể nào hắn cũng nghĩ không ra mình từng ném chưa. Chỉ biết là lúc rời đi, vẫn là đói đến tim đập loạn, vì thể dọc đường rẽ vào phố Hoa Lầu, gọi một chén hồ canh phần, một lồng thang bao.

Trong hơi nóng hôi hổi, hắn cúi xuống bịt mắt, dùng sức xoa xoa con mắt mù. Chỉ cảm thấy con mắt này vừa ngứa lại đau, gần như khó chịu đến ra nước mắt.

Đây chẳng qua là ảo giác mà thôi, con mắt trái này của hắn đã sớm khô cứng lại, không thể chảy nước mắt nữa.

Lý Hổ từng miếng từng miếng ăn xong bao thang, dùng tay áo lau miệng dầu, phát hiện mình vẫn là đói đến tim đập loạn, vì thế lại đi mua một con vịt nướng, bao trong giấy dầu, một mình xách về tới chỗ ở không có một bóng người.

Một con vịt nướng đủ ký, cánh tay hắn không xài được, lại không thấy cảm mệt. Nhưng không biết sao, đêm nay mọi thứ hắn đều cảm thấy chậm chạp, ngoại trừ trong dạ dày, như thiêu như đốt kêu đói.

Trở lại trong phòng, cũng không đi lấy bát đũa, lập tức ngồi cạnh bàn tròn nhỏ, hai tay nâng lên con vịt há miệng liền cắn. Đây là con vịt ngon, béo mập mập, vừa cắn cả miệng mỡ. Hắn “Bẹp bẹp” gặm nửa ngày, mãi đến khi biến nó thành một bộ xương vịt, vẫn chưa đủ đem xương đặt ở giữa răng, “crốp crốp” nhai hết, mới rút cục ngừng miệng.

‘M* n*, cuối cùng cũng no rồi!’ Hắn vỗ vỗ bụng tròn trịa, thấy dầu gì lửa đói xem như đi xuống.

...

Nửa đêm, Lý Hổ ngồi trên bồn cầu, bụng đau như xoắn.

Hắn vừa bài tiết bao tử, vừa chà chà cái mũi. ‘Dựa vào cái gì... Ta đ*** đại gia hắn! Hắn nói chơi liên chơi, hắn nói không chơi liên không chơi?!’

Hắn mấy năm qua, vốn sinh long hoạt hổ nhảy suy nghĩ thăng quan tiến chức vùn vụt, nhưng cổ nhiệt tình này, rốt cuộc dưới thái độ coi thường của Tạ Viễn, khiến hắn giống như cái bong bóng nhỏ bị đâm thủng, lập tức liền xẹp lép xuống.

Hắn uể oải ngồi ở trên bồn cầu, trong bụng bài tiết trống trơn, giống như ngay cả tâm cũng trở nên trống trải.

Cuối cùng, vừa dùng giấy bồi chà mông, vừa phô trương thanh thế tự bơm hơi cho mình nói. ‘Mặc kệ cầm thú kia nghĩ thế nào, tóm lại... Chuyện này chưa xong! Hắn muốn trả thù, bố chờ! Hắn muốn cứ thế coi như xong, bố còn chưa đồng ý đâu!’

Lý Ủy viên tân niên tệ cực kỳ. Trên thực tế, giờ này khắc này, tại mảnh đất này, không có mấy người Trung Quốc có tâm tình chúc mừng tân niên. Ngược lại là người Nhật Bản, khi tân niên bắt đầu, ở trong thành Nam Kinh cử hành hoạt động chúc mừng long trọng.

Ngày thứ năm sau tân niên, Tư lệnh Trưởng quan Tạ Viễn chiến khu IV trở lại trú địa Quảng Châu.

Trước khi đi, hắn chưa từng nghĩ muốn gặp lại Lý Hổ.

Đây là một đoạn nghiệt duyên hàng thật giá thật, song phương tựa hồ từ trong này nhận được điều chỉ có thương tổn, tách ra ngược lại là tốt cho mọi người.

Nhớ tới ngày đó bộ dáng bối rối, ngẩn ngơ giật mình của Lý Hổ, Tạ Viễn khé miệng vẫn là hơi hơi nhếch nhếch lên. ‘Thật sự là đồ đánh không chết nấu không nát!’

Đầu năm nay mệnh như rơm rác, sinh tử chỉ trong chớp mắt. Tạ Viễn lại kỳ lạ cảm giác, Lý Hổ sinh mệnh mạnh mẽ hơn mình. ‘Sợ là có một ngày ta xương cốt rửa hết, thứ đó vẫn có thể nhảy nhót sống sót.’

“ Khiêu xuất si mê động, cát đoạn tương tư không,

Kim gia thoát, ngọc tỏa từng.

Tiểu ky song phi phượng, tiêu sái đáo Thiên Cung*. ”

*không là dầm ngựa mang hàm thiếc.

Nhảy khỏi động si,

Cắt đứt tương tư không.

Tháo gông vàng

Cởi khóa ngọc

Cười cười đôi phượng bay

Tiêu sái đến Thiên cung.

Cúi đầu ngậm nga hết đoạn Trường Sinh điện này, Tạ Tướng quân đi thời điểm, tâm như thiết thạch, vô vướng bận.

...

Ngày 26 tháng 1, quân Nhật tấn công Phượng Dương, mở màn cho Từ Châu quyết chiến.

Mà cùng lúc đó, xa xôi nơi giáp hai tỉnh Hoãn – Chiết, Bộ binh Tân Biên quân IV quân Cách mạng Trung Quốc Quốc dân cùng Nhật Bản liên đội Bộ binh VI đã xảy ra một trận tao ngộ chiến không lớn không nhỏ.

Song phương có tử thương, bên Trung còn bắt được vài tên tù binh quân Nhật.

Trong đó, có một thiếu tá trẻ tuổi quân Nhật. Bất đồng với người khác là, hắn không có họ, tên chỉ có hai chữ gọi Thừa Giới.

Thiếu tá này bị bắt, ngầm gây nên một trận sóng to gió lớn tại Nam Kinh thậm chí Tokyo, một phân đội nhỏ đặc biệt từ Nam Kinh xuất phát, tới Nam Hoãn.

Cùng lúc đó, tin tức thắng lợi truyền đến quân bộ quân Tân Tứ Hán Khẩu, Ủy viên Phó quân sự Lý Hổ vốn ủ rũ nghe báo đại hỉ. Vì tranh công, hắn lên tinh thần, cấp tốc từ Hán Khẩu chạy tới Nam Hoãn.

...

Lý Ủy viên thanh thanh cổ họng.

– Các người bị chủ nghĩa quân phiệt Nhật Bản che mờ, ngàn dặm xa xôi chạy tới chịu chết, chẳng lẽ không nhớ thương người thân gia hương sao?! Chỉ cần các người đoạn tuyệt với chủ nghĩa phát xít, đảng ta từ trước đến nay ưu đãi tù binh...

Sau khi thao thao bất tuyệt nói xong, hắn nghiêng đầu, nói với phiên dịch.

– Dịch! ... Đúng rồi, thêm một câu, nói cho đám chó hoang đó, ai viết thư ăn năn, thì có rượu uống có thịt ăn.

Lúc hắn nói chuyện, tù binh Nhật Bản trong phòng có kẻ lạnh lùng, có kẻ kiêu căng. Chỉ có một tên sĩ quan thanh niên, nghe được những lời cuối cùng của Lý Hổ, trên mặt treo lên nụ cười hơi trào phúng, lạnh lùng cười nhạo một tiếng.

Lý Hổ con mắt không xài được, lỗ tai lại thính, nghe tiếng đó, liền vầy vầy với y.

– Đến đến đến, tiểu Nhật Bản này, ngươi lại đây.

Tên sĩ quan Nhật Bản đó kiêu ngạo giương cổ, tiến lên một bước.

Lý Hổ ho khan một tiếng, độc nhãn thoáng quay tròn, vẻ mặt ôn hoà hỏi y.

– Nghe hiểu được tiếng Trung?

Người nọ không đáp lại. Tuy thân là tù nhân, y lại vẫn quân trang sạch sẽ phẳng phiu, trên nét mặt mang theo một cổ cao ngạo lạnh lùng nói không nên lời.

Lý Hổ quay đầu đi, nói với phiên dịch.

– Hỏi nó, tên là gì.

Phiên dịch viên là một học trò tiểu bạch kiểm* nhã nhặn, cậu đẩy đẩy kính mắt trên mũi, y theo dịch ra ra.
*mặt trắng.

Tên sĩ quan thanh niên mở miệng. Tiếng Trung của y tuy hơi cứng ngắt, nhưng cũng rõ ràng, trong giọng có một loại uy nghiêm hoàn toàn không tương xứng với tuổi.

– Matsukawa Thừa Giới.

Tóm lại, Lý Hổ đời này ghét nhất loại người: tiểu bạch kiểm ra vẻ cao quý, hoang tưởng tự đại cao.

Tiểu Nhật Bản thoáng cái trúng hết! Còn là lính chó hoang Nhật Bản! Quả nhiên là đồ trời sinh muốn ăn đánh!

Hắn trong lòng càng nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt lại càng hòa ái dễ gần.

– Người bằng lòng đoạn tuyệt chủ nghĩa phát xít, vì hòa bình thế giới làm cống hiến chứ?

Trên mặt quân nhân Nhật Bản trẻ tuổi nổi lên một tia mỉm cười, chế nhạo lãnh khốc nhỏ trong nụ cười giống như một thanh đao nhọn lạnh giá.

– Đội của người đó... Thật là vì mấy miếng đồ ăn nên cái gì cũng có thể bán đứng... Người cho rằng đại quân nhân Nhật Bản chúng ta cũng giống như vậy?!

Lý Hổ ngẩn người, sau một lát, đột nhiên hắn giơ chân lên, một cước đạp thẳng tới yếu hại của quân nhân Nhật Bản!

...

Lưu Bí thư vẽ mặt khó xử.

– Lý Ủy viên à, tôi biết ngài hận tiểu Nhật Bản, tôi cũng hận! Hận không thể lột da bọn nó, ăn thịt bọn nó! Nhưng mà... Đánh tù binh là trái với kỷ luật đảng ta nghiêm trọng ... Không phải tôi lẩm miệng... Ngài thân là lãnh đạo quân bộ, càng cần phải tự mình nêu gương ... sự kiện này, ảnh hưởng thật sự là rất xấu...

Lý Hổ cúi đầu, trong lòng ken két mài răng. ‘M* n*, cuối cùng bắt được đuôi sam của bố! ... Người cũng vậy, ngốc à?! Đầu lừa?! Không biết ngậm ngáng chân à?!’

Cùng lúc đó, Quảng Châu.

Bạch sĩ quan phụ tá nhẹ nhàng gõ cửa công thất nhà nước của Tư lệnh trưởng.

– Mời vào.

Hắn đẩy cửa đi vào, Tạ tướng quân đang ngồi ở sau bàn. Trên sofa đối diện hắn, ngồi một chàng thanh niên mặc tây trang, mũi phớt đội lệch, mi thanh mục tú.

Người nọ tựa nghiêng vào sofa, cà lơ phất phơ vắt chéo hai chân.

Bạch phụ tá chỉ cảm thấy y có chút kỳ quái nói không nên lời, không khỏi nhìn thêm vài lần.

– Báo cáo Tư lệnh, có điện thoại ngài, Trùng Khánh đến...

Tạ Viễn đứng dậy, mỉm cười với tên trai đó.

– Miss Mạnh, xin lỗi, xin phép vắng mặt một tí, ta đi tiếp điện thoại liền về.

...

Tạ Viễn buông điện thoại, đứng im một lát.

Hắn lấy ra hộp thuốc lá, rút ra một điếu thuốc, châm kẹp trên tay. Cũng không hút, chỉ là yên lặng nhìn khói nhàn nhạt bay lên...

‘Làm thế nào, vẫn không thể không gặp thứ kia được?!’

Nửa ngày, hắn tự giễu cười cười, ‘Lão thiên gia thích chọc người... Thôi được, nếu tránh không khỏi, vậy không tránh nữa!’

Hắn vươn tay ra, cầm lấy ống nói.

...

Nam Hoàn.

Lý Hổ đang vắt hết óc nghĩ cường từ đoạt lý, cửa có người gõ gõ.

– Báo cáo.

Lính thông tin đẩy cửa tiến vào.

– Báo cáo uỷ viên, bên Quốc Dân đảng gọi điện thoại tới tìm ngài.

Phòng trong hai người nhìn nhau liếc mắt một cái. Nửa ngày, Lý Hổ “Ừm” một tiếng.

– Ta đi nhìn xem là có chuyện gì.

...

Hắn cầm lấy tai nói. – A lô.

Trong ống nghe truyền đến một âm thanh vô cùng quen thuộc, nhưng ngữ khí lại xa lạ không thân.

– Lý uỷ viên, quấy rầy rồi. Tại hạ Tạ Viễn, có chuyện quan trọng làm phiền.

96. Quyển 3 - Chương 10

Lý Hổ một bàn tay cầm ống nghe, tay kia thì vô thức giữ chặt mắt trên đầu mình.

Âm thanh trong ống nghe vẫn là không ấm không nóng, nho nhã lễ độ khách khí xa lánh.

– Thật sự xin lỗi, quân vụ khẩn cấp, Tạ mỗ không tiện tự ý rời khỏi cương vị công tác. Việc chuyển giao tù binh, sự tình quan trọng, cũng quan hệ đến hợp tác của Quốc – Cộng hai đảng ... Mong Lý uỷ viên lấy đại cục làm trọng, thận trọng suy xét...

Nói đến đây, bỗng chốc bị Lý Hổ cắt đứt.

– Người không tự mình tới đây một chuyến, chính là không có thành ý! Không có thành ý thì sao nói chuyện hợp tác? ... Có lời gì, chúng ta bàn bạc trực tiếp nói rõ ràng!

Nói tới đây, hắn giảm xuống âm thanh.

– Dù người ghi hận bố, cũng phải giáp mặt nói rõ ràng, rầm đều không thả một cái như thế tính là gì?

Hắn càng nói càng ủy khuất, trong tay giữ chặt ống nói, đột nhiên nhanh trí khê động.

– Bố sắp mù rồi...

Ống nghe đối diện vốn vẫn trầm mặc, sau khi nghe được lời này của hắn, dừng một chút, truyền đến một câu hỏi.

– Sao lại vậy?

Lý Hổ hùng hồn trả lời.

– Chỉ còn một con mắt, sao đủ xài! Bây giờ càng ngày càng không dùng được, sắp nhìn không thấy rồi ... Ta nghe người ta nói, mù một con mắt, con khác sớm hay muộn cũng sẽ mù...

Đối diện lại là một trận trầm mặc.

Một lát sau, Tạ Viễn trả lời.

– Ngày mai ta lên đường, ba ngày sau đến.

...

Tạ Viễn thả ống nghe, xoa xoa huyết Thái Dương. Hắn ở bên cạnh máy điện thoại đứng im nửa ngày, mới đứng dậy trở lại văn phòng.

Mạnh Nhị tiểu thư còn ở đó đợi hắn.

Hắn hơi hơi xin lỗi cười.

– Xin lỗi để ngài đợi lâu. Trùng Khánh Đới lão bản đến điện thoại, có chút công việc quan trọng, ta phải lập tức lên đường rời khỏi Quảng Châu.

Mạnh Nhị tiểu thư nhú mày.

– Mister Tạ đây không phải cố ý tránh ta đi?

Tạ Viễn khước miệng mang theo một tia mỉm cười, lắc lắc đầu.

– Đương nhiên không phải. Cố ý trốn tránh là uống công nhất, phải gặp, luôn sẽ gặp phải... Miss Mạnh yên tâm, chúng ta còn có thể gặp nhau.

...

Lý Hồ khẩn trương kéo kéo góc áo, lại nhìn nhìn đồng hồ treo trên tường.

– Phải nói buổi chiều 4h đến không?

– Dạ phải, Lưu Bí thư gửi thư về nói, đã tiếp được Tạ tướng quân. Trước dẫn ngài ấy tham quan đồng tuyến, dự tính khoảng 4h chiều hôm nay tới Bộ Chỉ huy.

– Được, biết rồi.

Phất tay bảo lính thông tin ra ngoài, Lý Hồ đứng dậy, ở trong văn phòng đi tới đi lui.

Hắn hao tổn tâm cơ khiến Tạ Viễn tới đây, nhưng nếu gặp nhau thật, hắn lại không biết nên nói gì với Tạ Viễn.

Vòng quanh chân tường một vòng rồi một vòng, hắn rốt cục dừng lại, quyết đoán làm ra quyết định.

– Đ*** đại gia hắn, mặc kệ, bỏ hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Lý uỷ viên phiền não kỳ thật hơi dư thừa, bởi vì ngày đó mãi đến trời tối đen, hắn cũng không đợi được Tạ Tướng quân đại giá quang lâm.

Lúc chàng vạng tối, phía Bộ Chỉ huy đang chuẩn bị phái người đi kiểm tra thì có tin tức xấu tình thiên phích lịch* truyền đến.

*sấm sét giữa trời quang

Một binh sĩ bị trọng thương mang về tin tức.

– Đoàn xe trên đường đi bị người Nhật Bản tập kích, toàn viên bị diệt!

97. Quyển 3 - Chương 11

Trong núi rừng ngổn ngang đều là xác chết.

Nếu cẩn thận xem, có lẽ trong đó còn có mấy người còn hơi thở.

Một quân sĩ Nhật Bản tay cầm một thanh trường đao, hết sức phấn khởi chặt bỏ đầu người nằm dưới đất. Gã chặt xuống một cái, tựa như cắt một trái dưa hấu, thuận tay ném những cái đầu này chất thành một đống.

Thiếu úy Nomura Koichi nóng nảy gầm với gã một câu.

– Khốn nạn! Lúc này còn có lòng dạ càn quấy?! Còn không mau xử lý xong rút hết!

Nomura hiện giờ tâm tình thật không tốt. Gã nhận được chỉ lệnh là phải bắt sống Tướng quân Tạ Viễn, dùng để trao đổi tên đại nhân vật kia. Nhưng vừa rồi một trận khai hỏa dày đặc, cư nhiên bắn chết Tạ Viễn ngay tại chỗ! Giờ gã làm sao trở về ăn nói với cấp trên đây?!

Dùng chân đá đá thi thể Tạ Viễn, gã cau mày dằn dò nói.

– Mang cái này về, cái khác, xử lý ngay tại chỗ hết!

– Vâng! – Bọn lính nhất tề ưỡn ngực nghiêm, trả lời một tiếng.

Kế tiếp, bọn họ liền bắt đầu đem những thi thể này kéo hết vào trong rãnh nông, cầm lấy lưỡi lê, đối với đống thi thể này đâm lung tung...

Trong đống người chết, Bạch phụ tá hơi giật giật.

Hắn thấy người đều là máu tươi, dùng hết toàn lực vươn tay, giãy dụa bò tới trước nửa bước.

Dưới thân hắn có một thân thể, nửa bước này, vừa vặn che lại hết thân thể đó.

Chút động tĩnh ấy, bị một binh sĩ Nhật Bản liếc mắt một cái thấy liền tùy tiện tiện giơ lên lưỡi lê, một đao đâm xuyên qua gáy hắn.

Mũi đao sắc bén lạnh giá xuyên qua toàn bộ cổ hắn, đâm tới thân thể ở dưới, đóng bọn họ vào cùng nhau!

Bạch phụ tá mở to hai mắt, trong cổ họng phát ra hai tiếng “A a” thở dốc, run mạnh một thoáng, liền rút cuộc không còn động tĩnh...

Bạch phụ tá họ Bạch, tên Thành Phi, người Thiệu Hưng Chiết Giang. Năm nay, anh 24 tuổi, vừa mới ở quê hương đặt ra một mối hôn sự.

...

Nam Hoàn, Bộ Chỉ huy Tân Tứ quân.

Lý Hồ vỗ bàn đứng lên.

– Đ***!! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Xác họ Tạ ở đâu hả?! Chính mắt ngươi thấy?! Ngươi, còn có ngươi, các ngươi chính mắt thấy?!

Vương Minh nhíu mày.

– Lý Phó Ủy viên, chú ý kỷ luật... Đây là tình báo tin cậy đồng chí chúng ta mạo hiểm tính mạng từ bên người Nhật Bản truyền đến ...

– Ch* m* tình báo tin cậy! Tình báo đáng tin, heo mẹ biết leo cây!!

Vương Minh cau mặt, không quan tâm hắn. Triệu Chủ nhiệm bên cạnh sáp vào câu.

-Nhưng mà đồng chí tự mình mang theo đội, đem toàn bộ đỉnh núi lật hết mấy lần, cũng không tìm thấy ... tấm tích ... xác Tạ Tướng quân ... Ngoại trừ rơi vào trong tay người Nhật Bản ... đồng chí chúng ta ẩn núp ở bên kia, chính là tận mắt nhìn thấy ...

Y không nói thêm gì nữa, bởi vì cảnh tượng đó, thật sự là quá mức bi thảm, y không đành lòng thuật lại.

Lý Hồ không phản bác được. Hắn đột nhiên “Ngao*” một tiếng, trong nháy mắt đi thẳng ra cửa phòng.

*tiếng sâu than, gào khóc.

Trong phòng, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Triệu Chủ nhiệm thử thăm dò mở miệng nói.

– Bí thư...

Vương Minh cau mặt.

– Theo hần đi! Đồ không có tiền đồ, gặp chút chuyện liền thiếu kiên nhẫn!

...

Lý Hồ thất hồn lạc phách đi ra tiểu lâu, đứng ở trong viện. Chuyện tới trước mắt, hần trong lòng lại là trống rỗng, vô bi cũng vô hỉ.

Hần ngây ngốc hỏi bản thân.

– Cứ thế xong rồi? Ta với cầm thú... Cứ thế kết thúc rồi? ...

Giờ đang là thời tiết đầu xuân, trong sân trụi lủi một mảnh, chỉ một gốc cây non trong góc hẻo lánh, thử thăm dò ở đầu cành đâm ra chút sắc xanh.

Lý Hồ đột nhiên nhớ tới, một câu cuối cùng Tạ Viễn nói với hần.

– Ngày mai ta lên đường, ba ngày sau đến.

...

Hần dùng tay chà chà mắt. ‘Đ*** cha ngươi! Trễ chút cũng không sao, bỏ chờ ngươi! Chờ ngươi đến tìm bố tính sổ...’

98. Quyển 3 - Chương 12

Khi Tạ Viễn tỉnh lại, phát hiện mình lắc lư nằm trên sàn một chiếc xe lớn.

Trên người hần đắp cái chăn bông thối hoắc, bốn phía đều là rương gỗ cứng. Toàn thân trên dưới đều như lông léo, thân thể một trận một trận phát run. Hần giãy dụa muốn cất tiếng, nhưng chỉ phát ra một trận thổ gấp.

Lúc này, bánh xe vừa lúc cán qua một tảng đá lớn, thùng xe xóc mạnh một chút.

Hần một hơi lên không nổi, đảo tròn mắt, lại hôn mê đi.

...

Khánh Phúc ban tại đất trống Lý An ngừng lại, người trong gánh hát bận rộn nhặt củi, nhóm lửa, nấu cơm.

Bầu gánh là một người trung niên vóc dáng thấp mập mạp, ông đổi nha đầu chải hai bím tóc lớn nói.

– Hoa Nha, mày đi nhìn xem người tham gia quân ngũ kia, tắt thở chưa?

Hoa Nha giòn giã trả lời một tiếng. Cô bé nhẹ nhàng chạy đến trước thùng xe, dòm vào nhìn nhìn, lại chạy về báo cáo nói.

– Bầu gánh, vẫn còn hơi thở.

– Tỉnh chưa?

– Vẫn chưa ạ.

Bầu gánh thở dài.

– Bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, hơn phân nửa là không sống nổi. Nếu không bỏ hần ta ở chỗ này, để hần sống yên ổn rồi đi là xong...

Hoa Nha nhìn nhìn vẻ mặt bầu gánh, rụt rè nói.

– Nói không chừng còn cứu được... Đợi hai ngày nữa đi... Cháo chín rồi, con đi đút cháo cho anh ấy.

99. Quyển 3 - Chương 13

Hoa Nha tay chân nhanh nhẹn tìm được một bát sứ thô, dùng nước rửa trước, múc vào một chén cháo gần như là nước, thật cẩn thận bưng vững đi tới cạnh xe lớn.

Cô bé liếc mắt một cái liền thấy một người, đang đứng ở đằng kia, như có chút đăm chiêu quan sát người lính nọ.

Hoa Nha dừng lại chân, nhút nhát hô. – Ngọc lão bản.

Người nọ một thân trường sam xanh nhạt, đầu rẽ ngôi, khuôn mặt trắng nõn, trên mặt sinh một đôi mắt hạnh đào hoa, thần thái lại cực kỳ lãnh đạm, cũng không quan tâm Hoa Nha, chỉ hơi hơi nâng mắt, dùng mắt phong quét ngang một cái, liền không nói một tiếng xoay người rời đi.

Vị này chính là vai chính của Khánh Phúc ban, Ngọc Phúc Phương – xướng đào Ngọc lão bản.

Trong gánh hát hạng hai này, Ngọc lão bản xem như giác nhi duy nhất. Bởi vậy, ngay cả bầu gánh cũng phải nhìn hai phân sắc mặt y. Hoa Nha đứng đó, nhìn mãi đến khi Ngọc lão bản xoay người đi khá xa, mới bưng bát đi vào xe.

Cô cầm chén đặt trên bậc xe trước, thật cẩn thận vươn tay ra, nâng lên đầu người thương binh, mới bưng lên bát, thổi thổi cháo, đưa đến gần môi hắn, cẩn thận trút vào.

Không có thìa, cháo tràn ra không ít. Hoa Nha thấy tiếc, liền thò tay tới vết cháo rơi ở cằm và trên cổ người lính, lấy ngón tay đưa tới miệng mình.

Cô bé ngậm ngón tay trong miệng, ngơ ngác nhìn về phía thương binh, trong lòng yên lặng nghĩ. ‘Ông trời phù hộ, anh mau mau sống lại đi. Anh mà không tỉnh, bầu gánh sẽ không cần anh đó...’

Đó là một gánh hát Côn Khúc, Tô Châu rơi vào tay giặc, bọn họ chạy trốn tới Chiết Giang, Chiết Giang thất thủ, bọn họ lại tới An Huy trốn. Một đường trốn, một đường người Nhật Bản đuổi theo phía sau! Đường như tốc độ bước chân đào mệnh đều mãi mãi không vượt qua quốc thổ tiêu vong!

Ngày đó tại trong sơn lâm, một màn vô cùng thê lương đó, đến giờ vẫn khiến Hoa Nha nghĩ đến liền thấy mềm tay chân tê. Cũng chính ở nơi đó, bọn họ nhặt được anh lính này.

Hắn hiển nhiên là từ trong khe rãnh đồng người chết giãy dụa bò ra. Máu tươi đầy người nằm ở chỗ đó, phía sau là một đường vết máu thật dài ...

‘Anh mệnh lớn, như vậy cũng không chết. Bây giờ nếu lại chết, rất đáng tiếc nha...’ Hoa Nha vừa xem xét miệng vết thương anh lính, vừa yên lặng lẩm bẩm.

...

Vũ Hán, Bộ Chỉ huy quân sự tối cao.

Ủy viên trưởng chấp hai tay sau lưng, đối diện với cán bộ cung kính phía trước dặn dò nói.

– Đại chiến sắp tới, tin tức Tạ Tướng quân gặp nạn, tạm thời phong tỏa lại, đợi tìm thời cơ thích hợp rồi tuyên bố... Bên phía Cộng đảng, bảo Lý Tông Nhân đại diện, tiếp tục công việc chuyển giao tù binh. Việc này sự tình trọng đại, nhất định phải làm ổn thỏa!

Nam Hoàn, Bộ Chỉ huy Tân Tứ quân.

Vương Minh nhìn quanh bốn phía.

– Cứ như vậy. Dựa theo Hiệp nghị Quốc – Cộng hai đảng đạt thành, năm ngày sau giao tù binh cho bên Quốc Dân đảng. Trước đó, cần phải cam đoan tù binh khỏe mạnh và an toàn...

Hắn một câu chưa nói xong, bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

– Trương Đội trưởng! Ngài không thể đi vào! Trương Đội trưởng!!

Cùng với tiếng ngăn cản, một quan quân bộ dáng cao vóc người trắng hán dầm đá lung tung tiến vào. Gã làn da ngăm đen, trên mặt vuông chữ điền là một đôi mắt đỏ tươi.

– Thật muốn thả đám tiểu Nhật Bản đó sao?!!

Vương Minh đứng lên, nghiêm mặt.

– Đây là Hội nghị Bộ chỉ huy tối cao, Trương Đội trưởng, đồng chí xông tới như vậy là trái với kỷ luật!

Sau khi nói xong, hắn chậm lại giọng.

– Tôi biết đồng chí hiện giờ khổ sở ở trong lòng... Chúng ta hiện tại không phải muốn thả bọn họ đi, là vì đại cục, giao bọn họ cho đảng chính phủ Quốc Dân...

Thì ra vị Trương Đội trưởng này, em trai già và lão chiến hữu nhiều năm, đều chết ở trong biến cố này. Nhất là em già, đầu bị chặt bỏ chắt thành một đồng, đợi khi tìm được thì mặt mũi sớm đã lẫn lộn không thể phân biệt, toàn nhờ vào một nốt ruồi đỏ nhỏ sau tai mới từ trong đồng đầu lâu nhận ra được.

– Quốc Dân đảng! Bọn họ vì bảo mệnh, còn không thả tiểu Nhật Bản Quốc Dân đảng?! Bọn họ... Bọn họ giết người chúng ta nhiều như vậy, chúng ta lại đem bọn họ phụng người như khách quý!

– Trương Đội trưởng! Chuyển giao tù binh là vì Quốc – Cộng hợp tác Mặt trận Dân tộc thống nhất kháng Nhật! Ưu đãi tù binh là chính sách nhất quán* của đảng ta! Cũng phải đồng chí có thể để ở miệng! ... Bây giờ, đồng chí lập tức ra ngoài cho tôi!

*từ trước đến nay.

Lúc này đã có người tiến lên, khuyên giải lần kéo, lôi Trương Đội trưởng đi ra ngoài.

Trên chỗ ngồi, Lý Hổ lạnh lùng nhìn tất cả.

...

Hắn ở dưới tàng cây hòe già, châm một điếu thuốc.

Thuốc thô sơ nhà quê tự làm, bên trong còn lẫn lá cây. Lý Hổ hít một hơi, suýt bị sặc ra nước mắt.

– Đ*** đại gia người! Người cam tâm cứ như vậy chết?! M* n* người chết thực tiện!!

Hắn lại hít mạnh một hơi, sau đó giảm mạnh điếu thuốc dưới chân, xoay người đi tới Đoàn 2 chỗ Trương Đội trưởng.

Hai ngày sau.

Doanh trại tù binh quân Nhật ban đêm đột nhiên cháy, bọn tù binh suýt bị thiêu cháy hết. Chỉ có Matsukawa Thừa Giới, những người khác trước khi chết liên hợp lại, đồng tâm hiệp lực nâng y lên xà nhà, chỗ đó có một mở cửa sổ ở mái nhà, y ở trong đó may mắn tránh thoát một kiếp.

...

Lý Hổ cúi đầu ngồi ở trước bàn, mặt bàn đặt tư liệu hắn trả lời thỏa đáng.

Ngoài cửa, Tiểu Trần trái phải nhìn nhìn, mới lặng lẽ đẩy cửa tiến vào.

– Lý Ủy viên, lưu cán sự bảo tôi nói cho ngài một tin tức lớn. Đồng chí của chúng ta từ bên kia truyền về tình báo, thì thể trên tay người Nhật Bản, được chứng thực không phải Tà Tướng quân!

Lý Hổ mạnh mẽ gật đầu lên, độc nhãn trừng thẳng Tiểu Trần!

...

An Khánh.

Người trong gánh hát ngăn lại binh lính đang vội vàng chạy qua.

– Trưởng quan, Trưởng quan! Chỗ chúng tôi có một thương binh của các anh, chúng tôi đưa anh ta tới đây.

Quân đội đang bận rộn rút quân, nào có thời gian rồi quan tâm việc này, gạt tay mọi người gánh hát kéo, trong tiếng bước chân hỗn loạn, đội ngũ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mọi người gánh hát nhìn về phía người bị thương nằm trên đất, hai mặt nhìn nhau.

Đột nhiên, một trận tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên!

Người Nhật Bản đánh vào thành!

Chung quanh không ngừng truyền đến tiếng nổ mạnh và tiếng thét chói tai, mọi người cuống quýt chạy trốn. Trên mặt đất, chỉ còn người thương binh lẻ loi nằm ở đó...

Hoa Nha đi theo dòng người chạy một chập, lại dừng lại chân. Cô cắn răng một cái, quay lại vọt đầu trở về.

Cô dùng sức nâng lên vai thương binh, muốn kéo anh ta đi, nhưng dù sao cũng là đàn ông cao lớn, dùng tới khí lực bú sữa, chỉ mới tha được vài bước.

Đúng lúc này, một đôi tay vươn tới, đỡ cánh tay thương binh.

Ngọc Phúc Phương nghiêm mặt, vẻ mặt lại vẫn nhàn nhạt.

– Ta tới, ngươi nâng chân đi.

...

Hai người bọn họ nâng thương binh, tại trong dòng người hỗn loạn đào mệnh, một đường lắt lư chạy.

Một phát đạn pháo rơi xuống phụ cận, phát ra một tiếng nổ “Ầm ùng ùng”.

Trong tiếng thét chói tai, thương binh mi mắt một trận rung mạnh...

100. Quyển 3 - Chương 14

Tạ Viễn ôm lấy chân bông dựa vào nằm trên tấm phản vô cùng bền.

Chân bông là màu đỏ thẫm, phía trên thêu đóa hoa mẫu đơn lớn, nghĩ trước đây nói không chừng là đồ cưới tân gả nương nào đó, chỉ là nay đã không phân biệt ra được màu sắc vốn có.

Hắn bệnh tật mà nằm, uể oải rũ mi mắt, môi nhạt như sắc nước, thoát nhìn, thật là có hai phân bộ đáng gầy yếu.

Hoa Nha nhìn, liền cảm thấy tâm sinh thương xót, hận không thể xen mồm bảo bầu gánh đừng nói nữa, để anh ta nghỉ ngơi trong chốc lát trước.

Bầu gánh không biết suy nghĩ trong lòng nhỏ, vẫn ở đó thao thao bất tuyệt. Đơn giản là trước đây như thế nào đem hắn từ trong đồng người chết đào ra, lại như thế nào thiên tân vạn khổ mang theo hắn một đường đào vong, hiện giờ người Nhật Bản đánh vào An Khánh, gánh hát đào vong không kịp, đã bị nhốt ở trong thành. Người Nhật Bản ở đầu đường nơi nơi dán bố cáo, tuyên bố thành lập tân chính phủ, tất cả cư dân đều phải đi lính lương dân chứng*, nếu có chứa chấp bại quân hay là loạn đảng, nghiêm trị không tha!

*chứng nhận dân lành.

Bầu gánh là một người tốt. Nếu không phải, ông sẽ không nhặt về viên trọng thương này, còn một đường mang theo hắn đào vong. Nhưng trong loạn lạc, nhân lực hữu hạn, đồng tình tâm dù sao cũng phải nhượng

chỗ cho mạng sống, bởi vậy thật vất vả thấy hẩn tỉnh, liền vội vàng nói rõ tình hình, kỳ thật là hy vọng hẩn có thể mau chạy lấy người, tự tìm sinh lộ.

Tạ Viễn vẫn rũ đầu, cẩn thận nghe bầu gánh nói. Hẩn khuôn mặt có thể nói bình tĩnh, chỉ là nếu có ít người hiện giờ nhìn thẳng ánh mắt hẩn, tất sẽ kinh ngạc với ba đào cự lãng* quay cuồng bên trong.

*sóng lớn dữ dội.

Thật vất vả bầu gánh tròng giang đại hải xong, lại qua một hồi lâu, Tạ Viễn mới ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt tuy suy yếu, cũng chân thành tha thiết mà lại thành khẩn.

– Bầu gánh cao thượng, Viên Ngôn ghi nhớ trong lòng, nếu Viên mỗ lần này đại nạn không chết, tương lai nhất định sẽ báo đáp ân cứu mạng của ông!

...

Tạ Viễn thân thể suy yếu, tiếng nói nhỏ, nhưng rõ ràng mà có trật tự, thái độ cũng là nho nhã lễ độ tư văn bình tĩnh.

– Tôi vốn cũng là trong Lê viên hành, xướng sinh giác, nghệ danh tên là Viên Vân Phi. Thượng Hải Quảng Hòa ban, Bắc Bình Nguyên Xuân ban đều từng ở, không phải danh giác nhi gì, chê cười. Sau lại tuổi lớn, liền đổi nghề sửa kịch bản, sau khi người Nhật Bản đánh vào, đầu bút theo nhưng*, ở trong quân đội làm một gã công văn.

*Lê viên hành: ngày xưa nói người theo nghề kinh kịch là Lê viên hành.

*gác bút tòng quân.

Bầu gánh vừa nghe tên tuổi Quảng Hòa ban, Nguyên Xuân ban, lập tức hít hơi. Tại trong Lê Viên Hành, đây chính là hai đại ban hạng nhất!

– Nói vậy, Lâu Trúc Vân Lâu lão bản, Lan Thủy Thành Lan lão bản, anh đều quen biết?!

Tạ Viễn thản nhiên cười cười, giọng điệu ôn hòa khiêm tốn.

– Nhà tôi là Lê Viên thế gia, gia tổ vốn là bầu gánh Bắc Bình Tam Hợp ban. Đến đồng lứa ta, tuy không chịu thua kém, chỉ có thể ở trong gánh hát diễn cho người khác. Nhưng nhiều ít nhân mạch lành nghề vẫn có một ít, Lâu lão bản Lan lão bản bọn họ coi như cho chút mặt mũi. Theo tôi biết, Lâu lão bản hiện giờ ở Hán Khẩu, nếu chúng ta có thể tới đó, tất sẽ dẫn kiến* hẩn với bầu gánh. Bầu gánh là ân nhân cứu mạng của tôi, làm thế nào cũng phải giúp gánh hát ngai lên đài Đại Hí viện Hán Khẩu. Đáng tiếc...

*giới thiệu gặp mặt.

Bầu gánh nghe xong lời này, sớm đem ý nghĩ đuổi Tạ Viễn đi quãng lên chín tầng mây, xoa xoa tay nói.

– Đã đều là Lê viên hành, mọi người đều là người một nhà. Anh cứ ở trong gánh hát này đi, nếu như có cơ hội, chúng ta liền lui tới Hán Khẩu, vốn chúng ta chính là muốn đi bên kia ... Tôi nói đâu, anh nhả nhận như vậy, không giống binh lính, trên tay cũng không có vết chai..... Cái này có thể giảm đi nhiều phiền toái, tân chính phủ nói, trên tay có vết chai, hơn phân nửa là tham gia quân ngũ, toàn bộ phải kéo đi bắn chết đâu...

...

Hán Khẩu.

Lý Hổ đứng ở bên cửa sổ, cào đầu gãi má vất hết óc.

Hẩn hiện tại đang bị đình chức, trục xuất về Hán Khẩu, đang đợi xử phạt. Nhưng tâm tình so với một trận trước, cũng là cách biệt một trời. ‘Biết ngay Tạ Viễn không có chết! Tai họa di ngàn năm, cầm thú kia sao dễ dàng xong đời như vậy?! Nhưng... Nếu trong tay người Nhật Bản không phải Tạ Viễn, vậy giờ hẩn đang ở đâu? ... Chính mình là tự mình mang theo nhân mã, đem cả tòa núi lật lên hết... ’

Đúng lúc này, một chiếc ô tô Mercedes màu đen bóng hừng đổ dưới lầu, từ trên xe đi ra đầu tiên là hai gã bảo tiêu dáng người vạm vỡ, xuống tiếp một nam trung niên tử ục ịch, hần cong eo, cung mà kính nâng ra một lão giả từ bên trong xe ra.

Lão giả này râu hoa râm, thân bận trường sam màu xám, trong tay chống quả trượng. Lão đứng đấy, ngửa đầu nhìn nhìn, cảm giận giậm quả trượng một cái, nghiêm mặt nói câu.

– Đi lên đi.

101. Quyển 3 - Chương 15

Lý Hồ đứng ở đó, ngây ra như phỗng. Sau một lát, hần há miệng, lại không thể nói ra lời.

“Hức” một tiếng, hần vô duyên vô cớ nắc cụt.

Tạ Chủ tịch tay chống quả trượng, nhúu chặt mày, ánh mắt quan sát xung quanh một vòng, cuối cùng dừng ở trên người Lý Hồ.

Lão cứ như liếc thấy một chiếc bản tất, nhẹ nhàng nhìn hần một cái, liền khinh thường đem ánh mắt dời. Hơi hơi nghiêng ngửa đầu lên, mắt nhìn trần nhà ho khan một tiếng.

Lưu Bí thư ở một bên mắt thấy trường hợp xấu hổ, liền về mặt điềm nhiên như không đi lên, hữu hảo cười với Lý Hồ.

– Ha ha, Lý Ủy viên, Chủ tịch chúng tôi có chuyện quan trọng muốn tự mình nói chuyện với ngài, cho nên chúng tôi liền mạo muội tới cửa quấy rầy. Nhiều năm không gặp, Lý Ủy viên phong thái vẫn như trước! Ha ha.

Lý Hồ hoảng hốt bối rối xoay đầu nhìn ông một cái, “hức” một tiếng.

Lưu Bí thư trong bụng âm thầm buồn cười, trên mặt lại không biến sắc.

– Chủ tịch tuổi lớn, đứng nói chuyện không thuận tiện, Lý Ủy viên...

Lý Hồ lúc này mới kịp phản ứng. “Hức... Các người tọa. Tiểu Trần... Hức... Rót trà.

Lưu Bí thư xoay người giúp đỡ Tạ Chủ tịch ngồi lên ghế xong.

– Các ngài từ từ nói chuyện, ty chức ở bên ngoài đợi.

Nói xong, ông quay người lại, ý vị thâm trường hướng về phía Lý Hồ cười, hơi hơi cúi mình, mới xoay người rời đi.

...

Lý Hồ đoan đoan chính chính ngồi đối diện Tạ Chủ tịch, eo lưng thẳng tắp, nhưng chân phải lại đang không tự giác run run.

Tạ Chủ tịch liếc liếc mắt một cái ca trắng men nước trà bùng lên trước mặt, cũng không vươn tay cầm lấy, liền đem hai tay ôm quả trượng, râu vểnh mấy sợi, rót cục mỡ miệng nói.

– Khụ khụ... Mục đích Tạ mỗ đến, nói vậy Lý Ủy viên cũng biết, là về cái nghịch tử kia của ta... Tạ thị ta gia môn bất hạnh, ra đời không chịu cố gắng như thế! Quốc nạn đi đầu, cư nhiên còn có tâm tư cùng thứ không đứng đắn ở đó không minh bạch!!

Lý Hồ chân lập tức run càng lợi hại hơn, hần đột nhiên “Hức” một tiếng, sắc mặt nóng đến đỏ bừng.

Tạ Chủ tịch liếc xéo quan sát hần.

– Ta là nghe nói, Tạ Viễn nó... Là sau khi thông qua điện thoại với Lý Ủy viên quyết định tự mình đi Hoàn Nam. Loại việc nhỏ chuyển giao tù binh này, không cần nó đường đường Tư lệnh Trưởng quan một chiến khu tự mình ra mặt đi?! Đây có lẽ... Tất bởi vì Lý Ủy viên ngài mặt mũi quá lớn!

“Hức, hức!” Lý Hổ run run tay, vươn đến trước bàn, đụng đến tách trà, bưng lên ực một ngụm lớn.

“Ta còn nghe nói, sau khi gặp chuyện không may, là Lý Ủy viên tự mình chủ trì hành động tìm cứu?!”

“Hức! Vâng.”

– Bên ta thu được tin tức, cổ thi thể trong tay người Nhật Bản, không phải nghịch tử! ... Tin tức này, nói vậy Lý Ủy viên cũng nghe rồi?

– Vâng. Hức

– Nói như vậy, Tạ Viễn nó... Hiện tại là sống không thấy người, chết không thấy xác... Tạ mỗ có bảy đứa con trai, chết không được! Nếu Tạ Viễn nó hiện tại là ở trên chiến trường vì nước hy sinh thân mình, ta Tạ Chấn Sơn khua chiêng gõ trống đưa tang cho nó! Nhưng vô duyên như vậy, không có kỳ quặc, không một cái đáng giá... Vậy không thể được!

Lý Hổ đột nhiên ngẩng đầu lên.

– Tạ Chủ tịch... Hức...

Hắn dù thế nào cũng liều, dày da mặt bởi thêm một câu. – Bá phụ, ta cũng... Hức...

Tạ Chủ tịch phát phát tay đánh gậy hắn.

– Tạ mỗ không dám nhận. Lần này tới, chính là muốn hỏi mọi chi tiết lúc Lý Ủy viên tìm cứu... Ai, nhi tử này của ta, với ta mà nói, đó chính là oan nghiệt... Đối với người nào đó mà nói, đó lại là tình thâm nghĩa trọng! ... Mong Lý Ủy viên xem tại nhất khang si sỏa* của nghiệp chương, có thể đem tình hình lúc đó thăng thần thành khẩn báo cho biết chi tiết.

*lòng ngu xuẩn, si ngốc.

...

Lý Hổ thao thao bất tuyệt, không bỏ sót gì nói xong, vừa nuốt nước miếng, vừa vươn tay vụng trộm lau đi mồ hôi cái trán.

Tạ Chủ tịch hơi hơi nhú mày.

– Y theo Lý ủy viên nói, quật ba thước đi tìm, cũng không thấy người... Nếu Tạ Viễn nó không ở trong tay Nhật Bản, lại không ở trên núi, nó dù sao cũng phải có nơi đi... chung quy sẽ không... tự mình lặn lẽ trốn ... vậy thì chỉ có thể là...

Lý Hổ mạnh nhìn về phía Tạ Chủ tịch, vẻ mặt hi vọng.

– Chỉ có thể là cái gì?!

– Chỉ có thể là bị kẻ thứ ba mang đi.

– Kẻ thứ ba?

– Địa điểm gần chuyện xảy ra, có thể phỉ thường lui tới hay không? Ngoài ra, đội buôn qua đường, nạn dân chạy nạn, có thể qua đó hay không?

102. Quyển 3 - Chương 16

Tạ Viễn nằm tựa vào trên giường, thân thể gập lại, cuộn mình như một con tôm.

Hắn thử muốn đuổi thẳng tứ chi, nhưng vừa cử động, lập tức cảm giác đau đớn giống như chớp từ trong xương tủy chạy qua, đau đến hần trong mắt tức khắc trào ra lệ nóng.

Cao cao tại thượng Tam gia nào nếm qua đau khổ như vậy?! Cho dù quá khứ hai lần trọng thương nằm viện, nào một lần không phải bác sĩ y tá một đồng lớn vòng quanh ở bên người, đau đớn kịch liệt còn có các loại được phẩm morphine giảm đau.

Nghĩ đến đây, Tạ Viễn không khỏi âm thầm mắng một câu. ‘Đ***, này m* n* thật sự là tai tinh của mệnh Tam gia! Lần nào trọng thương cũng có thể liên quan đến thứ kia! Lúc trước thống thống khoái khoái, tiền đâm hậu sát thì xong rồi ... N** n*, đây cũng là lấy đá đập chân mình!’

Hắn vừa lầu bà lầu bầu, vừa dùng hết toàn lực dồn sức một cái đuổi thẳng tứ chi!

‘A!’ Hắn mở miệng, phát ra kêu thảm thiết vô thanh. Sau một trận tê tâm liệt phế đau đớn, cuối cùng là làm thẳng thân mình.

Từng hớp từng hớp thở hổn hển, đỉnh đầu mồ hôi lạnh, Tạ Viễn tại trong thống khổ nghĩ. ‘Đợi nhìn thấy thứ kia, nếu mất hẳn thật là có vấn đề thì thôi, nếu không có việc gì...’

Hắn một mạch ở trong lòng tính toán tương lai chính Lý Hổ như thế nào, nhưng ở sâu trong nội tâm lại rõ ràng hiểu được, chính mình hiện giờ rơi vào trong tay người Nhật Bản, nguy cơ tứ phía, không hẳn có thể có mệnh vượt qua một kiếp này...

Tạ Viễn ngẩng đầu, ánh mắt hơi hơi nheo lại, tựa tiểu phi tiểu. ‘Mọi người trong hố, chớ đi xa! Ở bên cạnh chờ, Tam gia lần này nếu có thể trở về, thì thay các người báo thù nhìn lên một cái! Nếu không thể quay về... Mọi người cũng tiện cùng lên đường!’

...

Hoa Nha tại trong sương phòng đông, lặng lẽ mở ra hộp nữ trang hậu trường dùng, đối với tráp đóng lên chiếc gương nhỏ cẩn thận quan sát mình một hồi.

Trong gương, mặt cô tròn tròn, đỏ bừng, hai mái tóc chải ngay ngắn chỉnh tề.

Cô lặng yên không một tiếng động khép lại hộp, trong lòng thỉnh thoảng nhảy mãi.

Đi vào trong viện, thu thập mảnh vải dùng nước sôi đun rồi lại hong khô, cẩn thận cuộn vào nhau, cầm chạy chậm vào một gian phòng nhỏ hậu viện.

– Viên đại ca...

Cô vừa gọi một tiếng, liền không tự giác ngậm miệng. Trên tấm phản trong căn phòng nhỏ hẹp đơn sơ, Viên đại ca của cô đã ngồi dậy.

quần áo trên người là vừa đổi, áo choàng ngắn vải bông tuyết trắng. Anh ấy ngồi ở đó, hơi hơi cúi đầu, cầm vở trong tay, đang nghiêm túc viết gì đó. Hôm nay ngoài cửa sổ có mặt trời, ánh nắng xuyên qua cửa sổ nhỏ hẹp, chiếu vào sườn mặt anh, mang theo một tầng vàng sáng nhàn nhạt...

Hoa Nha đứng ở ngoài cửa, nhìn hẳn nửa ngày, mới bước nhẹ bàn chân, lặng lẽ đi tới.

– Viên đại ca, anh đang làm gì thế?

Tạ Viễn đang hết sức chăm chú viết chữ trên vở, nghe vậy ngẩng đầu lên, thấy Hoa Nha, liền cười cười với cô.

Dưới ánh nắng, nụ cười này tỏ ra dịu dàng tốt cùng.

– Đang sửa kịch bản. Ngày mai bọn họ phải đi hát hí khúc bộ Tư lệnh Hiến binh, trong lời hát phải thêm vài câu thoại Hoàng quân vạn tuế, Đại Đông Á vạn vạn.

Hoa Nha sửng sốt.

– Quý Nhật Bản ... vạn tuế?!

103. Quyển 3 - Chương 17

Tạ Viễn trong lòng đều có tính toán của hắn. Hiện tại cấp bách nhất, đó là giấy thông hành ra khỏi thành, cho nên gánh hát phải biểu hiện cho tốt trước bộ Tư lệnh Hiến binh, nhìn xem có thể có cơ hội kiếm nó ra hay không.

Nhưng lời này không cần nói với Hoa Nha, vì thế hắn chỉ cười cười.

– Đầu lưỡi là khéo, khen không chết người, cũng mắng không chết người. Giờ phút này tao ngộ, hảo hảo đem nó ghi tạc trong lòng... Đừng viết trên mặt, càng đừng để ở ngoài miệng... Nhớ kỹ ở trong lòng là được rồi.

Hoa Nha cái hiểu cái không “Dạ” một tiếng, biểu tình vẫn là có chút khó chịu.

Tạ Viễn từ trước đến nay đều là dịu dàng quan tâm với nữ sĩ, huống chi tiểu cô nương này còn là ân nhân cứu mạng của hắn. Thấy thế, thoáng nghĩ nghĩ, liền nâng bút ở trên vỏ soạn soạn vẽ phác thảo một hồi, rồi cẩn thận xé trang giấy ra đưa cho Hoa Nha.

– Tặng cho em.

Hoa Nha con người sáng lên, kinh hỉ vươn tay tiếp nhận.

– Đây là cái gì?

Trên trang giấy là một bức chân dung đơn giản, chỉ dùng vài nét bút sơ sài phác hình dáng, nhưng có thể nhìn ra là một thiếu nữ khuôn mặt tròn, chãi hai bím tóc to, hơi cúi đầu, mang theo chút ngượng ngùng, nhưng nụ cười trên mặt lại vô cùng vui vẻ.

– Lúc cười không nổi, càng phải cười nhiều... Em cười lên rất đẹp.

Hoa Nha “bùm” đỏ mặt, cô chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực nhảy càng lúc càng nhanh, quả thực cơ hồ muốn từ trong cổ họng nhảy ra!

Viên đại ca ánh mắt ảm áp trong veo, ngay cả tế văn nơi khóe mắt cũng hơi hơi mang theo chút ý cười...

Đột nhiên, thần sắc hắn ngưng trọng lại, ngay cả màu sắc trong đôi mắt trở nên sâu thẳm! Trong nháy mắt, Hoa Nha cảm giác ánh mắt sắc bén này dường như có thể đã thương người!

Nhưng giọng nói Tạ Viễn vẫn là nhàn nhạt, bình tĩnh mà nho nhã lễ độ.

– Xin hỏi ai ở bên ngoài?

Không đáp lại. Hắn quay đầu nói với Hoa Nha.

– Em đi nhìn xem, ngoài cửa có phải có người hay không.

...

Rất xa, Hoa Nha thấy một bóng dáng, dáng người gầy, trường sam nguyệt sắc.

Cô xoay người trở lại phòng.

– Hắn là Ngọc lão bản, vừa mới đi qua đây.

– Ngọc lão bản? ... Tạ Viễn hơi hơi nhíu mày.

Hắn chỉ xa xa thấy mặt Ngọc lão bản, thoáng có chút ấn tượng. Giác nhi duy nhất trong gánh hát, tướng mạo chỉ xứng thanh tú, có lẽ... Sau khi hóa trang sẽ có một phen hương vị khác. Trên mặt lạnh lùng, mang theo một cỗ khí cao ngạo, hiển nhiên không phải người khôn khéo, đối nhân xử thế khéo đưa đẩy.

Hắn còn từng nghĩ, nếu đó là một nhân nhi hiểu biết thiện giao tiếp, bản thân liền có thể mượn sức của y, đem giấy thông hành vào tay.

104. Quyển 3 - Chương 18

Kịch bản a dua nịnh hót, ca công tụng đức này tại Hiến binh Tư lệnh đội đại được thưởng thức.

Đội trưởng đội Hiến binh Yokota là một người hiểu tiếng Trung Quốc, sau khi nghe xong hí, còn dùng tay mang găng tay trắng nhẹ nhẹ vỗ vài cái.

Vị Đội trưởng Yokota này nếu là từng phần xem, mi thanh mục tú, thân hình tinh tế, thật có thể coi là vị mỹ thanh niên. Nhưng bởi vì tay ngắn, chân ngắn, cổ ngắn, là một cái tiêu chuẩn tướng ngũ đoản, đầu lại thiên đại*, vì thế ở vào một chỗ, thật giống như búp bê đầu lớn quá dị.

*lớn.

Búp bê đầu lớn thái độ ngạo nghễ gặp gỡ bầu gánh và Ngọc Phúc Phương, chính mồm ngợi khen bọn họ vài câu. Còn đương trường tổ ý, qua một trận muốn cử hành nghi thức chúc mừng thành lập tân chính phủ, đến lúc đó sẽ đem vài cái gánh hát trong thành gom lại một chỗ, chuẩn bị biểu diễn tiết mục, chuyện này liền do Khánh Hòa ban phụ trách dẫn đầu.

Sau khi tin tức này truyền ra, trong Lê viên hành, kẻ hâm mộ, người khinh thường. Có người thừa dịp khi cùng diễn tập với Khánh Hòa ban, trước mặt Ngọc Phúc Phương phun nước miếng.

...

Ngọc Phúc Phương đứng ở trước mặt Tạ Viễn, ngữ khí lạnh lùng.

– Viên gia hảo tài hoa hảo hành văn! Hôm nay còn có người đặc biệt hỏi thăm ngươi, muốn hẹn ngươi bản sao tử* đầu... Xem ra anh hùng có đất dụng võ này, phi hoành đằng đạt* sắp tới rồi!

*bản chép tay.

*thăng cao tiến chức vùn vụt.

Tạ Viễn nay đã có thể xuống giường đi lại. Hắn lúc này ngồi ở bên cửa sổ trên ghế mộc nhỏ, nghe xong lời này, chỉ là cười cười, cũng không trả lời.

Ngọc Phúc Phương nhin không được, lại nói thêm một câu.

– Vốn ta còn cảm giác ngươi có điểm giống với người nào đó, hiện tại xem ra, thật sự là nghĩ vớ vẩn... Thật sự bôi nhọ người đó!

Hoa Nha ở một bên, không thể nhin được đánh bạo sắp một câu.

– Viên đại ca vốn là dạng người gì, Ngọc lão bản ngài cũng không phải không biết... Chỉ là vì mạng sống mà thôi... Ngọc lão bản ngài cũng không...

Tạ Viễn đánh gãy cô. – Nha đầu...

Hắn thần sắc như thường, thậm chí xưng được với hoà nhã đối với Ngọc Phúc Phương nói.

– Ngọc lão bản trong lòng không dễ chịu, Viên mỗ biết... Sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải lên đài đầu. Lễ mừng ngày mai, người Nhật Bản cũng không phải là dễ gạt.

...

Tạ Viễn nói đúng, người Nhật Bản quả thật không dễ gạt.

Lễ mừng ngày thứ hai, chỉ thấy huyết quang.

Lúc ấy ra diễn, là “Mãn Sàng Hốt” mới cải. Bên trong có một câu, là

“Phong tục kim hà hậu?”

Hoàng quân tại mục thanh.

Hành khán Thám Hoa khúc,

Tần thị hạ thăng bình. ”

*Phong tục nay nhiều sao?

Hoàng quân đang mục thanh

Đi xem khúc Thám Hoa

Khắp nơi đều thái bình.

Mục thanh: 1. Chỉ trời. 2. Trong veo, sạch. 3. Thái bình tường hòa.

Vai hí khúc xướng khi đến đây, theo quy củ, giác nhi phần tiểu sinh, vốn nên hoan thiên hỉ địa đi đến, tiếp một câu “Đúng vậy!” Nhưng lúc này sinh giác trên đài, lại vẻ mặt đau khổ đứng ở một bên, như tượng đất không nhúc nhích.

Đội trưởng Yokota ngồi thẳng ở chính giữa thính phòng dưới đài, vẫn chưa phát hiện khác thường. Nhưng người đàn ông trung niên thân hình cao lớn bên cạnh y, mặc một bộ gấm bào quái, lại ngoài cười nhưng trong không cười kêu một tiếng.

– Ngừng.

Yokota thoáng kinh ngạc xoay đầu lại.

– Tào Thị trưởng? ...

Tào Thị trưởng nhú mày, nghiêng đầu đi, thì thầm vài câu với y.

Một lúc lâu sau, Yokota gật gật đầu.

– Hiểu rồi.

Y đứng dậy, tư thái cao ngất đi lên đài. Tuy rằng sống lưng rất thẳng tắp, y vẫn ngang đến cảm sinh giác.

Y bình tĩnh lấy ra súng, ngửa đầu, nâng cao tay phải, bóp cò súng.

Trong một mảnh tiếng kinh hô, Yokota xoay người lại, đối với khán giả thất kinh dưới đài nói.

– Diễn viên này biểu diễn không tốt, chúng ta thay vị khác. Nếu vị tiếp theo vẫn là không biểu diễn cho tốt, chúng ta lại đổi.

Nói xong, hắn cúi một cái thật sâu, ở phía sau hắn, là một bãi máu tươi chói mắt...

...

Trong hậu trường lặng ngắt như tờ. Vài tên xướng sinh giác đều mặt như màu đất, ai cũng không muốn đi ra.

Trong góc phòng, một người đứng lên, thần sắc bình tĩnh mà lại trấn định.

– Vở này là ta viết, ta tới xướng đi.

105. Quyển 3 - Chương 19

Trên đài đã được dọn dẹp sạch sẽ. Thi thể bị tha đi, sau khi xóa vết máu đi, như cũ là sáng lạng một mảnh sắc màu rực rỡ.

Dưới đài, Yokota thẳng người ngồi ở giữa, trên mặt mang theo một mặt tiểu ý lạnh giá. Tào Thị trưởng bên cạnh y nghiêng bất chéo chân, trong tay bưng chén trà, thanh thoi chờ trò hay mở lại màn.

Đây là một đôi sói hoang vừa thấy máu tanh, bốn con mắt đều ửng lục quang!

Cồng mở màn vang, đàn sáo nổi lên. Hậu trường vén rèm, đi ra, là Phần Dương Vương cầm bảo ngọc dải kim mã ngọc đường.

1. Kim mã tức Kim-mã-môn là chỗ các bậc học sĩ chờ chiếu chỉ của vua đời Hán; ngọc đường là dinh thự của các quan hàn lâm. Nói đến cuộc sống sang trọng của những quan lại có tài văn học. [Theo Wiki]

Tứ bình bát ổn đài bộ* đi lên, đứng vững rồi, một cái lưng tương*, ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người dưới đài ...

*điệu bộ đi khi diễn tuồng.

*làm nổi bật tâm tư của nhân vật.

Yokota lập tức chống lại mắt hấn, tự dừng, đem sống lưng ngửa ra sau ...

...

Yokota nghiêng người qua, nói với Tào thị trưởng.

– Trung Quốc có câu ngạn ngữ... Nham nham nhược cô tùng chi độc lập, khô nga nhược Ngọc sơn chi tướng băng*... Người nam tử này ngược lại là thích hợp.

*đứng như cây tùng cao ngất, say như núi ngọc đổ.

Tào thị Trưởng bóp củ lạc trong tay, chậm rãi chà đi lớp áo đỏ, bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói.

– Giọng ca không ngọt lắm, không phải là danh giác nhi* gì.

*diễn viên nổi tiếng.

Yokota lắc lắc đầu.

– Ông không hiểu. Hí khúc tại thần không tại hình, âm thanh chẳng qua là môi giới, trọng điểm là linh hồn kia ở trên đài phụ thể* ... Hấn khiến ta nghĩ đến gia hương có thể vui, Nogaku Kanze-ryu*, uy nghiêm mang theo ưu mỹ và nhã trí ...

*linh hồn phụ thể: Linh hồn con người sau khi chết bám vào người sống.

*Kanze-ryu là một trường phái của . Nhấn mạnh sự ưu mỹ và nhã trí.

Tào Thị trưởng cười cười.

– Xem ra Đội trưởng Yokota rất thưởng thức hấn ta.

Yokota lại lắc lắc đầu.

– Không. Hấn rất kiêu ngạo. Lấy tư cách người kia, hấn không nên kiêu ngạo như vậy.

...

Hậu trường.

Tạ Viễn vừa mới tháo mũ xuống, thay hí phục, chỉ mặc một bộ thân đối khâm quái tử xanh nhạt, trên mặt còn mang hóa trang.

Ngọc Phúc Phương đứng ở một bên, mắt nhìn hấn, muốn nói lại thôi... Đột nhiên, ngoại sương truyền đến một trận rối loạn, đám người giống bị tách ra, hai bên dạt ra một con đường.

Quan quân Nhật Bản như người lùn ngẩng đầu đi vào trong phòng, phía sau một trảng hấn vóc dáng cao, khí thế trang nghiêm, một thân phú quý đi theo.

Yokota tự đi đến trước bàn trang điểm, những người khác đều kinh hồn táng đảm đứng lên, né tránh ở một bên.

Ngọc Phúc Phương lặng lẽ siết chặt ngón tay, trên mặt huyết sắc biến mất sạch sẽ.

Chỉ Tạ Viễn lại vẫn ngồi ở chỗ cũ, chỉ xoay người lại, mỉm cười.

– Chào Đội trưởng.

Yokota nhú mảy.

– Người cuồng vọng, nhìn thấy ta lại không đứng dậy.

Tạ Viễn ôn hòa cười cười, vẻ mặt là trong kiên nhẫn mang theo một chút xin lỗi.

– Thân thể tôi không tốt, đứng dậy không quá thuận tiện, cho nên thất lễ.

Yokota sửng sốt. Người nhìn thấy y, không phải sợ y, đó là hận y, nếu không nữa thì, chính là đồ mắt trông mong lấy lòng y. Mặc dù Tào thị Trưởng quan cao như vậy, cho dù bề ngoài không lộ ra, nhưng trong ánh mắt cũng là luôn lộ ra kiêu khác. Chỉ người trước mặt này, thái độ ôn hòa, vẻ mặt chân thành, giống như thật sự vì bản thân thất lễ cảm thấy áy náy.

Ngừng lại một chút, y mới nói.

– Tào Thị trưởng nói người hát không hay.

Tào thị trưởng xoa chân đứng ở phía sau, nghe vậy, thoáng kinh ngạc nhú nhú hai hàng mày chữ bát.

– À...

Tạ Viễn quay đầu đi nhìn Tào thị trưởng một cái, lại quay lại nhìn thẳng Yokota, gật gật đầu.

– Tôi thiên tư hữu hạn, cố gắng thế nào cũng thành không châu báu được... Hát đã vài năm cũng không thành giấc nhi được, chê cười rồi.

Yokota im lặng, nửa ngày, hồi đáp.

– Quả thật trình độ bình thường... Người có sở trường nhất không?

Nam tử trước mặt cúi đầu, nghiêm túc suy tư một lát, lại ngẩng đầu lên, thoáng cái, hiên hiên thiêu cử*.
Hắn khoe môi mỉm cười, cúi đầu xuống lên.

“Thiên thanh trạm trạm thả vân tại,

Nguyệt minh dung dung mộ liễm ai.

Phong lộng trúc thanh chích đạo cầm bội hưởng,

Nguyệt di hoa ảnh nghi thị ngọc nhân lai.”

*dáng vẻ hiên ngang tựa ánh mai bay nâng trời xanh.

*Trời xanh xanh trong vắt đang rắng màu,

Trăng tỏ mệnh mộng tối giấu sương.

Gió thổi tiếng trúc chỉ cây cầm bội vang,

Bóng hoa theo ánh trăng nghi là người ngọc đến.

(Tây Sương kí)

...

Hán Khẩu.

Tiểu Trần mang theo rương da, vẫn chưa chịu hết hy vọng muốn khuyên một lần nữa.

– Lý Ủy viên, ngài hiện đang trong đình chức đợi xử phạt, lên đi thể này, là càng trái với kỷ luật, vậy không được đâu...

Lý Hổ đội lệch mũ, quay đầu lại, nhếch miệng cười.

– Ta có việc nghiêm trọng, không thể không đi làm! Ta biết chuyến này đi, xử phạt sẽ càng nặng... M* n*... Một lớn! Nhưng nếu bố không đi, nhất định sẽ hối hận! ... Dù sao đều là buôn bán lỗ vốn, bố nhận hết!

106. Quyển 3 - Chương 20

Tạ Chủ tịch đoan chính ngồi ở ghế thái sư gõ tử đàn khắc hoa, cúi đầu chỉ nhìn quyển sách trên tay, vẫn không ngẩng đầu nhìn Lý Hổ một cái.

Lý Hổ nôn nóng, nắm chặt mũ ở trong tay, gân cổ lớn tiếng nói.

– Tại sao không mang ta theo?! Tin tức mấu chốt nhất vẫn là bố... Ta hỏi thăm ra đâu! Ta chính là hao lão lỗ mũi trâu khí lực, phải người đem phạm vi trăm dặm hỏi thăm khắp cả hết...

Tạ Chủ tịch mắt nhìn chăm chăm quyển sách, miệng thì trào lảm bảm, râu trên cằm hơi vểnh vểnh lên.

– Lý Ủy viên vất vả rồi ... Tạ mỗ ở trong này tạ ơn! Nếu tin tức đã hỏi thăm ra, còn lại ... Đó là chuyện của chính phủ Quốc dân, cũng là chuyện của nhà Tạ mỗ ta! Tóm lại... không có liên quan gì với Lý Ủy viên!

Lý Hổ mặt nóng đến đỏ bừng.

– Người! ... Người qua sông đoạn cầu!

Tạ Chủ tịch buông quyển sách, ngẩng đầu, tiếng nói giọng điệu nâng thật cao.

– Làm cần! Luận công, lão phu là Chủ tịch tiền nhiệm chính phủ Quốc dân... Luận tư, ta là phụ thân của Tạ Viễn ... Người liền như vậy nói chuyện với lão phu ...?!

Lưu Bí thư ở một bên thấy, trong lòng âm thầm buồn cười, trên mặt chỉ bất động thanh sắc tiến lên một bước nói.

– Chủ tịch, Lý Ủy viên đây cũng là lo lắng thiếu gia, quan tâm sẽ bị loạn... Ngài không cần so đo với hắn.

Tạ Chủ tịch từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

– Hừ, hắn lo lắng?! ... Lão phu thật không rõ, nghiệp chương kia chết sống, lại có quan hệ gì với hắn?! ... Hắn lo lắng cái gì?!

Lưu Bí thư cười theo.

– Chủ tịch, xem ngài lão nhân gia lời này... Lý Ủy viên đây, không phải là hảo bằng hữu với thiếu gia chúng ta sao...

Lý Hổ đứng ở một bên, mặt đã đỏ đến sắp muốn nhỏ ra huyết, trong lòng âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, ‘Đ***! Kẻ xướng người hoạ, ở trong này đùa bố à?! ... Cẩn thận bố ... Không chấp nhận với các người!’

Tạ Chủ tịch cười lạnh một cái.

– Hảo bằng hữu? Có hảo bằng hữu như vậy?! Hảo một hồi, nghiệp chương kia ném quân quyền trong tay, lại bồi thêm nửa cái mạng! ... Chỉ mấy chốc gặp nhau nữa, còn lại nửa cái cũng nhanh mất...

Lão lời còn chưa dứt, bị một tiếng rống to Lý Hổ cắt đứt.

– Chuyện giữa bố với hắn, ông biết quái gì!! Tóm lại, bố phải cứu hắn, không đi không được!

Hắn không quan tâm rống xong, dừng lại, mắt thấy hai người trước mặt mở to bốn con mắt, vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi nuốt miếng nước bọt, khí thể lập tức héo rũ xuống.

– ... Bá phụ, ta là thật tâm muốn đi cứu hắn ... Phải thế nào mới bằng lòng để ta chỉ huy đội cứu viện, ngài chỉ cho một cái đường...

...

Trên bàn cơm, Tạ Viễn bưng lên chén rượu.

– Đến, tôi kính Tào Thị trưởng một ly! Cảm tạ ngài nâng đỡ cất nhắc Viên mỗ!

Tào Thị trưởng hơi giong lên chén rượu, tựa tiểu phi tiểu.

– Không dám nhận... Nâng đỡ người không phải ta... Tiểu lão đệ thật sự là hảo thủ đoạn, lung lạc người Nhật Bản đến ngoan ngoãn vâng lời ... Bây giờ sắp làm Phó Cục trưởng cục Văn hóa rồi! Xem ra, ta còn phải trông cậy vào tương lai tiểu lão đệ chiếu cố chiếu cố ta ...

Tạ Viễn mỉm cười, thành khẩn nói.

– Đội trưởng Yokota dù sao y cũng là người Nhật Bản ... Lời nói đáy lòng, người Nhật Bản làm sao mò thấu lẽ lối vùng đất này! Muốn quản lý tốt nơi này, không thiếu được Tào Thị trưởng ngài thay bọn họ quản chỗ này ... Viên mô không dựa vào ngài, còn có thể dựa vào ai đây?!

Mấy câu nói đó nói đến Tào thị trưởng trong lòng dễ chịu, giọng điệu cũng hòa ái không ít.

– Tiểu lão đệ khách khí rồi ... Trách không được Đội trưởng Yokota thưởng thức người như vậy, quả nhiên có thể nói ... nhân tài a nhân tài!

Tạ Viễn trong giọng thành khẩn mang theo hai phần khiêm tốn.

– Viên mô xuất thân Lê viên hành, ăn chính là chén cơm giao tế xã giao này, Tào Thị trưởng chê cười ... Lời tuy dễ nghe, nhưng tất cả đều là phát ra từ phế phủ... Đến, Viên mô kính trước!

– Cạn!

...

Rượu qua ba lượt, hai người đã thân không ít. Tào Thị trưởng hơi hơi mang theo chút men say ôm bả vai Tạ Viễn, thấp giọng cười hỏi.

– Tiểu lão đệ à, ta hỏi người chuyện này nha... Đội trưởng Yokota đó... Các người... Có hay không...

Nói tới đây, gã vươn hai ngón trỏ, để sát vào nhau ra dấu một cái.

Tạ Viễn thần sắc tự nhiên, chỉ treo lên cái mỉm cười hiểu rõ trên mặt.

– Không có...

– Thật... Thật không có? Người đừng gạt ta... Ta đã nhìn ra, Yokota hẳn... Đối với người có chút ý tứ...

– Thật không có. Đội trưởng Yokota da mặt mỏng...

– Ha ha.

Tào thị trưởng cười to hai tiếng.

– Người ta da mặt mỏng, người cần phải chủ động một chút tiếp đón... Ta xem — nói không chừng, Đội trưởng Yokota người ta vẫn là đồng nam đâu...

Nói tới đây, gã tiến sát lại, ở bên tai Tạ Viễn cúi đầu nói một câu.

– ...

Tạ Viễn trên mặt tựa tiểu phi tiểu.

– Tào Thị trưởng ngài yên tâm, nếu có một ngày như vậy, ta nhất định hảo hảo tiếp đón Đội trưởng Yokota

...

Hai người liếc nhau, đồng thời cười vang. – Ha ha ha...

...

Tào Thị trưởng trước khi đi, ngồi ở trong xe hơi, say khướt cười nói.

– Tiểu lão đệ... Người thật sự là diệu nhân! Ngày sau lại cùng nhau uống rượu... Về sau có chuyện gì, cứ việc nói với ta...

Tạ Viễn đứng ở cửa xe, ý cười ảm áp.

– Vậy đa tạ Tào huynh! ... À, ta thật là có việc hy vọng Tào huynh ngài có thể hỗ trợ đây...

107. Quyển 3 - Chương 21

Tạ Viễn cẩn thận tỉ mỉ nhìn tờ giấy mỏng manh trên tay.

Khánh Hòa gánh hát, tổng cộng 11 người, cho phép thông hành. Phía sau theo thứ tự là tên, giới tính, tuổi, và miêu tả thân hình bề ngoài của mỗi người.

Thời chiến loạn, giấy thông hành giản dị, đó là cái dạng này.

Khánh Hòa ban ngoại trừ hần, và toàn bộ 11 người, trong đó có một xướng võ sinh, thân hình bề ngoài tuổi đều khá giống hần.

Tạ Viễn thu hồi tờ giấy, nắm lên mũ phớt, vội vàng đi ra cửa, ngồi trên một chiếc xe kéo.

– Tới ngõ Đông An số 17.

...

Hần tại cửa Khánh Hòa ban xuống xe, tùy tay cho xa phu một đồng tiền, mừng đến người xa phu đó khom lưng chấp tay thi lễ không ngừng.

Đời này rút mà lên, Tạ Viễn đã không biết tính toán tỉ mỉ là vật gì. Hai ngày trước hần mới từ chỗ Cục trưởng Văn hóa mượn 50 đồng tiền, mĩ kỳ danh viết là phần lương bổng dự chi trước, đến lúc này, cũng đã tiêu hết bảy tám.

May mà hần chỉ là đang diễn trò mà thôi, nếu là thật muốn ở trong tòa tiểu thành dựa vào phân chức vị này mưu sinh, chỉ sợ sẽ bị chết nghèo ngay.

Hoa Nha đang tại trong viện phơi quần áo, liếc mắt một cái nhìn thấy thân ảnh hần, liền cầm quần áo ném vào trong chậu, vui mừng phấn khởi kêu.

– Viên đại ca, anh đã về rồi.

Quá bận rộn làm việc, mái tóc của cô có chút rối bời, một ít sợi tóc rơi xuống trước mắt. Tạ Viễn vội vàng đi qua cô, thuận tay thay cô đem sợi tóc vén ra sau tai, tiếp nhanh như chớp vào cửa phòng bầu gánh.

Hoa Nha đứng ở chỗ đó, ngốc một lát, thật cẩn thận đi tới cửa, chỉ nghe được bên trong tiếng Tạ Viễn đang nói.

– Đây là giấy thông hành, ngày mai xuất phát. Tôi có vài thứ đặt ở trong cục, phải chuyển về, lát nữa ông bảo Tiểu Triệu đến giúp đỡ một chút.

Cô đỏ mặt xoay người lại, khom lưng bắt đầu tiếp tục phơi quần áo, trong lòng chỉ cảm thấy “thình thịch” đập mãi. ‘Sẽ theo Viên đại ca đi Hán Khẩu ...’

...

Đêm đen trầm trầm, ngoài cửa sổ là trăng rằm cong lơ mờ, che che lấp lấp, yếu ớt treo ở chân trời. Tạ Viễn mình trần mặc một bộ áo choàng ngắn vải bông màu xám, lẳng lặng đứng trước cửa sổ.

Hần bây giờ hút thuốc một chút, liền ho khan vô cùng, cho nên chỉ đem một điều ngậm ở trong miệng, vẫn chưa châm lửa.

‘Sinh tử thành bại, ngay tại một lần hành động ngày mai!’ Sau khi lặp lại đem tất cả khâu nhỏ kiểm qua mấy lần, trong đầu, lại loáng thoáng toát ra một khuôn mặt — bộ dáng sinh khí bừng bừng, bên trái đeo cái bịt mắt màu đen, bên phải là một con mắt to tròn tròn.

Trong con độc nhãn đó luôn là cảm xúc phong phú, vui vẻ, phẫn nộ, uất ức... Đôi khi, hần thậm chí có thể đọc ra rõ phân yêu hận đan xen trong đó!

...

Tạ Viễn nhắm mắt lại, lắc lắc đầu. ‘Sinh tử trước mắt, còn phân tâm suy nghĩ thứ đó! Tạ Tam, mày đây là ma chính*?!’

*cử chỉ điên rồ, đi đứng không bình thường như bị bệnh thần kinh.

108. Quyển 3 - Chương 22

Tiểu Triệu ngồi xổm trước cái rương gỗ.

– A, thùng lớn như vậy, bên trong có gì nhỉ? Thử xem xem, nặng hay không nặng...

Cả đời, đây là câu cuối cùng hắn nói ra.

Bị che miệng lại, sau gáy trúng một dao, Tiểu Triệu ngã xuống đất, chết đến lặng yên không một tiếng động.

...

Tạ Viễn đặt xác hắn ngang xuống đất, đứng lên, mở nắp rương.

Đây là một thùng rỗng, dưới đáy rải một lớp vôi.

Bỏ người vào, khép lại nắp. Cuối cùng, trên đỉnh trải lên khăn trải bàn ca-rô xanh đỏ, lại xếp lên một bình hoa nhỏ, mấy quyển sách, nó liền lẳng lẳng đứng ở một góc phòng. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, vài ngày sau mới có thể bị người phát hiện, khi đó, hắn sớm ra khỏi thành xa chạy cao bay.

Tạ Viễn trấn định làm xong tất cả cái này, dùng khăn mặt chà lau tay, xách lên một bộ áo khoác mỏng mặc lên người, rồi đội mũ phớt hơi lệch, nghênh ngang ra cửa.

Hắn ngồi xe kéo, lúc đi ngang qua trước đại lâu Thị chính phủ, vừa lúc cùng một chiếc xe jeep mang quân kỳ Nhật Bản sát bên người mà qua.

Bên trong xe, Yokota một thân quân phục Nhật Bản màu vàng đất, mang găng tay trắng, mặt em bé thanh tú, nghiêm chỉnh ngồi ở ghế sau.

...

Tạ Viễn bình tĩnh nói với bầu gánh.

– Tiểu Triệu thay ta tìm xe ba gác. Tôi đưa tờ giấy thông hành của tôi cho hắn, lát nữa hắn sẽ chuyển đồ đạc ra khỏi thành. Chúng ta đi trước, ở ngoài thành gặp nhau.

Bầu gánh sớm bị Tạ Viễn lôi kéo chặt, hắn nói gì nghe nấy. Lúc này không chút do dự, liền gọi mọi người gánh hát nhanh chóng xuất phát.

Hành lý sớm thu dọn xong xuôi, xếp trong một chiếc xe lớn. Tạ Viễn đem quần áo bên ngoài cởi hết, thay một bộ đường sam quải tử hơi cũ, giày da dưới chân cũng đổi thành giày đế vải đen. Sau khi chỉnh sửa ổn thỏa, liền cùng mọi người lên đường.

Hoa Nha vác một bọc vải bông, đi sát cạnh hắn. Tạ Viễn vươn tay tới cô.

– Đây, Viên đại ca vác người giúp em.

Cô dùng sức lắc lắc đầu, nắm thật chặt cái bọc. Viên đại ca thân thể không tốt, cô mới không chịu Viên đại ca vác thay mình đâu!

Tạ Viễn thấy cô thái độ kiên quyết, liền từ bỏ, chỉ khẽ mỉm cười nói với cô.

– Đừng sợ, chúng ta rất nhanh có thể ra khỏi thành.

Hoa Nha khuôn mặt tròn nhỏ đỏ bừng, nhỏ giọng trả lời một câu.

– Viên đại ca, em không sợ.

Cô quả thật không sợ. Trên thực tế, cô bối vì quá mức kích động, tối hôm qua trọn cả đêm cũng không ngủ ngon. ‘Sẽ cùng Viên đại ca đi Hán Khẩu!’

...

Yokota khi họp tại Thị chính phủ gặp Tào Thị trưởng. Bởi vì gã một câu “Viên Vân Phi người này, thật sự là rất thú vị, Đội trưởng nhiều ngày chưa gặp hần đi, khi nào thì lại thỉnh hần đến xưởng hai câu?” Sau khi tan họp, y cố ý bảo tài xế rẽ xe, đi xem cục Văn hóa.

Ở trong cục Văn hóa, y không gặp Viên Vân Phi, trong văn phòng cũng không có bóng hần.

Cục Văn hóa loại nha môn thanh nhàn này, quản lý từ trước đến nay không nghiêm ngặt lắm, khi đi làm đào ngũ là chuyện thường. Vị Viên Vân Phi này, nghe đồn có người Nhật Bản làm chỗ dựa, sắp sửa thăng chức Phó Cục trưởng, lại càng không người hỏi hần đi đâu.

Đội trưởng Yokota thoáng hơi thất vọng, vì thế nghiêm mặt, đem Cục trưởng Văn hóa răn dạy quả mắng một trận.

– Đám các người, tác phong chính là tàn mạn, hoàn toàn không tuân thủ kỷ luật...

Cuối cùng, y hếch đầu lên.

– Ta vào văn phòng hần chờ hần.

...

Văn phòng này chật hẹp giản dị, một cái bàn làm việc, một chiếc ghế. Bên cạnh là một cái tủ gỗ thấp nhỏ, trải vải bông ca-rô đỏ xanh, ở trên một loạt sách vở ngăn nắp, bên cạnh còn có bình hoa Cảnh Thái Lam* nho nhỏ.

*đồ men.

Yokota đoan chính ngồi trên ghế. Nghĩ đến Viên Vân Phi bình thường chính là ngồi ở chỗ này làm việc, đáy lòng y đột nhiên truyền đến một trận rối loạn.

Cảm giác y đối với Viên Vân Phi thực phức tạp, thưởng thức và khinh thường đều có, lại xen lẫn một cổ dục vọng không thể nói được.

Đường đường quân nhân đại đế quốc Nhật Bản, khoảng cách giữa con hát kia, đó là chênh lệch giữa thần linh với con kiến!

Y rối rắm mình nên hu tôn hàng quý*, thỉnh thoảng nhân nhượng một chút con kiến, cùng nó làm một ít trao đổi tiến thêm một bước hay không. Dù sao, đây là một con kiến vô cùng đặc biệt ...

*tự hạ thấp địa vị.

Khi Yokota đang ngồi ở đó sóng lòng cuộn cuộn, miên man suy nghĩ, trong căn phòng im ắng truyền ra tiếng “Kèo kẹt...” rất nhỏ, như tiếng khi mèo cào trên ván cửa phát ra...

109. Quyển 3 - Chương 23

Quá trình Khánh Hòa ban ra khỏi thành coi như thuận lợi. Khi mỗi người bị kiểm tra thân phận thật hay giả thì Đội trưởng đầu lĩnh cố ý vô tình tại trên mặt Ngọc Phúc Phương sờ soạng một phen.

– Xưởng hoa dán? ... Tới, xưởng cho gia nghe thử!

Ngọc Phúc Phương lập tức liền sắc mặt trắng nhợt, hai hàng mày liễu dựng lên, sắp sửa nổi giận...

Tạ Viễn thấy thế không ổn, vội vàng kéo ngăn y.

– Ngọc lão bản, Phúc Phương...

Ngọc Phúc Phương hai con mắt đen chuyển về phía hấn, chậm chậm khẽ liếc một cái, rồi cục bình tĩnh trở lại, mở miệng xướng một đoạn.

Cuối cùng, tiểu Đội trưởng kia cười hì hì nói. – Được rồi, đi thôi.

Hấn vừa phát tay cho đi, vừa cau cau mày với Ngọc Phúc Phương.

– Người vừa rồi, là thân mật của người?

...

Mọi người ra khỏi thành, tại Tạ Viễn thúc giục tiếp tục đi về phía trước, ngựa không dừng vó mãi miết chạy đi. Đến lúc hoàng hôn, có người chịu không nổi, liền ở đó hết lên.

– Nghỉ một lát đi, mệt chết đi được!

Tạ Viễn lắc lắc đầu.

– Bây giờ còn đang trong phạm vi không chế của quân Nhật, không thể dừng lại.

Người nọ phản bác nói.

– Chúng ta có giấy thông hành, sợ cái gì?! Vả lại, không phải còn đợi Tiểu Triệu sao?

Lúc này, mọi người cực kỳ mệt mỏi đều phụ họa. Bầu gánh đứng ở một bên, cũng là muốn nói lại thôi nhìn về phía Tạ Viễn.

Tạ Viễn thấy thế, cười cười.

– Được, vậy nghỉ ngơi một chút đi.

...

Mắt thấy mọi người ở trong sơn lâm tạm ngừng lại, thậm chí nhặt bó củi định nhóm lửa nấu cơm.

Tạ Viễn lặng lẽ đi đến cạnh Hoa Nha.

– Nha đầu, hỏi em một chuyện. Nếu gánh hát và Viên đại ca em chỉ có thể chọn một, em đi với ai?

Hoa Nha nhìn hấn, mở to hai mắt nhìn, trên mặt nóng đỏ bừng, nhưng trả lời lại phi thường kiên quyết.

– Viên đại ca, em đi theo anh!

Tạ Viễn cười cười.

– Hảo. Vậy chúng ta đi ngay bây giờ.

Hoa Nha lập tức ngáy ngẩn cả người, nửa ngày, ngốc ngốc nói một câu.

– Viên đại ca, vậy bọn họ... Ta... Chúng ta không cùng đi với mọi người trong gánh hát? ...

– Ta có việc gấp, phải lập tức chạy về Hán Khẩu. Gánh hát đi một chút ngừng một chút thế này quá chậm, chúng ta đi trước một bước, tới Hán Khẩu chờ bọn họ.

...

Bây giờ, mọi người đang bận rộn. Bên cạnh là xe ngựa chứa đầy hành lý, ngựa kéo xe tháo ra dây chèo, đang nhàn nhã cúi đầu gặm cỏ xanh.

Ngựa là ngựa tốt Tạ Viễn hao tổn tâm sức tìm ra. Lúc này, ngựa khỏe đều là vật tư quân nhu trọng yếu, vì tìm được con ngựa này, cùng đăng ký giấy thông hành ra khỏi thành, hấn có thể nói nhọc lòng.

Hai người lặng lẽ đi tới phía ngựa. Hoa Nha vừa đi, vừa khấn trương hết nhìn đông tới nhìn tây. Xa xa, là cái bọc vải bông của cô, bên trong là toàn bộ gia sản của cô, còn có bức họa Viên đại ca tặng...

Cô xoay người, vừa định chạy đi lấy, Tạ Viễn đã thấp giọng quát lại.

- Em đi đâu?
- Em đi lấy bọc của em.
- Không được đi!

Tạ Viễn biểu tình nghiêm khắc quát lớn một tiếng, dừng một chút, hần thả chậm âm điệu nói.

- Mặc kệ bên trong có cái gì, đến Hán Khẩu, Viên đại ca mua lại hết cho em.

Hai người rút cục đi đến gần cây cối cột ngựa, Tạ Viễn vung trộm từ trong xe ngựa lấy ra yên ngựa, vừa đặt trên lưng ngựa, sau cây lại đột nhiên chuyển ra một người!

...

Ngọc Phúc Phương trắng bệch cả khuôn mặt, ngăn hai người trước mặt, thấp giọng nói.

- Ta biết người là ai! Người muốn đi, cũng mang ta đi!

Tạ Viễn nghe xong lời này, trên mặt là bất động thanh sắc, trên tay không chút nào ngừng lại buộc chặt yên ngựa. Cuối cùng, mới ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn về phía Ngọc Phúc Phương.

- Ta không hiểu ý của Ngọc lão bản.

Ngọc Phúc Phương một hàng răng trắng tinh tể đem môi cắn quá chặt, tròng mắt chòng chọc định tại trên người Tạ Viễn.

- Ta từng xướng đường hội* cho Tạ Tư lệnh! Hòa Hỉ ban, Trình Nghiễn Thu vai Thôi Oanh Oanh, khi đó ta vai Hồng nương.

*hát tại nhà.

Tạ Viễn trong mắt tinh quang lóe lên, nháy mắt, trong đầu chuyển vô số ý nghĩ. ‘Chính mình không có nắm chắc lập tức quật ngã y! Nếu ở trong này nháo lên, thì không cách thoát thân ...’

Một lúc lâu, hần cười cười, trấn định trả lời.

- Cùng đi đương nhiên được, nhưng chỉ một con ngựa, ba người...

Nói mới nói được tới đây, đột nhiên, xa xa bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào.

Tạ Viễn cả kinh, ngẩng đầu thì thấy, cuối rừng cây, thế nhưng bay lên một dải bụi đất lớn ...

- Người Nhật Bản! Người Nhật Bản!!!

Quay đầu lại thì thấy, Hoa Nha vừa rồi thế nhưng thừa dịp hai người nói chuyện, lén lút chạy trở về. Lúc này, trên tay cô ôm cái bọc vải bông, đang rất xa nhìn về phía này.

Bên cạnh, là Ngọc Phúc Phương vẫn nắm chặt bí đầu*, vẻ mặt kiên quyết.

*hàm thiếc và dây cương.

Tạ Viễn không nói hai lời, xoay người lên ngựa.

- Lên!

Ngọc Phúc Phương nhẹ nhàng thở ra, một bàn tay vẫn nắm dây cương không chịu buông ra, chân lại vội vàng đạp lên bàn đạp, xoay người lên ngựa.

Y ngồi vững ở yên ngựa mới thả dây cương ra, dùng hai tay ôm eo Tạ Viễn.

Tạ Viễn cuối cùng nhìn Hoa Nha liếc mắt một cái, tiểu nha đầu vẫn ôm bọc vải bông kia, ngốc ngốc đứng ở đó.

Hần xoay đầu, kẹp mạnh bụng ngựa, gior lên roi.

- Đi!!

110. Quyển 3 - Chương 24

Vó ngựa một đường chạy như điên, phía sau tiếng súng theo đuôi.

Truy binh càng ngày càng gần!

Con ngựa này chở cân nặng hai gã nam tử trưởng thành, mặc Tạ Viễn quất như thế nào, cũng khó có thể chạy trốn nhanh hơn!

Tạ Viễn tại trên lưng ngựa rạp người xuống, hột mồ hôi lớn từ trên trán hắt chảy xuống.

Khi viên đạn cuối cùng từ cạnh người gào thét mà qua, Ngọc Phúc Phương tại bên tai Tạ Viễn nhẹ nhàng nói một câu.

– Đừng lo lắng, Phúc Phương che ở sau ngài ... Có đạn, ta thay ngài đỡ!

...

Yokota nửa ngồi nửa xồm ngồi chỗ sau mô tô ba bánh, khuôn mặt phấn khích đỏ bừng.

– Bắn về phía ngựa! Nhất định phải bắt sống!!

Binh lính bên cạnh vội vàng trả lời.

– Hai (vâng)!

Nhưng viên đạn tiếp theo, lại bắn thẳng vào lưng Ngọc Phúc Phương.

Viên đạn bắn vào trong da thịt, trên lưng lập tức nở ra một đóa hoa máu! Ngọc Phúc Phương kìm không được phát ra một tiếng rên!

Nhưng ngay sau đó, y lại cắn răng, tại bên tai Tạ Viễn nói nhỏ.

– Ta không sao... Đừng lo cho ta... Tiếp tục chạy mau...

Lời này kỳ thật nói cũng vô ích. Không cần y dặn, Tạ Viễn đương nhiên sẽ quất ngựa tiếp tục chạy nhanh.

Nhưng nề hà chỉ chạy thêm được vài bước, một viên đạn khác, bắn trúng chân sau ngựa!

Con ngựa ăn đau hí dài một tiếng, đầu tiên là lồng lên, tiếp liền ngã mạnh xuống đất!

Trong thiên toàn địa chuyển, Tạ Viễn đầu tiên là bị quăng vào bụi đất, ngay sau đó, móng ngựa phát cuồng giẫm mạnh qua đùi hắn!

Hắn thậm chí nghe được tiếng vỡ vụn của xương đùi mình! Nhưng kỳ lạ, lại không cảm giác được đau đớn, chỉ thấy lòng một mảnh lạnh lẽo: ‘Bây giờ là xong thật rồi!’

...

Yokota mang găng tay trắng vung ở không trung.

– Yoshi (Tốt)!!

Tên lừa gạt y rốt cục rơi vào trong tay y rồi!

Giờ phút này, trong cơ thể tràn đầy vương bá khí đại thần Amaterasu ban cho, dường như ngay cả y tướng ngũ đoản đều nháy mắt trở nên cao lớn lên!

Đúng lúc này, một phát đạn pháo rơi ở đằng trước y, phát ra một tiếng nổ “Ầm” !

...

Bên tai truyền đến tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, giữa hỗn loạn, Tạ Viễn cảm giác có người đang ngồi xồm xuống cạnh hắn.

Khuôn mặt trước mắt lúc xa lúc gần. Bên phải là mây rậm mắt to sức sống tràn trề, bên trái là một cái bịt mắt tròn tròn...

Con mắt to mở rất tròn, bên trong như ẩn chứa gì đó...

Đây có lẽ là ảo giác trước khi hôn mê của Tạ Viễn. Trên thực tế, Lý Hổ chỉ là ngồi xồm xuống, dùng nắm tay chọt chọt hần, ồm ồm nói câu.

– Ê! Còn chưa chết đi?!

Tạ Viễn nói một hơi.

– Đuổi tới phía trước! Phía trước có đoàn hát hí khúc, rơi vào trong tay người Nhật Bản. Đuổi theo cướp người về! Đặc biệt trong đó một tiểu nha đầu mười lăm sáu tuổi ... Cướp không lại thì giết! ... Sóng thấy người chết phải thấy xác!

Giấy dựa dãn dò xong, hần vốn định bổ thêm một câu.

– Bây giờ Tam gia với người huề nhau!

Nhưng không đợi những lời này nói ra khỏi miệng, Tạ Viễn liền ngã xuống mặt đất, hôn mê đi...

111. Quyển 3 - Chương 25

Lý Hổ ngồi ở ghế sau xe jeep, đặt nửa người trên Tạ Viễn lên đùi mình.

Đây là một tư thế ôm.

Chỗ ngồi đằng sau vô cùng chật, Tạ Viễn chân bó bằng vải, nhất định phải đặt ngang, vì thế hần nửa thân đặt hết lên đùi Lý Hổ, đầu tựa vào trong lòng Lý Hổ.

Lý Hổ cúi đầu, từ góc độ này, có thể thấy rõ Tạ Viễn khép chặt hàng mi thật dài, ở dưới mí mắt phản chiếu ra một mảnh bóng râm nhỏ. Hần hốc mắt xanh, sắc mặt tái nhợt, hai má lõm xuống thật sâu. Tóc rối tung, cằm mọc râu, trên người mặc một bộ quần tử vải bông dơ bẩn nhàu nhum, trên đùi cột băng, chỗ lộ da nơi nơi đều là lằn vết thương.

Chật vật đến cực điểm! Nhưng, cảm thú vẫn còn sống, rõ rõ ràng ràng sống!!

Lý Hổ khụt khịt, lâu bà lâu bầu nói với Tạ Viễn.

– Đáng lắm! Cũng cho người ném thử đau khổ bổ từng ném!

Tạ Viễn cái trán có một vết đường đỏ, kéo dài đến mép tóc. Lý Hổ nhìn thấy, liền cẩn thận gạt tóc hần ra, quả nhiên đỉnh đầu sưng lên một cái u lớn.

Hần là người thô kệch, không biết cái gì gọi là dịu dàng săn sóc, chỉ nhớ khi còn là ăn mày, mỗi khi bị đánh, cục u trên đầu dùng nước miếng xoa xoa liền sẽ khá một chút. Vì thế liền thật cẩn thận phun nước miếng ở trên đầu Tạ Viễn, vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng ấn xoa lên.

...

Tạ Viễn mơ mơ màng màng mở mắt.

Hai mắt hơi hơi mở ra một khe hở lại khép lại, sau khi lặp đi lặp lại vài lần, thị lực rốt cục trở nên rõ ràng.

Hần giương hai mắt về phía trước, thẳng tắp, vừa lúc chống lại một đôi mắt nhìn xuống!

Ba mắt giao hội, thật lâu, ánh mắt ngưng tụ vào nhau...

Chẳng lâu sau, vũ hội tân niên, dưới ánh rọi của đèn treo thủy tinh, bọn họ cũng nhìn chăm chú vào nhau như thế!

Cảm xúc lần đó đã không thể suy xét, nhưng lúc này đây, hai người trong mắt nhìn thấy, là năm tháng trôi qua, nghiêng ngả của vận mệnh và cảm khái của sinh mệnh!

Vô luận thế nào, vẫn còn sống, cùng còn sống!!

Lý Hổ ngừng tay, môi khép mở vài lần, cuối cùng lại nói ra một câu.

– Tiểu nha đầu kia đã chết.

Tạ Viễn nghe tin tức thế, trên mặt không chút biểu tình.

Lý Hổ nuốt một ngụm nước miếng, tiếp tục nói.

– Cũng không phải là bố không cứu nó! Đồ chó hoang tiểu Nhật Bản, mắt thấy trốn không thoát, liền dùng súng diệt tù binh, bắn chết hết người trong tay! ... M* n*, một đám súc sinh! ... Nhưng mà, bố cũng đã giết hết bọn nó lại!!

Hắn nói đồng dục, không tự giác hást đầu lên.

– Ngay tại chỗ liền bắn chết hai mươi mấy tên! Thằng đi đầu, he he, bị bố bắt sống, giờ bị trói gô ở bên ngoài, vẫn ồn ào muốn gặp...

Lời này chưa nói xong, đột nhiên thấy ngực có chút ẩm ướt!

Lý Hổ cúi đầu nhìn, không khỏi kinh hãi!

Tạ Viễn không biết khi nào thì nghiêng đầu, đem mặt chôn trong lòng hắn. Từ góc độ của Lý Hổ, có thể nhìn thấy rõ bả vai hắn run rẩy!

Hắn không khỏi ngừng lại miệng, trong lòng nổi lên một chút tư vị nói không nên lời ...

Một lúc lâu, ồm ồm nói câu.

– Đây... Xác ở ngay bên ngoài, người muốn nhìn không?

Tạ Viễn hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng, rốt cục trả lời một câu.

– Không nhìn.

Người đã chết, có thấy hay không lại có gì khác nhau! Tạ Tam ngoan tuyệt một đời, giờ phút này nước mắt cũng không phải vì người chết mà chảy!

Hắn là người ích kỷ! Giữ không được lãnh thổ, giữ không được ân nhân, giữ không được non sông, giữ không được tôn nghiêm, hắn chỉ vì b vô năng bản thân mà khóc!!

Một đời, chỉ lúc này đây! Ở trong lòng Lý Hổ, chỉ như vậy một lần!!

...

Yokota bị trói trên mặt đất, nhưng ưỡn ngực, vươn thẳng cổ, chờ Tạ Viễn đi ra.

Hắn muốn cho Tướng quân kia nhìn xem, khí phách cao quý của quân nhân đế quốc đại Nhật Bản!

Không sợ đối mặt tử vong, vì Thiên Hoàng bệ hạ tận trung!

Để hắn nhìn xem, máu tươi chảy ra khi võ sĩ tử vong, như hoa anh đào điều tàn thê mỹ...

...

Bên trong xe, Tạ Viễn rốt cục quay đầu lại, tùy ý phát phát tay.

– Không xem, có gì hay mà xem. Trực tiếp chôn sống là được. Động tác nhanh lên, nơi này không nên ở lâu!

112. Quyển 3 - Chương 26

Sau khi quân đội xuất phát, hai bên rừng cây đều lưu lại một đồng đất.

Bên trái, Hoa Nha chen lẫn giữa mọi người gánh hát, lẳng lặng nằm dưới đáy hố. Bùn đất che phủ trên bím tóc lớn hơi hơi xõa ra, che lại một mặt mê mang hoảng sợ cuối cùng trên khuôn mặt, cũng vùi lấp cái bọc cô đến chết cũng nắm chặt trong tay...

Còn bên phải, lại là một cái hố chôn sống không lớn không nhỏ! Yokota chen lẫn giữa vài tên đồng bào của y, đến chết vẫn mở to hai mắt...

Vô luận là kẻ xâm lược hay là người bị tấn công, hùng tâm để quốc hay là nguyện vọng hèn mọn sống sót, sợ hãi hay là không cam lòng, giờ phút này đều hội phi yên diệt, quay về bụi đất...

Ngọc Phúc Phương nằm trên chiếc xe, nỗ lực hơi nâng dậy thân thể, nhìn về phía ụ đất càng ngày càng xa, trong lòng bách vị trần tạp.

Có may mắn, bất cứ giá nào cuộc một trận, rốt cuộc thành công rồi! Có áy náy, nhất là đối với Hoa Nha... Nỗi áy náy này có lẽ đời này kiếp này cũng khó tiêu trừ được! Còn có lo lắng, tương lai sẽ như thế nào? Hẳn đối với mình, sẽ là thái độ gì?

Sinh phùng loạn thế, làm lại là nghề hát hí khúc hạ cữu lưu này, lại cứ thanh cao có vài phần không hợp thời. Không có tư sắc đặc biệt xuất chúng, lại không có dáng người khắp nơi giao thiệp xu nịnh, dù có bản lĩnh và cố gắng mười phần, không ai nâng đỡ, cũng chỉ là một giác nhi đồ không nổi.

Từ khi nhận định Viên Ngôn là Tạ Viễn, y liền hạ quyết tâm phải bám lên cây đại thụ này. Phong lưu phóng khoáng Tạ Tư lệnh, truyền kỳ kháng Nhật lãnh tụ... Cũng là chân tâm ngưỡng mộ, cũng là chỗ dựa tương lai chính mình trở nên nổi tiếng.

Y biết mình là dựa vào uy hiếp chen bỏ Hoa Nha, cố ý bán cái ân, đó là hy vọng Tạ Tư lệnh có thể xem mình như ân nhân. Một viên trướng trên lưng, vô hình trung tác thành cho y, thành chứng cứ tốt nhất của y. Từ sau khi được cứu, người gặp phải y đều là khách khách khí khí, vô cùng cung kính. Trong đó có một người đàn ông trung niên mặc thường phục, xem ra là người quản lý sự vụ, chỉ huy mọi người nâng y lên chiếc xe này, lại bảo quân y giúp y kiểm tra bằng bó. Người này tự xưng họ Lưu, vóc dáng ục ịch, cười rộ lên là mười hai vạn phần hòa ái khách khí.

– Đừng lo lắng, vết thương của ngài không có gì đáng ngại. Bác sĩ nói, không thương tổn đến yếu hại. Trước làm một ít trị liệu, đợi đến Thương Bình thị trấn phía trước, liền có thể mổ viên đạn này ra.

Ngọc Phúc Phương cắn cắn môi.

– Tư lệnh đâu?

Biểu tình trên mặt Lưu Bí thư không đổi mảy may, là thần thần đăng đăng thân thiết dễ gần.

– Tư lệnh ở trên một chiếc xe khác nghỉ ngơi. Chân ngài ấy bị thương, người còn chưa tỉnh lại, tạm thời không thể gặp ngài... Ngài trước khoan hạ tâm lai, nằm cho tốt, chuẩn bị vào thành giải phẫu. Tôi để lại cho ngài lính cần vụ, có gì cần cứ việc bảo hẩn...

...

Trong thùng xe lắc đến rung đi, Tạ Viễn cứng ngắc duỗi cái chân bị thương, nằm trong lòng Lý Hổ.

Hẩn ngửa đầu, mắt hướng ngoài cửa sổ, nửa ngày, đột nhiên hỏi một câu.

– Mắt người thế nào? Không phải nói một con khác cũng xảy ra vấn đề?

Lý Hổ vừa rồi bị vài giọt nước mắt Tạ Viễn làm tâm phiền ý loạn, nghe nói thế, bỗng cả kinh. Nếu không phải Tạ Viễn hỏi, hẳn sớm đem cái này quên sạch. Lúc này liền vội vàng nhắc tay che mắt phải.

– M* n** n*, đau suốt! Từng một đợt không thấy rõ đồ vật lắm... Sợ là sắp mù!

Hẩn vừa ồn ào, tròn mắt nơi tay xoay tròn chuyển thẳng.

– Vì cứu người, bố lần này thật thiệt lớn! Bố là chuẩn êm đi ra, không được tổ chức đảng đồng ý! C** b* n*, đợi sau khi trở về, không biết bị trị như thế nào đâu! ...

Nhìn Lý Hổ ra sức biểu diễn, Tạ Viễn khoe miệng nổi lên một nụ cười khở. Cái chân bị thương của hắn vốn đã chết lặng, bị thứ này chọc giận, không ngờ co rút co rút đau đớn lên.

Cứ tư thế nằm ở trong lòng Lý Hổ, nghiêng đầu, tựa vào ngực Lý Hổ, vươn tay dè đầu hắn, để hắn cúi đầu xuống...

Môi hai người đều không mềm mại, bao một lớp da cứng khô ráo, da nứt ra, trong nước bọt mang theo mùi máu tươi.

Chính là hương vị này! Hắn đời này, hưởng qua vô số cặp môi thơm, nhưng cổ tình mê muối, lại là cổ đau đớn đắng chát mùi máu tươi này!!

...

Cuối cùng, Tạ Viễn cúi đầu ở bên tai Lý Hổ nói câu.

– Không thể về cũng đừng về. Người có là vừa già lại mù, Tam gia cũng không ghét bỏ!

Lý Hổ vẫn ôm chặt hắn. Nghe nói thế, lỗ tai không tự giác giật giật, ngoài miệng lại tức khắc đáp trả.

– Ê, ai không ghét bỏ ai?! Bây giờ người mới là vừa già lại tàn! Hổ gia người không ghét bỏ người, là thiên đại phúc khí của người!

113. Quyển 3 - Chương 27

Ngày thứ hai, đội ngũ cứu người đi vào Thương Bình thị trấn, nơi này có quân 25 quân Trung ương đóng, đến lúc này, rốt cục có thể dừng lại nghỉ ngơi hồi phục một chút.

Tạ Viễn trên đường đi bận không ngừng, đầu tiên là thương lượng với Lý Hổ làm thế nào ứng đối bên Cộng đảng, tiếp lại gọi Lưu Bí thư, chi tiết hỏi phản ứng của Vũ Hán, Quảng Châu... khắp nơi sau khi gặp chuyện không may. Biết được sau khi mình mất tích, phía đại doanh đã bí mật ủy nhiệm Triệu Truyền Đống làm đại diện Tư lệnh Trưởng quan chiến khu IV.

Chiến khu IV hạ hạm Lương Quảng, đại bản doanh thiết lập ở Quảng Châu. Từ khi hắn nhậm chức tới nay, mặt ngoài vẫn tại trong thành Quảng Châu sống an nhàn sung sướng, nhưng ngầm đem tất cả thực lực cầm trong tay đưa hết vào Quảng Tây, bí mật phái tâm phúc lôi kéo thể lực võ trang địa phương, tổ chức dân đoàn, khổ tâm tổ chức, đã rất có một phen thành tựu. Lần này sự cố, lo lắng nhất Trung ương chính phủ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, vì thế bất chấp thương bệnh, cái chân tàn liền bắt đầu hỏi tình hình, bàn bạc công sự. Xe một đường xóc nảy, Tạ Viễn một đường cau mày đau khổ suy nghĩ, nửa đêm, mới tựa vào người Lý Hổ đánh một giấc ngắn.

Lý Hổ thì từ sớm đã mở miệng trầm trầm ngủ, trên đường ngẫu nhiên tỉnh lại, đang vượt qua đèn xe bên cạnh chiếu vào cửa xe, chiếu vào mặt Tạ Viễn, chỉ thấy hắn cau mày, mặt xanh môi trắng, mặt không nhân sắc.

Lý Hổ không khỏi trong lòng căng thẳng, thế nhưng lại ngủ không được.

Bình minh, cái chân thương của Tạ Viễn bắt đầu đau đớn kịch liệt, đau đến giọt mồ hôi lớn như đậu nành từ cổ lăn xuống. sau khi tiêm morphine xong, hắn liền giống như cá chết tê liệt ở trong lòng Lý Hổ nặng nề thở.

Lý Hổ vài ngày đêm không rửa mặt chải đầu, trên người thối hoắc, một cổ mồ hôi và mùi máu tươi, trên lỗ tai kẹp một miếng thuốc, mở rộng vạt trước quần trang, cầm trong tay siêu quần dụng, vặn mở nút lọ rót vào miệng Tạ Viễn.

– Mệnh giữ được, binh mới hữu dụng! Địa bàn mất có thể kiếm lại, mệnh mất thì xong rồi...

Tạ Viễn mở hai mắt tràn đầy tơ máu, nằm ở trên đùi Lý Hổ, tà tà liếc nhìn hắn, khoe miệng khe động, nổi lên một tia cười khổ.

– Bây giờ không giống ngày xưa... Người nghĩ ta vẫn là Tạ Tam gia ban sơ? Người cho mảnh đất này vẫn là Trung Quốc ban sơ?

– Lăn độc tử*, Tạ Tam gia ban sơ cũng không uy phong tới đâu!

*Tiếng địa phương ở phía Bắc, có nghĩa là người đứng xa một chút, rất tức giận.

Nói xong lời này, Lý Hổ dừng một chút, do dự chốc lát, rốt cục mở miệng hỏi.

– Này, hỏi người chuyện này ... Chuyện lần trước ở Chaha'er, người có hận bố không?

Tạ Viễn không đáp, chỉ là hỏi ngược lại.

– Vậy còn người, chuyện quá khứ, người có còn hận ta hay không?

Nói tới đây, hai người ba mắt đối nhau, nửa ngày đều không lên tiếng. Cuối cùng, Lý Hổ ở trong lòng oán hận nghĩ. ‘Đ* ch* hoang, đời này xem như ngã vào tay cầm thú này!’ Tạ Viễn ý nghĩ so với hắn ngắn gọn vẫn nhả một chút, chỉ hai chữ. ‘Nghịch duyên!’

Tuy không nói câu gì, lại tâm ý tương thông, một lát sau, hai tên gian trá nhếch nhác ôm chặt nhau!

Tạ Viễn hiện tại càng gầy yếu, quả thực đúng với gầy trơ cả xương, lúc ôm vào nhau đều cảm giác xương cốt cộm tay. Không biết vì sao, Lý Hổ thấy trong lòng một trận khổ sở, nhưng lập tức, hắn liền đem cảm xúc này quẳng sau đầu, tâm viên ý mã trừ tính. ‘Cầm thú hiện giờ không thể nhúc nhích, là dịp tốt bố xuống tay! ...’

Lý Hổ như hoài xuân giấu ý nghĩ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cùng Tạ Viễn vào Thương Bình thành.

Quân trưởng quân 25 tự mình đến chào đón, hỏa tốc đưa Tạ Tư lệnh vào bệnh viện.

Thương Bình thành tuy nhỏ, nhưng có một bệnh viện giáo hội mục sư tin lành Mỹ quốc mở, bên trong có một vị bác sĩ Canada, nghe nói y thuật rất cao siêu, hơn nữa tâm địa vô cùng tốt, không ngại vạn dặm đi vào Trung Quốc, muốn giúp người dân Trung Quốc cực khổ trong lửa đạn.

Vị bác sĩ này cẩn thận kiểm tra thương thế Tạ Viễn, kết luận chân hắn còn cứu được, nhưng phải tránh di chuyển, phải băng thạch cao nằm trên giường tĩnh dưỡng cho tốt.

...

Tạ Viễn hơi hơi nhăn lại mày.

– Hồ đồ. Giờ là lúc nào?! Tạm thời không nói nơi đây an toàn hay không, chậm thêm một ngày, mưu đồ khi trước, liền thêm khả năng một phần nước chảy về biển Đông! Đến lúc đó, giữ hai cái chân tốt, là vì đào mệnh, hay là lăn lộn ăn chờ chết?!

Lưu Bí thư lại không nhiều lời, cung kính gật gật đầu.

– Hiểu rồi, vậy tôi đi sắp xếp. Thiếu gia ngài nghỉ ngơi thêm một đêm, sáng ngày mai chúng ta liền xuất phát.

...

Lý Hổ toàn thân đỏ lên, đây là bảo người tắm chà trong nhà tắm chà xát.

Hắn chiếu gương, bôi lên dầu tóc, tỉ mỉ đem dầu tóc rẽ ngay ngắn chỉnh tề, rồi phía trước phía sau quan sát một hồi, liền cầm lấy một chai nhỏ trên bàn bỏ vào trong túi ra cửa.

Sau khi ra cửa rẽ trái phòng thứ ba, đó là phòng bệnh tạm thời của Tạ Tư lệnh. Vệ binh giữ cửa thấy hắn, không chút nào ngăn trở để Lý Hổ vào cửa.

Trong phòng không bật đèn, bên cửa sổ, Tạ Viễn nằm ở trên giường, khép hai mắt, như là đã ngủ say.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, rọi vào gương mặt, hắt sắc mặt tái nhợt, hình dáng tiều tụy.

Lý Hồ kinh ngạc đứng ở trước giường, đột nhiên cảm giác Tạ Viễn thật giống như thành cái bóng trong nước, chạm nhẹ sẽ vỡ tan.

114. Quyển 3 - Chương 28

Lý Hồ không tự giác thả nhẹ cước bộ, lặng lẽ đi đến trước giường.

Lúc này là đầu hạ năm 1938, hơn phân nửa Trung Quốc đều bao phủ trong khói thuốc súng.

Nhưng chỉ trong tòa thành nhỏ tiền tuyến này, ban đêm lại vô cùng yên tĩnh tường hòa.

Nương theo làn gió dịu êm, ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua song cửa chiếu vào nhà, người trên giường lặng yên không một tiếng động nằm ở đó, hiển nhiên là đã ngủ say.

Độc nhân tự quang, sáng ngời hữu thần chăm chú vào khuôn mặt Tạ Viễn ...

Hắn luôn biết cảm thú bộ dạng đẹp, hình người đáng chú luôn là khiến người ta hận đến ngứa. Nhưng giờ phút này nhìn lại ngũ quan gương mặt, lại lần đầu tiên trong lòng dâng lên một ý nghĩ. ‘Người của bố ... Mất ra mất, mũi ra mũi!’

Bàn tay thò vào túi, nắm chặt cái bình nhỏ, Lý Hồ chỉ cảm thấy tim đập kịch liệt.

Tận dụng thời cơ, mất rồi không có lại! Qua thôn này liền không có nhà trọ nữa!!

Hắn không do dự nữa, vươn tay tới, xốc lên chần trên người Tạ Viễn ...

Tạ Viễn nửa người dưới chỉ mặc một cái quần đùi rộng rãi, chân trái bó thạch cao, bị cái giá cao cổ định ở khung giường. Chần vừa mở, hai chân trần dài hiển nhiên là một tư thế tách ra.

Lý Hồ khoa tay múa chân một chút, thấy nếu sẽ đem đùi phải hắn tách ra một chút, khe hở giữa vừa đủ cho mình chen vào.

Hắn dùng lực nuốt một ngụm nước miếng, vươn tay tới...

Tay vừa mới đụng vào đùi Tạ Viễn, đỉnh đầu liền truyền đến một tiếng rên rỉ. Lý Hồ cả kinh. ‘Đ***!’

Hắn dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn. Tạ Viễn vẫn chưa tỉnh lại, vẫn nhắm mắt, chỉ là nhú chặt mày, vẻ mặt thống khổ. Vừa rồi một tiếng kia, hơn phân nửa là hắn trong giấc mộng, đau đớn phát ra rên rỉ!

Lý Hồ dùng sức gãi gãi tóc, ‘Làm sao đây... Qua thôn này, thật phải đợi đến kháng chiến thắng lợi? ... Đ***! Không thắng thì làm sao ... Mặc nó, bố nhẹ tay nhẹ chân là được!’

Hắn hạ quyết tâm, mới lại lần nữa vươn tay đi, Tạ Viễn lại phát ra một tiếng rên rỉ.

Dưới ánh trăng, hắt sắc mặt tái nhợt như tuyết, mày nhăn nhú lại, hiển nhiên là thống khổ vô cùng ...

Lý Hồ cứng ngắc ở đó, một lúc lâu sau, rốt cục thu hồi tay. ‘C** b* n*... Rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt ... Dù sao đều là người của bố! ... Bố cũng không tin, thật đúng là đánh không thắng tiểu Nhật Bản!’

Hắn cảm giận đứng dậy, thay Tạ Viễn đắp lại chần một lần nữa, rồi tay chân nhẹ nhàng lấy tới một cái ghế, ngồi vào đầu giường hắn.

Nhẹ nhàng cầm cái tay Tạ Viễn đặt ở cạnh giường. ‘Đ***, đừng gào, Hồ gia người trông người này!’

...

Lý Hồ nghiêng nghiêng tựa vào ghế, khẽ nhếch miệng, vui sướng ngáy pho pho, trong lòng bàn tay vẫn nắm cái tay trên giường.

Trong tiếng ngáy khi to khi nhỏ của hắn, người trên giường mở mắt...

Hai mắt phủ đầy tơ máu tà tà nhìn hần, trong đó thần sắc là dở khóc dở cười, ‘Thứ như vậy! ... Tạ Tam à Tạ Tam, người chỉ coi trọng thứ như vậy?!’

...

Lý Hổ một giấc tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng.

Lau nước miếng khòe miệng, xoay đầu lại.

Tay hần còn cùng một chỗ với Tạ Viễn, chỉ là không biết khi nào thì, biến thành bị Tạ Viễn nắm vào bàn tay.

Tạ Viễn đầu lệch qua một bên, ngủ rất say.

Lý Hổ run một cái, đột nhiên thấy toàn thân tê rần. Hần vội vàng rút tay về, tay chân nhẹ nhàng đứng dậy ra cửa phòng.

Trở lại phòng mình, lại ngon đẹp bổ một giấc ngắn. Sau khi tỉnh lại toàn thân thư thái, rửa mặt chải đầu xong, vừa kịp lính cần vụ đưa tới bữa sáng.

Hần ngồi ở trước bàn, nhất khí a thành, sáng khoái xử lý ba bát cháo trắng với năm cái bánh bao thịt lớn. Thỏa mãn đứng lên, ra khỏi cửa phòng ...

...

Lý Hổ độc nhân mở rất tròn, mắt thấy Tạ Viễn từ trong phòng bệnh đi ra một hình dáng gầy gò.

Người nọ tướng mạo thanh tú, vẻ mặt lãnh đạm, lại mang theo chút khí son phấn như có như không, đứng trong bóng râm hành lang, buồn bực sâu não nhìn hần một cái.

115. Quyển 3 - Chương 29

Lý Hổ miệng “A” một tiếng, quay đầu liền tìm một tên lính đi cùng để hỏi tột cùng.

Té ra ngày đó hần chỉ thăm Tạ Viễn, lại không lưu ý đến ngoài vài bước cũng từ trên lưng ngựa bị hất bay ra Ngọc Phúc Phương. Đã nhiều ngày Ngọc Phúc Phương đều có Lưu Bí thư chăm sóc, chưa từng xuất hiện trước mắt hần, vì thế đến giờ phút này mới biết được có một người, một chuyện như vậy!

Anh lính không biết sự việc giữa hần và Tạ Tư lệnh, vì thế mi phi sắc vũ nước miếng tung bay.

– ... Tư lệnh ta, thật sự là phong lưu phóng khoáng! Xướng hí đó vì ngài ấy, mệnh đều không cần! Chắc chắc, cũng xứng được với là tình thâm nghĩa trọng! ...

Buổi sáng ăn nhiều quá, năm cái bánh bao thịt ở trong bụng đầy đến hoảng. Đoàn xe trong viện đã chuẩn bị xong, ban đầu hần tính đi đón Tạ Viễn cùng ra ngoài, lúc này lại cụp lỗ tai mình đi trước vào viện.

Lý Hổ cúi đầu, bước chân dài, cầm giập ngồi vào trong xe.

– Đ*** cha n*! Kỹ nữ! Đầu này nằm trong lòng Hổ gia người lưu mã tiểu, đầu kia còn cùng con thỏ kia đồng sinh cộng tử?! Sớm biết vậy ... Hôm qua liền làm hần hoa rơi nước chảy!

Trước không nói Lý Hổ ngồi ở trên xe hối hận không ngừng, lại nói bên Ngọc Phúc Phương. Y sáng sớm liền nhận được người của Tạ Tư lệnh phái đưa tới 5 vạn đồng ngân hàng tiền giấy, vì thế bất chấp thương thế trên người, gượng đứng dậy đi tìm Tạ Viễn.

– Tư lệnh đây là muốn đi, đem Phúc Phương ném ở đây?

Tạ Viễn đang nằm ở trên giường, duỗi thẳng cổ, để lính cần vụ thay hần cạo râu.

Đợi sau khi lính cần vụ đem râu và bọt cạo sạch sẽ hết, hần ngồi dậy, nhận lấy khăn mặt nóng, mở úp vào mặt.

– Bản Tư lệnh có công vụ trong người, nên không cùng đường với Ngọc lão bản rồi. Phái người đưa 5 vạn đồng, tạm thời biểu lộ tâm ý, cũng là cảm tạ Ngọc lão bản trước đây đối bản Tư lệnh quan tâm.

Ngọc Phúc Phương cảm môi, sắc mặt xanh trắng như trường sam mặc trên người.

– Nơi này cách người Nhật Bản gần trong gang tấc. Loạn lạc, Phúc Phương chỉ sợ tiêu không nổi 5 vạn đồng tiền đó! ... Phúc Phương cũng không đòi tiền ... Chỉ là Tư lệnh từng đáp ứng, sẽ để Phúc Phương lên đài tại Đại Hí viện Hán Khẩu!

Tạ Viễn lúc này dưới thân chỉ mặc một cái quần đùi rộng, trên thân lại mặc ngay ngắn chỉnh tề. Kaki vàng quân phục áo sơmi, ngay cả cổ áo cũng cài ngay ngắn, ba ngôi sao vàng trên quân hàm lấp lánh tỏa sáng, đây là ký hiệu nhất cấp thượng tướng Cách mạng quân Quốc dân!

Một lính cần vụ đứng ở phía sau hắn, trên lược bôi sáp chải tóc, đang cẩn thận xử lý tóc hắn chỉnh tề.

Hắn hiện tại bộ dáng là rực rỡ hẳn lên, cao cao tại thượng, anh tuấn lợi hại đến khiến người ta không dám nhìn gần!

Bởi vì thon gầy, càng có vẻ ngũ quan sâu, trong bộ dạng tuấn tú hòa vào mang theo sát khí sắc bén, thần thái thì là lãnh đạm cùng xa cách của thượng vị giả.

– Bản Tư lệnh từng nói, để gánh hát lên đài Đại Hí viện tại Hán Khẩu. Nhưng chỉ chính là tất cả gánh hát, cũng không phải Ngọc lão bản ngài...

Ở trước mặt Tư lệnh cao không thể chạm này, Ngọc Phúc Phương cảm giác bản thân nhỏ bé thành một con sâu, y giây dựa phân biệt nói.

– Ta biết Tư lệnh trách ta, vì chuyện Hoa Nha ... Nhưng Phúc phương cũng chỉ là muốn mạng sống mà thôi!

Nói tới đây, trong lòng đột nhiên xẹt qua bộ dáng Hoa Nha chải hai bím tóc lớn, cười tủm tỉm nghiêng đầu, khuôn mặt tròn nhỏ phồng phồng, vừa nôn vừa thẹn, vì thế luống cuống không lựa lời nói.

– Chính Tư lệnh khi đó chẳng phải như vậy!

...

Vừa thốt ra lời đó, y liền hối hận không ngừng. Nhưng đã nói ra, trong chốc lát cũng vô pháp cứu vãn, chỉ đành hồi hộp đứng đờ ngay tại chỗ. Trong một lúc, dường như không khí trong phòng đều ngưng tụ lại.

Một lúc lâu sau, Tạ Viễn mở miệng.

Lúc này đây, hắn dùng con mắt nhìn Ngọc Phúc Phương, thần thái vẫn chưa tức giận, ngược lại còn hơn kh nãy hai phân ôn hòa.

– Ngọc lão bản nói đúng, là Tạ Viễn giận chó đánh mèo. Chuyện này, tự trách mình trách người Nhật Bản, lại trách không đến Ngọc lão bản ... Cũng thế, ta chỉ nhớ ân, cừu của người, Tạ Viễn đương nhiên sẽ đòi từ người Nhật Bản!

...

Lý Hồ tức giận ngồi trong xe, mắt thấy Tạ Viễn nằm ở trên cáng, bị một đồng người vây quanh, từ trong phòng nâng ra. Lúc này đây, hắn liếc mắt một cái liền chú ý tới, ở phía sau xa xa, có một tiểu binh, nâng con hát kia, cũng chậm chậm đi tới đoàn xe.

Bên này Tạ Viễn đang cùng vị bác sĩ nước ngoài nói lời tạm biệt. Bác sĩ lo lắng đẩy kính không gọng trên sống mũi cao.

– Chân này của Tướng quân, nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, đừng hoạt động. Nếu không... Tương lai có thể sẽ để lại thương tật.

Tạ Viễn cười cười.

– Chân là của chính mình, có thể không hoạt động, đương nhiên không mong nó hoạt động. Nhưng nay tình hình nguy ngập, cũng không lo được nhiều như vậy. Bác sĩ Bạch đến Trung Quốc mấy ngày nay, hẳn là nhìn quen sinh tử. Quốc nạn đi đầu, nhân dân trong nước ta khắp nơi đổ máu, kẻ chặt đầu vô số kể, Tạ Viễn

làm sao tiếc một cái chân này! Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, ‘Chỉ qua vi vô’*, Tạ Viễn chỉ chờ mong có thể sớm đuổi đi kẻ xâm lược, đón thế giới hòa bình...

*ngăn bạo lực là vô.

Lời nói này, hẳn trước đây vừa nói với Quân trưởng quân 21 một lần, giờ phút này tạm thêm “Thế giới hòa bình” vân vân, khiến bác sĩ nước ngoài nghe lọt vào tai nhập vào tâm, âm thầm khâm phục không thôi. Ngán ngùng vài lần, đáng vẻ phong độ của Tạ Tướng quân, kiến thức trí tuệ, đều để lại ấn tượng sâu cho ông.

Vị bác sĩ này sau lại đến Duyên An, nhìn thấy không ít Cộng đảng cao cấp, không tránh khỏi trong chuyện phẩm, đem trí tuệ làm người của Tạ Tướng quân lại thổi phồng thật lớn một hồi.

Đây đều là sau này hãy nói, lại nói lúc ấy, Lưu Bí thư đứng ở bên cạnh, mắt thấy Tư lệnh và bác sĩ nói chuyện với nhau xong, liền tiếp chuyện, cũng một hồi cảm ơn bác sĩ. Cuối cùng xoay người lại nói với Tạ Viễn.

– Thiếu gia, chúng ta nên lên xe.

Ông vừa đỡ Tạ Viễn lên cáng, vừa tỉnh rụi tiếp tục nói.

– Ngoài ra, sáng nay, Lý Ủy viên tìm người hỏi thăm Ngọc lão bản.

Tạ Viễn quay đầu nhìn ông, thần thái là trong lạnh nhạt lẫn một chút dở khóc dở cười. Tiếp, hẳn xoay đầu đi, lẩm bẩm:

– Thái tọa* mãnh vu hổ, ta đây là chẳng phải xui xẻo?

*Thái tọa: cách gọi đùa vợ. Câu này ý Tam gia là “Có vợ dữ như cọp.”

Lưu Bí thư ngậm chặt miệng, vẻ mặt thờ ơ, dường như hoàn toàn không nghe thấy câu thiếu gia lẩm bẩm lầu bầu.

116. Quyển 3 - Chương 30

Bốn tháng sau, Hán Khẩu Lạc Giã sơn.

Một đoàn xe lửa chạy qua trạm gác trùng trùng điệp điệp, ngừng ở phía tây cạnh cửa đại doanh quân sự chính phủ Quốc dân.

Sau khi đoàn xe ngừng lại, phó quan trẻ tuổi vội xuống xe, kéo ra cửa một chiếc xe hơi Cadillac màu đen chính giữa.

Từ trong xe đi ra hai gã nam tử, quân phục cấp tướng kaki vàng giống nhau, vóc cao chân dài giống nhau, quân trang phẳng phiu, giày quân màu đen bóng lũng. Chỉ là vị bên trái, đầu vai đeo ba ngôi sao vàng, tay chống một cây gậy, mà vị phía bên phải, đầu vai sao vàng chỉ một ngôi.

Hai người đều là dáng người cao ngất, tinh thần phấn chấn, sau khi xuống xe đứng một chỗ, sóng vai đi vào nhà lầu.

Cửa văn phòng Ủy viên trưởng.

Bí thư kính cẩn lễ phép nói với hai người.

– Ủy tọa đang ở bên trong đợi Tư lệnh. Ngoài ra, thỉnh Lý Quân trưởng trước tiên ở bên này nghỉ ngơi, Ủy tọa muốn gặp một mình Tư lệnh trước.

Vị Lý Quân trưởng là một người độc nhãn, mắt trái mang cái bịt mắt màu đen, ngũ quan đoan chính cương nghị, càng tỏa ra khí thế bức người. Hẳn nghe vậy, im lặng không lên tiếng nhìn Tư lệnh bên cạnh một cái,

đội đến khi đối phương bắt động thanh sắc gật gật đầu, liền bỏ quân mạo xuống, kẹp vào nách, đi theo Bí thư đến phòng khách bên cạnh.

Trong phòng khách.

Một thanh niên tây trang giày da đang ngồi trên ghế salon dài họa tiết hoa li ti, bắt chéo chân, chán đến chết lật xem một quyển tạp chí tiếng nước ngoài.

Nhìn thấy hai người tiến vào, hắn cũng không đứng dậy, chỉ nhàn nhàn ngẩng đầu lên.

– Tạ Tướng quân đến?

Bí thư thần thái là vô cùng cung kính.

– Tạ tướng quân đã đến, hiện ở văn phòng Ủy viên trưởng. Chờ hắn và Ủy viên trưởng hội đàm xong, ty chức sẽ thỉnh hắn tới gặp Nhị tiểu thư. Ngoài ra, vị này là Lý Quân trưởng dưới trướng Tạ tướng quân.

Nói tới đây, Bí thư xoay người lại, nói với Lý Quân trưởng.

– Dung ty chức giới thiệu, vị này là cháu ngoại gái của Ủy viên trưởng, Mạnh Nhị tiểu thư.

...

Văn phòng Ủy viên trưởng tuy rộng rãi, trang trí lại rất đơn giản. Chính giữa một bức họa Trung Sơn tiên sinh thật lớn, nhìn xuống hai người đang nói chuyện với nhau.

Ủy viên trưởng nâng tách trà lên, uống một ngụm, rồi chậm rãi đặt lại lên bàn.

– Sau chuyện Hoa Viên khẩu, ta hiện tại là vạn phu sở chỉ* rồi!

*Bị cô lập, bạn bè xa lánh.

– Ủy tọa đây là vì đại cục suy nghĩ, đứt một cánh tay mà bảo toàn thân.

Ủy viên trưởng chậm rãi gật gật đầu.

– Nói không sai, đứt một tay mà bảo toàn thân!

Ông nhìn chăm chú nam tử đối diện, ánh mắt sắc bén.

– Cánh tay thì đứt rồi, về phần toàn thân... Bảo toàn được hay không, còn phải xem hiền đệ!

Tạ Viễn ánh mắt ẩn dưới vành nón tướng quân rộng rãi.

– Ty chức đương nhiên tận tâm tận lực, tinh trung báo quốc.

– Vũ Hán trước sau gì không giữ được... Đến lúc đó, chỉ có thể lui thủ Đại Tây Nam. Nếu Đại Tây Nam cũng không giữ được... Ta cũng chỉ đành phải đến Myanmar làm chính phủ lưu vong... Tới lúc đó, hiền đệ định đi nơi nào? USA? Hay là Myanmar?

Tạ Viễn thần sắc tự nhiên nhìn về phía ông ta.

– Ty chức đâu cũng không đi, Ủy tọa cũng vậy. Bảo trụ nửa giang sơn, chậm đợi thế cục thế giới biến đổi, sẽ có một ngày đánh lại.

Ủy viên trưởng thoáng cười khổ.

– Chúng ta học hặc với nhau nhiều năm, kết quả, lại là tử sinh cùng nhau! Quốc thể thế này, công bình là không thể nói, không đành lòng nói! ... Nay, gia sản của ta đã đặt hết vào chiến trường rồi... Quảng Tây, cũng chỉ có thể trông vào hiền đệ ... Quê Nam là giao lộ giữa quốc lộ Điền Diên và Quê Việt, mất Quê Nam, vật tư nước bạn vận chuyển, sẽ không tới được hậu phương lớn! Không có bên ngoài giúp đỡ, chỉ dựa vào sức bản thân chúng ta, quốc gia tất vong!

Tạ Viễn cười cười.

– Ngu đệ còn sống trên đời một ngày, Quê Nam sẽ không mất được! Thuộc hạ đánh xong, ta tự mình lên!

– Hảo!! Nếu ngươi xong rồi, vi huynh tự mình lên!

Hai người đối diện, đôi bên đều biết rõ nham hiểm xảo trá của đối phương, nhưng ở mặt ngoài, lại là hảo một bộ tư thế can đảm tương chiếu*, cùng chung tử sinh!

*đối xử chân thành với nhau.

Ủy viên trưởng hòa ái vỗ bả vai Tạ Tư lệnh.

– Hiền đệ à, vi huynh còn có một chuyện hỏi ý... Nghe nói thủ hạ người Quân trưởng quân chủ lực, vốn là người Hoa đảng?

Tạ Tư lệnh thần sắc vô cùng thẳng thắn chân thành.

– Lý Quân trưởng quả thật vốn là nhân vật trung tâm Cộng đảng, nhưng ngu đệ tin tưởng hẳn là thật tâm nương tựa chủ nghĩa Tam Dân. Cho nên, lần này cũng mang người đến, để Ủy tọa ngài gặp một lần... Lại nói, hẳn thật cung cấp cho ngu đệ không ít tin tức nội tình Cộng đảng ...

–Ồ?! Thật có những tin tức quan trọng nào?

– ...

– ... Đúng rồi, còn có một việc, bên cạnh Ủy viên trưởng chúng ta, có một tên tình báo viên Cộng đảng ...

...

Buổi tối, Hán Khẩu Đại hí viện.

Đêm nay kịch mục là Việt kịch “Đường Lệ chi hoa” mới sửa, bài diễn đồ thẩm viết tên diễn viên chính “Ngọc Phúc Phương”.

Trên sân khấu, tỷ tỷ Nhiếp Oanh kiềm lại tình cảm không muốn này, tự lưu luyến đưa tiễn Nhị đệ Nhiếp Chính, cổ vũ hẳn xả thân đền nợ nước đi ám sát Hàn tướng Hiệp Lũy. Đáng đáp bị thống dục tuyệt, lại vẫn hiên ngang lẫm liệt của nàng nhiễm sâu sắc người xem dưới đài, tiếng trầm trồ khen ngợi liên tục không ngừng.

Trong ghế lô lầu hai, Tạ Viễn xoay người, nhìn về phía Lý Hổ.

– Hôm nay Mạnh nhị tiểu thư nói gì với người?

Lý Hổ trong cổ họng hơi pho pho.

– Đ***! Người còn hỏi ta?!

Tạ Viễn nở nụ cười, vươn tay tới, xoa xoa đầu Lý Hổ.

– Cô gái đó điên điên khùng khùng, tất cả đều là nói bậy, người đừng để ý đến cô ta.

Lý Hổ đọc nhãn chuyển chuyển, tà tà liếc mắt nhìn hẳn.

– Bố mới lười quan tâm chuyện dư hơi đâu! ngược lại là người, cùng tên đầu trọc nói gì?

Trong ghế lô không có đèn sáng, chỉ có ánh đèn trên sân khấu dưới lầu hắt lên, rơi vào trong mắt Tạ Viễn, tinh tinh điểm điểm.

– Nói... Tam gia lần này có lẽ sắp chơi xong...

...

Lý Hổ ngũ quan quả thật là anh tuấn đoan chính, cho dù thiếu một con mắt, nhìn qua cũng là đầy mặt chính khí.

– Đ***! Người đều bỏ được sá gì, bố có cái gì luyện tiếc! Nhưng...

Hắn vừa nói, vừa vươn tay, ôm bả vai Tạ Viễn.

– Lần trước ở Thương Bình đáp ứng bố, chung quy nên thực hiện trước đi?

– Bố nếu có gì không hay xảy ra, trước khi chết, dù sao cũng phải đem món nợ này tính xong, có phải không?!

117. Quyển 3 - Chương 31

Tạ Tư lệnh chán nản nghiêng đầu, vẻ mặt vô cùng đau đớn. ‘Chiến cuộc phân tích, sinh tử tồn vong, dân tộc đại nghĩa! Không ngờ... thứ này liền từ đó hiểu được chuyện này!’

Một cái quay đầu, tên này độc nhãn mở rất tròn, lại phối lên bịt mắt tròn tròn bên trái, hai cái vòng tròn lớn nhỏ cùng nhau trông mong nhìn về phía hắn...

Dưới ánh sáng mờ mờ, Tạ Tư lệnh rốt cục xoay đầu lại. Hắn quân trang phẳng phiu, ba ngôi sao trên vai rạng rỡ sinh huy, vẻ mặt nghiêm túc, phái đoàn mười phần duy nhất gật đầu.

– Được.

Nghe vậy, Lý Hồ đầu tiên là sửng sốt, sau một lát, hắn đột nhiên giật giật lỗ tai, rồi bỗng nhào vào Tạ Viễn...

Đầu chống ngực Tạ Viễn, dùng sức ở trên dụi đến dụi đi, cuối cùng, tên này rốt cục ngẩng đầu lên, trông mắt còn lại ở trong bóng tối lấp lánh tỏa sáng! Hắn đè thấp giọng, dùng một loại giọng điệu lẩm bẩm nói.

– Vậy... Chúng ta trở về nhà giờ đi?

Không biết nên khóc hay cười, Tạ Viễn khước miệng hơi hơi nhếch lên, hắn dụi dụi nhìn về phía Lý Hồ, rành mạch đáp.

– Được.

Nơi bọn họ đứng lặng, là vạn trượng thâm uyên*, lui về phía sau nửa bước, gia quốc thiên hạ đều là tan xương nát thịt! Nếu như thế, hà tất so đo chi nhiều, ở bên nhau, đã là “Tốt”!

*vực sâu vạn trượng.

...

Trên sân khấu, Ngọc Phúc Phương quang thái chiếu nhân*.

*chói lợi.

Y đang êm tai xương.

“Loạn lạc chết chóc đã yên,

đã an mà tĩnh...

Thê tử hảo hợp,

Như cổ sắt cầm.

Huỳnh đệ đã hòa thuận,

Vui vẻ mà vui... ”

Trong ghế lô, hai người đứng lên khỏi ghế, đều là quân trang phẳng phiu, khí phái mười phần, sóng vai xoay người mà đi, vừa xuất môn, Lý Hồ hăng hái quay đầu nhìn trên đài một cái. ‘Đây là ông mai của bố a... Chốc nữa thường lì xì cho người!’

...

Dưới ánh đèn.

Tạ Viễn tà tà dựa vào ngai ở đầu giường. Hắn vẫn mặc quân phục thượng tướng ngay ngắn chỉnh tề, bên hông đeo đai võ trang, ngay cả móc gài cũng buộc chặt. Hai cái chân dài gác lên nhau ở trên giường, giày quân ống dài màu đen bóng lường.

Hắn trong tay mang theo một điều thuốc, đang ra về nhàn nhàn nhìn tên kia hoang mang rối loạn vội trong vội ngoài.

Lý Hổ trốn ở trong phòng tắm, đầu tiên là tỉ mỉ tắm rửa xà phòng nước ngoài một cái, tiếp lại vội vã không ngừng nửa ngày. Cẩn thận bôi lên dầu, rẽ tóc chải bóng loáng, cuối cùng, phun lên một ít nước hoa Pháp ...

Sau khi chiếu gương đối tới đối lui quan sát thật lâu, hắn rốt cục nhận định bản thân anh tuấn tiêu sái không chê vào đâu được, vì thế mới buộc bộ áo tắm từ trong phòng tắm đi ra.

Đi trước đến cạnh tủ đứng, lục ra cái bình nhỏ nắm trong tay mới xoay người thật cẩn thận đi tới Tạ Viễn.

Tạ Viễn hít mạnh một hơi điều thuốc trong tay, trên mặt ung dung thản nhiên, bày ra một bộ tư thế thản nhiên vô vị. Tên kia tiến về phía hắn hai bước, lại ngừng chân, dừng một chút, lại xoay người, nhanh như chớp ra ngoài.

Tạ Viễn lông mi một đường, miệng “A” hơi mở.

Qua một hồi, tên kia một lần nữa tiến vào, cầm trên tay một cái chén sứ.

Lý Hổ rón ra rón rén nấn ná đến bên giường, vẻ mặt nịnh bợ lấy lòng.

– Đây... người... muốn uống ly sữa trước không?

118. Quyển 3 - Chương 32

Tạ Viễn khóe miệng run rẩy, nhưng vẫn nhận cái chén, buột miệng nói một tiếng.

– Cảm ơn.

Hắn vừa uống vào một ngụm, liền nghe thấy bên cạnh có tiếng ngáp ngừng nói.

– Cái đó... Khai bao có hơi đau... Người kiên nhẫn một chút... Ta sẽ nhẹ nhàng ...

Tạ Viễn bỗng thấy trước mắt tối sầm, một ngụm lão huyết vọt lên cổ họng...

Dùng tới công phu kiểm chế cả đời này, mới đem ngụm sữa vừa rồi nuốt xuống, ra vẻ trấn định buông cái chén, một phen kéo tên kia tới, hung tợn ngăn chặn miệng chó kia...

Tầng tầng liếm cắn, đầu lưỡi vói vào khoang miệng, ở trong miệng đảo qua, đánh ra một chuỗi hỏa hoa tê dại ...

Cánh tay Tạ Viễn rắn chắc hữu lực, trên ngón tay còn mang theo điều thuốc, gắt gao đem Lý Hổ ôm vào trong ngực, hắn thở ra khí tức mang theo chút mùi thuốc lá nhàn nhạt, môi, mắt, lỗ tai, cổ... Từng chút từng chút, hoàn toàn bao phủ lên Lý Hổ.

Thân thể rắn chắc trong lòng chậm rãi lộ ra một cổ mềm mại, giống như chân giò lợn hảo hạng sau khi nướng, da thịt chạm tay nóng bỏng, nóng đến dưới bụng hắn cũng dấy lên một phen hỏa... Tạ Viễn cánh tay nắm chặt, đã nghĩ áp đảo Lý Hổ trên giường!

Trong mê mê mang mang, Lý Hổ lập tức ý thức được nguy cơ, vì thế đột nhiên nhảy tránh đứng lên.

– Đã nói lần này để bố đến!!

...

Tạ Viễn cúi đầu thì thấy, tên này độc nhãn trừng rất tròn, ngay cả hốc mắt đều có chút phát hồng...

‘Mà thôi... Thê vận không tốt, cũng đành chịu...’ trong lòng thở dài một tiếng, hắn rốt cục buông lỏng ra cánh tay...

Số vợ. Ý Tam gia có số vợ không tốt.

...

Dây lưng bị tháo ra, khóa kéo kéo xuống, hần nghe được có âm thanh lấy lòng hề hề nói.

– Ừm... Người nâng nâng eo, không cởi quần được...

...

– Hô, chân của người... A... bố nâng không được... Nâng lên... vai ta có được không...

...

Dưới thân truyền đến một trận độn đau, nhưng trong đầu lại hai chữ ‘Hoang đường’, trong không biết nên khóc hay cười, Tạ Viễn cảm giác được một nụ hôn ướt át... Thật cẩn thận, mềm nhẹ đến gần như sợ hãi...

Hần chậm rãi nhắm mắt lại, vươn tay ra, xoa xoa cái đầu kia.

...

Lý Hổ ngay từ đầu còn cố nén cẩn thận động tác, đợi đến sau khi tiến vào hết, hần rốt cuộc kiềm chế không được, chỉ cảm thấy có ngọn lửa từ lòng bàn chân vẫn nung đến ngọn tóc, cả người thành một cây đuốc bốc cháy!

...

Hai thân thể triển quán vào nhau, mồ hôi của Lý Hổ, từng giọt từng giọt rơi xuống quân trang Tạ Viễn...

Ba ngôi tướng tinh vàng rực làm nổi bật khuôn mặt Tạ Viễn, dưới mi mục phong duệ là lưu luyến dịu dàng.

Lý Hổ chỉ cảm thấy trong lòng trường đau đến sắp rạn nứt, cúi đầu, lại cùng hần tầng tầng hôn nhau...

Như ảo, như mộng, như ảnh, như vang, như diễm, như hóa, như trắng trong nước, như bóng trong gương ...
Điên đảo mơ màng...

...

– ... A... Người còn chưa xong?!

Từng tuổi này mới vào động phòng, lão cánh tay lão chân Tạ Tư lệnh rốt cục chống đỡ không được, hung tợn ra tiếng.

– ... A... Ha...

Lý Hổ nghe vậy, tiếp tục nhanh chóng tiến lên vài cái...

Cuối cùng, hần mồ hôi đầm đìa, hồn bay phách lạc nhào lên trên người Tạ Viễn, Tạ Viễn cười khổ vươn tay đến, ôm hần vào trong ngực...

Đây là cái ôm sâu tận cốt tủy, liều chết triển miên!

Hạ: Tam gia thương Tiểu Hổ thật.

119. Quyển 3 - Chương 33

Ba ngày sau, nhà lớn Tạ thị Hán Khẩu.

Dì Năm uốn éo vòng eo tròn trịa, đi đến cạnh máy điện thoại. Trên cổ tay bà đeo bộ vòng tay ngọc lục bảo cực phẩm, mười móng tay đều tô màu đỏ tươi, uốn tay hoa cầm lấy microphone, muốn thông chỗ ở Tạ Tư lệnh.

– ... Lão gia tử thỉnh Tam thiếu gia đêm nay về nhà một chuyến, người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm... À, lão gia tử đặc biệt nói, thỉnh vị hảo bằng hữu kia của thiếu gia chúng ta, Lý Quân trưởng, cũng cùng tới đây...

...

Trong xe hơi, Lý Hổ vùng vẫy giãy giụa.

– Không đi không được sao? Người với bố người ăn cơm, bố đi theo xem làm gì?! ...

Tạ Viễn vẫn là một thân quân trang, chỉ mở móc gài cổ áo ra, cúi đầu đang xem một sổ văn kiện, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên nói.

– Hai ngày nữa phải đi rồi, ăn bữa cơm với ông già mà thôi... Người Lý Quân trưởng mặt mũi lớn, ông già chỉ tên mời người, người còn không đi?

Giữa nắng hè chói chang, Lý Hổ mồ hôi như mưa rơi. Hắn dùng ống tay áo lau một phen cái trán.

– Đặc biệt gọi bố...

Tạ Viễn ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, tựa tiểu phi tiểu.

– Tiểu lão hồ chột dạ? ... Đừng sợ, ăn bữa cơm mà thôi, có Tam gia tại.

Lý Hổ trong lòng muốn xuống xe cướp đường mà chạy, nhưng nhìn ngó sắc mặt Tạ Viễn, chung quy không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn há miệng, không thể nhin được nữa thở hổn hển một ngụm khí thô, cảm giác khí trời ngày càng nóng!

...

Tạ Chủ tịch trước đây đã đem gia quyến đa số đưa đến Trùng Khánh, giờ phút này trong Hán Khẩu Tạ trạch chỉ còn lại dì Năm được sủng ái nhất cùng một đôi trai gái bà sinh ra.

Trên bàn cơm, lão ngồi ngay ngắn tại thượng thủ, bày ra một bộ tư thế nghiêm nghị. Dì Năm đứng ở bên cạnh, vội vàng múc canh phân thức ăn cho lão và Tạ Viễn, xoay người lại, lại cười mị mị gấp một đĩa thịt mộc tu* vào bát Lý Hổ.

– Ngài nếm thử ... Đầu bếp làm món ăn này là chúng tôi khi trước từ quê Bắc Bình mang theo, đây chính là món ngon ông ta sở trường.

*mộc tê hoặc món ăn có trứng gà.

Lý Hổ lẩm bẩm một câu “Cám ơn”, liền một mạch vùi đầu lùa cơm vào miệng. Tay hắn vốn không linh hoạt, hơn nữa khăn trương, vừa ăn, trên chiếc đĩa liền vãi không ít hạt cơm.

Đôi đệ muội thứ xuất nhà nhận cùng ngồi ở hạ thủ, không nói một tiếng bưng bát cơm, vừa trộm liếc vị Tam ca danh khắp thiên hạ của mình, vừa âm thầm đánh giá cử chỉ vị bằng hữu của hắn.

Tạ gia chú trọng là “Ăn không nói, ngủ không nói”, bởi vậy trên bàn cơm ngoại trừ tiếng dì Năm chia thức ăn, không có người lên tiếng nói chuyện, tuy là gia yến, trên bàn cơm lại nặng nề vô cùng.

Mọi người ăn đến một nửa, Tạ Chủ tịch nghiêm chỉnh buông chiếc đĩa, khí phách trang nghiêm ho khan một tiếng.

Nghe tiếng, dì Năm và đôi trai gái lập tức dừng lại động tác, hai huynh muội đồng thời buông chiếc đĩa, cung kính ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân.

Lý Hổ ngẩn ra. Hắn trong miệng đang ngậm đầy đồ ăn, thấy thế vội vàng khép miệng, vừa lén lút buông chiếc đĩa, vừa dùng sức đem đồ ăn miệng nuốt trộng xuống.

Chỉ có Tạ Viễn vẻ mặt như thường, vươn chiếc đĩa ra lại gấp một miếng cá ướp rượu.

Tạ Chủ tịch liếc hắn, dừng một chút, bưng lên chén rượu nhìn về phía Lý Hổ.

– Lý Quân trưởng, lão phu kính người một ly.

Lý Hồ nghe vậy tay khê run run, vội vàng mò cái ly trên bàn. Nhưng còn không đợi hẩn giờ ly rượu lên, Tạ Chủ tịch lại nói tiếp.

– Trước khi uống rượu, lão phu có mấy câu muốn nói.

120. Quyển 3 - Chương 34

Lời lão phu muốn nói, sự tình liên quan quốc gia, dân tộc, cũng là vì đứa con không nên thân này của lão phu!

Tạ Viễn dùng răng cắn miếng cá, tà tà liếc lão già một cái.

Lý Hồ hai tay bưng ly rượu, tóc ngắn ngùn trên cái ót đều dựng lên.

Tạ Chủ tịch kéo dài âm điệu, chậm rãi nói.

– Người ta nói con cái đều là oan nghiệt, lão phu kiếp trước tạo nghiệt, đời này mới có nghiệp chướng không bớt lo như vậy! ... Tên bất hoặc chi năm*, chưa từng khiến ta làm cha này, bớt nửa chút tâm! Lần trước nó gặp nạn, ta lao tâm khổ trí hao tổn tinh thần không nói, liên lụy đến Lý Quân trưởng cũng bồn ba một nhọc. Nghiệp chướng có thể thoát hiểm, Lý Quân trưởng ngài vị này... Hảo bằng hữu cũng là không thể bỏ qua công lao! Lão phu còn nhớ rõ cảnh tượng lúc đó... Vì phen phong thái, buổi nói chuyện đó của Lý Quân trưởng, lão phu mới cho người mang đội đi cứu viện nghiệt tử. Kết quả không phụ lão phu sở vọng...

*người tứ tuần, 40 tuổi.

Nghe đến đây, Tạ Viễn dừng lại chiếc đũa, xoay đầu nhìn về phía Lý Hồ, hai mắt ảm ảm tỏa sáng. Lý Hồ kiên trì không nhìn hẩn, bên tai lại ảm ảm lộ ra một tia đỏ ửng.

Tạ Chủ tịch vẫn ở đó thao thao bất tuyệt.

– ... Sự tình liên quan dân tộc tồn vong, tiền đồ gian nguy, khó khăn tầng tầng, chỉ có chân thành đoàn kết, mới có thể khắc địch chế thắng... Quá khứ ân oán đều không nhắc lại, gặp lại cười đã là ân cừ tận mẫn... Lý Quân trưởng là một viên hổ tướng, nghiệt tử lần này, liền phải nhiều dựa vào người! Cũng hy vọng Lý Quân trưởng có thể đem lời nói ngày ấy nhớ kỹ trong lòng...

Tạ Chủ tịch cái gọi là nói mấy câu, đó là thao thao bất tuyệt nhất tịch cao đàm khoát luận, ngoại trừ Tạ Viễn cứ theo lẽ thường ăn uống ra, mọi người đều là chăm chú lắng nghe. Hẩn từ Quảng Tây đến Tokyo, từ kháng chiến thế cục đến chủ nghĩa Cộng sản, lời nói thâm thía chỉ bảo Tạ Lý hai người phải chân thành đoàn kết, đồng tâm đồng đức. Nghiệp chướng sẽ đối Lý Quân trưởng hữu ái, nhớ kỹ tình nghị của Lý Quân trưởng! Đương nhiên, Lý Quân trưởng cũng phải tận tâm tận lực phụ tá nghiệp chướng, phải “Tinh trung đền nợ nước, rồi sau đó chết”! ... Cuối cùng, Tạ Chủ tịch vuốt chòm râu.

– Hai người sống vai kháng Nhật, tình nghĩa sâu nặng, cũng là một đoạn giai thoại! Lý Quân trưởng nếu không ghét bỏ, lão phu có ý định nhận người làm nghĩa tử...

Lão tiếp tục nói.

– Đó là tương lai các người đều tự cười thê thất, cũng là cả đời nhất thế huynh đệ.

Lý Hồ hai tay vẫn cầm chén rượu, sững sờ ở đó. Miệng hẩn hơi mở rồi khép, lại nói không ra lời.

Đang định dùng sức từ cổ họng trong mắt cho qua một câu.“ – Lão gia tử dễ mắt, vậy thì có gì không được! Hahahaha!” thì bên tai vang lên âm thanh Tạ Viễn.

– Cha hồ đồ rồi. Ngài đã quên, nhi tử đã có thê thất.

Tạ Chủ tịch sững sốt.

– Mà... mà...

Lão nhìn nhìn chung quanh, bà Năm và một đôi trai gái đều đang hết sức chăm chú lắng nghe, vì thế ghen hòng.

– Vợ mày không phải đã sớm đi Pháp quốc, nhiều năm như vậy âm tín toàn vô...

Tạ Viễn mi mắt rũ xuống, thần thái u buồn mà thâm tình.

– Nàng một ngày không trở về, nhi tử liền đợi nàng một ngày. Nhất thể không trở về, nhi tử liền đợi nàng nhất thể... Phi Khanh không thể, quyết không khác thú*!”

*Không phải người đó thì không được.

Cô gái nhỏ đi Năm sinh ra vẫn ngoan ngoãn ngồi ở một bên, giờ phút này thấy Tạ Viễn tình thái, không khỏi đối Tam tẩu tha hương ở xa kia hăm mộ không thôi. ‘Nhất sinh nhất thể nhất song nhân*! Chị ấy có Tam ca phu quân như vậy vì chỉ đau khổ chờ đợi, cũng không uống đến trên đời này gặp nhau ... ’

*một đời một kiếp chỉ hai người.

Trên bàn cơm, Tạ Viễn xoay người sang chỗ khác, cười tủm tỉm lấy rượu trên tay Lý Hổ, uống một hơi cạn sạch. “Đã là huynh đệ, liền phải có phúc đồng hưởng, có nạn cùng chịu. Tiểu đệ thê tử không ở bên người, đành phải ủy khuất huynh trưởng ngài cùng ngu đệ dãi quang côn* rồi.”

*cô độc.

121. Quyển 3 - Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tạ Tư lệnh uống hết rượu trong ly, hướng về phía Lý Quân trưởng cười đến ý vị thâm trường. Lý Quân trưởng quay đầu lại, nghiêm túc nhìn hấn một cái, gân cổ, gầm nhẹ một tiếng.

– Quang côn liền quang côn, ai sợ ai?!

Tạ Chủ tịch vẫn ngồi yên tại tịch thượng, trong tay cầm ly rượu, vài sợi hoa râm chòm râu trên cằm tất tất tác tác* run run.

*âm thanh. Nhưng mình không biết tiếng râu run run là gì nên đành để Hán viết.

Tạ Tư lệnh đã thông dong rót đầy lại ly rượu, thuận tay đem ly rượu trên bàn vốn của mình đưa tới tay Lý Quân trưởng, kéo hấn cùng đứng lên.

– Nếu cha làm chủ, bảo chúng ta hôm nay kết làm huynh đệ, chúng ta tất không cô phụ cha một phen khổ tâm, huynh đệ đồng tâm, bất ly bất khí. Nay đi tiền cảnh gian nguy*, thắng thì đồng sinh, bại cũng cùng chết...

*Tương lai có gian khổ và nguy hiểm.

Mới nói đây, cậu trai nhỏ ngồi ngay ngắn bên cạnh do dì Năm sinh ra lập tức đứng lên.

Cậu trai 14-15 tuổi, trên khuôn mặt thanh tú còn mọc mụn hồng hồng, tay nâng chén rượu, đang vỗ giọng kích động hơi hơi có chút run rẩy.

– Anh của... Tam ca, liền cũng là anh của em, em... và các anh... Cũng là huynh đệ đồng tâm, bất ly bất khí!

Tạ Chủ tịch trong lồng ngực ghen một ngụm khí bức, đem ánh mắt chậm rãi dao động đến người đứa con trai nhỏ, cái khẩu khí trong lồng ngực lập tức tìm được chỗ trú. Mở trừng hai mắt, chòm râu nhếch lên.

– Đồ không giáo dưỡng không biết liêm sỉ! Người lớn đang ở đây nói chuyện, có chỗ cho mày xen mồm sao?!

Cậu trai nhất khang nhiệt huyết, bị phụ thân giáng cây gậy vào đầu, lập tức im bật, buồn rười rượi ngồi xuống, mẹ cậu đứng ở bên cạnh, xa xa vội vàng liếc mắt trách cứ.

Lúc này Tam ca cậu cầm rượu đi tới, hòa ái dễ gần xoa xoa đầu cậu.

– Lão Thập Nhị trưởng thành, biết thương các anh.

Rồi hần xoay đầu đi, nói với Tạ Chủ tịch.

– Cha giáo huấn, cũng đều là vì thương chúng ta, nhi tử trong lòng hiểu được. Nhưng con cháu đều có phúc của con cháu... Thí dụ như nói Thập Nhị đệ, tương lai đệ ấy trưởng thành là cái gì, cha hiện giờ không hần đoán trước được... Nhi tử trời sinh thê vận không vượng, mệnh lý chú định mang trắc trở, này cũng là đành chịu. Vả lại hiện tại quốc nạn đi đầu, những chuyện này ngược lại là việc nhỏ không đáng kể, huynh đệ đồng tâm chống đỡ sự xâm lược mới là đại sự! Không có thê thất chi mệt, vừa lúc chuyên tâm vào quốc sự, cũng dễ tránh... Cưới vợ không hiền sinh ra chuyện gì, bại hoại danh vọng Tạ thị ... Nghĩ đến những máu chốt này, cha trong lòng đều như gương sáng, nếu không... Ngài cũng sẽ không coi trọng Lý Quân trưởng, muốn nhận hần làm nghĩa tử!

Nói tới đây, hần mỉm cười xoay đầu, gọi mọi người trên ghế nói.

– Đến, nổi khổ tâm của cha, chúng ta làm con cái, cùng nhau kính lão nhân gia ông một ly!

Lý Hổ vốn chỉ đứng ở đó, cô con gái nhỏ dì Năm sinh ra nghe vậy cũng đứng lên. Anh trai nhỏ của cô, vừa mới bị răn dạy, giờ phút này liền len lén nhìn mẹ một cái, thấy mẹ cậu không ngừng gật đầu, liền cũng rụt rè đứng lên theo.

Tạ Chủ tịch ngồi ở tọa vị thượng, râu nhếch lên nhếch lên, hồi lâu, rốt cục bưng lên chén rượu, không nói được một lời uống.

Tạ Viễn mỉm cười quay đầu đi, thật sâu nhìn chăm chú Lý Hổ một cái, nâng ly rượu trong tay.

– Nhị ca, ngài cũng thỉnh.

Lý Hổ hầu kết động hai cái, hần ngẩng đầu lên đối Tạ Viễn, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch!

Bên cạnh, đôi tiểu huynh muội ngoan ngoãn nâng lên cái ly theo...

...

– Người cũng không sợ làm tức chết cha người?

Lý Hổ đắm mồ hôi nằm trên giường, thở hổn hển hỏi.

Tạ Viễn nằm giữa bên cạnh hần, vươn tay dùng sức xoa bóp cái hông nhẵn nhụi rắn chắc của hần, lưỡi biếng hỏi một đằng, trả lời một nói.

– Lão ấy giờ cũng là cha của người ...

Dùng một chút, hần đột nhiên nhớ tới cái gì.

– Lão già nói người đi tìm hần... Người đã nói cái gì?

Lý Hổ vươn tay trái, gãi gãi hông, trên cái hông tròn bên trái của hần bị muỗi chích một cái u lớn.

– Chuyện khi nào? Bố không nhớ rõ.

Tạ Viễn vươn tay qua, thay hần nhẹ nhàng gãi.

– Lý Quân trưởng là quý nhân hay quên chuyện... Thật không nhớ rõ?

– Thật không nhớ rõ. Bố đi tìm ông? ... Có chuyện như vậy à? Ày da, thật m* n* nghĩ không ra!

Lý Hổ chôn mặt ở trong gối, làm bộ như không có việc gì, chỉ hai cái lỗ tai hơi hơi đỏ lên bán đứng hần.

– Hm...?

Tạ Viễn hơi hơi nheo lại mắt, tựa tiểu phi tiểu.

– Ta đây giúp ngài nhớ lại?

Hắn đột nhiên nhanh nhẹn đứng lên, mở ra tứ chi, nâng nặng đè lên lưng Lý Hổ.

Lý Hổ vai lưng rộng, phần eo lại thu nhỏ một đoạn, hợp với co dãn mười phần môn, tròn trịa, đè ở trên xúc cảm vô cùng tốt. Hai người đều là trần như nhộng, đè nhau, đồ chơi giữa hai chân Tạ Viễn đang chạm tại kẽ môn Lý Hổ.

Hắn cúi đầu, một ngón cắn sâu gáy Lý Hổ, hưng khí dưới thân đã hưng trí bừng bừng phần chấn, hùng hổ nguy cấp.

Lý Hổ thân thể run lên, chỉ cảm thấy một cổ tê dại theo lưng xẹt qua, liền nghe được tên cầm thú kia cúi đầu cười nói.

– Tiểu lão hổ bây giờ thăng thần còn kịp... Nộp vũ khí đầu hàng không giết, ưu đãi tù binh.

Lý Hổ môn cong lên.

– Không nhớ rõ chính là không nhớ rõ! Có bản lĩnh phóng ngựa lại đây, bổ làm chết người không!

Tạ Viễn nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười nói.

– Tiểu lão hổ có bản sự rồi... Được, xem xem là người thành kiên vẫn là pháo của ta lợi...

...

– Ha... Giờ nhớ lại chưa? ... Mau thành thật khai báo!

– A ... Chính là không nhớ rõ! ... A...

Bọn họ hiện tại tư thế, biến thành ôm nhau ngồi đối diện, Tạ Viễn đầu chôn vào ngực Lý Hổ, vừa liếm cắn cái đầu tí nhỏ nhỏ, vừa kịch liệt động hạ thân.

Lý Hổ vươn cổ thật dài, ngựa về phía sau. Hắn vẻ mặt ứng hồng, bịt mắt tà tà lệch qua một bên, lộ ra con mắt bị mù, trên mí mắt một vết sẹo màu xám cắt ngang qua, từng hạt mồ hôi đang dọc theo đường sẹo chảy xuống, thật giống như một giọt nước mắt. Tạ Viễn đột nhiên ngẩng đầu thấy, chợt trong lòng đau xót...

Hắn vươn cổ, thật cẩn thận hôn lên giọt mồ hôi kia... Vào miệng mặn chát, khó có thể phân.

Tuyệt thật giống tâm tình hắn giờ khắc này, là hỉ là sầu, là mặn là đắng, bi hoan khó phân.

...

Lý Hổ hai tay khoát lên trên vai Tạ Viễn, cả tinh thần đều đặt ở nửa người dưới, thon gầy mà rắn chắc vòng eo động lên, thân thể lên xuống nhấp nhô. Hắn trong lòng đang hung tợn nghĩ. ‘Ha, bổ sẽ không thua cầm thú... Tưởng khảo vấn bổ, ép khô người! Xem ai cầu xin tha thứ trước!’

Giờ phút này ngoài cửa sổ trắng non lười lười, chiếu vào trong nhà. Một cơn gió nhẹ thổi qua, mang đến từng trận hương quế hoa.

122. Quyển 3 - Chương 36

Tháng 3 năm 1939, Quảng Tây Tân Dương.

Lý Quân trưởng một thân quân phục quan tướng vàng nỉ, bên hông buộc đai võ trang, giày boots dài bóng lưỡng, không mang quần mào, tóc đen nhánh mới cắt ngắn ngắn, nhìn anh tư hiên ngang, tinh thần chấn hưng.

Hắn hai tay mang găng tay trắng, chấp sau lưng, ngựa đầu ưỡn ngực, một bộ tư thái khí thế lẫm lẫm.

Trước mặt một ít binh lính như khỉ hoang, thấy quan chức như vậy, không khỏi lòng đầy kính sợ, nơm nớp xếp thành một hàng. Bọn họ phần lớn dáng người thấp bé, gầy gò đen nhẻm, giày rơm trên chân thuần một sắc quần áo, quân phục trên người cũng là nhiều nếp nhăn không có thể thống.

Lý Quân trưởng nhìn thấy bọn họ cái dạng này, lại giống như gặp được hoàng hoa khuê nữ cõi trần, lòng tràn đầy hoan hỉ đến độ sắp chảy ra nước miếng.

‘Lính tốt a! Đây đều là đỉnh đỉnh cao lính tốt a!’

Không đến Quảng Tây, không biết cái gì gọi dân phong bư hân. Đừng nhìn dân bản xứ vừa gầy lại nhỏ, đó là thật dám liều mạng! Người một thôn, khiêng cái cuốc cái liềm, liền dám nửa đêm tập kích quân đội Nhật Bản, còn bị bọn họ cướp được một cái súng máy hạng nặng tiêu diệt mười mấy tên lính Nhật Bản! Bắc Hải một làng chài, mấy chục hộ, cứ ba nhà hợp tiền mua một cây súng, liền dám cùng người Nhật Bản sống mái với nhau!

Từ khi người Nhật Bản tấn công Quảng Tây tới nay, từ cụ già 70, 80 tuổi, cho tới con nít vài tuổi, thôn thôn phản kháng, người người liều mạng, lại không có một người đầu hàng làm ngụy. Đám binh lính trước mắt này, mặc giày rơm, gặm lương khô, lương bị cắt thì gặm vỏ cây, ở trong rừng mai phục 7 ngày 7 đêm, vừa diệt trọn một trung đội địch nhân!

Hắn chấp hai tay, ở trước ít binh lính thông thả đi qua lại thông thả đi lại, như một thần giữ của đang kiểm kê tài bảo của mình! Một sĩ quan cao cấp đi theo sau hắn, liền có Đội trưởng đứng ra hỏi.

– Quân tọa, ngài muốn phát biểu tiến hành ca ngợi với các tướng sĩ không?

Lý Hổ nghe vậy, ăn không nói có gật gật đầu, dang hai chân đứng vững, ngẩng đầu lên.

– Các huynh đệ, mọi người vất vả rồi! Làm tốt lắm, giết sạch đám đồ con hoang tiểu Nhật Bản! Cho bố thể diện thật lớn!

Tay phải hắn mang găng tay trắng tại không trung mạnh mẽ vung một cái.

– Ta không nói lời sáo rỗng lời khen cũng không muốn nói nhiều! Mỗi người phát một bao gạo trắng, một miếng thịt xông khói, 20 đồng, cầm đi cho người trong nhà! Đêm nay khánh chúc, rượu, thịt bảo đảm đủ! Mở to cái bụng, có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu!

Hắn tiếng nói vừa dứt, các tướng sĩ trước mặt phát ra một trận hoan hô vang dội.

...

Ban đêm, trên lò sưởi nhóm lửa trại.

Các tướng sĩ ngồi vây quanh tại bàn tròn lớn, uống rượu ăn thịt, rất náo nhiệt! Chính giữa bàn, Lý Hổ mở rộng áo, dang rộng hai chân tà tựa vào trên ghế. Hắn ngay cả quân trang áo sơ mi đều tháo nút hết, lộ ra lồng ngực màu lúa mì, trên cổ đeo một sợi dây đỏ nhỏ, xỏ trang sức bạch ngọc.

Hắn đang ngửa đầu, một bầm tộc Choang bưng cây gậy trúc vừa dài lại to, một đầu nhắm ngay cái miệng của hắn, một đầu khác một đại cô nương mười bảy mười tám tuổi mang theo một hũ, đang ở trong tiếng ồn ào của mọi người đổ rượu gạo vào trong sào trúc.

Bên cạnh truyền đến từng trận cười vang dội.

– Rót, rót tiếp! Quân tọa tửu lượng, nghìn chén không say!

– Rót! Rót hết vào!

– ...

Trong trận cười to vui vẻ, Lý Hổ ngửa đầu, từng ngậm từng ngậm trút rượu gạo trong sào trúc vào bụng. Vừa ừng ục ừng ục uống, nước rượu giống như dòng suối nhỏ từ cằm, cổ hắn chảy xuôi xuống ngực.

Liền có người chú ý tới miếng ngọc trên cổ hắn, vì thế cười hỏi.

– Quân tọa, khối vòng cổ của ngài, là người tình đưa sao?

Lý Hổ say khướt cúi đầu, nhìn nhìn. Hắn dùng hai ngón tay kẹp lấy miếng ngọc, ngẩn ngơ thoảng nở nụ cười, cầm lên, đặt ở bên miệng “Chụt” một tiếng vang dội.

– Nói đúng rồi, trong phòng* bố đưa!!

*ý là vợ.

Trong tiếng ồn ào của mọi người, Lý Quân trưởng mi phi sắc vũ, dương dương tự đắc khoe khoang nói.

– Thủ lĩnh phòng bố, bộ dạng... Bạch cách sinh sinh, rất tuần! Vừa thông minh lại giỏi giang! ... Còn rất nghe bố nói! Bảo hần hướng Đông hần không dám đi Tây, bảo hần quỳ hần không dám đứng...

...

Nam Ninh.

Tạ Tư lệnh đột nhiên cảm thấy yết hầu có chút ngứa. Hắn dùng khăn tay trắng dè lại miệng, tao nhã đánh cái hắt xì.

Tuy là ban đêm, một thân quân trang vẫn ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, hần hơi hơi nhũu mảy, nhìn về cấp dưới tất cung tất kính trước mặt.

– Việc chưa hoàn thành... Người còn có mặt mũi tới gặp ta?

Cấp dưới nọ cúi đầu khom lưng, nghe vậy lau trán.

– Thuộc hạ hành sự bất lực, xin Tư lệnh trách phạt! Nhưng, nơi Uông nghịch ở tại Hà Nội phòng vệ thật sự là rất nghiêm mật, tìm không ra cơ hội xuống tay. Chúng ta thừa dịp lúc Lục nghịch ra ngoài làm việc, bao vây ô tô hần ta, vốn là có thể nhất cử bất diệt hần ... Nhưng từ sau lưng đột nhiên xuất hiện một loạn đảng, đánh lén chúng tôi, cứu đi Lục nghịch... Nhưng, hần ta cũng trúng hai đạn, bị trọng thương...

123. Quyển 3 - Chương 37

Hà Nội.

Trên giường bệnh bệnh viện Giáo hội, Mai Cửu im lặng nằm, y nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, môi nhạt như màu nước. Trong mắt Lục Trọng Lân, y như một đóa hoa mai từ đầu cành rơi xuống, tinh mỹ, lại yếu ớt như vậy.

– A Cửu ...

Anh ở trong lòng nức nở một tiếng. A Cửu của anh, A Cửu hận không thể ngậm trong miệng, không để y bị chút nữa ủy khuất, cứ như vậy hấp hối nằm ở đây.

– Đều do mình vô dụng...

Anh lặng lẽ vươn một ngón tay, nhẹ nhàng chạm qua hai gò má A Cửu, sợ làm y đau tỉnh, chỉ dám hư hư, cách khuôn mặt vẫn còn nửa tắc.

Ngón tay chậm rãi một chút lướt qua ngũ quan A Cửu, anh cứ như vậy bình tĩnh nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn, muốn đem mỗi một cọng lông tóc, mỗi một nốt ruồi nhỏ, mỗi một tác da thịt A Cửu đều ở trong lòng khắc ra, nhớ kỹ cả đời!

...

Trời lấp lánh đen, hai mắt anh vì dùng sức quá độ, đau mãi vào trong lòng ...

Cửa có người nhẹ nhàng gõ hai cái, một người trẻ tuổi mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn vói vào nửa đầu.

– Bí thư trưởng, cần phải đi.

Anh cũng không quay đầu lại nâng lên tay lên, tùy ý phát phát. Người trẻ tuổi ngăn người, rốt cục vẫn lui ra ngoài, nhẹ nhàng khép lại cửa.

Lục Trọng Lân ở trong lòng nói với Mai Cửu.

– A Cửu, mình phải đi... Đi Nhật Bản, là nơi cậu cừ hận nhất ... Không thể không đi... Hiện tại, mình không có con đường khác.

Trên giường bệnh, A Cửu vẫn yên bình nằm ở đó. Y bị thương quá nặng, mổ dùng thuốc mê, bây giờ vẫn còn không có cảm giác. Nếu là có, y tất nhiên sẽ kiên quyết tiến hành phản bác, thật giống như quá khứ vô số lần tận tình khuyên bảo vậy.

– Đường là chính mình đi, chỉ cần bản thân không buông tha, vĩnh viễn đều có đường có thể đi!

Anh ở trong lòng thở dài, một trăm lẻ một lần giải thích với A Cửu.

– Nhưng mà họ Tạ thật phá hỏng con đường của mình! Hắn ta vu hãm mình tất cả, Trùng Khánh bên kia sẽ không bỏ qua mình! Ông Viện trưởng còn, bọn họ còn không dám đụng đến mình, Ông Viện trưởng đi, mình không thể không đi theo ... Nếu không, liền thật sự là chỉ còn con đường chết!

A Cửu trước mắt vẫn không nhúc nhích nằm ở đó, không thể cãi lại. Nếu không, anh biết A Cửu nhất định lại sẽ nói.

– Hiện giờ là loạn thế, bên Trùng Khánh không có nhiều tinh lực như vậy tới truy cứu cậu, chỉ cần chúng ta mai danh ẩn tích, tránh xa xa, bọn họ có thể làm gì cậu?! Lùi lại một bước, cùng lắm thì, chúng ta liền vào Cộng đi! Chỉ cần là người đánh Nhật Bản, ta xem Cộng Sản đảng, Quốc Dân đảng cũng không có gì khác nhau, dù sao đều là người Trung Quốc.

Mỗi khi đến đó, anh sẽ liền đuối lý, trả lời không được. Chỉ đành chặt vật giấy dựa nói.

– Đến lúc đó ... Mình cũng không là cái gì... Đời này, cũng đừng muốn báo thù, từ trên người họ Tạ lấy lại công đạo...

Anh càng nói càng nhỏ giọng, bởi vì biết tuy A Cửu không nói lời nào, nhưng ánh mắt là đang trách cứ anh.

– Người Nhật Bản giết nhiều đồng bào như vậy, huyết hải thâm cừ này cậu không đi nhớ, lại rối rắm chút ân oán của bản thân... Tổng tử, cậu nghĩ khác rồi!

Anh ở trong lòng ghen ngào một tiếng.

– A Cửu, mình không phải cậu... Mình kém cậu... Mình nghĩ không ra... Cậu tha thứ cho mình, mình là kẻ bất lực không tiền đồ!

Cửa lại truyền đến hai tiếng đập cửa. Lại không đi, liền đuối không kịp phi cơ của Ông Viện trưởng.

Lục Trọng Lân dụi dụi con mắt, ở giường đầu cúi người xuống, dùng miệng, nhẹ nhàng dán lên cái trán Mai Cửu.

Nụ hôn này, bỗng tại trên trán khoảng nửa tắc, dừng lại hồi lâu, chung quy không rơi xuống.

A Cửu là cao thượng tốt đẹp như vậy, anh quả thực không xứng đáng chạm vào!

...

Rốt cục, Lục Trọng Lân thẳng người, cầm lấy mũ dạ đội lên đầu.

– A Cửu, mình đi. Tha thứ mình để cậu ở đây, bởi vì nơi muốn đi, là nơi cậu tuyệt đối không muốn đặt chân ... Thỉnh tin tưởng mình, mình và cậu giống nhau, cũng thật sâu yêu quốc gia này! Nhật Bản quá mạnh, chúng ta không phải đối thủ, hợp tác lại có thể đổi được một cơ hội thở dốc. Mình làm như vậy, cũng là vì thay dân tộc này, giữ lại một ít mầm móng... Chúng ta nhất định sẽ gặp lại, đến lúc đó, cậu sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của mình.

Anh xoay người, đi về phía cửa, không ngoảnh lại.

Trên giường bệnh, Mai Cửu vẫn lẳng lặng nằm.

Giờ phút này trăng vừa mới mọc lên, có ánh sáng lành lạnh chiếu vào hai gò má y, thoát nhìn, giống như một vệt nước mắt.

124. Quyển 3 - Chương 38

Dưới màn đêm, một chiếc phi cơ quân dụng từ sân bay Hà Nội lặng yên cất cánh.

Trong tiếng nổ vang lớn của động cơ, Lục Trọng Lâm nhìn về phía cửa sổ ngoài thành tàu, lòng tràn đầy thê lương bi tráng.

Này vừa đi, liền rửa không được bêu danh thiên cổ Hán gian. Anh một phen khổ tâm, vì bảo toàn quốc gia dân tộc hy sinh, lại có mấy người có thể hiểu được?! Dù là A Cửu... Đợi sau khi y tỉnh lại, sợ là cũng sẽ hoàn toàn tuyệt vọng với mình đi!

Nghĩ đến đây, Lục Trọng Lâm liền cảm giác một trận hơi lạnh thấu xương, anh không sợ nghìn người chỉ trích, chỉ sợ không được A Cửu của anh lý giải!

‘Khẳng khái chịu chết dễ, tông dung phụ trọng* khó! tồn vong chi tế, hô khẩu hiệu khẳng khái chịu chết dễ dàng, vì bảo tồn gia quốc giao thiệp với địch mới là chân chính dốc hết tâm huyết! A Cửu, hy sinh, hy vọng của mình cậu có thể hiểu được...’

*Ung dung mang trọng trách khó. Tồn vong chi tế: giữa lúc sống còn.

Phi cơ tại sân bay trên không chuyển đầu, lên đường hướng phía bắc bay đi.

Hắn làm tiền tiêu của Uông Tinh Vệ, ngày thứ hai tới Tokyo. Năm 1940, dưới người Nhật Bản giúp đỡ chính phủ Quốc dân Nam Kinh thành lập, hắn nhậm chức Nội chính Phó Bộ trưởng kiêm bảo an Tổng Tư lệnh.

Lục Trọng Lâm vốn tưởng rằng, mấy tháng sau, Nhật Bản chiếm lĩnh Trung Quốc toàn cảnh, anh có thể lại nhìn thấy Mai Cửu. Không biết, lần này từ biệt, khi gặp lại thì, đã là thương hải tang điền...

...

Tháng 12 năm 1939, Thiên Thủy Quan.

Trên bầu trời, gương mặt nhìn lên, rậm rạp đều là phi cơ không quân của Nhật Bản! Bom một trái tiếp một trái rơi vào chiến địa, truyền đến một tiếng lại một tiếng nổ, phó quan thông tin phải dán tai tại rống lớn, mới có thể cho Lý Hổ nghe rõ.

– Quân tọa, Lưu Sư trưởng sư 118 gọi điện thoại khẩn cấp tới!

Lý Quân trưởng đầu mình đều là đất, thoát nhìn, rất giống khỉ bùn, một con mắt vẫn là trắng đen rõ ràng. Hắn trừng mắt, nhìn phó quan một cái, gầm rú một câu.

– M* n** n*, tiểu tử này lại muốn lùi! Cửa cũng không có!

Lưu Sư trưởng điện thoại quả nhiên là tới kẻ khổ. Quân Nhật oanh tạc quá lợi hại, sư 118 chủ lực nhận công thành thương vong thảm thiết, yêu cầu tạm thời lui lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Trong điện thoại, Lưu Sư trưởng hầu như than thở khốc lóc.

– Thật sự là không còn mấy anh em ... Cầu quân tọa chừa cho sư 118 chút mầm móng đi!!

Bên kia ông nói, Lý Quân trưởng ý chí sắt đá rống to hét lớn.

– Bây giờ các ngươi rút hết, toàn bộ bố trí liền đều m* n* đi hết! Còn muốn mầm móng cái rắm gì?!! Lui một bước liền c** m* n* không chừng*, ngay cả tinh ho*n cũng không có!!

*Nhát gan, không có tinh trùng, không sinh được con.

– Không có quan chỉ huy ... Sáu Đội trưởng, chỉ còn lại một ...

– Truyền lệnh của bố, Đội trưởng không có, Phó Đoàn trưởng lên! Phó Đoàn trưởng hết, Doanh trưởng xông lên!! M* n* dù còn lại một tiểu đội, Đội trưởng cũng phải đứng vững!! Người ở dưới đánh xong, người lên cho bố! Người xong rồi, bố tự mình lên!!

Nói tới đây, hắt hít sâu một hơi, đột nhiên đổi một giọng điệu.

– Lưu Sư trưởng, Lưu ca, Lưu tổ tông, ta quỳ xuống cho người!! Đoạt được hai cái cao điểm 253, 200 này, cướp lấy Thiên Thủy Quan, thành bại tất cả lần này! Lão ca người đứng vững, ta đến Tư lệnh... Không, ta m* n* tự mình đến trước mặt Ủy viên trưởng tranh công cho người, ta cảm tạ mười tám đại tổ tông người!! Thăng quan khen thưởng, chúng ta cái gì cũng đồng ý! ... Người m* n* lúc này lui, bố liền bắn chết người! Bố nói được là làm được!!

Lý Hồ đập mạnh microphone, đứng ở đó thở hổn hển một hồi. Run tay lấy bản đồ quân sự, ở trên bàn gỗ dơ bẩn nhỏ mở ra.

– M* n* không thấy rõ, bật đèn lên!

Phó quan vội vàng châm một cây đèn dầu bưng tới.

– Dây điện bị tạc đứt, dùng cái này tạm đi.

Lý Hồ cúi người trên bàn, cả mặt dán sát mặt bản đồ, cầm kính lúp, tỉ mỉ nhìn lại một lần bố trí quân sự. ‘Sư 1 hiện tại hẳn là đến ngay mặt Thiên Thủy Quan, sư 22 bên cánh phải, đánh chiếm Đường số 5, số 6, ngăn chặn viện binh Nhật Bản tới Nam Ninh; sư 200 bên cánh trái, tấn công Đường số 7, số 8, ngăn chặn đường lui cũng ngăn viện quân này... Hiện tại chỉ trông sư 118, đoạt hai cái cao điểm, trên cao nhìn xuống, liền có thể đóng cửa đánh chó! ...’

“Reng reng reng ... ”

Phó quan buông ngọn đèn trong tay, nhanh như chớp chạy đến góc tường cầm lấy microphone.

– A lô...

– Báo cáo quân tọa. Tư lệnh tự mình gọi điện thoại tới!

...

Lý Hồ hùng hổ rống lớn vào microphone.

– Người biết cái gì!! Bây giờ rút về, còn muốn đánh lên, làm con b* n* mộng!! Lần này vây công thất bại, phía trước đưa vào, mất trắng hết!! ... Bố là quan chỉ huy tiền tuyến, người của bố đang ở đây, tình thế thấy rõ ràng, người m* n* đồ con hoang ngồi ở trong văn phòng, m* n* mù vung tay múa chân đến cái quái gì?!!

125. Quyển 3 - Chương 39

Tạ Viễn buông microphone, trên mặt còn mang theo hơi chút sững sốt.

Hắn đường đường Tư lệnh Trưởng quan một chiến khu, cứ như vậy bị một Quân trưởng – thủ hạ của mình mắng cẩu huyết phun đầu?!

Lý Hồ mang quân 5 là dòng tâm phúc của hắn, trong đó sư 118 bởi vì được phối trí rất nhiều trang bị Mỹ chế, đại bác cỡ lớn, càng là át chủ bài trong dòng. Bình tĩnh mà xem xét, hẳn quả thật không nở bỏ sư át chủ bài này cứ như vậy tiêu hao tại trận công kiên, nhưng mà...

Tạ Tư lệnh thông thả đi ra cửa, tựa vào cửa sổ, châm một điếu thuốc lá, chậm rãi hút vài hơi, rốt cục tự giễu cười cười. ‘Tên đó mắng đúng, thắng bại du quan*... Tạ Tam à Tạ Tam, mày đây là lẩn lộn đầu đuôi!’

*Thắng bại gắn với sinh mệnh.

Hắn ném thuốc lá xuống đất, bước đi trở vào phòng, cầm lấy microphone.

– Gọi sư 118 cho ta.

– ... Phải theo chiến tiền bố trí, không tiếc hết thầy đại giới, đoạt hai vùng cao điểm! Nếu không, ta tuyệt không nuông chiều với người, xử lý quân pháp! ...

...

Ngày 18 tháng 12 năm 1939, sư 118 đánh chiếm cao điểm 253,200, quân đội Trung Quốc tứ phía bọc đánh, hình thành thế vây kín Thiên Thủy Quan.

Tăng sáng ngày 19 tháng 12, tổng tiến công bắt đầu!

Thiên Thủy Quan vị trí yếu địa hiểm yếu Quảng Tây, từ xưa đến nay là vùng binh gia giao tranh. Chỉ cần chiếm cứ nơi này, liền khống chế được toàn bộ chiến cuộc Quảng Tây. Bởi vậy, quân Nhật giao tranh cũng lấy ra tinh thần võ sĩ đạo, thề sống chết chém giết.

Súng máy hạng nặng của quân Nhật đặt tại công sự “Đột đột đột” khạc ngọn lửa ra ngoài, một đội Trung Quốc binh lính mang giày rơm, khiêng bao thuốc nổ xông tới phía trước.

Người đầu tiên ngã xuống, người thứ hai đạp qua thân thể hắn, lại chạy lên trước thêm hai bước, rồi lại ngã xuống, người thứ ba tiếp tục xông tới phía trước ... Cuối cùng một người đồng thời cắt bao thuốc nổ, phi thân bổ nhào tới phía trước!

Cùng với tứ chi và khối máu tán ra, tiếng súng im bật.

Binh lính xông tới đằng trước đã tại trận địa triển khai trận giáp lá cà với địch nhân, phía sau đại đội bị phi cơ một vòng lại một vòng oanh tạc, vẫn đỡ không được.

Tình huống trận địa hỏa pháo thảm liệt nhất, mười khẩu đại bác chỉ còn lại hai khẩu có thể khai hỏa, mà pháo thủ, thì đã không còn một ai!

Pháo binh ngay cả tiểu đội bếp núc bỏ lên, tay cầm nồi sạ tay chuyển động ống pháo ...

Đoàn 3, tư hào trưởng* luôn luôn tại tiền phương trận tuyến thổi kèn tấn công, thẳng đến một phát đạn pháo bay tới, gọt bỏ hơn phân nửa đầu hắn... Đội trưởng Trịnh Đình tự mình nhặt lên kèn lệnh đầy vết máu, đứng ngay tại chỗ thổi lên kèn!

*Người thổi kèn điều khiển. (chắc có cả phó nên mới có trưởng)

Một ngày một đêm, Thiên Thủy Quan chủ trận địa thế nhưng ba lần đổi chủ, trên mỗi một tác đất, đều thấm đẫm máu tươi!

...

Tạ Viễn híp mắt ngồi ở trước bàn công tác.

Trên cằm hắn một dải râu xanh xám, đôi mắt xanh đen. Tổng tiến công đã bắt đầu ba ngày, hắn cũng ba ngày ba đêm không chớp mắt.

Trời tờ mờ sáng, trong căn phòng yên tĩnh, trên bàn điện thoại tiếng chuông đột nhiên vang lên.

Hắn vội vàng vươn tay, khi cầm microphone lại ngừng một chút, mới cầm lên.

– A lô ...

Trong điện thoại, truyền đến âm thanh quen thuộc, thoáng có chút ghen ngào.

– ... Bố ở Thiên Thủy Quan đợi người!

...

Trận này sau lại được ghi vào sử sách “Thiên Thủy Quan chiến dịch”, lấy quân đội Trung Quốc đại hoạch được toàn thắng chấm dứt.

Đối thủ của bọn họ, là sư đoàn 5 được xưng “Quân Thép” át chủ bài của quân Nhật. Sư đoàn này là bộ đội cơ giới tinh nhuệ Lục quân hạng nhất Nhật Bản, từng tham gia chiến dịch Nam Khẩu, Hân Khẩu, Bình Hình quan, Thái Nguyên, Thượng Hải, Đài Nhi trang, Quảng Châu... liên tiếp đảm nhiệm nhiệm vụ chủ công. Phái quân đóng quân Trung Quốc Tổng Tham mưu trưởng Itagaki Seishiro vốn là Trưởng sư đoàn sư đoàn Gai.

Trước trận chiến, quân bộ Nhật Bản từng cho rằng, trận chiến dịch này, chính là “Trận chiến cuối cùng” trên chiến trường ở Trung Quốc! Sau chiến dịch này, đường huyết mạch vận chuyển hậu phương lớn Trung Quốc bị chặt đứt, quân đội Trung Quốc sắp “Không còn lực chống cự”.

Nhưng kết quả là, lữ đoàn 21 tinh nhuệ chủ lực quân Nhật bị toàn diệt, quan chỉ huy Thiếu tướng Nakamura Masao bỏ mình, còn lại quân Nhật không thể không bỏ Thiên Thủy Quan, lui giữ Nam Ninh.

...

Tạ Viễn đổi microphone lộ ra một cái mỉm cười, hân âm thanh trầm thấp mà ôn nhu.

– Được, người đợi ta.

126. Quyển 3 - Chương 40

Tạ Viễn từ trong xe jeep ra, đầu tiên mắt chú ý tới lại không phải là Lý Hồ.

Một đoàn quân nhân quần áo tả tơi, vết máu đầy người đứng bên đường, mở mắt nhìn một hàng công-voa chạy đến, lại mở mắt nhìn mọi người vây quanh Tư lệnh quân trang phẳng phiu, quân hàm phù hiệu đầy đủ mọi thứ, sửa soạn rạng rỡ sinh huy từ trong xe đi ra, lại không hề phản ứng.

Sau khi thắng lợi, nơi này từng có cuồng hoan ngấn ngủi. Sau đó, mọi người liền tập thể lâm vào một loại cảm xúc ngẩn ngơ như vậy.

Quân đội này ngay tại chỗ chiêu mộ người địa phương chiếm đa số. Thân huynh đệ ra trận, cha con lính đánh hổ, trong quân còn nhiều cốt nhục chí thân “đánh gãy xương cốt với gân”*. Mặc dù không phải, cũng có không ít mấy chiến hữu huynh đệ giao tình gửi mệnh.

*tuy xa nhau nhưng vẫn không đoạn tuyệt quan hệ.

Mỗi người đều vừa mới trải qua một trận thảm thiết tử biệt! Trong vết thương chồng chất vĩnh quyết với thân nhân hoặc là bạn thân!

Ngẩn ngủi mừng như điên qua đi, bọn họ trở về hiện thực, đau đến mức tận cùng, là gần như chết lặng, chỉ còn lại từng đường mắt như du hồn, chằm chằm nhìn về phía Tạ Viễn.

Tạ Viễn đứng thẳng tắp, ánh mắt từ từng gương mặt mỗi một dờ bần, dính đầy máu bắn trên mặt chậm rãi lướt qua, mày hân hơi hơi nhăn lại.

Bước đi đến trước mặt mọi người, hân quyết đoán mở ra đôi tay, ôm chặt người lính gần nhất.

Người này vừa đen lại gầy, trên đầu bọc một vòng băng gạc màu xám, còn ẩn ẩn có vết máu từ bên trong chảy ra. Lão nhìn qua chừng 50 – 60 tuổi, đầy mặt phong sương, ngay cả răng cũng bị mất hai cái.

Tạ Viễn vừa ôm lão, vừa dùng sức vỗ vai lưng lão.

– Hảo huynh đệ!

Binh lính ngẩn người, tiếp, bỗng mở miệng, lại giống như trẻ con nức nở khóc rống!

...

Trên đất khô cằn, tiếng kêu than dậy khắp đất trời. Ở trong tiếng kêu rên đau thấu nội tâm, Tạ Tư lệnh ôm qua từng người quân nhân ở đây. Hắn quân trang không hề mới tinh, ở trên cũng dính đầy bùn đất, khói thuốc súng hòa máu tươi, hai tay của hắn thế nhưng lần đầu tiên bắt đầu phát run...

Khi ôm đến một người trong đó, Tạ Viễn dùng hết khí lực toàn thân siết chặt cánh tay, đem thân thể thon gầy mà cứng rắn của người nọ ôm vào trong lòng.

Hắn nghiêng đầu, đem cằm gác lên vai người nọ, hai gò hai người má dán sát vào nhau, hồi lâu vẫn không nhúc nhích

127. Quyển 3 - Chương 41

Giữa núi non trùng điệp, tiếng ca cao vút vang vọng trong trẻo mà bi thương, “A ca* vượt núi về nhà a

~ Em gái đợi anh nước mắt chảy a

~”

*Đại ca, anh, huynh.

Đây là tập tục của tộc Choang, dùng tiếng ca đưa tang người chết, để hồn thiêng chết trận quay về cố thổ.

Tạ Viễn và Lý Hổ cùng tựa vào một gốc cây đa lớn già nua chắc khỏe, cành lá rậm rạp, ngẩng đầu lên yên lặng nghe tiếng ca này.

Tiếng ca bay lên mây xanh, lại lao xuống dưới, lướt qua mọi nơi... Nơi này núi núi non non, một ngọn cỏ một cái cây, là gia đình là cố hương mà các vong linh không thể bỏ được.

Một lúc lâu sau, Tạ Viễn mở miệng nói.

– Lúc trước, ta vốn nghĩ, miễn bỏ chức của người mang người trở về.

Lý Hổ cả kinh, quay đầu lại, độc nhãn tròn tròn trừng Tạ Viễn.

Tạ Viễn vươn tay tới, xoa xoa đầu hắn.

– Người biết đánh trận, cũng không thể bỏ nó được! ... Chút vốn đó của Tam gia, thêm một trận nữa, không còn một nữa.

Lý Hổ cảm thấy không phục, lập tức liền muốn phản bác.

– Đ***...

Tạ Viễn cũng không đợi hắn xen mồm, nói tiếp.

– Nhưng sau khi ta đến đây, lại nói với bản thân. ‘Tạ Tam, mày m* n* đồ phá rối!’. Bởi vì ta nhìn thấy có người khác, một trận chiến, bốn đứa con, đều mất hết!

Nói tới đây, hắn như độc thoại gật gật đầu. – Người ta còn bỏ được... Tạ Tam, mày có gì mà luyến tiếc?!

Hắn xoay người qua, tay chống lên thân cây sau vai Lý Hổ.

Vào đông, ánh nắng sáng rực ở dưới mặt Tạ Viễn in xuống bóng cây loang lổ. Hắn mi nhãn trong sáng, tuy khóe mắt đã có dấu vết của năm tháng nhưng ánh mắt lại vẫn dịu dàng trong veo như xưa.

– Sinh tử kẻ khoát, dữ tử thành thuyết*... Tiểu lão hủ là tướng tài trời sinh, Tam gia thành toàn người.

Dưới ánh mặt trời, hai người dưới bóng tàng cây, từ từ dán vào nhau...

...

Khi Lý Quân trưởng quần cởi đến dưới gối, cong mông tròn, thở dốc, trong lòng vụt thoáng tự hỏi. ‘Thành thăng khoai sọ... Cái này... Liên quan gì tới khoai sọ*?!’

...

Ngày 7 tháng 1 năm 1940, Ủy viên trưởng Ủy Ban Quốc phòng tối cao Tưởng Trung Chính đích thân bay đến Liễu Châu, mời dự họp Hội nghị quân sự tối cao, thảo luận kế hoạch tác chiến bước tiếp theo.

Tại hội nghị, phía chiến khu IV đề nghị là: Nhân địch vừa bại, viện quân chưa tới, quân 4, quân 6, quân 37 cùng quân Trung ương mới đến Quảng Tây và chiến khu IV đang ở đây, phát động thế công, một lần giành lại Nam Ninh.

Mọi người tham dự hội nghị quần tình trào dâng, quân Xuyên, Diên, Trung ương có mặt... Các lộ tướng lãnh đều tỏ vẻ cực ủng hộ, Ủy viên trưởng ngay tại chỗ phê chuẩn kế hoạch này.

Ngày thứ hai, khi Tư lệnh Trưởng quan chiến khu IV Tạ Viễn đang chuẩn bị gửi đi mệnh lệnh tác chiến thì Ủy viên trưởng Trùng Khánh gửi đến một phong thư, phủ định tất cả quyết định hôm hội nghị.

Trong thư nghiêm lệnh: Quân đội toàn bộ tiến vào trạng thái cố thủ, bảo đảm ưu thế hiện có, không thể tùy tiện ra quân!

.....

Liễu Châu.

Bộ Tư lệnh chiến khu IV lâm thời là một tòa kiến trúc màu xám kiểu Pháp, nơi này vốn là trường Giáo hội thầy tu nước Pháp thi công.

Cách lầu chính qua lại là một hoa viên nho nhỏ, một tòa lầu nhỏ hai tầng. Nơi này trước kia là nơi hiệu trưởng ở, hiện tại bên ngoài tạm thời thêm một vòng lưới sắt, cửa có vệ binh trạm gác, chính là nơi Tư lệnh Trưởng quan trú ngụ.

Tạ Viễn từ trong két lấy ra một túi văn kiện màu nâu nhạt, đặt lên bàn trà trước mặt Lý Hổ.

– Đây là cái gì?

– Ta đem tài sản gửi vào hai ngân hàng, một ở Thụy Sĩ, một ở USA. Đây là văn kiện của hai ngân hàng, ta tự tay ký giấy trao quyền, cùng tài khoản mật mã... Còn có một sổ hộ chiếu mới. Bản lần trước kia, người sớm làm mất đi?

Lý Hổ cả kinh.

– Người đây là ý gì?!

Tạ Viễn từ trong túi áo lấy ra hộp thuốc lá một men răng, rút ra một điếu xoắn đưa cho Lý Hổ, chính mình cũng lấy một điếu trên tay.

– Lần trước hội nghị, ta gặp Trình Thành ... Hần mới từ Quý Châu tới đây, thuận đường đi xem Trương Hán Khanh.

– Trương Hán Khanh...?

– Chính là Trương Học Lương.

– À, cái lão oan gia của người. Lão không phải bị giam sao?

Tạ Viễn lấy ra một bật lửa của Mỹ. “Tách” một tiếng bật lửa, châm cho Lý Hổ trước, thu hồi tay cũng châm cho mình một điếu. Sau khi hít sâu một hơi, hần chậm rãi nhả ra một vòng khói.

– Là lão oan gia... Năm đó nếu hần ta không lĩnh quân nhập quan, đánh điện ủng hộ Tưởng, ta sẽ không có cục diện hôm nay.

Lý Hổ nhớ tới chuyện năm đó, sờ sờ cái mũi.

– Vậy giờ lão thế nào?

Tạ Viễn cười cười.

– Trình Thành nói, hắn bị nhốt một nơi thâm sơn ở Quý Châu, chung quanh đều là gác canh trông coi, không thể ra sân một bước. Hắn ba bốn năm nay, chưa được thấy mấy người ngoài, một mình cùng một phụ nữ. Suốt ngày hai người ở trong phòng ngồi đối nhau, con người trở nên có chút lảm ca lảm bảm. Thấy mặt Trình Thành, liền không ngừng nói có người muốn hại hắn, nói nhóm trông coi muốn hãm hại hắn chạy trốn, nắm lấy cơ hội bắn chết hắn.

Trong sương khói lượn lờ, khuôn mặt hắn hơi mơ hồ, nhìn không ra buồn vui.

– Ta cứ tiếp tục kháng Nhật, sớm muộn hai bàn tay trắng. Đến lúc đó, không có quân đội, đó là mặc người xâu xé... Có vết xe đổ, ta không thể làm Trương Hán Khanh thứ hai! ... Nếu rơi xuống tình cảnh đó, chỉ bằng hy sinh vì lý tưởng!

Nói tới đây, Tạ Viễn mỉm cười về phía Lý Hổ.

– Không cần lo lắng, cũng không phải không có đường lui, cho nên đem tài sản chuyển đến ngoại quốc trước. Chỉ là để ngừa vạn nhất... Nếu ta đột ngột chết đi, người phải tránh ham chiến, cầm mấy thứ này, chạy tới USA sống cho tốt... Tiền bên trong này, đủ người ăn chơi đàn đúm mấy đời.

Chú thích:

* Lấy trong bài thơ Kịch cổ 4

Tử sinh khế thoát

Dữ tử thành thuyết

Chấp tử chi thủ

Dữ tử chi lão

Sống chết hay cách biệt

Cùng người thành lời thề ước

Nắm lấy tay người

Cùng người đến già.

(có tham khảo một số nguồn)

Hạ: Một câu thề hẹn rất cảm động của Tam gia.

* Tiểu Hổ học văn hơi bị ít nên nghe nhầm câu “dữ tử thành thuyết” thành “vu tử thành thuyết...” mà “vu” là củ khoai sọ, khoai môn (hay cây có củ) nên nghĩ “sinh tử khế thoát” thì có liên quan quái gì đến khoai sọ, khoai môn.

Hạ: Tiểu Hổ, Lão Hổ, Tiểu Lão Hổ à, cưng thật biết sát phong cảnh:))))

128. Quyển 3 - Chương 42

Lý Hổ ngăn người, cầm lấy túi văn kiện trước mặt, mở ra, cẩn thận nhìn.

Một chồng giấy thật dày, đều là chữ nòng nọc xoay đến xoay đi, hắn chỉ nhìn hiểu được con số trong đó.

Vươn đầu ngón tay, ngón tay đếm trên con số hồi lâu, ngẩng đầu lên.

– Khoảng 5 nghìn – 1 vạn, cũng không bao nhiêu nha.

Tạ Viễn co rút khóe miệng.

– Đó là đô-la, không phải pháp tệ!

– Hả, đều cho ta?!

Mắt thấy thứ đó giữa đầu, độc nhãn tròn tròn, khuôn mặt hưng phấn, Tạ Viễn giận dữ đáp.

– Không phải hiện tại. Ta là nói... Vạn nhất ta chết, thì để lại hết cho người.

– Đ***, giỡn bố à... Ê, ta đây hỏi người, người chừng nào thì chết vậy?

Tạ Viễn hít vào một hơi, cầm lấy điều thuốc đến gần bên miệng, hít mạnh một hơi.

– Vậy ta hỏi người, ta chết, người vui không?

– Đ***, đương nhiên vui, m* n* quá vui! Bố có vất vả cả đời, cũng không nhất định có thể tìm nhiều tiền như vậy, có thể không vui sao?! Đợi người chết, bố liền...

Hắn nói chưa nói xong, Tạ Viễn cúi người, cách bàn đem túi văn kiện từ trên tay hắn đoạt trở về, thuận tiện dùng miệng lấp cái miệng thối ...

Một lúc lâu, hắn hàm hàm hồ hồ nói câu.

– Giận với người không đáng, nhưng người m* n* tốt nhất vẫn là cầm miệng...

...

Lý Hổ hai móng vuốt khoát lên trên vai Tạ Viễn, một mấu vòng eo màu mật ong nhỏ hẹp rắn chắc lộ ra, khó nhin vụn vụn hai cái, há miệng lại chấp nhất không muốn ngậm lại.

– Ở tiền tuyến đeo súng kéo pháo còn chưa muốn chết muốn sống, người ở đó lắm lắm cái rắm! Muốn chết thì mau mau chết đi, đổi người khác muốn sống ...

Hắn há miệng hít một hơi, bởi vì gia hỏa nửa người dưới bỗng bị véo mạnh.

– Tên khẩu thị tâm phi, chạm một cái liền cứng rắn thành như vậy. Tam gia người chết, người d*m đ*ng làm sao được?!

...

Lý Hổ quân khổ tuốt đến mất cá chân, một chân bị Tạ Viễn nâng lên vòng trên lưng. Hắn vẽ mặt ửng hồng, ngưỡng cổ về phía sau, trong độc nhãn sương mù mê mông, nhưng cái miệng vẫn không chịu thua.

– Đến lúc đó bỏ cầm tiền của người, mua hai ba mươi tiểu bạch kiếm, muốn chơi thế nào thì chơi như thế... Bảo tội nó nằm xuống thì tất cả ngoan ngoan nằm xuống cho bố ...

Hắn một câu chưa nói xong, trên mông bị vỗ mạnh một bàn tay, phát ra một tiếng vang giòn dội.

Tạ Viễn đè thấp thanh âm, hung tợn nói.

– Vừa rồi là ta hồ đồ. Người thứ này còn chưa có chết, Tam gia người tuyệt không thể chết!

Lý Hổ nửa người trên nằm trên bàn công tác, đầu đẩy túi văn kiện bị tùy ý ném ở trên bàn, hai cái chân dài xỏ ống giày dài, một cái để dưới đất. Tạ Viễn đứng ở giữa hai chân hắn, nâng lên một chân khác của hắn, bộ phận nóng như lửa nghiền ma sát chậm rãi tiến vào trong cơ thể hắn.

Không có bất cứ gì trơn, tuy là làm sớm thành thói quen, lại vẫn truyền đến một cổ đau đón trực trác.

Hắn nhúu mày, từng hóp từng hóp hít vào, nhưng nửa người dưới lại đã đứng thẳng tắp.

Tạ Viễn sau khi chậm rãi xâm nhập đến chỗ sâu nhất, dừng lại, rồi chậm rãi rút ra ngoài... Lúc gia hỏa gần như ra khỏi cơ thể Lý Hổ là, hắn lại mạnh mẽ húc về phía trước, lúc này là thể xuyên vào tận cùng không thể đỡ!

Lý Hổ mạnh trừng lớn con độc nhãn, tay gác lên cánh tay Tạ Viễn lập tức nắm chặt.

Cho dù nắm chặt vẫn là không có sức lực gì, Tạ Viễn không khỏi ở trong lòng yên lặng nghĩ. ‘Thứ này đầu óc không xài được, lại thiếu con mắt, tay chân cũng không linh hoạt, tiếng Anh lại càng không biết...’

Nghĩ đến đây, hần cúi đầu, liền giao hợp tư thế, hôn hôn tóc trán Lý Hổ bị ẩm mồ hôi, trong lòng tràn ngập triu mến.

– Đáng thương tiểu lão hổ chân què, Tam gia sai lầm rồi, không thể ném người một mình sống lẻ loi trên đời.

Hắn đem khả năng hy sinh thân mình ở trong đầu quảng đến chín tầng mây.

– Nói không chừng, vì người, Tam gia cũng phải cố gắng mưu đồ sống sót mới được.

Quế Nam mùa đông không có tuyết, bốn phía thậm chí vẫn còn sót lại chút xanh tiêu điều ở đầu cành run rẩy.

Lý Hổ mặc quân phục vàng nỉ, áo khoác lông cừu đen vải ga-ba-đin-be, quân mạo đội lên đầu giữa ban ngày huy, trên tay mang theo một đôi găng tay trắng, lưng cao chân dài, đứng đấy thoát nhìn, lại có một hai phân tư thế chi lan ngọc thụ. Chỉ tiếc hắn vừa mở miệng, đầu tiên là trong cổ họng khọt khẹt vài cái, tiếp há miệng liền phun ra một ngụm đàm xuống đất.

– Đ***, m* n* quý thời tiết, ẩm đến người đều mọc nấm!

Bên cạnh đưa qua một chiếc hộp nhỏ sắt lá, đồ Tây, là hộp vuông, ở trên vẽ vài thiên sứ nhỏ nhỏ béo béo mông trần.

– Đây là cái gì?

Tạ Viễn mặc áo bành tô dạ dài xanh biếc, eo dùng dây lưng buộc chặt, không mang quân mạo, trong gió lạnh một sợi tóc ở phía trước trán khê phất.

– Đường Sơn Trà. Đi tiền tuyến, bớt hút thuốc, tự chăm sóc tốt bản thân.

– Ờ.

Lý Hổ vươn tay, nhận chiếc hộp nho nhỏ.

Tạ Viễn trên tay cũng mang găng tay trắng, hai tay cách hai tầng găng tay trắng nhẹ nhàng chạm, rồi rời ra.

Đầu ngón tay còn lưu lại một chút xúc cảm đó, Lý Hổ thu tay về, đem hộp đường cất vào túi quân phục trong áo cừu.

– Vậy... Ta đi đây.

Tạ Viễn vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng hắn, hơi hơi gật gật đầu.

– Ủ, đi đi.

Phía trước là một đường đá phiến thật dài, quân giày đạp trên mặt đất, phát ra âm thanh, áo cừu màu xanh lộng gió, giống như cây tùng xanh vươn ra.

Đi về phía trước một đoạn, hần nhin không được quay đầu lại. Tạ Viễn đứng lặng đầu đường, dáng người cao ngất, đôi mắt xa xa nhìn ...

Lý Hổ dừng chân, xoay người, một lúc lâu sau, lại giơ lên tay phải, đặt tới trước vành nón ...

Cách đường đá dài, xa xa, Tạ Viễn bên kia đầu đường, cũng nâng lên tay, đáp lại một cái chào theo nghi thức quân đội.

...

Ngày 14 tháng 1 năm 1940, Khâm Châu.

Binh lính đóng quân tại cảng vừa mới ăn cơm chiều, vài người đang tụ tập hút thuốc lá.

Một sĩ binh thuần thực cuộn một điếu thuốc, đưa tới trước mặt một chú lính nhỏ con.

– Này, tới một điều.

Chú lính này nhìn thoát chỉ được 13, 14 tuổi, mặc một bộ quân phục áo bông mập mạp dài rộng, nhếch miệng cười, một hàm răng trắng gạo nếp.

– Không hút, mẹ em không để em hút.

– Xời, sợ cái gì, mẹ già mày không ở trước mặt. Nhưng nhưng nằng nhằng, mày có phải là hảo hán không?

Trong tiếng cười vang mọi người, chú lính ngại ngần nhận thuốc lá cuộn, vừa mới đến gần miệng, đột nhiên có người chỉ vào mặt biển hét to một tiếng.

– Thuyền! Rất nhiều thuyền!!

Mọi người xoay đầu, hoảng sợ phát hiện, không biết khi nào thì gần biển chỗ nước cạn, đã là rậm rạp, phủ đầy tiểu hạm và thuyền ba lá!

Đúng lúc này, đột nhiên không trung truyền đến một tiếng “Ầm”, ngay sau đó, một phát đạn pháo rơi vào giữa bọn họ. Tiếng nổ mạnh, tiếng thét chói tai, tiếp đó là tiếng súng và tiếng cảnh báo vang lên, cắt vỡ toàn bộ bầu trời đêm!

...

Công sự trên bến cảng, tiểu Đội trưởng đội súng máy là một chàng trai bản địa đen nhẻm, hắn vẫn nằm sau súng liên thanh nặng, hòng súng “pằng pằng” hướng ra ngoài nhả lửa đỏ rực. Chỗ của hắn, là mục tiêu công kích rõ ràng nhất, hỏa pháo và đạn đều hướng về phía này trút xuống.

Trong tiếng “Ầm ầm rầm”, “pằng pằng pằng”, toàn bộ công sự đều đang run rẩy, đá vụn và bụi lá tả rơi xuống. Một chú lính cả người là bụi, đầy đầu máu ở phía sau hắn rống lớn gọi vào.

– Đội trưởng, chống không nổi nữa! Chúng ta mau rút thôi!

Đội trưởng ngoảnh mặt làm ngơ nhắm ngay tiền phương tiếp tục nổ súng, miệng vẫn lảm bảm:

– Cậu Hai, tiền vốn của cậu cháu đã trả lại cho cậu... Nhóc mập của cậu cũng đã trở về...

– Đội trưởng!! ...

– Các cậu lui trước, tôi ở đây dễ...

Hắn một câu chưa nói xong, một phát đạn pháo trúng công sự, giàn khung chịu không nổi đã vỡ nát, toàn bộ sập xuống.

Trong tro bụi đầy trời, tiếng súng ngưng bật.

Binh Nhật Bản đang đổ bộ tinh thần đại chấn.

– Thiên Hoàng bệ hạ vạn tuế!! Đột kích!!

Một lúc lâu sau, trong phé tích lại truyền ra tiếng súng!

Dưới gạch đá, một ngón tay cong vẹo bóp chặt cò súng, giữa khe đá, là một hồ đầy máu tươi, con mắt lim dim.

– Bé Ba, giờ là báo thù chó Nhật cho con!

Súng máy giống như một con mãnh thú gần chết đang phát ra tiếng gào thét cuối cùng. Một trận rít gào, lại có vài tên lính Nhật ngã xuống.

Tất cả vũ khí đều nhắm ngay nó nổ súng, sau một trận nổ cuồng quét, đồng đổ nát rớt cục yên tĩnh lại.

Lưu Thành Đầu, Đội trưởng đội 2 của đại đội 3 đoàn 7 quân V quân Cách mạng Quốc dân, người Quế Lâm Quảng Tây. Ngày đó đổ bộ Khâm Châu, súng liên thanh hạng nặng của anh tại bãi cát bắn chết quân địch gần trăm người, anh dũng tử quốc, hưởng dương 27 tuổi.

...

Ngày 14 tháng 1 năm 1940, quân Cận vệ Nhật lần thành Liên đội Lữ đoàn thứ 4, hơn 3000 người còn lại đổ bộ vào Khâm Châu.

Ngày 18 tháng 1, quân Nhật Đài Loan lần thành Lữ đoàn tới gần Cam Đường.

Ngày 27 tháng 1, quân Nhật bắt đầu toàn tuyến phản công.

Bởi vì kế hoạch thừa thắng xông lên khi trước không được chấp nhận, phía Trung Quốc áp dụng là sách lược án binh bất động, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, giờ phút này quân Nhật quân đầy đủ sức lực chạy tới, cùng sư đoàn 5 lúc trước bị đánh bại hình thành thế ba mặt giáp công, quân đội Trung Quốc lập tức lâm vào trạng thái thụ động chịu đòn.

Ngày 2 tháng 2, quân 66 trực thuộc quân Trung ương bắt chấp mệnh lệnh cố thủ nguyên trận địa, đánh thọc sườn quân địch, tự tiện chạy tới hướng Lê Đường, Đào Khư lùi lại, trận tuyến trung phương bắt đầu phá vỡ. Chủ lực quân Nhật tiến quân thần tốc, dồn đánh về phía quân 5 chủ lực của quân Bộ tại Tân Dương!

...

Trong thành Tân Dương.

Khắp thành đều là đổ nát, ánh lửa đầy trời vào ban ngày vẫn chói mắt. Phi cơ quân Nhật không kiêng nể gì ở trên vùng trời thị trấn lượn vòng, thả xuống một quả lại một quả bom.

Trong chiến hào ngoài thành, một bóng người cả mình đều là bùn đất, đã phân biệt không ra mắt mũi úp sát trên vách đá chiến hào, trong tay cầm một bộ kính viễn vọng.

Trong ống kính, lại một lớp quân tiên phong Nhật nhào lên.

– Thiên Hoàng bệ hạ vạn tuế!!

Bóng người nọ ném mạnh kính viễn vọng xuống đất.

– Đ*** c** b* n*, thằng khốc nạn bị cấm sừng vạn tuế!!

Hắn đứng lên khỏi ghế, cởi cái áo đầy bùn đất.

– Quân tọa!!

Lúc này Lý Quân trưởng đã trần cánh tay leo lên thang gỗ nhỏ bên cạnh, lấy ra súng lục nhỏ đặc chế của hắn, hét lớn một tiếng.

– Các huynh đệ, cùng bố lên, đánh đuổi tụi chó Nhật Bản này!!

Các binh lính trong chiến hào nhìn thấy quân tọa đi trước làm gương, tinh thần đại chấn. “Xông lên!!” Ào ào từ trong chiến hào nhảy ra, đại bác ở sau người yểm trợ hạ xuống hướng quân tiên phong địch.

Trong một ngày, quân Nhật ba lượt xung phong đều bị quân thủ Tân Dương đánh lui.

...

Nửa đêm, Lý Hồ tựa vào chiến hào trên vách đá, hai đùi mang theo siêu quân dụng, hai tay run lấy bấy vụn nắp ầm.

Tay hắn run vô cùng, hoàn toàn không sử dụng lực được, cái nắp tựa như đúc bằng sắt, không chút sụt mẻ. Lính cần vụ bên người đã sớm bỏ mình, bên cạnh cũng không có người quan tâm đến hành động nho nhỏ này của quân tọa.

Tham mưu một đầu quần băng gạc, trên cổ áo ghim phù hiệu đốt trúc ngời xồm trước mặt hắn.

– Quân tọa, nếu viện quân không đến, chúng ta không thủ được nữa.

Lý Hồ ngửa mặt hít vào một hơi thật dài. Miệng hắn đều là khô nứt, bọt nước bên môi trượt, giọng nói khàn khàn.

– Kiên trì thêm chút nữa, viện quân sắp tới rồi.

Chân trời rất xa xuất hiện một vệt sáng, ở đường chân trời xuyên sáng lên. Lại là một ngày mới đến.

Trong chiến hào vẫn là một mảnh mờ tối, Lý Hổ hơi khép độc nhãn tựa vào vách đá chiến hào, soạt soạt ở trong quần áo sờ soạng nửa ngày, đụng đến cái hộp nhỏ, lấy ra dùng sức vặn mở, bên trong là từng viên từng viên đường nhỏ, dùng hai ngón tay nắm lên một viên tới trước mặt. Sắc trời rất mờ tối, con mắt rất choáng, hắn thấy không rõ lắm màu và hình dáng của viên đường này.

Nhắm mắt lại ngậm vào miệng, một mùi vị vừa ngọt lại vừa đắng dọc theo đầu lưỡi khô trượt xuống cổ họng, hắn thở hổn hển thật lâu.

Viện quân đầu khổ đợi vẫn không đến, chỉ dựa vào lực lượng quân 5 của mình không đủ để phá vây, chẳng lẽ sẽ bị toàn diệt ở trong này?

Bẹp cục đường trong miệng, Lý Hổ lấy tay dụi dụi mắt phải. ‘Đ***, bố nếu chết ở trong này bây giờ, cầm thú...’

Lúc này, mặt trời hoàn toàn thoát khỏi đường chân trời, mạnh mẽ thoáng nhảy ra. Cùng với ánh sáng chiếu rọi đầu tiên, trên đỉnh đầu vang lên, là tiếng nổ vang của động cơ phi cơ!

Trong tiếng vang “Ầm rầm”, một quả bom màu đen bị ném xuống!

Theo phản xạ, tất cả mọi người nằm úp trên mặt đất. Nhưng kỳ quái là, những quả bom này lại không nổ, ngược lại từ trong tỏa ra từng luồng khói đặc.

Có người bắt đầu ho khan dữ dội.

– Đạn khí độc! Đạn khí độc!!

Mọi người dùng quần áo che miệng lại, phát ra tiếng quát tháo kinh hoàng...

...

Tạ Tư lệnh ngồi trước bàn công tác, trong tay kẹp một điều thuốc.

– Ủy viên trưởng có nói điện không?

– Ty chức luôn luôn gọi. Văn phòng Ủy viên trưởng vẫn trả lời ra ngoài không ở, CC, Khổng Viện trưởng, Trương Quần vân vân đều hỏi thăm qua, vẫn là liên hệ không được Ủy viên trưởng.

Tạ Viễn gấp đầu ngón tay gãy tàn thuốc, dùng ngón cái đặt tại trán.

– Đây là đang trốn tránh ta.

– Tư lệnh... quân 9 của ta còn tại quốc lộ Điền Việt, nước xa không cứu được lửa gần. Nếu bên kia hai quân 32, 66 không đến cứu viện, quân 5 sẽ mất!

Tạ Tư lệnh vốn là dựa vào ngồi ở ghế làm việc, lúc này lập tức đứng lên, đi nhanh tại trong phòng bắt đầu bước thong thả.

Hắn là vóc dáng cao gầy rắn rỏi, hai chân dài thẳng, nhưng đi quá nhanh, liền có thể nhìn ra chân trái có một chút thiếu hụt.

Dọc từ bên cửa sổ đi qua lại vài vòng, Tạ Tư lệnh rốt cục dừng lại, đứng ở bên cửa sổ, như hạ quyết tâm, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

– Đi, đánh điện cho Ông Triệu Minh ở Nam Kinh, nội dung điện văn để trống... Nhớ kỹ, phía dưới dùng danh nghĩa Quế Lâm thị trưởng.

...

Tiếng chuông điện thoại trong văn phòng đột nhiên vang lên, đánh vỡ căn phòng yên tĩnh. Tạ Viễn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía ống nói, lại đợi một lúc lâu mới cầm lên.

– A lô.

– Tạ Tư lệnh Trưởng quan, người đây là ý gì?

– Ủy viên trưởng anh minh. Ý của ty chức, Ủy viên trưởng nhất định rõ ràng.

Đầu bên kia điện thoại lặng im nửa ngày, cuối cùng, giọng Ninh Ba nói.

– Hiền đệ, ngu huynh cũng không phải là cố ý chèn ép người... Quân 5 bị vây, cái giá cứu viện phải trả quá lớn, thật sự là mất nhiều hơn được!

– Ủy viên trưởng anh minh, vậy ty chức cũng đi thẳng vào vấn đề. Quân 5 là vốn của ty chức... Giống như tính mạng, ty chức thua không được.

Trong ống nghe lại là im lặng một lúc lâu.

– Dân tộc nguy nan trước mặt, ích lợi cá nhân phải đặt ở phía sau.

Tạ Viễn ở bên đầu điện thoại này cười cười.

– Ủy viên trưởng thấy rõ một li một tí, có mắt nhìn người, ngài cảm thấy ty chức sẽ đem ích lợi cá nhân đặt ở phía trước hay là đằng sau?

Đầu bên kia dây điện thoại Ủy viên trưởng trầm mặc nửa ngày, lại mở miệng thì trong giọng nói thể nhưng có vài phần thành khẩn chân thành với nhau.

– Người ta hai người đấu nhiều năm, ta lý giải người. Cái khác không nói, quốc gia này, người không nở bở.

Tạ Viễn cắn chặt khớp hàm, từ trong hàm răng chậm rãi nhả ra một câu.

– Ủy viên trưởng chắc chắn là Tạ mỗ ái quốc, nhận định Tạ Tam ta dù bị thiệt, cũng sẽ không phản? Vạn nhất Ủy viên trưởng sai lầm rồi sao? ... Quốc lộ Điền Việt còn ở trong tay Tạ mỗ ...

Hắn một chữ một chữ, nói rõ ràng.

– Đại ca nói đúng, người ta hai người đấu nhiều năm, nay người cứu ta, là cố hết sức không thu được tiền lời, lỗ vốn cứu đối thủ. Nhưng nếu như không cứu, vạn nhất ta thật sự phản ... Đại ca, dân tộc tồn vong và ích lợi cá nhân, ngài đặt thứ nào ở trước?!

...

Sắc trời lại từng chút từng chút tối đi, Tạ Viễn từ trên ghế làm việc đứng dậy, đem một đĩa nhạc đặt vào máy hát.

Từ trong máy hát chậm rãi truyền ra làn điệu du dương.

Núi nhà à trông phía Bắc

Lệ à lệ ướt tà áo

Em gái nhỏ nhớ chàng mãi đến nay

Chàng à hoạn nạn chi giao ân ái sâu

Ai a ai a chàng à

Hoạn nạn chi giao ân ái sâu

...

Trong giai điệu ngọt ngào đau thương này, Tạ Viễn một lần nữa trở lại ghế, đem mặt vùi thật sâu vào đôi tay mình ...

...

Lại là một bình minh, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên.

– ...

– ... Tạ Tư lệnh, Tướng mỗ hóa ra nhìn lầm người ... Nương hi thất, ta nhận thua!

...

Vương Bí thư nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào văn phòng Tư lệnh.

Tư lệnh đang ngồi trên tọa vị thường ngày, khuôn mặt bình tĩnh.

– Ủy viên trưởng đã hạ lệnh bảo hai quân 32, 66 toàn lực cứu viện quân 5, người lập tức đi điện báo cho bọn họ, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, nội ứng ngoại hợp, cùng phá vây.

– Vâng.

Vương Bí thư vội vàng khom người trả lời.

Khi ông ngẩng đầu xoay người về phía sau, không khỏi ở trong lòng nghĩ thầm. ‘Kỳ lạ... Tư lệnh hôm nay rốt cuộc là lạ chỗ nào nhỉ? ...’

Vương Bí thư không thể nói rõ Tạ Tư lệnh có chỗ nào không thích hợp, nhưng ông quả thật cảm giác bộ dáng Tư lệnh hôm nay có hơi khác.

Trong phòng, Tạ Viễn đứng trước cửa sổ, tia nắng buổi sáng chiếu vào đầu hắn, từng sợi tóc trắng xen lẫn bên trong dưới ánh mặt trời lóe ánh bạc!

...

– Báo cáo Tư lệnh, vừa nhận được điện thoại, quân 5 đã thành công phá vây!

– Tốt! Nhân viên thương vong thế nào? Lý Quân trưởng người khác... Hiện giờ ở đâu?

– Thương vong nghiêm trọng, cụ thể công tác thống kê chưa rõ ràng lắm. Lý Quân trưởng... Theo báo cáo hắn trúng khí độc, mắt bị mù...

Bộ dáng Lý Hổ nằm ở trên cang thật sự không mấy thể diện. Đen gầy dơ bẩn, quần phục rách nát, trên mặt đầy bầm dập và vết máu. Hắn nhắm chặt hai mắt, nhưng thần sắc lại có thể nói là bình tĩnh thản nhiên.

– Nói là bố trúng độc, bố sẽ chết sao?

Tạ Viễn tay vịn thanh cang, nghe xong lời này, chậm rãi, mười ngón siết chặt thành nắm, nhưng giọng nói lại điềm tĩnh như thường.

– Tai họa di ngàn năm, người mệnh cứng, không chết được.

– Đ***, vậy là tốt rồi... bố còn chưa có xong với đám chó Nhật kia...

Lý Hổ vừa nghiêng răng nghiêng lợi than thở, vừa dùng sức mở mắt, giãy dụa muốn nhìn về phía Tạ Viễn.

Bị mất trái của hắn đã sớm không biết rơi ở đâu, nay hai con mắt đều mở lớn, lộ ra cũng là một đôi đồng tử ảm đạm không có ánh sáng. Dùng sức xoay cổ, hướng về phía Tạ Viễn, nhìn chằm chằm hồi lâu. Rốt cục, hắn khàn tiếng nói câu.

– ... Thật là mù? ...

Tạ Viễn vươn tay tới, thật cẩn thận che đi hai mắt hắn, giọng ôn hòa mà lại trấn định.

– Đứng dùng sức, nghỉ ngơi cho tốt. Người yên tâm, mù không được.

Lông mi nhon dài không ngừng chớp trong lòng bàn tay hắn, giống hồ điệp yếu ớt rơi vào lòng bàn tay, tuyệt vọng vỗ cánh. Hắn tâm như đao cắt, lại một lần kiên định lặp lại.

– Có Tam gia người ở đây, mù không được.

Nghe thế, Lý Hổ rõ ràng trầm tĩnh lại, ngay cả lông mi cũng không rung mạnh nữa. Hắn thở phào một cái, lại nhận không được ý kiến nói.

– Bố đã sớm nói, một con mắt mù, con khác sớm muộn cũng không giữ được... Đ***, người đền mắt cho bố...

Bàn tay vẫn che lại đôi mắt, Tạ Viễn cúi đầu, tại trên trán đầy mồ hôi dơ bẩn đặt xuống một nụ hôn. Hắn sắc mặt tái nhợt, giọng lại bình tĩnh dịu dàng, bên trong thậm chí mang theo một chút ý cười.

– Đúng, đều do ta không tốt... Tam gia lấy cả đời đền người, được không?

Lý Hổ cả người chấn động. Nửa ngày, hắn từ trong cổ họng nặn ra một chữ.

– Được.

...

Vài ngày sau, trên mắt Lý Hổ cột vải, ngồi trên một chuyến bay vận tải trở về USA.

Ngày 17 tháng 2, Tưởng Ủy viên trưởng tuyên bố mệnh lệnh, lấy chỉ huy tác chiến bắt lực làm tội, miễn bỏ chức vụ Trưởng quan Tư lệnh chiến khu của Tạ Viễn, cũng đem từ nhất cấp thượng tướng xuống thành nhị cấp thượng tướng.

Sau đó, quân đội Trung Quốc cùng quân đội Nhật Bản tại Quế Nam bắt đầu trường kỳ giằng co, mãi đến tháng 9 năm 1940, quân Nhật chiếm đóng Việt Nam, chặt đứt hoàn toàn đường sắt của quốc lộ Quế Việt và Điền Việt, chiến sự trên mảnh đất này mới chuyển thành yên ả. Nhưng việc này vẫn chưa thể bóp chết động mạch chủ vận chuyển của Trung Quốc, giành lấy gánh lên trọng trách này, là hàng tuyến nổi tiếng trên đời quốc lộ Điền Xa và Đà Phong!

Chiến dịch này kéo dài từ tháng 12 năm 1939 đến tháng 2 năm 1940 lấy câu nói được lịch sử của người Nhật Bản:

“Nhìn chung thời kì Trung Quốc biến cố toàn bộ tới nay, đây là năm Lục quân ảm đạm nhất.”

“Quân đội Trung Quốc chiến đấu tràn đầy ý chí, hành động tích cực ngoan cường, lại đơn độc trong thế tấn công hiếm thấy. Quân ta chiến quả tuy lớn, nhưng tổn thất cũng không ít.”

(Quân Nhật chiến sử. Đại bản doanh Bộ Lục quân)

...

Ngày 6 tháng 12 năm 1941, New York Manhattan.

Trong một khu nhà xa hoa trên Park Avenue, Lý Hổ lê đôi dép lê, cau mặt ngồi ở cạnh bàn ăn. Hắn đầu tóc bù xù, trong đó còn có cọng tóc nhỏ bướng bỉnh dựng đứng, có vẻ hơi ngốc ngếch.

– Lại là hot dog?! Mỗi ngày đều là nó, bố đều sắp thành chó!! M* n*, xin thương xót, làm cho bố chút đồ người ăn có được không?!

Quản gia người Hoa mặt cười ở bên cạnh nói.

– Tiên sinh ngài biết, từ khi đầu bếp ban đầu của chúng ta tòng quân, ta luôn luôn hỏi thăm xung quanh... Nhưng trên phố người Hoa, cũng chỉ có đầu bếp làm đồ ăn Quảng Đông, biết làm đồ ăn phương Bắc thật sự khó tìm... Nếu không ngài ăn bữa này trước, chốc nữa ta lại đi phố người Hoa, xem có thể mượn được đầu bếp biết làm thức ăn phương bắc không.

Lý Hổ vừa ỉu xiu cầm lấy hot dog, vừa khấn cấp thúc giục nói.

– Người đi ngay giờ đi. Thuận tiện gửi điện báo về nước, nói bố khỏe rồi, cứ không trở về, mới thật muốn ghen ra bệnh đây!

Quản gia vội vàng trả lời đi ra cửa, trong phòng ngoại trừ Lý Hổ, chỉ còn lại một nữ bộc người Tây.

Nữ bộc này là người di dân Mexico to mập, mông lớn hùng hổ. Bà sửa sang lại phòng, vừa rình coi Lý Hổ, âm thầm ở trong lòng đối chủ thuê mình này oán thầm không thôi. ‘Xem tư thế đáng vẻ này, vừa thấy chính là người hạ đẳng không có giáo dưỡng! Nhà giàu Đông Phương mới nổi, người châu Á dơ bẩn!’

Lúc này, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Nữ bộc liếc khinh bỉ, quyết định làm bộ như không có nghe thấy.

Lý Hổ há miệng, muốn gọi nàng mở cửa, nhưng nói không ra tiếng Anh, vì thế liền cầm hot dog, tự mình đi mở.

Hắn vừa nhai hot dog, vừa kéo cửa ra.

– Ai vậy? ...

...

Cửa đang đứng một nam tử mặc áo ba-đờ-xuy màu đen, trong tay còn cầm bó hoa trắng lấy báo bao lại.

Trong tóc hần xen lẫn không ít sợi bạc, giữa khóe mắt lông mày cũng có nếp nhăn dày nhỏ, hiển nhiên đã không còn trẻ nhưng chỉnh tề sạch sẽ, ánh mắt trong veo, khóe miệng hàm mỉm cười, thật sâu nhìn về phía Lý Hổ.

Lý Hổ ngơ ngác mở to mắt, há miệng... Sáng sớm hần chưa rửa mặt, lúc này khóe mắt còn gỉ mắt bắt mắt, miệng lộ ra đồ ăn đang nhai...

...

Nữ bộc há hốc miệng nhìn chủ thuê mình cùng một người đàn ông tại cửa ôm chặt vào nhau. Bọn họ ôm chặt bao nhiêu thì lâu bấy nhiêu... Đường như vĩnh viễn sẽ không tách ra...

Bà hơi do dự, nên hay không chủ động đi rót ly trà cho vị khách này.

‘Tuy người này nhìn qua thực không tệ, nhưng... Dù sao cũng là người da vàng...’

...

Sau lại, đợi đến khi vị khách nhân đó rút cục chú ý tới bà, hần cười cười với bà, từ trong bó bách hợp rút ra một đóa đưa cho bà.

Hần tiếng Anh vô cùng lưu loát, trong phát âm mang theo một làn điệu độc đáo. Bởi vì bà từng ở lâu đài của một quý tộc nước Anh giúp việc, cho nên nhận ra đây đúng là cái gọi là giọng Oxford.

– Phu nhân xinh đẹp, vất vả rồi. Cảm ơn bà vẫn thay tôi chăm sóc hần.

Nữ bộc choáng váng nhận đóa hoa, lại choáng váng xoay người rời đi, đến phòng bếp pha trà. ‘Người Đông Phương với người Đông Phương vẫn là không giống nhau, đây, là hoàng tử của bọn họ đi.’

...

– Mất thế nào?

– Mất phải tốt rồi, mất trái cũng có thể mơ mơ hồ hồ thấy chút bóng dáng... Bác sĩ nói, có thể khôi phục thành thế này đã thực không tệ! Cứ tiếp tục trị cũng không có ý nghĩa gì... Bố vừa gửi điện báo cho người, còn không trở về đã ngột chết rồi! Đúng rồi, quốc nội tình thế thế nào... Báo chí bên này đều c** m* n* kéo năm xê bảy không nói rõ!

– Tình thế thật không tốt...

– Vậy sao người lúc này chạy tới đây?

– Tưởng phu nhân đến Mỹ làm tuyên truyền, ta cùng bà ta đến, nghĩ thuận đường đến xem người...

– M* n*, đầu trục lại trói buộc người?! Lúc này người còn có thời gian chạy tới đây?!

Tạ Viễn mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên mà lại bình tĩnh.

– Ta sớm nghĩ thông suốt, chuyện trên đời này, đều là nửa do người nửa do trời. Tạ Tam chỉ làm hết sức mình, mặc kệ trời. Bất cứ tình cảnh nào, ta làm chuyện ta có thể làm... vì các người... Còn lại, để ông trời tự quyết định.

– Nếu người muốn về, vậy thì trở về, làm việc người muốn làm.

...

Ngày 7 tháng 12 năm 1941, công viên trung ương Manhattan.

Tạ Viễn nói với Lý Hổ.

– Người đợi ta, ta đi mua tờ báo.

Lý Hổ gật gật đầu. Hần một mình ở ngồi xuống ghế dài bên hồ, từ trong túi lấy ra thuốc lá và bật lửa, châm thuốc lá.

Vừa hút một hơi, hắn liền phát hiện xa xa có cô gái đang vô cùng kích động khóc, một chàng trai bên cạnh đang nỗ lực an ủi cô nàng.

Lý Hổ nhìn ra ngoài một hồi người Tây áp áp ôm một người, vừa mới chuyển qua, lại nhìn thấy một đám người hùng hổ đi qua, vừa đi, còn vừa vung cánh tay, hình như là đang hô khẩu hiệu gì đó.

Cảnh này trước đây hắn thường thấy ở Trung Quốc, nhưng từ sau khi đến USA, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Vì thế hiếu kỳ nhìn xung quanh nửa ngày, lúc này mới ý thức được Tạ Viễn đã đi rất lâu, vẫn chưa trở về.

Hắn ném đầu mẫu thuốc lá vào trong hồ, đứng lên, đi tới tiệm bán báo.

Rất xa, Tạ Viễn đứng ở đó, trong tay mở một tờ báo.

– Này, sao lại đứng ở đây xem? Bố còn đang...

Hắn nói chưa nói xong, liền ngậm lại miệng. Bởi vì giờ phút này Tạ Viễn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía hắn, hốc mắt thế nhưng có chút đỏ lên!

– Sao ...

Tạ Viễn ôm chầm Lý Hổ, cánh tay siết chặt hắn.

– Ông trời tốt cực giúp chúng ta ...

...

Rạng sáng ngày 7 tháng 12 năm 1941, quân Nhật đánh lên Trân Châu cảng, nước Mỹ rút cục cuốn vào Thế chiến thứ hai.

Sau 4 năm tự lực chống đỡ, Trung Quốc có một đồng minh hùng mạnh!

Lý Hổ nghe xong Tạ Viễn giải thích, “Ngao” phát ra một tiếng tru lên.

– Hahahahaha, tiểu Nhật Bản thật sự là đầu heo!

Tiếng cười của hắn kinh động một đám người Mỹ đang trong đau buồn bên cạnh, những người đó nhìn thấy một người khuôn mặt Đông Á hưng phấn, không khỏi trong cơn giận dữ.

– Đánh chết thằng Nhật Bản kia!!

Lý Hổ còn không hề hay biết, Tạ Viễn đã thầm kêu một tiếng không ổn, hắn kéo lấy Lý Hổ.

– Chạy mau!!

...

Hai người chạy ở đằng trước, rất xa, một đám phần nộ người Mỹ theo ở phía sau.

– Đả đảo phát xít Nhật Bản! Giết hai thằng Nhật Bản kia!!

Vội vàng chạy qua một chỗ ngoặt, Tạ Viễn kéo lấy Lý Hổ.

– Mau núp vào!

Hai người luống cuống tay chân trốn vào lùm cây, một lát, đám truy binh kia hùng hổ từ trước mặt bọn họ chạy qua...

Lại qua một hồi, cô gái vừa rồi khóc nộ cũng từ trước lùm cây đi qua. Cô vừa mới ở trong sự kiện mất đi chồng mới cưới, một người bạn bên cạnh đang cố gắng an ủi người quả phụ đau khổ tột cùng này.

Cạnh bọn họ, trong lùm cây um tùm, hai gã nam tử Trung Quốc vui sướng trên sự đau khổ và phần nộ của người Mỹ, đang ôm chặt vào nhau, hôn nhau...

Quyển 3 : Sơn Hà Huyết Thương. Tình định.

.Hoàn.

Hạ: Chương này cảm động quá.

Về những người lính đã hi sinh vì non sông, đất nước, người thân của mình.

Về Tam gia – một kẻ đầy tham vọng, máu lạnh. Năm xưa từng vì mối đe dọa đến vị trí, lợi ích của mình mà giết Phó Tổng lý Ngô gài Tiểu Hổ thể tội cho mình, từng vì sức sống mãnh liệt của Lý Hổ nổi lên sát ý, rồi sau bao thăng trầm vất vả lắm mới có được quân quyền, nay lại bất chấp bị mang tiếng “tư lợi”, bị Tướng đầu trọc nắm điểm yếu trong tay, bị mất chức, hạ cấp mà cứu Tiểu Hổ.

“Giang sơn cùng mỹ nhân, thực khinh thực trọng?”

Dân tộc nguy nan, và ích lợi trước mắt. Cái nào đặt trước, cái nào đặt sau?

Hai câu hỏi, cuối cùng Tam gia đều chọn “mỹ nhân”

Lúc Tam gia nắm tay Tiểu Hổ và bảo: “Có Tam gia người ở đây, mù không được.” Rồi Tiểu Hổ trách Tam gia đòi Tam gia bồi thường, Tam gia lại dịu dàng nói: “... Tam gia đền người cả đời, được không?”

Tất cả làm mình rất cảm động về tình yêu của Tam gia dành cho Tiểu Hổ.

Về Tiểu Hổ, ngốc nghếch, đầu gỗ nhưng được cái có người yêu rất tốt.

Núi sông đổ máu, hai người cũng xác định được tình cảm của mình.

Văn không tốt, có đọc cũng xin đừng cười chê

129. Quyển 4 - Chương 1: Chuyện Nhà Tạ Chủ Tịch

Tạ Chủ tịch danh Sâm, tự Chấn Sơn, hiệu Úc Xuyên cư sĩ. Trần Quận Tạ thị hậu nhân, có gia phả tự Đông Tấn lưu truyền tới nay làm chứng.

Trần Quận Tạ thị cùng Thái Nguyên Vương thị, “Vương Tạ” hợp xưng, cao môn* nổi tiếng. Chỉ tiếc đến khi Tạ Chủ tịch sinh ra thứ kia, sớm là “Cựu thì Vương Tạ đường tiền yển, phi nhập tầm thường bách tính gia”.

*vọng tộc.

*cảm khái thể sự xoay vần, cuộc sống luôn thay đổi.

Lão bốn danh tên là Lai Phúc, 14 tuổi liền bỏ học vào xưởng đóng tàu làm học công. Anh tuần xuất chúng, mi mục phong lưu, dụ dỗ con gái một cửa vua ca – nô.

Sau đó người làm cha biết, hiển nhiên nổi trận lôi đình, dốc hết lực phản đối. Vì thế thiên kim tiểu thư lớn cái bụng cùng tiểu tử nửa đêm bỏ trốn, một năm sau ôm ngoại tôn tử mập béo tới cửa, làm ông ngoại cũng chỉ có nhận.

Đó là Tạ gia Đại thiếu gia, hai năm sau chết bởi bệnh sốt trẻ em. Kế tiếp là Tạ Nhị thiếu gia, không đầy một tuổi liền nói chết non. Đợi đến Tam thiếu gia sinh ra, nó có lẽ là chiếm hết may mắn của hai người anh trai trước, khỏe mạnh cường tráng, thông minh lanh lợi, ngay cả bề ngoài, đều hoàn toàn di truyền diện mạo xuất sắc của cha, chỉ có màu da trắng nõn được từ mẹ.

Bà Tạ Cả là một viên trắng phao, tất cả đều là tròn tròn, khuôn mặt mập mạp, dáng người tròn vo, tính tình cũng luôn dịu dàng mềm mỏng.

Tạ tiên sinh đối vị vợ cả này của lão vô cùng vừa lòng, bà không chỉ mang đến tuyệt bút* đồ cưới, đủ cấp dưỡng lão đến Nhật Bản lưu học, chung quanh kết giao giúp đỡ người Quốc dân đảng, hơn nữa cực kỳ dịu

dàng hiền lương, đem sinh hoạt lão chăm sóc đến thỏa đáng, đồng thời đối với trong quá trình quốc dân lão xảy ra đủ loại cố sự lãng mạn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt, cũng không hỏi đến. Đợi cho vị Thái Sơn đại nhân năm đó ở giữa làm khó dễ mất, Tạ tiên sinh càng kể thừa tuyệt bút tài phú, do đó bắt đầu cuộc sống phú quý quốc dân lên như điều gặp gió.

*số nhiều, đáng kể.

Bà Tạ Cả sống mà có công, chết cũng đáng quý. Bà vào lúc Tạ tiên sinh phát tài không lâu liền mất, vừa không chậm trễ lão trái một phòng, phải một phòng nạp vợ bé vào nhà, lại vì lão lưu lại tiếng đẹp tưởng nhớ vong thê, vĩnh không hề thú. Rảnh viết chữ nâng bút, thương nhớ vợ chết chỉ tình càng là đề tài vịnh tụng tốt nhất.

Nếu vị vợ cả này càng vất vả công lao càng lớn, thiện giải nhân ý thì Tạ tiên sinh đối với cậu con trai duy nhất bà để lại, cũng là trưởng tử trên thực tế của mình đương nhiên là đối đãi với con mắt khác, gửi gắm kỳ vọng rất lớn. Tại lão xem ra, sau khi Quốc dân thành công, Trung Quốc trở thành một nước lý tưởng, mà nhi tử này sẽ là quân tử sống trong đất nước của lý tưởng, yên tĩnh trí viễn, hỉ sơn nhạc thủy, một quý tộc chân chính giống tổ tiên mình vậy.

Chỉ tiếc trời không toại nguyện người, sau khi Quốc dân thành công, Trung Quốc vẫn là một đoàn chướng khí mù mịt. Mà Tạ Tam thiếu gia theo tuổi lớn dần, càng ngày càng biểu hiện ra thiên phú làm ác. Lúc 5 tuổi nó vẫn là đứa trẻ đáng yêu yên lặng vui tươi, thông minh có hiểu biết, 10 tuổi liền bắt nạt cháu ngoại trai Trục Lệ Tổng đến không dám đến trường, 15 tuổi thì dụ dỗ dì bỏ trốn, làm cha, trở mặt nhìn nó trưởng thành mặt ngoài quân tử, kì thực ác ôn mặt người dạ thú.

Tạ tiên sinh từ trước đến nay tự cho là nhân phẩm đoan chính, cúi đầu ngẩng đầu không thẹn với trời đất, nghĩ vong thê cũng là một cô gái hiền lương thực đức tốt đẹp, cho nên thường xuyên thăm nghi hoặc. ‘Nghịch tử này bực đức hạnh, rốt cuộc là giống ai?!’

130. Quyển 4 - Chương 2

Tạ tiên sinh bản thân cưới xong bà lớn, am hiểu hôn nhân có khả năng mang đến chỗ tốt. Vì thế từ lúc Tạ Viễn vẫn là đứa trẻ bi bô tập nói, lão thả mắt, tìm kiếm kỹ càng xung quanh, muốn tìm một môn việc hôn nhân, để nhi tử tương lai có thể được lợi ích chi tiêu lớn nhất.

Trong lão tương thức* có vị Chu Đại soái, là trùm Bắc Dương hệ, tướng tài đặc lực của Viên Thế Khải, tuổi lớn, nạp 12 bà vợ bé, nhưng cuối cùng chỉ lộn ra một đứa con gái.

*quen biết đã lâu.

Tạ tiên sinh bụng đối với Chu Đại soái đám vợ bé như hổ rình mồi nhiều năm, đợi đến khi xác định các bà không có khả năng gò lên* liền khẩn cấp tới cửa cầu hôn.

*ý là mang thai.

Ai cũng biết Tam thiếu gia Tạ gia thông minh anh tuấn, giáo dưỡng lương hảo, lại là trưởng tử kế thừa gia nghiệp, vì thế Chu Đại soái lập tức liền gật đầu đáp ứng cuộc hôn nhân này, song phương ước định, tương lai vợ chồng son sinh ra đứa con thứ hai họ Chu, kế thừa gia nghiệp Chu gia.

Việc hôn nhân định ra, có thể nói tứ giác câu toàn*, giai đại hoan hỉ, nhưng duy độc nhân vật chính không hài lòng lắm.

*hoàn mỹ.

Hóa ra đôi trai gái nhỏ này tuổi tương đương, khi còn bé từng là bạn chơi với nhau. Tiểu thư Chu gia mẹ ruột mất sớm, cha nhiều năm nuôi cô ở trong quân, bé gái phát dục sớm, lúc đó cô nhân cao mã đại*, thân cường thể tráng, học cha ăn mặc theo con trai, cạo tóc húi cua, suốt ngày múa may kiếm gỗ, một thân quái lực. Thiếu gia Tạ gia thì lạnh lợi yên tĩnh, xinh đẹp như hoa, bà Tạ Cả sợ hấn giống hai người anh chết yểu,

cho nên ăn mặc con gái cho hần. Váy phồng trắng công chúa phương Tây, trên đầu buộc nơ bướm dây đai cùng màu, dưới chân một đôi giày da nhỏ nước ngoài hồng sáng long lanh, một đôi thu thủy hắc bạch phân minh, lông mi dài chớp chớp, trong cái miệng đỏ đỏ nhỏ nhắn ngậm cây kẹo, hiển nhiên là một tiểu thiên sứ trên tranh Tây.

*chỉ người cao to, vạm vỡ.

Chu gia tiểu thư vừa thấy em gái nhỏ xinh đẹp đáng yêu liền tâm sinh yêu thích, vừa thấy mặt liền nhào lên dùng sức nắm tóc của hần, lại thử xốc lên váy hần. Tạ Tam thiếu gia thực chướng mắt người rừng nhỏ thô lỗ này, cho nên ngậm kẹo, xoay người bỏ nhào vào trong lòng mẫu thân, không hề muốn chơi đùa với cô.

Chu tiểu thư bám riết không tha gây rối Tạ Tam thiếu gia, suốt ngày cướp đoạt kẹo, đồ chơi của hần, khiến hần không chịu nổi quấy nhiễu này, rốt cục có một lần hăng lái phản kháng, nhất cử* phá hủy món đồ chơi sủng lực Chu tiểu thư thích nhất, vì thế bị Chu tiểu thư dè trên mặt đất đánh đau một trận. Càng đáng giận là, lúc này cô lấy ra điệu bộ con gái, vừa đánh vừa khóc, cuối cùng còn ở trước mặt Tạ tiên sinh cáo trạng, làm hại Tạ Tam thiếu gia lại bị phụ thân đánh mười bàn tay.

*một lần hành động.

Từ đó hai người cắt bào đoạn nghĩa, không còn lui tới. Nhiều năm sau, khi Tạ Tam thiếu gia biết được tân nương tương lai của mình chính là đã nữ nhân năm đó, trong oán hận ông già phong kiến tác phong gia trưởng, ép duyên, bán tử cầu vinh đồng thời hăng hái tự cứu, thuyết phục di nhỏ gói vốn riêng, cùng mình đêm chạy.

Hai người lấy vợ chồng gọi nhau, mang theo cái rương da, nghênh ngang ngồi xe lửa muốn đi Thiên Tân. Nhưng bất hạnh bị bạn tốt cùng trường bán đứng, vừa mới đến trạm nhỏ đã bị bắt trở về.

Bỏ trốn bất thành, lão già bị tức ngã ngựa, di nhỏ hiển nhiên là đuổi ra khỏi nhà, nghịch tử kia thì bị đưa đến nước Anh đi học. Mà bởi vì không muốn cúi đầu nhận sai với cha, Tạ Tam thiếu gia lưu học England trong lúc kinh tế nghèo rất mỏng tờ, từng tại trên sông Kang làm lái đò, còn cùng vị bá tước góa phụ nào đó truyền ra phi văn*.

*vụ tai tiếng tình dục.

Cho nên nói, đáng thương lòng cha mẹ thiên hạ. Làm cha một lòng một dạ vì lợi ích nhi tử tính toán, lại rơi đến kết cục trầy trật không được kết quả tốt, thật sự đáng tiếc.

Bởi vậy có thể nghĩ, Tạ Chu dám hỏi, tự khi mới bắt đầu, liền chôn mầm móng cảm sát không hài hòa. Tuy rằng cái này không gây trở ngại Tạ gia sau khi Chu Đại soái qua đời, nhanh chóng quét dọn sạch sẽ mấy con cháu dòng bên lão ta, nhận hết thế lực Chu gia. Nhưng con dâu lớn thủy chung không sinh con, sau này đi đến châu Âu, hơn nữa một đi không trở về, cái này thành khối tâm bệnh Tạ Chủ tịch vướng ở trong lòng.

Nhưng lúc này nhi tử đã sớm thành niên, thân địa vị cao, làm cha lại đến khoa tay múa chân hình như không hợp thời lắm. Hơn nữa lấy nhân phẩm đoan chính từ trước đến nay của Tạ Chủ tịch, gia phong chính trực Tạ thị, chủ động mở miệng yêu cầu nhi tử bỏ thê tái thú hơi có chút khó xử. Lấy Tạ Chủ tịch tính toán, đợi nhi tử bên này có ý đồ trước, mình lại răn dạy một phen, cuối cùng miễn cưỡng mà làm, vì kể tử tự, không thể không đồng ý mới được.

Lão ôm chút tâm sự ấy, cứ như hoài xuân âm thầm chờ đợi bên nhi tử truyền ra tin tức. Kết quả hỉ tìn chậm chạp không có, trái lại đợi đến giáng một gậy vào đầu!

131. Quyển 4 - Chương 3

Tạ Chủ tịch chưa bao giờ nâng con hát.

Nạp thiếp là vì quảng tử tự*, cũng là bất đắc dĩ. Lão cả đời vì nước vì dân làm lụng vất vả, bên người dù sao cũng phải có người chăm sóc, như vậy mới có thể trấn an vong thê trên trời có linh thiêng, để bà yên

lòng. Nhưng nâng con hát không giống vậy, chuyện liên quan đến hạo sắc không làm việc đảng hoàng, thân là quốc dân mẫu, Tạ Chủ tịch hoàn toàn không thể làm chuyện như vậy.

*có nhiều con cháu.

Kỳ thật trong tư tâm, lão cũng nghiền ngẫm không ra diệu dụng của con hát. Con trai có quyền rũ mảy, chung quy không bằng con gái hàng thật giá thật, lão có thứ gì, đối phương đều có, như vậy cũng có thể đi làm chuyện cá nước*? Nghĩ đến là ớn lạnh !

*làm tình.

Nếu ngay cả con hát đều không nâng, hiển nhiên đối với nam phong không chút mảy may phạm vào. Nhớ năm đó Ông Triệu Minh được cho là nhất đẳng mỹ nam tử, cùng gã sóng vai đi theo Trung Sơn tiên sinh nhiều năm, lại hướng đến chỉ có tranh đấu gay gắt, lão vừa thấy người liền cảm giác diện mục khả tăng. Báo chí khen Ông Triệu Minh “Mạo nhược hảo nữ*”, lời này đến miệng Tạ Chủ tịch, cũng là chế giễu châm chọc. – Không phải là một tên thổ nhĩ gia ẻo lả sao?!

*mặt như con gái.

Cho nên ngày đó, Tạ Chủ tịch bất ngờ không kịp phòng, chính mắt thấy một màn nghịch tử ở trên sô pha, như ruộng nương một trận kinh lôi, oàng đến hồi lâu lão tỉnh thần lại!

Trong hỗn loạn, lão suy nghĩ hết bài này đến bài khác...

‘ ... Nghịch tử đây là ở trong quân đội lâu quá? Đói bụng ăn quàng? ... ’

‘Thứ kia của nó ngược lại khả quan* ... Hừ, thân thể lớn tốt, nhận của cha mẹ, không dùng ở nổi đôi tông đường, ngược lại dùng làm loại chuyện không có thiên lý nghịch nhân luân* này!! ... Nghiệp chướng a nghiệp chướng!!’

*cao, lớn, to.

*nhân luân: luân lí làm người thời xưa

‘Nói đến cùng, đều do con cháu không hiền! Làm vợ, không sinh không dưỡng, không phụng dưỡng chồng... Nghịch tử nó thường niên bên cạnh không người chăm sóc, nói vậy cũng đều là có khổ tâm... ’

‘ ... ’

Về phần tên nam tử xích thân hỏa thể kia, Tạ Chủ tịch lại chưa từng cẩn thận quan sát. Chỉ thoáng qua, nhìn thấy là một hán tử ngăm đen cao, chẳng biết xấu hổ trần như nhộng. Sau đó hấn ngẩng mặt trượt chân, lộ ra toàn chỗ bần đó, một đồng lông lớn rối bời, thật sự là khó coi chết được!

Cái này trái lại khiến Tạ Chủ tịch thoáng bình ổn một chút tức giận, hai phân đồng tình tự nhiên nảy sinh. ‘Ai... Mấy năm nay cũng là khổ nó ... Ở đất xa xôi này, chỉ có thể dùng tiểu binh thô man bên cạnh tiêu lửa... ’

Vì chút ý nghĩ từ phụ trong đầu, Tạ Chủ tịch quyết định ý kiến, răn dạy nghịch tử một trận rồi để chuyện qua đi. Quan trọng nhất, còn phải lập tức thay nó tìm một hôn nhân khác. ‘Cũng bắt chấp thanh danh đình thê tái thú, bên cạnh luôn phải có người chăm sóc mới tốt... ’

Đáng thương lão một phen từ phụ tâm địa, suy xét cái này rất nhiều, đổi lấy lại là câu.

– Cha, Lý Chủ nhiệm thật là một nhân tài. Nhi tử và hấn quen biết nhiều năm, luôn thực coi trọng nhân phẩm tài cán của Lý huynh.

...

Khi nghịch tử nói lời này, lại là vẻ mặt thần nhiên không cần thiết! Mà Lý Chủ nhiệm kia thì đứng ngây ở đó, mặt hướng lão, vẻ mặt thất kinh. Nếu không có nghe sai, hấn vừa mới vừa mới nói một câu.

– Đ*** cha người!

Người này, vậy mà chính là nhân tài Cộng đảng mình luôn luôn tính toán muốn lôi kéo!

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên, Tạ Chủ tịch khiếp sợ đến không biết làm sao... Trong mảnh mờ mịt, trong đầu lão đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ. ‘Trường Giang sống sau đê sống trước, ta quả nhiên già rồi!’

132. Quyển 4 - Chương 4-1

Y Tạ Chủ tịch chứng kiến, Lý Hồ người này sâu không lường được.

Hắn thân là tài tướng Cộng đảng, cam nguyện bỏ tư thái đi làm bậc chuyện bỉ ổi này, tâm cơ sâu, thủ đoạn ngoan đúng là hiếm thấy! Xem thái độ nghịch tử, còn dường như rất hưởng thụ...

Nhưng một tên đàn ông trưởng thành mù con mắt, có tư sắc gì đáng nói? ... Hay là, nghịch tử kế hoạch tương kế tựu kế, trái lại làm lời kéo hắn lại?

Lão tận tình khuyên bảo, nhắc nhở nghịch tử không thể sơ suất, cẩn thận muốn đánh nhận, lại bị đại nhận mỗ mỗ.

Đáng giận nghiệp chướng lại ở trước mặt lão giả ngây giả dại, lại còn nói.

– Nếu con quân không được, không phải còn có cha sao. Nếu hắn có dị tâm, cha cứ ẩn gia pháp xử trí, thay ta giáo huấn!

Đáng giận! Nghiệp chướng này nếu không phải bị điên, đó là cố ý đối nghịch với lão, nói bừa bãi mê sảng chọc tức lão!

Trong tư tâm, Tạ Chủ tịch cho rằng cái thứ hai có khả năng lớn hơn. Nghịch tử hoang đường quen, còn có thể thật bị đàn ông mê hoặc hay sao? Chẳng qua là cố ý nói chút lời không nhân luân*, muốn tức chết người làm cha nó là lão mà thôi.

*nhân luân: luân lí làm người thời xưa.

Cha con là oan nghiệt kiếp trước, Tạ Chủ tịch đã sớm nhận mệnh. Cho nên cũng chỉ có thể tự trấn an bản thân, không cần đem mấy lời mê sảng này để ở trong lòng. Mãi đến...

Nghịch tử bị tên Cộng đảng cho ăn đau khổ, không chỉ quân quyền bị đoạt, thiếu chút nữa ngay cả tính mạng đều không giữ được!

Lão chống quải trượng xông vào văn phòng Ủy viên trưởng, vỗ bàn, vừa đối với chân dung Trung Sơn tiên sinh gào khóc rống, vừa uy hiếp cùng với Ưông Triệu Minh liên hợp, lúc này mới nghĩ cách cứu viện nghịch tử trở về.

Sau đó mỗi khi nhớ tới bộ dáng nghịch tử đầy người là máu nằm trên mặt đất, nghĩ đến thiếu chút nữa mình liền người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, Tạ Chủ tịch lòng vẫn còn sợ hãi.

Cho nên nói, làm phụ mẫu, đó là có tâm nắm không xong. Đợi sau khi nghịch tử xuất viện về nhà, lão lại thêm một nỗi tâm sự.

Đoạn ngày vừa mới về nhà đó, nghịch tử suốt ngày ở trong phòng, kiệm lời ít nói. Mới bắt đầu lão nghĩ nghịch tử là trên chính trị bị đả kích, cho nên chưa gượng dậy nổi, khi đang định giảng đạo lý lớn “Thiên tương hàng đại nhậm vu tư nhân dã*” cho thông suốt, thuyết giáo một phen thì nghịch tử đột nhiên lại chuyển tính.

*Câu này ý người tài luôn có sứ mệnh của mình nên trời trao những thử thách khó khăn gian nan để họ trui rèn, mài giũa, tôi luyện ý chí, nâng cao tài năng bản thân.

Suốt ngày ở bên ngoài giao thiệp, bạn gái một người tiếp một người đổi, nhưng lại đều không phải là ăn chơi đàng điếm đùa chơi. Lão lặng lẽ nhìn, nghịch tử tựa hồ đối mỗi đoạn quan hệ đều là mang thái độ nghiêm túc, nhưng bắt đầu mau, chấm dứt cũng mau.

Nó tựa hồ là ghen khí, bày ra một bộ tư thế muốn lập tức tìm được người tri tâm, nhưng mỗi lần đều thất vọng, vì thế bận rộn không ngừng lại đem ánh mắt chuyển đến trên người vị tiếp theo.

Mãi đến một ngày, Tạ Chủ tịch nhìn thấy nghịch tử ngồi trên ghế dài trong hoa viên, em gái 17 tuổi chải hai cái bím tóc của nó, sà vào cạnh nó, trẻ con hỏi.

– Tam ca, lớn lên em làm vợ anh được không?

Lúc ấy nghịch tử xoay người, sờ sờ đầu cô em gái nhỏ.

– Tam ca có vợ rồi.

– Ô, vợ anh ở đâu? Sao em chưa từng thấy chứ?

– Hấn giận Tam ca, cho nên không ở bên Tam ca.

– Ô, sao chị ấy lại giận anh ạ?

– Bởi vì Tam ca đoạt đường đi của hấn, còn làm đau tay và mắt hấn.

– À...

Tạ Chủ tịch thầm nghĩ một tiếng không ổn, nghịch tử đây là nói ai?!

133. Quyển 4 - Chương 4-2

Tạ Chủ tịch nghiêm mặt đen ở bên cạnh như hổ rình mồi rình coi nửa ngày, mới rời đi.

Quay người lại, thì gặp bà Năm sang cung thỉnh dùng cơm. Lão một bụng sầu lo, lập tức tìm được nơi trút ra, mắt mờ trừng trừng hướng về phía bà vợ bé giận dữ mắng mỏ một tiếng.

– Ăn cơm?! Ở đâu còn có tâm tư mà ăn cơm?! Bà ngược lại nhìn xem, người lớn như vậy, không con cái, cô độc một mình, cứ ngồi xồm trong nhà phụ thân chướng mắt! ... Cũng không có ai quan tâm thu xếp một cái, quả nhiên là trẻ con không mẹ không có ai đau lòng mà!

Bà Năm tuổi xấp xỉ với Tạ Viễn, thường ngày trong nhà đối với vị Tam thiếu gia đại danh鼎鼎 luôn là thật cẩn thận lấy lòng trả lời, chưa bao giờ nghĩ tới phải làm sao đi “Đau lòng” “Trẻ con không mẹ” này. Giờ phút này không đầu không đuôi bị quở trách, nhất thời đứng ở đó ngẩn ngơ.

Nhưng bà luôn là người lanh lợi, sau một lát suy tư liền đã ngộ đạo, lúc này quyết định “đoái công chuộc tội”, vì thế hấp tấp xã giao khắp nơi.

Bà có một vòng giao thiệp, đều là gia quyền cao quan danh môn trong thành Nam Kinh. Tin đồn Tạ Tướng quân muốn thân cận tái thú vừa tản ra, thì có những phu nhân bình thường chướng mắt thân phận vợ bé của bà không qua lại với bà, cũng gián tiếp nhờ người truyền đạt tin tức. Không bao lâu, lại định ra một tờ danh sách thật dài.

Bà Năm nắm tờ danh sách này, cẩn thận lựa ra vài vị thực nữ gia thế, tài mạo đều xuất chúng, đến bàn bạc với Tạ Chủ tịch. Nhưng không nghĩ tới là, Tạ Chủ tịch bên này cũng đã có người chọn.

Tướng phu nhân nhờ người truyền lời, cháu ngoại gái bảo bối của mình, tuổi đã không nhỏ, hãy còn khuê nữ, thật có chút xứng với Tạ Tướng quân.

Một ngày nọ, bà Năm nghe trộm được cuộc đối thoại của cha con hai người.

– Nghiệp chướng! Mày còn có gì bất mãn? Mày xem người mày để ở trong lòng... Mạnh Nhị tiểu thư nơi nào không hơn nó gấp trăm lần?! Mày nói thử xem, nó rốt cuộc có chỗ gì tốt, có thể mê hoặc tâm trí của mày, làm mày thiếu chút nữa bị mất cái mạng còn nhớ mãi không quên?!

– Việc này không liên quan tới hần... Khi nhĩ tử ở bên hần, không nghĩ tới chỗ tốt của hần. Nay tách ra, cũng không nhớ kỹ chỗ xấu của hần...

Nói đến nơi đây, bà Năm thấy Tạ Viễn khẽ cười cười.

Hần nâng chân, nghiêng tựa vào sô pha, ánh mắt nhìn về phía mặt đất, trong nụ cười có một sự phiền muộn nói không nên lời, giọng nói lại là vô cùng kiên quyết thậm chí lạnh khốc.

– Chúng con gặp lại đó là sai, sau này lại lỗi mắc thêm lỗi... Một đoạn nghiệt duyên mà thôi. Trong đó được mất, đều trị không được nhớ mãi không quên. Nhĩ tử không hận hần, cũng không nhớ hần nữa, cùng người khác bên nhau hay không, đều không liên quan đến hần.

Đi Năm nghe xong, không khỏi trong lòng nghĩ. ‘Ôi chao, ngoài miệng nói càng cứng, mới càng vào trong lòng đi... Đây rốt cuộc là tiểu thư nhà ai, có thể mê hoặc vị này của chúng ta... Con gái từ con đường đứng đắn ra, sợ không có bản lĩnh lớn như vậy... Hay, đó là cô gái trắng hoa.... Khó trách lão nhân ở đó thối rêu trừng mắt.’

134. Quyển 4 - Chương 5

Ép duyên bất thành, Tạ Chủ tịch giận dữ.

– Nghịch tử đây là muốn đối nghịch với ta. Mạnh gia tiểu thư có không tốt, cũng là con gái hàng thật giá thật! Nàng có thô man đến mấy, còn có thể thô man hơn tên Cộng đảng đó?! Mà thôi mà thôi, về sau mấy việc vợ vắn này, lão nhân ta không nhúng tay vào nữa!

Lão đối lại khổ người bên cạnh. Ngoại trừ đầu sỏ dường như không có việc gì ra, các bà vợ bé và nhóm con trai gái khác đều thật cẩn thận sống, e sợ bị Tạ lão gia tử nắm được lỗi, vô tội làm chỗ trút giận. Bao gồm luôn bay nhảy Tạ Thất thiếu gia, một đoạn thời gian đó đều bớt phóng túng rất nhiều, thậm chí còn cắt giảm số lần ra ngoài khiêu vũ đánh bài, giao tế chơi đùa!

Cũng may không lâu sau, biến cố “7/7”* bùng nổ, đôi phụ tử oan gia này tâm tư nhất tề chuyển dời đến mặt quốc sự, rồi cứ thế tốt lên, suốt ngày tụ một chỗ thương nghị đại kế, báo động mới tuyên bố giải trừ. Sau đó Tam thiếu gia thân là chiến khu Tư lệnh Trưởng quan, đi xa tiền tuyến, lão gia tử ở hậu phương bận rộn đại kế, trong nhà mọi người từ đó hoàn toàn giải phóng. Các bà vợ bé lại bắt đầu trang điểm xinh đẹp hẹn đánh bài, Ngũ thiếu gia lại tổ chức “Phấn tiên xã”, Thất thiếu gia cũng khôi phục thói quen sinh hoạt ngày đêm điên đảo, ra trẻ sớm về quá khứ.

*sự kiện cầu Lư Câu (7/7/1937) Quân I Nhật Bản để quốc TQ đóng quân ở gần huyện Uyển Bình của Trung Hoa Dân quốc Bắc Bình thao luyện, ban đêm lấy cớ quân Nhật Bản có lính mất tích yêu cầu vào thị trấn Uyển Bình điều tra. Trung Hoa Dân quốc cự tuyệt, sớm 8/7 vào thị trấn Uyển Bình và cầu Lư Câu phát động tấn công.

Chiến sự liên tiếp thất bại, mất thấy đô thành Nam Kinh không giữ được, chính phủ Quốc dân tuyên bố Trùng Khánh là thủ đô thứ hai. Tạ Chủ tịch ở Tân Vân sơn mua một đại trạch viện, trước tiên đưa gia quyến qua hết, bên người chỉ để lại bà Năm sủng ái nhất, mang theo đôi trai gái bà sinh ra, cùng đi theo đại bản doanh rút đến Vũ Hán.

Ngày đó, bà Năm ra ngoài đánh bài trở về, đang tại cửa sổ gặp được Lưu Bí thư bên cạnh lão gia tử. Bà chưa từng thấy Lưu Bí thư bộ dáng thất kinh như thế.

– ...Làm sao?

Lưu Bí thư sắc mặt trắng bệch, nhìn nhìn bà, hạ giọng nói câu.

– Bà Năm mau vào trông lão gia tử đi... Tốt nhất bảo bác sĩ riêng tới chuẩn bị, để ngừa vạn nhất...

– Đây là làm sao?! ... Lưu Bí thư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!

– Vừa mới nhận được tin tức..... Thiếu gia của nhà chúng ta... Tư lệnh mất rồi!

...

Dì Năm lặng yên không một tiếng động đi vào phòng sách, chỉ nhìn thấy Tà lão gia tử vẫn không nhúc nhích, như tượng đất ngồi đó.

Bà giật giật môi.

– Lão gia tử...

Tà lão gia tử chậm rãi xoay đầu lại, ngậy ngốc nhìn bà một cái.

– Đi ra ngoài.

Rồi chậm rãi quay đầu đi.

Bà im lặng không lên tiếng rời khỏi cửa, xoay người sai người đi tìm lão gia tử bác sĩ Vương thường dùng.

– Bảo ông ta mang theo hành lý lại đây, ở bên này, để ngừa lão gia tử tùy thời có nạn nhất...

Sau khi ổn định đi, bà Năm yên lặng ở trong lòng tính toán. ‘Lại nói, vẫn là lão Tam tại, đối với Thuần nhi Tranh nhi tốt nhất... Tuy nói hẳn là trưởng tử, đương nhiên lên hàng đầu. Nhưng tiền tài quyền thế của chính hắn đều có, không hẳn sẽ so đo với những đứa nhỏ... Thuần nhi còn nhỏ, nạn nhất lão gia tử có không hay xảy ra, lão Ngũ hoặc là Lão Thất đương gia, một là một sách, một người là... Ai, vốn nghĩ cho dù mai sau lão gia tử mất, còn có thể dựa vào Tam ca bọn họ ... Giờ làm sao mới tốt đây?’

Lại chuyển ý nghĩ, hồi tưởng lại năm trước khi sinh nhật bà, Tà Viễn mỉm cười gọi bà “Dì Năm”, đưa qua một đôi vòng tay phỉ thúy, không khỏi một tiếng kiêu thán*, trong lòng một trận ngơ ngẩn.

*tiếng than mềm mại, yêu kiều.

...

Tà Chủ tịch vẫn chưa có chuyện không hay xảy ra như mọi người bên cạnh lo lắng. ‘Lão thiên gia muốn nhìn Tà Chấn Sơn ta cười nhạo, ta liền không để ông như nguyện!’

Lão cười lớn trả lời Ủy viên trưởng tiến đến thăm hỏi.

– Nhân sinh tự cổ thù vô tử, lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh* ! Ta Tà Chấn Sơn có con như thế, hà bì chi hữu*?! Hahahaha.

*Xưa nay hỏi có ai không chết?

Hãy để lòng son chiếu sử xanh

*có gì mà buồn. Câu này thấy để Hán việt hay hơn nên mình để vậy.

Âm thầm, Tà Chủ tịch cũng cố gắng đánh tinh thần lên, có ba việc chưa xong, lão chết không sáng mắt. Một là muốn tìm về thi thể nhi tử, để nó xuống mồ vi an. Hai là muốn đem sự tích anh dũng quang huy của nhi tử tuyên truyền rộng khắp Quốc dân, để mọi người đều nhớ rõ anh hùng dân tộc Tà Tướng quân, bích huyết đan tâm*, chính khí trường tồn; Ba là muốn hiểu rõ, nhi tử chết đến cùng là vì sao. Sao lại không rõ không ràng chạy đến địa bàn quân Nhật trúng mai phục?!

*lòng trung thành, trung nghĩa đổ máu vì sự nghiệp chính nghĩa.

Hai tin tức đồng thời truyền đến. Một là có quân thống đặc công chính mắt thấy thi thể, chứng thực không phải là Tà Viễn. Hai là Tà Viễn tự mình đến Tổng bộ xsj Hoàn Nam, là quân sự Phó Ủy viên Lý Hồ yêu cầu.

Tà Chủ tịch giám quả tượng cả giận nói với Lưu Bí thư.

– Đáng kiếp!! Nghiệp chướng!! Tự làm tự chịu!! Sao nó không chết luôn đi?! Chết luôn mới tốt!!

135. Quyển 4 - Chương 6-1

Vô luận con cái hoang đường thế nào, làm cha mẹ chung quy là cuồng dại một mảnh. Tạ Chủ tịch có phần nộ đấy, cũng không thể không lãnh tĩnh xuống, tự mình đi tìm tên họ Lý Cộng đảng, để hỏi đến tột cùng.

Họ Lý biểu hiện trái lại là thành thật, một bộ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*. Tạ Chủ tịch vừa nghe, vừa nghiền ngẫm thật giả trong lời nói của hắn. ‘Nhìn qua ngược lại là thực lo lắng sinh tử của nghịch tử, nhưng tên này tâm cơ thâm trầm, sao biết hắn có phải đang diễn trò hay không.’

*biết gì nói vậy.

Hắn trong lòng đối với đứa này tức giận vô cùng, ở mặt ngoài cũng không đến mức “lá mặt lá trái”, để lão dễ đi hỏi thăm tin tức.

Họ Lý ôm ca tráng men bản hề hề, vừa “Hức, hức” nắc, vừa đầy mồm nhận lời.

Tạ Chủ tịch nhìn thấy hắn liền phiền lòng, lại ngó ngó một vòng bản ở mép tráng men ca, càng không muốn vươn tay ra chạm vào. Kiên nhẫn đàm xong chính sự với hắn, một miệng nước trà cũng không uống, liền nghiêm mặt cáo từ đi ra.

Ngồi ở trên xe, Tạ Chủ tịch phần nộ nói với Lưu Bí thư.

– Đồng ý thật rất nhanh... Đồ không biết liêm sỉ, ai biết đáng tin cậy hay không!

Lưu Bí thư cùng khuôn mặt tươi cười.

– Chủ tịch ngài lão nhân gia thư giãn một chút. Theo ty chức thấy, Lý Ủy viên đó ngược lại là đối với Tư lệnh nhà chúng ta rất có vài phần tình nghĩa, chắc là có thể tận tâm hỗ trợ.

Tạ Chủ tịch đem âm điệu cất cao ba độ.

– Tình nghĩa?! Bán...

Lão vốn định nói. “Tình nghĩa bán mông?!” Nhưng nói đến bên miệng, cảm giác rất là bất nhã, lại đổi thành.

– Không có thiên lý nghịch nhân luân*, nam đạo nam xương, có tình nghĩa gì?!

*luân lí làm người thời xưa.

Lưu Bí thư nâng kính mắt, ôn tồn nhỏ nhẹ khuyên giải an ủi nói.

– Ngài lão nhân gia xin bớt giận Cui chùng phá hư thân mình..... Kỳ thật theo ty chức thấy, đây vốn không tính là chuyện gì...

Tạ Chủ tịch chống quải trượng nhìn ông một cái.

– Người có ý gì?

Lưu Bí thư nâng kính mắt.

– Ty chức cảm thấy chuyện này không có gì lớn ... Giữa nam nhân, nếu như can đảm tương chiếu*, hiển nhiên có tình nghĩa trong đó. Nhớ năm đó đào viên tam kết nghĩa, Quan Vân Trường ngàn dặm đi đan kỵ, không phải là vì Lưu đại ca của ông ta? ... Cái này với Lý Ủy viên Tư lệnh chúng ta là giống nhau, chẳng qua hai người thường niên đều ở trong quân, bên cạnh không có nữ sắc, nên lại gần lại nhau giải muộn mà thôi... Nếu năm đó, Lưu Huyền Đức không có Tôn phu nhân bên cạnh, ai biết giữa huynh đệ bọn họ, có thể cũng có việc này hay không chứ... Cho nên nói, loại chuyện này, ngài không cần tích cực... Nếu ngài không đem nó làm hồi sự, vậy chuyện gì đều cũng không có...

*đối xử chân thành với nhau.

Tạ Chủ tịch “Hừ” một tiếng, giậm giậm quải trượng.

– Quan Vân Trường?! Hắn cũng xứng?! ... Thực thâm nghĩa khí như vậy, làm sao có thể bán bạn cầu vinh!

– Ty chúc ở một bên quan sát, Lý Ủy viên nhìn thấy mặt ngài lão nhân gia, ngược lại là nơm nớp lo sợ, hơi có chút vẻ xấu hổ. Như là cũng biết mình sai lầm rồi, trong lòng áy náy không thôi. Nếu như thế, ngài lão nhân gia luôn luôn khoan hồng độ lượng, chắc chắn không đành lòng không cho hắn lấy công chuộc tội...

Lưu Bí thư buổi nói chuyện, Tạ Chủ tịch thấy có chút hữu lý.

‘Loại chuyện này, vốn không thể nói được... Đợi thêm hai năm, nghịch tử lại cưới vợ, tự nhiên liền tan thành mây khói ...Cứ nói, thật dẫn hắn lên con đường tà đạo, đây mới là khéo quá hóa vụng... Cứ theo kế này, ngược lại là lung lạc tên Cộng đảng kia, để hắn tận tâm tận lực mới quan trọng nhất.’

Vì thế chờ qua thêm mấy ngày, Lý Hồ thăm dò được tin tức, vội vàng gọi điện thoại tới là lúc, Tạ Chủ tịch trả lời quả thực có thể nói hòa ái.

Lý Hồ được Tạ Chủ tịch khen một trận, nhận được cổ vũ lớn, đương nhiên cho rằng Tạ Chủ tịch sắp sửa phái ra đội ngũ doanh cứu, sẽ tính mình một phần.

136. Quyển 4 - Chương 6-2

Tạ Chủ tịch đối với việc Lý Ủy viên bỏ xuống chức vụ bên Cộng đảng, trái với kỷ luật, quyết đoán đến bên lão không có vẻ mặt gì tốt.

Tình hình này như lửa đại cô nương bỏ trốn, bước ra bước này, vốn còn phải dụ dỗ lửa gạt, giờ xem đều có thể bỏ, lại vừa lúc nhân cơ hội này lập quy củ.

Đương nhiên, cũng không thể làm quá, nếu không đại cô nương bị bức nóng nảy, bất cứ giá nào bị cha mẹ trách phạt, cũng có thể chạy về nhà.

Bởi vậy có thể thấy được, tại con đường bỏ trốn, Tạ Chủ tịch quả thật rất có tâm đắc.

Giờ phút này, lão đoan đoan chính chính ngồi trên ghế thái sư gỗ Tử đàn trở hoa, cúi đầu lật xem một quyển Tư Trì thông giám, không nhìn Lý Ủy viên một cái.

Đối phương quả nhiên có chút sốt ruột.

– Tại sao không mang ta theo?! Tin tức quan trọng nhất vẫn là b... Ta hỏi thăm ra! Ta chính là hao lão khí lực lỗ mũi trâu, phải người đem phạm vi cả trăm dặm hỏi thăm khắp nơi... ”

‘Thái độ này... Quả thật đối nghịch tử có hai phân tình nghĩa.’ Tạ Chủ tịch trong lòng về râu gật đầu, ngoài mặt lại bất động thanh sắc, chỉ nhìn chằm chằm quyển sách.

– Lý Ủy viên vất vả rồi... Tạ mỗ ở trong này tạ ơn! Nếu tin tức đã dò la ra, còn lại ... Đó là chuyện của chính phủ Quốc dân, cũng là chuyện Tạ mỗ gia ta! Tóm lại... Không có liên quan gì với Lý Ủy viên!

Mặt đũa đỏ nóng đỏ bừng.

– Người! ... Người qua sông đoạn cầu!

Đến lúc lập uy rồi. Lão buông quyển sách, ngẩng đầu, giọng nói nâng thật dài.

– Lão xược! Luận công, lão phu là Chủ tịch tiền nhiệm chính phủ Quốc dân ... Luận tư, ta là phụ thân của Tạ Viễn... Người dám nói chuyện như thế với lão phu?!

Luận công, Lý Hồ bây giờ còn là Cộng Sản đảng viên, chính phủ Quốc dân tiền Chủ tịch chính là giai cấp áp bức phản động cần phải kiên quyết lật đổ; Luận tư, cha sinh ra cầm thú, vậy đó là cầm thú không bằng! Nói chuyện thế này quả thật quá lịch sự, hắn thực hèn là xắn tay áo, quyết đoán xuất ra bản sắc mới đúng.

Nhưng không biết vì sao, nghe xong lời này, Lý Hồ lại không tự chủ mặt đỏ lên. Hắn ở trước mặt Tạ Chủ tịch, luôn tức không nổi.

Có lẽ là bởi một màn lần đầu gặp khi đó, liền xích thân lửa thể* rơi xuống hạ phong, cũng có thể là vì cảm thù đến nay tằm tích không rõ, sinh tử khó lường ...

*trần truồng.

Lão thiên gia luôn trêu người. Chẳng bao lâu, hấn một lòng mưu đồ báo thù, nhưng không thể nào xuống tay. Hiện giờ, chỉ là tùy tiện lấy một cái cớ, muốn gặp mặt tên đó mà thôi, lại suýt nữa đưa hấn vào chỗ chết.

‘Xú lão đầu đáng giận! Nhưng so sánh nhau, lão thiên gia lại càng là đồ không hay ho! ... ’

Bỏ mặc Lý Hổ đứng ngây ở đó, tràng diện có chút xấu hổ, Lưu Bí thư đứng lúc tiến lên một bước.

– Chủ tịch, Lý Ủy viên đây cũng là lo lắng thiếu gia, quan tâm sẽ bị loạn... Ngài không cần so đo với hấn.

Tạ Chủ tịch theo trong lỗ mũi hừ một tiếng.

– Hừ, hấn lo lắng?! ... Lão phu thật không rõ, nghiệp chương nó chết sống, lại có gì can hệ gì đến hấn ta?! ... Hấn ta lo lắng cái gì?!

Lưu Bí thư cười theo.

– Chủ tịch, xem ngài lão nhân gia ngài nói... Lý Ủy viên đây, không phải là hảo bằng hữu với thiếu gia chúng ta sao...

Tạ Chủ tịch mắt phong không chút sứt mẻ, chỉ dùng khóe mắt một đường dư quang thoáng quan sát Lý Hổ, cười lạnh một tiếng.

– Hảo bằng hữu? Có hảo bằng hữu như vậy?! Hảo một hồi, nghiệp chương ném trong tay quân quyền, lại bồi thêm nửa cái mạng! ... Chẳng mấy chốc gặp mặt, còn lại nửa cái mạng cũng nhanh không...

Lão nói còn chưa dứt, bị Lý Hổ một tiếng rống to cắt đứt.

– Chuyện giữa bố với hấn, ông biết quái gì!! Tóm lại, bố phải cứu hấn, không đi không được!

Hấn không quan tâm rống xong, tạm dừng xuống, mắt thấy hai người trước mặt mở to bốn con mắt, vẻ mặt khiếp sợ, không khỏi nuốt nước miếng, khí thể lập tức héo rũ xuống.

– ... Bá phụ, ta là thật tâm muốn đi cứu hấn ... Phải thế nào mới bằng lòng để ta chỉ huy doanh cứu đội, ngài chỉ một con đường đi...

...

Một lúc lâu sau, Tạ Chủ tịch mở miệng. Lại không phải nhắm phía Lý Hổ, mà là quay mặt đi, bảo Lưu Bí thư.

– Anh đi ra ngoài trước. Lão phu có chuyện muốn nói một mình với Lý Ủy viên.

Lưu Bí thư bất động thanh sắc gật gật đầu. Ông cười tủm tỉm vỗ vỗ Lý Hổ bả vai, thấp giọng nói. –

Ngài là hảo bằng hữu của thiếu gia nhà tôi, ở trong lòng lão gia tử, cũng liền như nhi tử của mình. Lời lão nhân gia ông ấy nói, tất nhiên đều là vì tốt cho các người.

Nói xong câu này, ông liền ra khỏi cửa, yên lặng khép cửa lại.

Tạ Chủ tịch nâng chung trà lên, nhẹ hớp một ngụm, rồi đoan đoan chính chính đặt lại trên bàn. Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Lý Hổ, ánh mắt sáng quắc.

– Lão phu muốn biết, Lý Ủy viên đối nghịch tử của ta, rốt cuộc có tình nghĩa trong lòng hay không?!

Lý Hổ mặt nóng đến chừng muốn chảy ra máu, nhìn thẳng về phía Tạ Chủ tịch... Nửa ngày, dường như bất cứ giá nào dường như gần nhẹ một tiếng.

– Nhi tử đó của lão cũng không phải thứ gì tốt! Nếu bố không hữu tình với hấn, còn vội vàng cứu hấn cái rắm!!

137. Quyển 4 - Chương 6-3

Tạ Chủ tịch ở trong lòng nhú nhú mây. ‘Thô bỉ. Tình nghĩa và tình cảm cũng không phân rõ.’

Nhưng lão mặt ngoài lại như không có việc gì gật gật đầu.

– Nếu Lý Ủy viên giữa nghịch tử của ta là có tình nghĩa, vậy lão phu làm cha, liền mặt dày tính khoản nợ này với Lý Ủy viên ...

Nói tới đây, lão vận một hơi dài, hai mắt đột nhiên trợn lên, trong mắt tinh quang đều hiện, chòm râu trắng tấp vểnh lên trên, một hơi không chút nào tạm dừng, câu liên tiếp lớn tiếng chất vấn.

– Xin hỏi Lý Ủy viên người có biết hay không, Chaha’er từ biệt, nghịch tử nhờ người ban tặng, quân tâm tan rã, binh bại như núi?! Lại xin hỏi Lý Ủy viên người có biết hay không, nó vì thân này rơi vào nhà ngục, thậm chí là bị thương nặng đến mạng như chỉ treo chuông?! Lại xin hỏi Lý Ủy viên người có biết hay không, mấy năm qua nghịch tử đối với người chỉ có bận lòng, lại không hề câu oán hận?! Vẫn xin hỏi Lý Ủy viên người có biết hay không, chỉ vì một cú điện thoại của người, nghịch tử hiện nay liền sinh tử không rõ?! Cuối cùng, muốn hỏi Lý Ủy viên người có biết hay không... Kể làm cha, nhìn thấy nhi tử bị bạn thân bán đứng phản bội, trải qua sinh tử khó dò, nôn nóng đau thương trong lòng, không phải mấy lời có thể nói rõ, quả là thâm sự lớn nhất nhân gian?!”

Nói tới đây, Tạ Chủ tịch thở phào một cái, một tiếng thở dài, hai mắt khẽ nhắm, nhìn xuống mặt đất, chính là một bộ biểu tình thê thiết đau xót đến cực điểm.

Lý Hồ lúc đầu còn nóng lòng muốn phản bác, sau lại nghe được từ sau khi từ biệt Tạ Viễn ở Chaha’er chỉ thiếu chút đi đời nhà ma, liền kinh ngạc quên mở miệng. Lại nghe nói vài năm này cảm thú đối với mình vẫn còn bận lòng, không một câu oán hận thì vẻ mặt có chút ngẩn ra. Đợi Tạ Chủ tịch một hơi nói xong, hồi lâu, hần cúi đầu, mới áp úng mở miệng nói.

– Đ***... bố...

Hần là muốn nói. “Bố quả thật không biết...” nhưng... Nếu sớm biết, liệu có không làm không?!

Hần là lão gia môn*, không phải nữ biểu tử*, không thể cam tâm tình nguyện đi theo cừu nhân, còn để hần ngủ... Cũng không biết sao, lúc này trong đầu hiện ra lại là cái dáng cười híp mắt của cảm thú.

– Ai nói Tam gia chỉ ngủ gái điếm, còn không thể ngủ với vợ ta?

*đàn ông

*gái điếm.

...

Hần cắn chặt răng, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tạ Chủ tịch.

– Bá... Bá phụ, là ta sai rồi. Ta... Ta nhất định đoái công chuộc tội, mang nhi tử ngài sống sờ sờ về! Xin ngài cho b... Ta một cơ hội!

Tạ Chủ tịch dĩ nhiên trong lòng vê ru mà cười, biểu tình trên mặt lại thê lương. “Haiz... Sinh tử du quan*, người bảo lão phu làm sao có thể yên tâm tin tưởng...

Lão vừa thở dài, vừa cầm lên tách trà trước mặt ...

*liên quan đến chuyện sống chết.

Lý Hồ cắn răng quan sát bốn phía, chỉ thấy một cái Đoan Nghiễn* đặt trên bàn, vì thế bước lên...

*nghiên mực Đoan Khê – một loại nghiên mực nổi tiếng sản xuất ở vùng Đoan Khê, huyện Cao Yếu, tỉnh Quảng Đông, TQ.

Hắn vốn định cầm lấy, đập nghiền mực vào đầu mình, đập hấn đầu rơi máu chảy! Đập hấn chân can liệt đảm!!

Nhưng Đoan Nghiễn dày, trọng lượng nặng, hấn lại lập tức cầm không lên*. Vì thế ánh mắt lại đảo qua... Vươn tay đi, đem tách trà trên tay Tạ Chủ tịch cướp lấy, đập mạnh vào đầu!

*Nếu ai đã quên thì hai tay Tiểu Hồ đã bị phế, không cầm được vật nặng.

...

Không có xuất hiện cảnh đầu rơi máu chảy như trong dự đoán, trên tay chung quy là thiếu một chút hơi sức.

...

Tạ Chủ tịch há miệng, nhìn thẳng về phía Lý Hồ, chòm râu hoa râu run run ...

Trên đầu đồ đó là tách trà lão yêu quý nhất, lá trà và nước trà từ hai má hấn chảy dọc xuống cổ... Hắn mở miệng. “Ha ha” cười gượng hai tiếng.

– Bá phụ, nếu bố không thành tâm, liền giống như cái tách này...

Tạ Chủ tịch run run một cái, trong lòng rên rỉ. ‘Mày... mày kỹ nữ... ’

138. Quyển 4 - Chương 7-1

Tạ Chủ tịch già đi.

Một năm trước sau lần bị trúng gió, thân thể liền rớt cuộc không thể phục hồi như cũ, đầu choáng mắt hoa ngồi ở trên ghế mây, lão biết rõ mình sắp gần đất xa trời rồi.

Ngoài hành lang gấp khúc tí ta tí tách tích hạt mưa rơi, lão ngồi ở đó, ở trong vườn ẩm ướt nền đất bàn đá xanh, trong lòng tính toán nên đem hậu sự bàn giao xong mới được.

Mấy đứa con của bà Sáu với bà Bảy còn nhỏ, cho dù để lại tài sản đầy đủ, mai sau chăm sóc còn phải dựa vào mẹ đẻ bọn họ. Hai bà này giờ đều còn trẻ, khó bảo đảm sẽ không tái giá... Dù sao cũng phải dặn dò các bà, vô luận thế nào, bảo con cái đọc sách, cố gắng tiến tới mới quan trọng.

Bà Năm là người thông minh, làm việc làm người ta yên tâm. Đôi trai gái của bà cũng đều thông minh hiểu chuyện, có lẽ không cần mình bận tâm nhiều.

Bà Tư chết sớm, nhưng lão Cửu lão Thập đều đã thành người, hai huynh đệ suốt ngày Tiêu không rời Mạnh, nói vậy có thể chăm sóc lẫn nhau.

Bà Ba là không để người bớt lo nhất. Hơn nữa thằng Lão Thất! ... Cứ ăn chơi đàng điếm như vậy, không biết tương lai sẽ thành cái gì nữa! ... Haizz, con cháu đều có phúc con cháu, cũng quản không được nhiều mấy cái này...

Bà Hai ngược lại là thành thật, lão Ngũ đại sự không làm được, thủ thành* chắc hẳn không đáng ngại... Ngũ Trân các gì đó đều để lại cho nó đi, nó hẳn là có thể trông nom ổn thoả... Nếu không, để lại trong tay nghịch tử, tên trong nhà* của nó... Không công đập hư thứ tốt của ta!

*giữ gìn cái đã có. Trong này ý nói sản nghiệp.

*vợ.

Trên mặt đất ngoài hành lang gấp khúc, giữa khe hở bàn đá xanh đang mọc ra chút chút cỏ tươi màu xanh, lúc này là tháng ba Kim Lăng, mưa thuận gió hòa. Tạ Chủ tịch cô độc nhìn chăm chú tất cả những thứ này, trong lòng là khổ tâm hơi chua.

Không yên lòng nhất, chính là thằng nghịch tử ...

Còn nhớ rõ nghịch tử mới trước đây, ôm nó đi ra cửa mua mút quả ghim thành râu... Mùa đông ngồi bè tuyết... Đó là chuyện bao lâu trước?

Chỉ chớp mắt liền trưởng thành. Lại chỉ chớp mắt, ngay cả nó đều thấy già đi... Haiz, vẫn là không có con cái... Nó là quyết tâm, liền hòa người như vậy qua một đời... Nhưng hai tên đều là đàn ông, tương lai không có người tổng chung* ... Không được, ta phải làm chủ, bảo lão Ngũ đem lão Tam trong nhà nó làm con thừa tự cho nghịch tử mới được!

*chăm sóc người thân trước lúc lâm chung.

Tạ Chủ tịch run run rẩy rẩy từ trong trường sam lấy ra cái khăn tay, xoa xoa mắt. ‘Nếu ta đi, thì còn lại mình nó... Cái tên trong nhà nó có nháo ra chuyện gì, cũng không có người nhìn chăm chăm quản ... Biết lạnh biết nóng thì không cần nói... Suốt ngày vì quốc sự hao phí tâm lực, về nhà càng là khó chống cự... ’

Tạ Chủ tịch càng nghĩ, càng cảm thấy nhi tử bơ vơ lạnh lẽo, khiến người làm cha như lão nóng ruột nóng gan, thật là không yên lòng...

...

Cửa trạch viện, một chiếc xe hơi Cadillac màu đen ngừng lại.

Phó quan ngồi ở vị trí phó xe tay chân lạnh lẽo nhảy xuống, kéo ra cửa sau xe. Quản gia đợi trong phòng vội vàng tiến ra đón, cung kính khom lưng.

– Tam gia... Lý gia...

139. Quyển 4 - Chương 7-2

Cửa xe mở ra, hai gã nam tử một trước một sau bước ra.

Lúc này mưa vừa ngừng, gạch xanh ở trạch viện còn ướt sũng, tường che im ắng có cảm giác mọc lan tràn, xung quanh trước mắt đều là màu xanh biếc.

Nam tử đi phía trước cầm trong tay một hộp gấm dài, thân mặc bộ trường sam màu thiên thanh, trên dưới chân giày da bóng lưỡng. Tuy rằng là cách ăn mặc cũ, nhưng bởi vì dáng người cao gầy, phái đoàn mười phần, cũng có vẻ khí thế phi phàm. Hắn đứng ở cửa, rất xa nhìn vào trong một cái, mới xoay đầu nói với một nam tử mặc quần phục khác.

– Vào thôi.

Nam tử khác vừa đi theo bước chân hắn, vừa nhỏ giọng nói thầm.

– Đã nói rồi ... Đợi cha người lại giáo huấn ta, người phải đỡ giúp ta.

Nam tử phía trước nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy hắn mi mục trong sáng, mũi cao ngất, da trắng nõn, tuổi nhìn như xen khoảng ba mươi đến bốn mươi. Hắn nghe vậy thoáng mỉm cười, nụ cười này, lại lộ ra vài đường nếp sâu ở khóe mắt.

– Đi thôi... Yên tâm, có cái gì Tam gia đều thay người đỡ.

Hắn vừa nói, vừa đưa hộp gấm cầm trong tay qua.

– Người cầm, đợi nhìn thấy mặt ông già thì nói là người chuẩn bị.

– Đ***, bố có thể chuẩn bị thứ này? ... Ông già nhà người so với quý còn tinh, nói dối thế này ông cũng có thể tin?

– Mặc kệ ông già nghĩ thế nào, đây trên mặt đều là lễ phép của người ...

Nói tới đây, nam tử chớp mắt, trên mặt đột nhiên toát ra một tia bừng bình, trong chớp lát cả người nhìn như trẻ tuổi rất nhiều.

– Ông già thân thể không tốt, tâm tình hiển nhiên buồn bực, lấy ít đồ dễ cho ông vui, cũng là người con dâu nên làm cố ...

Hắn một câu chưa nói xong, một nam tử khác đột nhiên giơ chân lên, đạp hắn một cước.

– Con dâu... Đ*** đại gia người! Bố là đại gia người!!

...

Tạ Chủ tịch vận hai thọ mây thật dài, đảo ánh mắt quan sát nhi tử một cái, ho khan một tiếng.

– Đã về rồi, ngồi đi... Lý Tướng quân cũng rảnh rỗi đến xem lão già ta? Đều mời ngồi.

Lý Hổ vài năm này số lần nhìn thấy Tạ Chủ tịch có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng mỗi lần gặp mặt luôn sẽ bị lão thao thao bất tuyệt, lời nói thấm thía dạy bảo, khiến cho nay vừa thấy lông mi trắng lão già rũ mắt liền thấy khản trương. Cứ cảm giác cặp mắt đó tuy rằng ngay cả mí mắt đều giãn ra, nhưng ngẫu nhiên nhú, cũng là tinh quang chiếu chiếu bắn thẳng tới.

Hắn kiên trì nở một nụ cười với Tạ Chủ tịch, đưa hộp gấm trong tay tới trước mặt lão già.

– Bá phụ, đây là cho ngài... Ngài mang một bức cổ họa, gọi cái gì... Hàn... Hàn... Tẩy Táo*... đề.

*tắm rửa.

Tạ Chủ tịch bất động thanh sắc chuyển hướng nhi tử, nhìn thoáng qua. Tạ Viễn thần sắc trấn định tự nhiên, mỉm cười.

– Hàn Hi Tái Dạ Yến đề.

Tạ Chủ tịch mới gật gật đầu, từ trong lỗ mũi phun ra một luồng khí.

– Làm phiền rồi, giá xa xỉ đi? ... Lão phu kẻ sắp xuống mồ, cũng không để ý mấy thứ này.

Lý Hổ “Ha ha” cười gượng hai tiếng.

– Không phí tiền không phí tiền, chỉ cần lão già ngài xem vui vẻ, chút ấy tính cái gì.

Tạ Chủ tịch “Hừ” một cái.

– Vui vẻ...

Lão vốn định nói. ‘Lão phu sinh nghịch tử, từng tuổi này ngay cả hậu nhân cũng không có, có cái gì đáng giá vui vẻ?’ Dừng một chút, lại rút cục nuốt xuống những lời này, sửa là.

– Các người đồng tâm đồng đức, giúp đỡ lẫn nhau, lão phu đương nhiên vui vẻ... Đây là mới từ Sơn Đông lại đây đi, bên đó tình thế thế nào?

...

Trong lúc nhất thời ba người tán gẫu chuyện dừng nước, Tạ Chủ tịch cảm thấy hiện giờ chính phủ Quốc dân tình thế rất tốt, ngày một ngày hai sẽ quét dọn đám Cộng phỉ. Con của lão lại cho rằng Cộng đảng thực lực sâu không lường được, lúc này còn chưa kết luận được, hai bên xem thế nào mới là thượng sách. Về phần “Con dâu” kia, càng riêng xem trọng bên Cộng đảng. Trên thực tế, hắn đã sớm bắt được liên lạc với tổ chức, biện xưng bản thân năm đó là vì xuất phát đại cục “Mặt trận thống nhất kháng Nhật”, thời khắc đặc biệt, bất đắc dĩ trái với kỷ luật, không cố ý phản đảng. Có lẽ là bởi vì thanh danh anh hùng kháng Nhật bên ngoài của hắn, tổ chức trả lời cũng có chút khách khí, rất có con đường văn hồi. Nhưng giờ phút này hắn ngồi ở đây, mắt nhìn Tạ Chủ tịch, tròn mắt xoay tròn chuyển vài vòng, lại lớn tiếng phụ họa nói.

– Bá phụ nói quá đúng! Cộng... tặc... kia, đều là một ít nông dân gạo kê với súng trường, b... Ta từng cùng ở với bọn họ, biết chi tiết bọn họ nhất! Phi cơ đại pháo trước mặt, hoàn toàn không phải là đối thủ... Hahahaha!

Hắn cười lớn xoay đầu, thì thấy Tạ Viễn nhìn chăm chú vào mình, trên mặt một bộ tựa tiểu phi tiểu, không khỏi nụ cười bị cứng lại, ho khan một tiếng, nghiêm mặt hồi phục khuôn mặt nghiêm nghị.

...

Tán gẫu không bao lâu, Tạ Chủ tịch liền choáng váng đầu hụt hơi, vì thế dừng lại uống một liều thuốc. Lý Tướng quân thì ở bên cạnh giúp bưng nước đưa thuốc, vì thế đợi lão già trở về phòng nghỉ ngơi, khi chỉ hai người ngồi ở phòng khách, Tạ Viễn thân nhiên nói câu.

– Nhìn không ra, Lý Tướng quân còn rất biết làm trưởng bối vui, quả nhiên hiền lương.

Lý Hồ sững sốt, đang muốn nói chuyện, bà Năm sang đây, mặt tươi cười mời bọn họ vào nhà ăn, nói là cơm chiều đã dọn xong, cứ đi ngồi trước, lão già nghỉ một chút liền ra.

Lý Hồ thế này liền đứng dậy, cùng Tạ Viễn đi vào nhà ăn. Vừa đi, hắn vừa ở trong lòng yên lặng tính.

– Hiền lương ? ... Lời này nghe lên... Sao cứ thấy có chỗ nào không đúng?

140. Quyển 4 - Chương 7-3

Nhà ăn Tạ trạch vô cùng đơn giản, chỗ đặc biệt duy nhất, chỉ tại xây trong đình viện, bốn phía mở cửa sổ, từ lảng hoa cách nhìn ra, mãn nhãn đều là xuân sắc dạt dào.

Khi Tạ Lý hai người đi tới, người trong nhà ăn đều đứng lên.

Ngoại trừ bà Năm và đôi trai gái của bà, lần này hơn một thanh niên tây trang khác, tướng mạo có năm phần tương tự với Tạ Viễn, chỉ là môi hồng răng trắng, mày dài tà phi nhập tẩn, lại càng thêm vài phần tinh tế tuần tú. Chỉ tiếc là, thiếu ít thứ. “Vương Tạ phong lưu”, “Giang Tả Độ nhất tao nhã”, chút thứ này lưu lại tại huyết mạch Trần quận Tạ thị, cho nên nhìn qua càng như là người gỗ tinh xảo, tuần tú ở mặt ngoài.

Vị này chính là Thất thiếu gia Tạ gia, kỳ thật đã sắp qua tuổi nhi lập, nhưng vẫn diện mạo thanh niên hơn hai mươi.

Hắn bộ dáng tuổi trẻ, cử chỉ cũng tuổi trẻ. Đứng ở nơi đó, lấy diễn xuất ấu đệ ra, thiên chân rực rỡ gọi một tiếng

– Chào Tam ca.

Tam ca hắn khoe miệng co rút, chưa kịp trả lời, hắn đã liếc mắt một cái thấy Lý Hồ ở đằng sau, lập tức hai mắt sáng rỡ, hơn vài phần hưng phấn lớn tiếng hô.

– Ôi chào, Lý huynh cũng tới?! Đây đây đây.... Đây thật sự là quá tốt!

Thất thiếu gia cho rằng mình lần này đến là tuyệt hay. Vốn lòng tràn đầy không yên. ‘Tiền lão già không phải dễ lấy như vậy... Không ăn một bữa gây... ‘ Nhưng không ngờ vừa về đại trạch, liền nghe nói Tam ca hôm nay sắp tới, đây xem nhiều hoặc ít, một bút tiền là vào vũng tới tay. Giờ phút này thấy bóng Lý Hồ, đây quả thực... Có thể nói là thiên hàng chi hỉ*! Vui sướng phần khởi lúc này liền suýt muốn khoa tay múa chân lên.

*trời giáng.

Trong mái hiên, Tạ Viễn vén trước vạt áo trường sam, chậm rãi ngồi xuống, thuận đường thân nhiên hỏi Lý Hồ một câu.

– Lần trước ngươi cho Lão Thất bao nhiêu tiền?

Lý Hồ con mắt ngó động tác của hắn, nghe vậy sững sốt, ha ha cười gượng hai cái.

– Không nhiều lắm... Mười vạn... Đây, ta nói, ngươi thật không sao chứ...

Tạ Viễn trên đùi bọc thật dày một tầng lớp túi thuốc, trên mặt lại là bình tĩnh như thường, thậm chí trong giọng nói mang theo một chút trêu đùa.

– Người thật hào phóng... Hay... Đây là đau lòng em trai ta? Coi chừng mẹ hiền con hư...

Lý Hồ nghe vậy động đôi tai. ‘Đ*** ... Cầm thú lời này... Có ý gì?...’ Tròng mắt trái phải chuyển, hần nghĩ lại nghĩ. ‘Nếu em người là con ta, vậy bố cũng là cha người!’ Nghĩ như thế, không khỏi ở trong lòng mặt mày hớn hở lên. ‘Hê hê, con ngoan, thành thành thật thật kêu tiếng cha tới nghe một chút, vậy bố cũng cho người đôi tiền tiêu xài...’

Hần vừa ở trong lòng quay chuyển những ý nghĩ này, thì nhìn thấy Tạ lão gia tử chống quải trượng, được bà Năm giúp đỡ từ ngoài cửa đi vào.

Tạ Chủ tịch rũ mí mắt, nhàn nhạt quét qua một cái. Hai người ánh mắt chột đối nhau, hần trong lòng nhất thời xì hơi. ‘C** b* n* ... Lão hồ ly này! Ngoại trừ dòng họ hần, người khác thật đúng là ấp không ra cầm thú.’

...

Trên gia yến phần lớn là ít món ăn thanh đạm. Bà Năm theo quy củ, đứng ở bên cạnh chuẩn bị. Bà vươn lan hoa chỉ*, nhắc lên cái bình Tử Sa*, bên trong đã hầm xong Hoa Điều* giò. Dùng đũa gắp ra một miếng, lấy cái đĩa đựng, đưa tới trước mặt Lý Hồ, cười tủm tỉm nói.

– Ta lão gia tử uống thuốc, kị thức ăn mặn. Nghe nói ngài hôm nay muốn tới, đây là hần cố ý dọn chuẩn bị cho ngài, mau nếm thử đi.

*ngón tay uốn thành hình hoa lan.

*Tử Sa: một loại đất sét có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

*Hoa Điều: rượu Hoa Điều, đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, TQ.

Lý Hồ vội vàng vươn tay nhận cái đĩa.

– Hê, đây làm sao không biết xấu hổ... Bá phụ, ngài nói ngài thật sự là... Làm phiền rồi làm phiền rồi!

Tạ Chủ tịch lên tinh thần, ngồi ngay ngắn trên ghế, tà tà liếc nhìn hần, trong lòng là âm thầm một tiếng thở dài. ‘Oan nghiệt...’ nhưng miệng lại nói.

– Khó được Lý Tướng quân còn nhớ rõ đến xem ta lão già này, có tâm. Người cũng từng nhận ta làm nghĩa phụ thì đem nơi này xem như trong nhà mình, không cần khách khí.

Giờ phút này trong lòng tư vị là bách chuyển thiên hồi, chua xót khó tả, lão lại rút cục run rẩy vươn tay đi, bưng lên tách trà trước mặt.

– Mấy năm gần đây, huynh đệ hai người đồng tâm đồng đức, cũng coi như là hoạn nạn gặp... Khụ khụ... Gió mạnh mới biết cổ cứng, hỗn loạn mới biết trung thần! ... Miền bắc gian khổ vô cùng, lão phu cũng có nghe thấy, nghĩ đến các người khả năng có thành tích, hơn nữa toàn thân trở ra... Đều là giúp đỡ lẫn nhau, đồng tâm hiệp lực... Lão phu ở đây, kính hai người các người một ly.

Lý Hồ nghe vậy, vội vàng vui tươi hớn hở đứng dậy, hai tay cầm lên ly rượu.

– Không dám nhận không dám nhận... Ha ha... Lão gia tử ngài quá khách khí!

Tạ Chủ tịch vẫn run run rẩy rẩy gơ ly trà, ánh mắt lại nhìn về phía Tạ Viễn.

Tạ Viễn ngồi ngay ngắn ở đó, thật sâu nhìn lại... Nửa ngày, mới nâng lên ly rượu, chậm rãi đứng dậy khỏi ghế.

– Cha... Nhi tử bất hiếu... Cảm ơn ngài!

Tạ Chủ tịch run rẩy nâng cái tách.

– Hồi trận Bắc Bình vừa lấy lại, ta thân mình xương cốt còn cường tráng, vừa trở về một lần... Căn nhà cũ của chúng ta vẫn còn, trong hậu viện...

Trong đôi mắt Tạ Viễn có ánh sáng chớp động.

– Gốc cây bạch quả trong hậu viện đã cao già, cành lá xum xuê. Chỉ tiếc lúc nhi tử trở về không phải là mùa thu, nếu không cảnh trí tất nhiên càng đẹp.

Trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lộ ra một nụ cười già nua.

– Mày cũng còn nhớ rõ... Khi đó mày mới 5 tuổi, ngay cả cái xẻng sắt đều cầm không được, ta liền nắm tay mày... Mẹ mày sợ mày mệt, cứ ở bên cạnh nói mãi... Chỉ chớp mắt, cây đã thành gỗ ... Mày cũng thành rường cột nước nhà... Ta đây làm phụ thân, trong lòng...

Nói đến đây, lão đột nhiên tạm dừng lại, ngửa đầu đem nước trà trong tách một hơi cạn sạch. Rồi, thần nhiên nói câu.

– Kỳ thật... Có chút vui mừng.

...

Trong xe hơi, Tạ Viễn nhìn chăm chú ngoài cửa sổ rất lâu, không nói lời nào. Lý Hổ vươn tay tới, thử thăm dò vỗ vỗ bờ vai của hắn.

– Ta xem lão gia tử tinh thần còn tốt... Người cũng đừng lo lắng quá...

Không có đáp lại, nửa ngày, Tạ Viễn mới quay đầu. Trong ánh mắt hờ hững của hắn mang theo hai phân lãnh đạm, ném vào mặt Lý Hổ... Dần dần, lại cuối cùng trở nên vô cùng dịu dàng. Giống như lớp băng nổi trên mặt hồ tháng Hai, bị gió mát chậm rãi thổi đi, lộ ra một đầm xuân thủy xanh biếc ấm nhuận ở dưới...

Đôi môi trượt ra một tiếng thở dài. Cùng lúc đó, là mãnh liệt mà kiên quyết áp lên đôi môi có vẻ cứng rắn của Lý Hổ...

‘Thế gian nan đặc song toàn pháp, bất phụ Như Lai bất phụ khanh*... Cha, nhi tử bất hiếu. Nhưng nhất thế này, ta từng hứa với lão hồ chân què này, tử sinh khế khoát bất ly bất khí! ... Vẫn thỉnh ngài không cần lo lắng thay nhi tử nữa.’

*Trên đời không có cách nào vẹn cả đôi đường

Không phụ Như Lai không phụ người.

...

Ngoài cửa sổ một tầng ánh trắng, như lụa trắng lên xuống.

Tạ Viễn nằm trên người Lý Hổ, vươn tay tới, xoa xoa cái đầu đầm mồ hôi.

– Tiểu lão hồ càng già càng có hương vị...

Lý Hổ nửa người dưới đột nhiên bật lại.

– Đ***, m* n* người mới là chao*, càng già càng có hương vị!

*chắc chao (đậu hũ) càng để lâu càng ngon.

Tạ Viễn cúi đầu nở nụ cười một tiếng.

– Đ*** ... Đúng rồi, người còn chưa trả lời ta, vì sao duy độc đối tốt với Lão Thất vậy?

– He he... Người thấy không biết là, bộ dáng tiểu tử đó có chút giống người khi còn trẻ?

Hắn ra vẻ kinh ngạc “A” một tiếng, đem chân Lý Hổ lại nâng lên một chút, chậm rãi dọc theo đùi sờ vào nơi còn chưa khép lại.

– Sao, tiểu lão hồ là ghét bỏ Tam gia già rồi?

– Đ***, hù dọa bố à... Người không phải là già rồi à! Còn muốn đến, coi chừng chân già của người... Kỳ thật, già rồi tốt, người cho là người lúc trẻ được nhiều người thích? Một bộ cầm thú thiếu ăn đòn... Nói cho người cũng không sao, bố năm đó đã nghĩ... Thằng kh*n n** này nếu rơi vào tay ta! ... Hắc hắc... Cái đáng em người tiện đầu tiện não cầu bố, ngược lại là có chút giống... A... Đ***!

– Hô... Cho người thử xem... Tam gia già chưa...

– A...

...

Dưới ánh trăng, bốn mắt nhìn nhau... Nơi này là Bắc Bình năm 1924, giữa sàn nhảy hương tấn ảnh, tiếng nhạc du dương. Dưới ánh sáng rực rỡ của đèn treo thủy tinh, Tạ Tam thiếu gia trẻ tuổi áo quần bảnh bao, phong lưu phóng khoáng, đối Lý Hổ mỉm cười vươn tay ra.

– Cả đời này, Tam gia cuối cùng ngã vào trong tay người ...

Phiên ngoại. Chuyện nhà Tạ Chủ tịch.

.Kết thúc.

141. Quyển 4 - Chương 8: Năm 1949

Khách sạn Bán Đảo từng sừng sững ở bờ biển Tiêm Sa Chủy, là tòa kiến trúc chủ nghĩa tân cổ điển đường hoàng. Buổi chiều hôm nay, một chiếc xe Rolls-Royce đen chậm rãi rẽ vào chạy qua cửa hình cung, đỗ ở cổng lớn. Cậu bé giữ cửa tuần tú lai Hoa – Tây mặc bộ đồng phục trang Đường vội vàng tiến lên bước đến sau thùng xe, cúi đầu kéo ra cửa xe.

Từ sau ghế sau chui ra một nam tử cao người Hoa, nhìn qua như là qua nhi lập, chưa đến 40 tuổi, vô cùng đoan chính anh tuấn, mày rậm mắt to, tóc chỉnh tề chải ra sau thành búi đầu. Hắn mặc một bộ áo bành tô nỉ đen bạc phẳng phiu, dưới chân giày da bóng lưỡng, lúc nâng tay, đồng hồ vàng trên cổ tay chột lóe lên, hiển nhiên là vị thân sĩ phi thường có thân phận giàu có.

Người thân sĩ này xuống xe, đứng ở một bên, tùy tay châm một đầu thuốc, đợi hành lý của mình được lấy ra từ trong xe. Nếu nhân cơ hội này cẩn thận quan sát hẳn một hồi, có thể phát hiện hẳn không phải là nhân sĩ bản địa, ngũ quan khí chất đều là điển hình đặc thù của người Bắc, trong cường tráng có chứa vài phần sắc bén, tùy tiện đứng ở đó, đó là dáng người cao ngất tinh thần phấn chấn. Hắn đứng ở cửa, có hưng trí quan sát bên trong khách sạn Victoria phong cách đại đường, mắt phải sáng ngời, mắt trái lại như mang theo bệnh âm đạm không có ánh sáng. Tài xế Ấn Độ duệ mặc một thân đồng phục trên đen dưới trắng, vội vàng từ trên ghế lái xuống, giúp cậu bé đem mấy rương da đặt ở xe hơi sau từng cái lấy ra, chồng ngay ngắn chỉnh tề lên xe hành lý. Làm xong tất cả, hắn thẳng lưng, trông mong nhìn về phía hành khách, chờ mong một bút phí nhỏ. Nhưng người này lại cứ quay người lại, ngẩng đầu uốn ngược đi nhanh vào trong, quẳng hẳn ra phía sau. Tài xế đành phải hậm hực trở lại xe, đóng mạnh cửa lại lái xe chạy đi.

Lý Hổ phái đoàn mười phần đi vào khách sạn đại đường, một gã phục vụ đi theo phía sau, đẩy xe hành lý cao cao màu vàng, trên xe làm một chồng 4-5 rương da đại danh. Đi đến trước quầy, Quản lý trực ban là người nam tử cao trắng, tây trang đen bằng tên vàng, tóc bạch kim xử lý cẩn thận tỉ mỉ, hẳn rất xa thấy một nam tử người Hoa đi tới, liền lười quan tâm, chỉ làm bộ như không phát hiện, nghiêm mặt cúi đầu sửa sang lại văn kiện trên tay. Trợ lý Quản lý bên cạnh ngược lại là người địa phương, giờ phút này liền cười tùm tùm tiến lên nghênh đón, nhẹ lời mềm giọng dùng tiếng Anh chào hỏi Lý Hổ.

Lý Hổ đem đầu thuốc kẹp ở tay, “Ha la*” lớn tiếng đáp một câu, liền lập tức chuyển quốc ngữ.

*Hello. Tiểu Hổ phát âm sai.

– Ta có bạn ở đây, họ Tạ, tên Tạ Viễn.

Quản lý người da trắng lơ tai nghe vào âm tiết “Tạ Viễn”, lập tức nhảy bèn ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên này. Đợi điều tra rõ Tạ Viễn đó là “David Tse”, hắn liền mang lên bộ tươi cười, thản nhiên tự mình tiến lên tiếp đón Lý Hổ. Trợ lý Quản lý đứng ở bên cạnh thay hắn phiên dịch nói.

– Lý tiên sinh, Tạ Tướng quân ở ngay bên cạnh đợi ngài, chúng tôi mang ngài qua. Hành lý chúng tôi sẽ giúp ngài đưa lên, mời ngài đi bên này.

...

Trong khách sạn có tiếng violin du dương truyền đến, hai bên đều là bàn cao lớn đường hai trắc đều, bồi bàn mặc áo trắng xuyên qua trong đó. Dưới nền đất là thảm trải sàn nâu xen lẫn vàng kim nhạt dày chắc, bàn gỗ dễ nâu, ghế tựa xanh đậm, nơi nơi xung quanh đều có hoa và cây cảnh điểm xuyết.

Quản lý tự mình dẫn Lý Hổ đi đến trước một bàn ở góc hẻo lánh. Bàn này dựa lưng vào cửa sổ hình vòm, trên bàn đặt một giá đỡ ba tầng màu bạc, trên giá là đựng đủ loại kiểu dáng bánh kem bánh ngọt từng bích trong khay sứ. Bên cạnh là hai ấm bạch một cao một thấp, hai bộ chén sứ đặt ở vị trí đối diện, một cái đã rót đầy nước trà màu đỏ sẫm vào trong, cái còn lại vẫn còn sạch sẽ trống không. Sau lọ lớn cắm hoa bách hợp, một nam tử ngồi đấy, có vẻ như nhân nhả nhấc chân, mở ra một tờ báo chí che mặt. Từ bên này, chỉ nhìn thấy được mấy ngón tay hắn lộ ra, sạch sẽ trắng nõn mà lại thon dài, trên ngón áp út tay trái mang một đơn giản nhẫn bạch kim.

Quản lý ở trước mặt hắn dừng lại chân, đầy mặt ân cần tươi cười.

– Tạ Tướng quân, Lý tiên sinh đến.

Tờ báo được đặt xuống, lộ ra một đôi mắt mỉm cười ở phía sau, nhìn chăm chú vào Lý Hổ, vẻ mặt là ý tứ hàm xúc sâu xa không rõ và vui mừng.

– Cuối cùng đến rồi...

Lý Hổ gỡ gỡ tóc.

– Người Silber tới đây, sau khi đi bố bị theo dõi, d*** ... Cho nên trước đó không liên lạc với người.

Tạ Viễn nở nụ cười, hắn lập tức đứng dậy, đoạt trước quản lý kéo ghế ra.

– Mau ngồi. Tiểu lão hổ đói bụng đi, ăn điểm tâm trước.

142. Quyển 4 - Chương 9

Lý Hổ tùy tiện ngồi xuống ghế, tùy tay duỗi ra, cầm lấy khối từng bích nhét hết vào miệng. Quai hàm hắn phồng tròn tròn, vừa ăn vừa nhồm nhoàm nói.

– Lần này người bên kia tới... He he, bố chính là giúp người nói chuyện giá tốt!

Tạ Viễn khước môi mang theo một mặt mỉm cười, ôn nhu nhìn chăm chú vào tiểu lão hổ sinh khí bùng bùng của hắn, đáy mắt đã có một tia âm trầm chợt lóe mà qua.

Hắn cầm lấy ấm bạch, điềm tĩnh rót nước trà vào tách trước mặt Lý Hổ.

– Từ từ nói, uống chút nước trước.

Hương vị ngọt ngào điểm tâm xóp trong khoang miệng, Lý Hổ thỏa mãn mị mị mắt, nâng chung trà lên đến nấc một hơi, thế này mới đem điểm tâm lập tức nuốt vào trong bụng.

– Ăn ngon... He he, ta nói cho người, lần này...

Nói tới đây, hắn cảnh giác quay đầu nhìn nhìn tứ phía, bàn bên cạnh không có ai, Quản lý cũng đã đi xa, thế này mới yên tâm hạ giọng tiếp tục nói.

– Lần này bố đã nói với tổ chức rồi, người chỉ cần qua, liền cho người vị trí Phó Chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị cả nước.

Tạ Viễn cười cười.

– Vậy còn người?

Lý Hồ vươn tay lại cầm lấy một cái từng bánh.

– Hê hê... bố theo giải quyết nhiệm vụ bí mật, tuổi đảng mà tính!

Hắn cắn miếng lớn điểm tâm, nói tiếp.

– Mua bán này thật có lời... Hê, lúc này tổ chức cho vị tướng lãnh kháng Nhật ái quốc Dân chủ người mặt mũi... Ta nói Tạ Chủ tịch, người nhanh chóng thu dọn, nhậm chức quan mới đi.

Tạ Viễn nhìn hắn, nhàn nhạt cười cười.

– Không vội... Đồ ta dặn người mang, người đều mang lại đây sao?

– Ồ, lão quản gia của người, thu dọn 4 rương lớn gì đó, nặng chết nặng chết, không biết đựng cái gì... Kỳ thật, bố thấy người là làm điều thừa, lên vận chút đồ tới Bắc Bình, cũng không phải phiền phức như vậy, không đáng nhiều một vòng lớn thế, còn ngàn dặm xa xôi đưa đến Hongkong.

Tạ Viễn không trả lời, chỉ như không có việc gì chuyển hướng đề tài.

– Tiểu lão hổ đây là lần đầu tiên đến Hongkong, chúc nữa Tam gia dẫn người đi chơi khắp nơi Nơi này đỉnh núi xem cảnh đêm thật không tồi, câu lạc bộ đêm cũng không giống với Thượng Hải Bắc Bình, còn có cuộc ngựa... Đây là cách chơi của người Anh, người cũng thử một lần xem.

Lý Hồ ngay cả con mắt trái không xài được cũng chừng như nở rộ ra sáng rọi.

– Được! ... Dù sao hai ngày này cũng không bận, đến đều đã đến, chơi một chút lại cùng nhau về Bắc Bình... À, đúng rồi, nghe nói Bắc Bình muốn sửa lại là Bắc Kinh. Hê, đến lúc đó, Nam Kinh chẳng phải là muốn sửa là Nam Bình?!

Tạ Viễn mỉm cười hướng hắn gật gật đầu, thoáng nghiêng người, lại thay Lý Hồ đưa nước trà.

– Người thích ăn đồ ngọt, lại nếm thử miếng bánh ngọt Cheese này... Trở về nghỉ ngơi trước, tắm rửa một cái đổi thân quần áo, chúng ta liền đi Thái Bình đỉnh núi ăn cơm chiều, xong rồi đi câu lạc bộ đêm... Ngày mai lại đi cá cược ngựa.

Hắn dựa vào ghế trở lại vị trí, đem tay chống bên đầu, trong ánh mắt là ý tứ hàm xúc không rõ sâu thẳm.

– Tiểu lão hổ muốn ăn cái gì, muốn chơi cái gì, đều cứ việc nói... Đợi chúng ta trở về Bắc Bình, thiên hạ của Cộng Sản đảng, sẽ không cho người làm bậy nữa.

143. Quyển 4 - Chương 10

Rạng sáng 4h, ba chiếc xe hơi nối đuôi nhau trở về khách sạn. Đoàn xe dừng lại ở cửa, đầu tiên là một trước một sau mỗi xe vài gã vệ sĩ mặc thường phục bước xuống, tiếp đó có người vài bước nhanh đến chiếc xe chính giữa, khom người kéo ra cửa xe.

Đi ra trước là Tạ Viễn. Dưới ánh đèn, hắn áo mũ chỉnh tề, vẻ mặt tỉnh táo mà thâm trầm. Xoay người đứng vững rồi mới vừa rồi xoay người, tay vịn trên cửa xe mở rộng, cúi đầu nhìn vào trong.

Lý Hồ thả tay thả chân ngã vào ghế sau, tựa vào cửa xe đang ngủ say. Hắn hai mắt nhắm chặt, lông mi ở dưới mí mắt lộ rõ hình quạt dày rậm, hơi mở miệng, từ bên trong truyền ra tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Tạ Viễn khoe miệng hiện lên một tia ý cười ảm áp, cúi xuống thân mình, nửa đỡ nửa ôm đem Lý Hổ từ trong xe kéo ra.

Lý Hổ nhắm mắt lại nghiêng tựa vào trên vai Tạ Viễn. “Hức” tiếng nấc rượu, một mùi rượu dày đặc từ hân trong miệng phát ra. Cổ áo sơmi trắng mở rộng, bên cạnh còn mang theo một chút vết tích son môi.

Liền có vệ sĩ tiến lên một bước.

– Tư lệnh, tôi giúp ngài.

Tạ Viễn tùy ý vung vung tay. Hân đem cánh tay Lý Hổ đặt lên bả vai, một bàn tay vươn qua ôm sát eo, tay kia thì tại trên mặt hân vỗ nhẹ nhẹ.

– Tĩnh tĩnh, đến khách sạn rồi, trở về phòng ngủ tiếp.

Lý Hổ không có phản ứng, chỉ là lại “Hức” nấc một hơi rượu.

...

Sáng sớm thời gian, ánh nắng xuyên qua cửa sổ màn lụa trắng sát đất chiếu vào phòng, có một tia vừa vắn rơi vào trên mặt Lý Hổ. Hân hai mắt lông mi một trận rung động, chậm rãi mở mắt ra.

Trên giường rộng lớn, hân nghiêng lệch xoắn tay chân, nằm thành chữ đại () ngang. Chấn vo thành một nắm, bị đặt ở dưới thân, trong tay thì nắm cái gối đầu mềm màu trắng.

Bên hông hân, sát giường, là ổ chăn lớn, đem người ở bên trong bọc kín từ đầu đến chân, thật giống một con nhộng to lớn.

Ngốc ngốc ngồi dậy, mơ mơ màng màng vò vò đầu. Trong bụng cảm giác một trận đầy hơi, hân tròn mắt một mực dạo qua một vòng, tại bán mộng bán tỉnh chỉ gian nhếch miệng lộ ra một cười xấu xa.

Đi đến bên cạnh con nhộng kia, cẩn thận vạch ra một góc chăn, cong hông nhắm ngay bên trong, sáng khoái tràn trề thả một cái rắm thật dài vang.

Sau một lát, trong phòng truyền ra tiếng gầm lên giận dữ.

– Đ! Người c m n, muốn mưu sát chồng à?!

Tạ Viễn sắc mặt ửng hồng, từ trên giường bật mạnh lên lên, trợn mắt nhìn tên kia.

Mới từ trong ống chui ra, đầu hân lộn xộn một đầu rối bù, dưới hai mắt là hai vòng xanh đen nhàn nhạt. Cắn răng từ trong hàm răng nhả ra hai chữ.

– Lại đây.

Lý Hổ ở một bên toét lớn miệng cười mãi, hân vừa cười, vừa quan sát đến đối phương nóng lòng muốn khởi binh vắn tội mình, lỡ tai không khỏi cảnh giạt giạt...

Điện quang hỏa thạch, Tạ Viễn vừa vắn đánh tới Lý Hổ, cùng lúc Lý Hổ xoay người, khăn cấp hướng tới dưới giường chạy trốn...

Chỉ kém một chút, cẳng chân bị Tạ Viễn nắm giữ lại. Hân tiện thể dùng sức kéo, đem Lý Hổ kéo ngã xuống giường.

Thừa dịp Lý Hổ còn chưa giãy dụa đứng dậy, Tạ Viễn đã đè cả lên.

– Tiểu lão hổ ngứa da, nhìn Tam gia người lúc này làm sao xử người!

Hân một bên đè thấp thanh âm hung tợn uy hiếp, một bên nắm song cổ tay Lý Hổ đè lên đỉnh đầu. Giọng là giọng điệu là cầm thú cường thường dân nam, trên tay lại châm chọc dùng sức, sợ không cẩn thận bị thương cánh tay tên kia.

– Ngoan ngoãn cầu xin tha thứ, Tam gia thả cho người một con ngựa.
cho một con đường sống.

Lý Hổ nhảy tránh hai cái, nê hà trên tay không có lực, tránh thoát không được, vì thế dứt khoát thả lỏng hải thẳng.

– Hê hê, có bản lĩnh, người cũng thả cái rắm ra cho bố ngủ.

Nghe vậy, Tạ Viễn trên mặt hiển lộ ra một tia cười dữ tợn. Thật cẩn thận đem song cổ tay tên kia vào chưởng không một tay, dư ra một tay, ngả ngón nhéo nhéo Lý Hổ cầm.

– Tiểu lão hổ đây là uy vũ bất khuất... Hảo, hảo hán tử...

Hắn vừa nói, vừa đưa tay chậm rãi chuyển qua bên hông hắn, tiếp, lập tức tiến vào quần lót tứ giác rộng, nắm vận mệnh tử.

– Xem xem tiểu tiểu lão hổ có cốt khí này không ...

Quần lót là kiểu dáng thời tân ngàn dặm xa xôi, từ Pháp vận trở về. Ca-rô ô vương lam, bằng bông mềm mại, tiểu tiểu lão hổ vẫn an an nhàn nhàn nằm ở bên trong. Sáng sớm, nó vừa mới tỉnh ngủ, chính là lúc tinh thần mười phần, lập tức rơi vào một lòng bàn tay ấm áp hữu lực, liền hoan hô một tiếng, hùng dũng oai vệ ngẩng đầu lên.

Nắm ngón tay đặt tại trên người nó, linh hoạt về đến nắm đi, một lúc lại đổi thành trên dưới chà xát. Nó thoải mái đánh một cái giết mình, vận khí, thân thể phồng lên vừa to lại lớn.

Lý Hổ há miệng, vừa muốn phát ra một tiếng thở dốc. Nhưng âm thanh chưa rời đi khoang miệng, đã bị miệng chặn trở về.

Tạ Viễn một tay đè lại cổ tay hắn, tay kia thì chăm sóc tiểu tiểu lão hổ, đồng thời cúi đầu cắn lên đôi môi hắn. Môi Lý Hổ cũng không mềm mại, bên môi còn có ít râu đem qua mọc ra, dùng đầu lưỡi liếm qua, có thể cảm nhận được lớp ngoài thô ráp cùng râu chọc. Tạ Viễn một chút một chút, liếm cắn qua bờ môi và cằm của hắn... Đầu lưỡi mở khớp hàm, xâm nhập vào bên trong khoang miệng lửa nóng, đụng phải một cái lưỡi khác, lập tức tựa như keo như sơn quấn vào nhau...

Nửa ngày, hai người mới tách ra. Tạ Viễn ngẩng đầu lên, vừa thả ra cổ tay Lý Hổ, tay kia thì vẫn nắm tiểu tiểu lão hổ hưng phấn đến gật gù đắc ý, bình tĩnh nói câu. “Miệng thật thối.”

Lý Hổ “úc” thu hồi cánh tay, lấy tay che miệng lại.

– He he, hôm qua uống rượu nhiều...

Trông mắt hắn chuyển chuyển.

– Nếu không, không hôn nữa... Người hôn hôn nó...

Tiểu tiểu lão hổ ở bên dưới vừa nghe đến lời này. “Ngao” một tiếng, lập tức lại mập một vòng.

Tạ Viễn sắc mặt xanh đen, vẻ mặt là nghiêng răng nghiêng lợi vô cùng đau lòng.

– Đêm hôm qua, huynh đài cùng một cô Nga da trắng ôm nhau biểu diễn ca khúc Thập Bát mô nổi tiếng, còn rất có hưng trí đi đến trên bàn khiêu kê mặt vũ... Nửa đêm lẫn lộn, đem tại hạ từ trên giường đạp xuống hai lần... Sáng sớm lại đưa lên một phần rắm thơm! ... Huynh đài quả nhiên sắc sảo, tại hạ cảm động đến rơi nước mắt, chắc là phải hảo hảo báo đáp huynh đài!

Mười tám điệu sớ nổi tiếng của Vi Tiểu Bảo.

Lý Hổ nghe xong phiên tố cáo này, vốn định triển khai lời lẽ chính nghĩa phản bác, nê hà giờ phút này tiểu tiểu lão hổ đợi có phần không kiên nhẫn, khẩn cấp phồng ra, nhắc nhở hắn hảo hán không ăn thiệt trước mắt.

Vì thế hắn nuốt miếng nước bọt, đem vòng eo héch héch lên, thả giọng mềm nhẹ nói.

– Uống rượu mà... Còn không phải bởi vì người ở bên cạnh, bố vui vẻ nên uống nhiều... Lại không thể ôm người xoay... Bà nước ngoài mùi thật nặng, như chính một đầu đại dương mã ... Còn không phải người nói, bây giờ vội vàng chơi một tý, đợi trở về Bắc Bình liền không có nữa.

Nói tới đây, hần mắt nhìn thấy Tạ Viễn sắc mặt dịu đi không ít, vì thế thông minh vươn cổ, nhẹ nhàng liếm cắn một cái lỗ tai đối phương.

– Ta bây giờ liền đi tắm rửa, rửa hết?

Nói xong, cũng không đợi Tạ Viễn trả lời, liền lập tức ngồi dậy, không đợi xuống giường, chân trần liền xông vào phòng tắm.

Phía sau, tức giận trên mặt Tạ Viễn hoàn toàn rút đi, chậm rãi biến thành thần sắc ngưng trọng. Hần vươn tay, xoa xoa huyệt Thái Dương, mi gian hiển lộ ra vài đường văn rõ ràng mà khắc sâu. ‘Dẫn dắt từng bước hồi lâu như vậy, tên kia vẫn là một lòng một dạ muốn trở về... Cũng phải, hần thấy địa khí của mảnh đất, rời đi, sợ là...’

khí hậu khác nhau ở từng khu vực.

Lý Hổ vội vàng vàng ở trong phòng tắm tẩy rửa, ngâm hai ngum nước súc súc miệng, sau khi bôi lên xà phòng chà rửa, liền bước chân vội vã trở lại phòng ngủ.

Phía dưới, tiểu tiểu lão hổ vẫn hơi đứng dậy, thò đầu lộ ra sức sống.

Trên giường rộng lớn, khung giường đồng thau, bao trong drap tuyết trắng, Tạ Viễn đang hơi ngồi ở chỗ đó. Ánh nắng sớm mai chiếu vào, ở trên sợi tóc hần mạ lên một lớp màu vàng nhạt. Hần hai mắt hơi hơi nhắm lại, thật dài lông mi bao che phủ nét mặt trong đôi mắt, trên mặt là một bộ dáng có chút đắm chiêu.

Nếu là quá khứ, nhìn thấy Tạ Viễn lộ ra vẻ mặt bí hiểm này, Lý Hổ liền bản năng cảm giác sau gáy có một luồng gió lạnh thổi qua. Hiện giờ, hần lại hưng trí bừng bừng nghĩ. ‘Cầm thú lại ở đó suy nghĩ, nha cái vẻ giả đứng đắn ngược lại là lẳng đến đáng yêu!’

Hần đi nhanh vài bước, bò lên giường, mở tay chân một lượt, cái eo hếch hếch, từ trong lỗ mũi hừ hừ ra một câu.

– Ta rửa rồi, mau tới...

Tạ Viễn nghiêng đầu, liếc mắt thân thể trơn trần như nhộng mở rộng, khoe miệng hơi hơi thoáng co rút.

Hần âm thầm thở dài một tiếng, lại rút cục cúi xuống thân, một tay đem đồ sắc chẳng biết xấu hổ ôm lấy...

...

Lý Hổ ngồi ngang trên đùi Tạ Viễn, hai tay khoác bờ vai của hần. Tạ Viễn vui đầu, dùng miệng lưỡi ôn nhu kích động vật kia của hần, để nó khoe miệng ra ra vào vào.

Lý Hổ nhắm mắt lại, cổ hơi hơi về ngưỡng ra sau, thần sắc trên mặt là thích ý sáng khoái nói không nên lời, thon gầy mà rắn chắc vòng eo theo động tác Tạ Viễn lắc lư qua lại...

Tạ Viễn vừa làm việc trong miệng, vừa tay phải dọc theo mắt cá chân Lý Hổ chậm rãi xoa nhẹ đến đùi, từ giữa chân xuyên vào, chạm đến đến mông hai cánh hoa nhụy rắn chắc, lấy ngón tay đẩy ra, để ở cửa vào, đầu tiên là nhẹ nhàng sờ soạng một cái, tiếp theo đem ngón trở chậm rãi chọc vào...

Lý Hổ bật vòng eo, mở to mắt.

– C m n đâu nói đến phía trước.

Tạ Viễn phun ra thứ trong miệng, cúi đầu cười cười.

– Trước sau cùng nhau đến càng thích.

– Đ ...

Đầu ngón tay ở dưới từ một ngón biến thành hai ngón, xoay tròn ở trong lối giữa ra vào... Đằng trước vật bị bao vây liếm cắn, phía sau cũng dần dần có cảm giác tê dại...

Không giống hưởng thụ như dụ dăng vừa rồi, sức lực đằng trước đột nhiên bắt đầu trở nên mạnh mẽ, thậm chí như bão tố mãnh liệt lên, phía sau bị ẩn xoa đến nơi nào đó, Lý Hổ đột nhiên run một cái. Trước sau giáp kích, trong thân thể dường như đốt một môi hỏa, sắc mặt đỏ lên, môi cũng không tự giác mở ra...

Bắp đùi nhẵn nhụi mà rần chắc hơi hơi run rẩy, tiểu tiểu lão hổ lên sức, gào thét muốn xông tới phía trước! Trên sóng mũi thẳng của hắn thấm ra một lớp mồ hôi tinh mịn...

Thời khắc mấu chốt, thế đi bị kiềm hãm, một ngón cái chặn đứng đỉnh đầu tiểu tiểu lão hổ. Lý Hổ thấy bất mãn, lúc này kháng nghị nói.

– Đ người đại...

Một câu kháng nghị chưa nói xong, vừa mở miệng đã bị chặn kín lại...

Lý Hổ cánh tay không có lực, vai Tạ Viễn lại mạnh mẽ hữu lực, giam chặt hắn vào trong ngực, nụ hôn này triển miên mà lại đau khổ... Nửa ngày, Tạ Viễn buông ra Lý Hổ, ghé vào lỗ tai hắn cúi đầu ngậm nga một câu.

– Kim tiêu thị uyên ương bị lý phiên hồng lãng...

cả câu ý là làm tình.

Vừa ca, vừa ôm lấy tên kia, để hắn biến thành tư thế khóa ngồi trên người mình.

– Tiểu lão hổ thực sự tinh thần, ngồi lên tự mình động càng thích...

Vị trí phía sau chặt lỏng vừa vặn thích hợp, có chuẩn bị vừa rồi, trong lối giữa đã có chút trơn. Bảo đao và vỏ đao đều là nguyên bộ dùng 20 – 30 năm vật gì, quen thuộc đi vào. Bởi vì là ngồi, một mạch tiến vào chỗ sâu trong con đường, rất tròn mông đặt ở trên đùi Tạ Viễn, cảm giác co dãn mười phần.

Đợi đến khi hoàn toàn kết hợp vào nhau, hai người đồng thời thở phào một hơi. Tạ Viễn cũng không vội vã động, một tay ôm Lý Hổ eo, một tay vò vò tóc của hắn. Tên này bây giờ tóc dài không ít, luôn chải bôi đầu bóng loáng, chính hắn đối kiểu tóc này có chút vừa lòng, cảm giác phái đoàn mười phần.

Tạ Viễn xoa vài cái, khiến tóc trán rơi tăn mát xuống, tùy ý phủ lên trán. Tiến lại gần, hôn hôn vành tai Lý Hổ, cúi đầu cười nói.

– Tiểu biệt thắng tân hôn... Tam gia có trận không ôm tiểu lão hổ, nhớ ta không?

Lý Hổ thở hổn hển hơi, nôn khó dần nổi vặn vẹo một chút.

– Đ, phía trước của bố người còn chưa hầu hạ xong đâu! ...

Tạ Viễn cười. Hắn đột nhiên lấy sức, dùng sức đẩy tới trước, Lý Hổ bất ngờ không kịp phòng. “A” một tiếng, tiểu tiểu lão hổ đã rơi vào trong lòng một bàn tay ấm áp. Tạ Viễn một bên xoa nắn qua lại tiểu tiểu lão hổ, một bên nâng eo Lý Hổ, bắt đầu cao thấp qua lại cử động.

Nhiều năm thân mật, hắn đối với thân thể này sớm là như lòng bàn tay, vừa động tác lên xuống, vừa liếm cắn hầu kết Lý Hổ.

Lý Hổ quả nhiên hít hơi, phía sau theo đó sít chặt.

– Tam gia hai tay thay người làm, tiểu lão hổ tự mình động.

Lý Hổ hôm qua chơi đến vui sướng, vừa ngủ say dậy, chính là thích thú mười phần. Hắn giờ phút này trong cơ thể mất thăng bằng chứa vật, vừa trướng lại thích, đang định kịch liệt lên một hiệp. Nghe xong Tạ Viễn lời này, tròn mắt chuyển một cái, lúc này sít chặt cái mông, cử động vòng eo, cười ở Tạ Viễn trên người dùng sức lên xuống làm việc.

– A... Ha...

Từ sau lưng nhìn, hắn màu da ngăm đen, dài nhỏ cơ nhục theo từng động tác sít chặt, vai rộng eo hẹp, giữa eo mông hơi hơi lõm xuống, bày ra một đường cong lưu sướng, phía dưới hợp với mông tròn chắc vênh cao, nhan sắc so với màu da trên người hắn thoáng trắng nõn một chút, giờ phút này đang kịch liệt lên xuống, trong lúc lên xuống, lộ ra vật gì thẳng tắp của Tạ Viễn.

Lý Hổ nhất cổ tác khí, động đến vui sướng, trên trán dần dần chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, lại cảm giác vui vẻ thoải mái. Hắn vừa làm, vừa hừ hừ hơi mở mắt, đối diện hai mắt Tạ Viễn chăm chú nhìn hắn ... Bên trong thù vô nửa điểm dục vọng, ánh mắt thật sâu, thật có vẻ sâu không lường được.

Lý Hổ không khỏi ngần ra.

– Đ, người nhìn bố cái kiểu này làm gì...

Tạ Viễn sững sốt, lập tức cười cười.

– Đã lâu không thấy tiểu lão hổ, Tam gia muốn nhìn người nhiều thêm.

– Người nhìn bố như vậy, bố cẩn thận đến cuống.

Lý Hổ thả chậm động tác, thân thể vươn tới trước, tựa vào người Tạ Viễn, mông vẫn lay động ngấn.

– Ha... Nói đi, làm sao?

– Không làm sao. Ta chỉ là nghĩ, đợi chúng ta trở về Bắc Bình, sợ là khó được có thời gian như thế này nữa.

– Vì sao?

– Quy củ Cộng Sản đảng các người, người còn không biết? Cứ lộ liễu ở cùng nhau, sợ là sinh nghi khác...

Hắn chưa nói xong, bị Lý Hổ một hơi cắt đứt.

– Nói nhảm! Rốt cuộc người muốn nói gì, một hơi nói hết.

Lúc này thân thể hai người vẫn gắn liền nhau, Tạ Viễn hai tay nắm tiểu tiểu lão hổ, vẻ mặt lại trở nên ngưng trọng lên.

Hắn thả tay ra, đem Lý Hổ ôm chặt vào ngực... Cảm thụ nhiệt lượng sinh khí bùng bùng của thân thể trong lòng, Tạ Viễn vừa bắt đầu động tác mạnh nhanh, vừa nói.

– Bọn họ phái người đến Hongkong trực tiếp gặp ta, nói ra điều kiện là quốc gia fzx...

Lý Hổ sững sốt, hàm hực mắng một câu.

– Đ!

– Ta đã từ chối.

Động tác lên xuống của hắn lập tức cứng ở đó.

– Tại sao?

Tạ Viễn không đáp lại, hắn ôm Lý Hổ, nghiêng người nhân thể đặt hắn đặt lên giường...

Trong cơ thể Lý Hổ rất nóng, hắn rơi vào bên trong, là nhịp đập và khít chặt quen thuộc. Sớm qua niên thiếu phóng túng, nhưng giờ này phút này, hắn như về lại mười mấy năm trước, trong chiến tranh Chaha'er, mang theo mùi máu tươi liều chết dây dưa...

Một giọt mồ hôi từ trán hắn theo thái dương chảy xuống, nhỏ xuống cằm Lý Hổ ... Hắn vừa ra sức làm việc, vừa vươn ngón cái, thật cẩn thận lau đi giọt mồ hôi đọng này...

Hắn vươn cổ, hôn hôn mắt trái Lý Hổ.

– Tiểu lão hổ của Tam gia ...

– Hừ... A...

Trong cơ thể bị trướng đầy, chỗ mẫn cảm bị lực mạnh mà nhanh chóng ma sát, Lý Hổ thậm chí cảm giác được đau đớn. Nhưng trong đó đã có một cỗ tư vị tê dại khó có thể tưởng dung, giống như điện chạy qua lưng hắn, khiến hắn cả người đều run rẩy...

‘Đ, cảm thú ra sức vậy...’ Tạm thời đem đề tài vừa rồi đặt ở một bên, hắn ngửa mặt nhắm mắt lại, hơi mở miệng, hai chân giơ lên cao, hai tay theo bản năng nắm vào giường...

Mười ngón tay khác duỗi tới, ***g vào, lòng bàn tay dán vào nhau.

Giọng Tạ Viễn thấp trầm như thì thào như nói.

– Ngày tốt cảnh xuân tươi đẹp, chỉ mong say mãi không bao giờ tỉnh... Cũng may Tam gia còn có tiểu lão hồ... Tương lai tiểu lão hồ ở đâu, nơi đó là quê hương.

Lý Hồ khẽ động tay, dùng sức kẹp chặt ngón tay Tạ Viễn.

...

– Này, sao người lại cự tuyệt điều kiện Cộng Sản đảng đưa ra? Đ ... Đó là quốc gia fzy!

Tạ Viễn nằm thẳng trên giường, mặt hướng trần nhà.

– Ở đây không tốt sao? Ăn nhậu chơi bời, cái gì cũng có. Thế giới của Cộng Sản đảng, chỉ sợ không có những thứ này.

Lý Hồ gãi gãi móng.

– Không tốt. Ma Tây là nói tiếng ma, người địa phương nói là tiếng chim, ta đều nghe không hiểu. Vả lại, chỗ này còn nhỏ hơn trứng muối... Trở về trời đất bao la, phong cảnh náo nhiệt...

Nói tới đây, hắn xoay người qua.

– Hay người muốn đi theo đầu trục, đi con đường phản động? Người gốc à?! Đã ở tình cảnh này, hắn chính là thu được châu chấu, nhảy nhót không được vài ngày! Đài Loan thủ được không ta không nói, người muốn phải đi nơi đó, không phải nắm hắn trong lòng bàn tay rồi? Hắn có thể dung người?! Hơn nữa, người lúc đầu tốn nhiều tâm tư vào Cộng Sản đảng như vậy, không phải uống phí?! Người có ý đồ gì vậy?!

Tạ Viễn nhếch lên khoe miệng, lộ ra một tia cười khổ.

– Cục diện chính trị như đánh cờ, dựa vào là là chế hành ... Ta không dự đoán được GMD thất bại hoàn toàn như vậy ... Đầu trục còn ta có thể cấu kết GD. Đầu trục mất, thiên hạ thành của Cộng Sản đảng hết, ta ngược lại bất lực.

quy định hạn chế và căng bằng giữa đôi bên hay nhiều phía.

Hắn tiếp tục nói, giọng nói có thể nói dừng dừng.

– Hai hổ tranh chấp, ta có thể từ giữa mưu lợi bất chính. Nhưng nay thắng bại đã phân, thiên hạ này họ ‘Cộng’, ta lại không thể mượn lực. Hiện nay còn có thể lấy làm ngụy trang, đợi cho giang sơn vững chắc rồi, giai cấp bóc lột phản động như ta... Xem ví dụ của Russia, chỉ sợ là không ổn.

Lý Hồ ở một bên nhìn không được xen mồm phát biểu ý kiến nói.

– Cái này thì, loại giai cấp phản động ức hiếp nhân dân, bóc lột dân chúng, không chuyện ác nào không làm như người, nên phải bị đánh ngã xuống đất, rồi một chân giẫm lên mới đúng! Haha... Thực sự có ngày này, vậy người cũng là đáng đời!

Tạ Viễn nghiêng đầu đi, liếc Lý Hồ trần truồng một cái.

– Ta là đáng đời, thế nếu Tam gia có một ngày như vậy, tiểu lão hồ đau lòng không?

Lý Hồ chuyển chuyển tròn mắt.

– Người thật cảm giác sẽ có ngày này?

– Khó mà nói... Nhưng ZG và Xô – Cộng luôn đi với nhau, xem những việc trải qua ở Russia, sợ là khó tránh khỏi. Cứ tính là vẫn không lật mặt, bị nắm trong tay người khác, cuộc sống suốt ngày cẩn thận dè dặt, lo lắng đề phòng...

Lý Hồ lập tức chặn đứng lời hắn.

– Vậy đi Đài Loan, cuộc sống cũng không phải bị người khác nắm trong tay, suốt ngày cẩn thận dè dặt, lo lắng đề phòng?

Tạ Viễn lập tức trở mình, đặt lên thân hình đầm mồ hôi Lý Hồ, nhìn thẳng hai mắt hắn.

– Cho nên hai nơi đều không đi, đơn giản cao chạy xa bay, chúng ta sống ngày tiêu diêu tự tại, hoa thiên tử địa, được không?

ăn chơi, rượu chè be bét.

Khi nói lời này, giọng hần bình ổn, thần sắc cũng không thấy căng thẳng, chỉ là hai người đều trần ngực dán sát vào nhau, Lý Hổ có thể cảm giác được nơi đề lên ngực hần, bên trong đập nhanh vài cái.

‘Cầm thú đây là... đang sợ?’ Lý Hổ há há miệng, chuẩn bị không kiêng nể cười nhạo một trận, nhưng nói ra miệng, lại là.

– Ở lại đây? Chỗ lớn chút, nói cái gì tiêu diêu tự tại, ăn chơi đàng ***...

– Nơi này là không đủ lớn, chúng ta cùng đi USA thế nào?

Lý Hổ sững sốt, đẩy ra Tạ Viễn đề ở trên người, dựa vào đầu giường ngồi dậy.

– Nơi này cũng không thể ở sao... Vì sao?! Dù thế nào nơi này vẫn là nơi của người Trung Quốc, USA... Vậy hoàn toàn là thế giới của thằng tây con đằm! Bố không biết nói tiếng nó, ngay cả ăn cũng không vào, còn m n có thể tiêu diêu tự tại, ăn chơi đàng ***... Người dụ bố à?!

Tạ Viễn cũng ngồi dậy, hần từ đầu giường cầm lấy hộp thuốc lá, rút ra một điếu thuốc xoắn, sau khi châm mành hít một hơi.

– Sống ở đây, hai bên sẽ không buông tha ta... Bên GD, thường có người tìm tới cửa. Còn bên đầu trục, đề phòng ta cấu kết với GD, sẽ hạ quyết tâm xong hết mọi chuyện... Vài ngày trước, sát gần đây phát hiện có người cứ loanh quanh... Ta phòng được một lúc, không phòng cả đời... Huống chi, tình hình ở Hongkong cũng là khó bề phân biệt, thời gian này GD sẽ không lại đây, nhưng chờ bọn hần vững chân rồi, nhào qua biên giới... Cũng chỉ là nháy mắt.

Lý Hổ không trả lời. Hần vươn tay đi, từ trong tay Tạ Viễn đoạt điếu thuốc, cúi đầu im lặng hút.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, ngay cả không khí cũng trở nên ngưng trọng. Tạ Viễn không mở miệng nữa, nhưng mắt nhìn Lý Hổ khuôn mặt nặng nề, trong lòng lại âm thầm sông cuộn biển gầm. ‘Tạ Tam à Tạ Tam, người là đang làm khó tên này! hần nhận địa khí của mảnh đất đó, chân đi dị quốc tha hương, vậy còn có thể sống sinh long hoạt hổ như thế này? Người đem tương lai nói hiểm ác như vậy, kỳ thật cũng chưa hần... Dù sao hai người luôn muốn ở bên nhau, thì cần chịu trách nhiệm, nếu hần thật không bằng lòng... Đừng nói chính là Bắc Bình, cho dù là đằm rông hang hổ, xông vào một lần thì có sao?!’

nơi cực kỳ nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, hần tinh thần phấn chấn. Vốn vẫn không yên nên làm sao thuyết phục Lý Hổ, hiện tại tên này nóng hầm hập, trần truồng cùng mình sóng vai ngồi vào đầu giường, hần mới ý thức được. ‘Bắc Bình hay là New York, dù sao... Ở bên nhau đó là tốt.’

Hần mở miệng...

Lúc này, Lý Hổ lại giành trước mở miệng.

– Vậy lần này phải mang qua nhiều người sai bảo trong nhà một chút, nhất là đầu bếp, lão Vương nhất định phải mang theo! Bảo lão La kiểm kê đồ, có thể vợ vét thì vợ vét hết. M n ... Quảng Tây còn có mỏ vàng đâu, đáng tiếc! Bố phải lập tức gửi bức điện tín cho hần...

Nói tới đây, hần đột nhiên dừng lại, dựng thẳng lông mi lên.

– Đ, nhìn bố kiểu này làm gì?

Tạ Viễn ánh mắt thâm thúy.

– Ta nghĩ người sẽ không đồng ý...

Lý Hổ thần tình đương nhiên.

– Cái gì sẽ không đồng ý? M n người chuyện xấu làm quá nhiều, nơi này chỗ đó đều chứa không được người, không thể làm gì khác hơn là trốn chạy, còn có cái gì đồng ý hay không đồng ý? Dù sao người đầu óc linh

hoạt, một người chống mười người bô... Nếu người thấy không ổn, bô liền tin người. Địa bàn thẳng tây con đầm là không thoải mái, nhưng người đã muốn qua thì chỉ có thể qua chỗ đó, vậy hai ta còn có gì bàn bạc? Hay tách ra? ... Ai, còn ngăn người ở đó làm cái gì, mau mau hợp kế hợp kế ra bên ngoài kiếm đồ đi!

Đáy mắt có tia sáng nhàn nhạt chớp động, một lúc lâu sau, Tạ Viễn cười cười, dịu dàng đáp một tiếng.

– Được.

Chuyến đi này xa xôi, cách thiên sơn vạn thủy với cố hương, sợ là cả đời này, không hẳn lại có thể nhìn thấy Lư câu hiểu nguyệt, Tây Sơn Tình Tuyết. May mà còn có hai người bên nhau, tuy là chết xa xứ đất khách, chỉ cần có thể tay nắm tay hồn về quê cũ, vậy đó là một chữ “Tốt”.

Trăng non cầu Lư.

Tuyết trắng làm Tây sơn trong trẻo.

Phiên ngoại 1949. Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-doi-dau-dinh-cao-cua-tra-cong-va-tra-cong>